

دیوار محمد داوود میرزا

لوکر دنده دهر، حسین موصی محمدی
پیاچونه و دو پوخت کرکنا، حبیب الله کرکیر

هرد لزم

دیوانی

میرزا نه حمه دی داواشی

کو کردنه وهی: حوسهین موحه ممه دی

پیاچوونه وهی: حه بیب الله که ریمی

داواشی، احمد، ۱۲۷۹ - ۱۳۵۹.

دیوانی میرزا نه‌همه‌دی داواشی / کوکردنه وهی حوسه‌ین
موجه‌مه‌دی: پیاچوونه حبیب‌الله کریمی.

تهران: احسان، ۱۳۸۹.

ISBN: 978-964-356-497-1

۶۹۲ ص.

فهرست‌نویسی بر اساس اطلاعات فیپا.

۱. شعر کردی -- ایران -- قرن ۱۲. الف. کریمی، حبیب‌الله، مصحح.

ب. محمدی، حسین، ۱۳۳۸ - ، گردآورنده. ج. عنوان.

۸۱۶۱/۲۱

PIR ۳۲۵۶/ص ۷۲۳۲۳

۱۳۸۹

۲۳۲۳۲-۸۳م

کتابخانه ملی ایران

دیوانی میرزا نه‌همه‌دی داواشی

کوکردنه‌وهی:	حوسه‌ین موجه‌مه‌دی
به‌خشکار:	نشری تپ‌حسان
تیراژ:	۲۰۰۰ دانه
چاپی:	یه‌کهم، سالی ۱۳۸۹ هه‌تاوی
مافی چاپ:	بو‌په‌خشکار پارێزراوه
قیمه‌ت:	۱۰۰۰۰ تمین

ISBN: 978-964-356-497-1

شابک: ۹۷۸-۹۶۴-۳۵۶-۴۹۷-۱

دفتر مرکزی:

تهران، خ. انقلاب، خ. صفی‌علیشاه.

کوچه بهرامی، پلاک ۳۴

تلفن: ۷۷۵۳۶۵۵

پیرست

۱۳	کورتیهك له زیان نامه ی خوالیخو شېوو «میرزا نه حمه دی داواشی»
۲۳	پیشه کی و خو ناساندنی شاعیر
۲۵	مونا جات و ته وحید
۳۵	شهوی به دنیا هاتنی «پیغه مبه ر» (ص)
۳۶	یا «رسول الله»
۳۷	مه دحی حه زره تی «موحه ممه د» (ص)
۴۱	قسه ی سه نگ ته راش و حه زره تی مووسا (ع)
۵۳	خاسش فه رماوان شیخ «مه وله وی»
۵۴	جه ژن میعراج
۵۷	وه تولووع تاعه ت
۵۹	بینای بی زه وال
۶۱	سه حرای «حجاز» ره وشه نه ن
۶۲	یا «الله» زارم
۶۵	بو حه زره تی «عه لی رض»
۷۰	تۆبه ی گورگ
۷۶	حه جی ریوی
۸۹	دیّه اتی و شاری
۹۳	وه ته ن

۹۵	دیتقان
۹۸	زارع بى ھۆشین
۱۰۳	جەنگ و سولھ
۱۰۷	پەفیقى ناکەس
۱۰۹	گلەگى باوك لە ھەرزەن
۱۱۲	شەھىد
۱۱۴	پىرى و جوانى
۱۱۹	بەسەرھاتى قەلای پوخواو
۱۲۴	بەدبەختى بەختم
۱۲۶	ئاغە وە ھالەم
۱۲۸	فەلەك داخ و دەرد
۱۳۰	چەرەخ ئەفلاکەن
۱۳۷	ئەجەل
۱۳۹	ئەگەر بەدکارم مانەم تۆوى
۱۴۲	ئاسیاو ھەى دىل
۱۴۳	یاد وەتەن نەھى
۱۴۴	ئامۆزگارى
۱۴۸	وہ تەلەى کەلەك
۱۴۹	ئامۆزگارى بۆيەك قومارباز
۱۵۲	ھاجى بە تالە
۱۵۵	باسى مورشىدانى ئەھل ھەق
۱۵۸	دانش
۱۵۹	کار
۱۶۴	ھەندى لە پيش بينیەکانى «میرزا ئەحمەدی داواشی»

۱۶۴	هەر وا بووگه و هەر وا نه ویت
۱۶۷	تاکه شیمر
۱۶۹	تافه رین
۱۶۹	نهر هه ی مال خراو
۱۷۰	کالی گولآله
۱۷۰	خودا حافظت
۱۷۰	نه ی چه رخ
۱۷۱	توویت که ر قازی
۱۷۱	مه جنوون وه بی تو
۱۷۲	سه ری چه نی تو
۱۷۲	تانه مه ده ری
۱۷۳	عه قل وه که له س
۱۷۳	«له یلا» فدای مه یل
۱۷۴	سه وزه م، نه سیرم
۱۷۴	نه گهر دوو دیده ت
۱۷۵	شهرت بو جه داخت
۱۷۶	هه ندی له بیره وه ری به کانی «میرزا نه حمه دی داواشی»
۱۸۰	ئاغهی مال ویران
۱۸۲	به هار
۱۸۹	به رزه چناری
۱۹۱	سیا پوش
۱۹۶	نازیزم مه یلم
۱۹۹	دیده م له دووریت
۲۰۱	ته قازای ئیعدام

٢٠٢	نازیز وه خاودیم
٢٠٦	نازیزم شه‌وبۆ
٢٠٨	نازیز نگاته‌ن
٢١٠	یه‌ك شه‌و ئاره‌زوو
٢١٢	میرزام وه قه‌لوه‌ز
٢١٤	خاترم وه خار بێ مه‌یلت پێشه‌ن
٢١٧	قییله‌م قه‌رارم
٢١٨	قییله‌م خه‌یاڵان
٢١٩	هیجران
٢٢٠	نازیزم پیری
٢٢١	حه‌ی و به‌ی و نه‌ی
٢٢٣	په‌روین بێ په‌روا
٢٢٦	نازیز خه‌یاڵان
٢٢٧	یه‌ك پۆ چون مه‌جنوون
٢٣٠	نازیز غه‌مانم
٢٣٢	قامه‌تم چون قه‌وس
٢٣٤	شه‌م جه‌ماله‌نی
٢٣٧	شیرین شیرینی
٢٣٩	قییله‌م وه ده‌ردم
٢٤١	شیرینی و تالی
٢٤٢	شو‌خ و شه‌نگه‌که‌م
٢٤٤	«سینی»
٢٤٦	دیدم دیده‌ی به‌د
٢٤٨	شه‌م جه‌ماله‌که‌م

۲۵۰	وه سفی یار
۲۵۱	جام جه‌م جه‌مین
۲۵۲	سوسدن خالی دیم
۲۵۴	بوی عه‌تر گولت
۲۵۶	من سه‌رعی ولیوه
۲۵۹	زه‌بوونم که‌رده‌ن
۲۶۰	سووزانی جه‌رگم
۲۶۱	شه‌که‌رنوشه‌که‌م
۲۶۲	به‌عنای شوخ و شه‌نگ
۲۶۳	سه‌وزه
۲۶۴	قه‌سه‌م نامه
۲۷۱	نازیزم قاری
۲۷۳	دیدم بی ده‌ماخ
۲۷۵	نازیز غه‌مینهن
۲۷۶	یه‌ک زلانی هات
۲۷۹	شیرین تالی یهن
۲۸۰	شنه‌فتم سادر کریان قه‌رارم
۲۸۱	قوزیان مه‌یله‌که‌م
۲۸۳	بیجار که‌ی بیجار مه‌حبوبه‌ جاره‌ن
۲۸۶	نازیز وه‌ حومام
۲۸۷	شیرین خه‌یالی
۲۸۹	نازاران یه‌ک تیر
۲۹۰	چه‌ ده‌ردیم کی‌شان
۲۹۱	خه‌یالت نازیز

۲۹۳	جه غه م خه يالت!
۲۹۵	غه مبارم ئيمشه و
۲۹۷	قومري مات جه رات
۲۹۸	ديدهم زه روور بي
۲۹۹	چه زانان حالّم؟
۳۰۱	نه ي دلّ تا وه كه ي؟
۳۰۲	شه مالّ وه گيره ن
۳۰۳	گولان مونته زير
۳۰۴	نازيز خه يالّم
۳۰۵	شيرين و فهرهاد
۳۰۵	پويشتني «شيرين» بو سه ره لشي «فهرهاد»
۳۰۸	ديدهم كه رده وه
۳۰۹	شيرين بيّزه كه م
۳۱۰	قبيله م وه لاما ن
۳۱۴	شنوي سه حه رخيّز
۳۱۵	عه رزم كه رد مه جنون!
۳۱۶	گيان وه له ب ياوا
۳۱۷	پيژهي نه لماسه
۳۱۹	مه حبووب گوليّ وه ن
۳۲۰	بن مه يلي وه سه ن
۳۲۱	دوور كه فته ي وه ته ن
۳۲۴	شه مالّ وه جا به
۳۳۶	شه مالّ ناما نه ن
۳۴۲	شه مالّ غه مانم

- ۳۵۱ شەمال زەرورەن
- ۳۵۴ شەمال و «ئاويەر»
- ۳۵۷ ۋە يىغى «ئاويەر»ى «كوردوستان» بۆيەكى لە دۆسان
- ۳۶۳ بۆكوردوستان
- ۳۷۰ پروائىدەر و گەرمەخانى
- ۳۷۲ داستانى عەنتەر و مەيموون
- ۳۷۷ شىم ۋە «توانكەش»
- ۳۸۳ خاتىرەى بەك پۇز سىزىدە بە دەرلە تاقۇسانى «كرماشان»
- ۳۸۷ شكار ۋە بەھار
- ۳۸۸ شەمال مالىكەى
- ۳۹۰ تاقەتم تاق بى
- ۳۹۱ فەلەك تۆ خانە خراوم كەردى
- ۳۹۲ «ئەحمەد» تىر ناز سەوزەش بەرد ۋە گل
- ۳۹۴ نازىز كەرد ۋە كىش
- ۳۹۶ شەمال ناشادم
- ۴۰۰ «شەھلا»
- ۴۰۲ شەمال بۆ «نەسوود»
- ۴۰۴ نەھەر تەنيا تۆ
- ۴۰۶ نامەكەت ياۋا
- ۴۰۷ دوور لە ۋە تەنم
- ۴۰۹ قەدمش ۋە خەير
- ۴۱۱ تەسكىن بەخشەكەت
- ۴۱۴ سەرو سەھى تەرز
- ۴۱۶ ھەردىل دەرد نەكا

- سروه مه علوومهن بای به هاریهن..... ٤١٨
- «ئەحمەد» دە ماغم..... ٤٢٠
- نامەکی نامی..... ٤٢٢
- تەبریک نه وروز..... ٤٢٥
- چون بولبول پە ی گول..... ٤٢٦
- په فیک شه فیک..... ٤٢٨
- په فعت پایه بای..... ٤٣٠
- تالینم وینه ی نه ی هه زار ته رزه ن..... ٤٣٤
- دانای خواهش مه زموون..... ٤٣٧
- بی قیاسه نی..... ٤٣٩
- بوزورگواره نی..... ٤٤٢
- نامە ی ماموستا «سه یید تاهیری هاشمی»..... ٤٤٤
- بو «میرزا ئەحمەدی داواشی»..... ٤٤٤
- نامە ی «میرزا ئەحمەدی داواشی بو «ماموستا سه یید تاهیر هاشمی»..... ٤٤٧
- سولتان ده عوه تم که رد وه «پروانسه ر»..... ٤٥٠
- زام غونچه ی گول..... ٤٥١
- موباره کت بو که ردی عه رووسی..... ٤٥٣
- دل مه ده ر به دوان..... ٤٥٤
- نامیرزا نامە ت..... ٤٥٥
- نیمشه و..... ٤٦١
- نامە ی ماموستا شیخ «موحه مبه سه عید» ی نه قشبه ندی بو «میرزا ئەحمەدی داواشی»..... ٤٦٢
- ولامی «میرزا ئەحمەدی داواشی» بو «شیخ موحه مبه سه عید نه قشبه ندی»..... ٤٦٤
- ولامی «میرزا ئەحمەدی داواشی» بو «سه عید وه زیری»..... ٤٦٦

- ۴۶۸ یا واپیم نامه‌ی
- ۴۷۱ شیخری بن نوخته له «میرزا نه حمه‌دی داواشی»
- ۴۷۳ مه‌رسیه له «میرزا نه حمه‌دی داواشی» بو «شیخ حسام‌الدین»
- ۴۷۵ شنفوی شه‌مالی بو «شیخ نصرالدین» «پاوه»
- ۴۸۵ مه‌رسیه بو هون‌ه‌ری پایه به‌رز «سیف‌الله یه‌عقوبی» «الله یارخانی»
- ۴۸۹ مه‌رسیه له «میرزا نه حمه‌دی داواشی» بو «خه‌لیفه سه‌یید عه‌نایه‌ت» «وړا»
- ۴۹۷ مه‌رسیه بو «که‌ریم سولتان»
- ۵۰۲ مه‌رسیه بو «غولام حوسه‌ین خان نه‌رده‌لان»
- ۵۰۵ مه‌رسیه بو «فه‌تاح بیگ» «وه‌له‌د بینگى پروانسه‌ر»
- ۵۰۸ دوو سه‌رو سه‌هی باغچه‌ی «پروانسه‌ر»
- ۵۱۳ «جوانپړ» بن تو
- ۵۱۷ مه‌رسیه بو «قاضی» پاوه
- ۵۲۱ گوښ دهن وه عه‌رز
- ۵۲۲ خارغه‌م وه کوښ
- ۵۲۴ مه‌رسیه بو «عبدالرحمن بیگ وه‌کیل» «جوانپړ»
- ۵۴۳ موعه‌مما له «میرزا سوه‌راب» بو «میرزا نه حمه‌دی داواشی»
- ۵۴۴ جوابی موعه‌مما له «میرزا نه حمه‌دی داواشی» بو «میرزا سوه‌راب»
- موعه‌مما له «میرزا نه حمه‌دی داواشی» بو شاعیری پایه به‌رز «سیف‌الله یه‌عقوبی»
- ۵۴۶
- ۵۴۸ موعه‌مما له «سیف‌الله یه‌عقوبی» بو «میرزا نه حمه‌دی داواشی»
- ۵۴۹ وه‌لامی موعه‌مما له «میرزا نه حمه‌دی داواشی» بو «سیف‌الله یه‌عقوبی»
- ۵۵۰ موعه‌مما له «میرزا نه حمه‌دی داواشی»
- ۵۵۰ بو «سیف‌الله یه‌عقوبی» الله یارخانی
- ۵۵۱ موعه‌مما له «میرزا نه حمه‌دی داواشی» بو «سیف‌الله یه‌عقوبی»

- ۵۵۲ موعەمما لە «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 ۵۵۳ موعەمما لە «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 ۵۵۳ موعەمما لە «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 ۵۵۳ موعەمما لە «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 ۵۵۴ موعەمما لە «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 ۵۵۵ مەرگی «شاھین»
 ۵۶۷ جەنگ نامەی «هەلالە زەرد»
 مەرسییە مامۆستا «شیخ محەممەد سعید نقشبندی» بۆکوچی دواشی «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 ۶۸۰ مەرسییە مامۆستا سەید «موحەممەد تاهر سەید زادە هاشمی» بۆکوچی دواشی «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 ۶۸۲ بەشی لە مەرسییە «موحەممەد عەلی سولتان» بۆکوچی دواشی «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 ۶۸۹

به ناوی خودای به خشه‌نده و میهره‌بان

کورتیه‌ک له ژیان نامه‌ی خوالیخو شبوو «میرزا ئه حمه‌دی داواشی»

خوالیخو شبووی باو کم ناوی
«ئه حمه‌د» کوپی «موحه‌مه‌د» که له
سالی ۱۳۲۳ی مانگی‌دا له شاری
«پروانسه‌ر» هاتوه‌ته دونیا. هه‌ر
به‌مندالی دایکی مردوه وه له ژیر
چاودیری و سه‌ر په‌رشتی و
بارهینانی باوکی داگه‌وره بوو، وه
هه‌وه‌لین ماموستایه‌ک ده‌بی که «میرزا
ئه حمه‌د» وه «خورشیدنمای»^(۱)
خوشکی له خزمه‌تیا خویندن
وقورئان فیرده‌بن تا ته‌مه‌نی ده سالی

ئه‌رکی فی‌ر کردن و بارهینانی به‌ئه‌ستۆ ئه‌گرئ وه پاشان بو خویندنی ده‌رس و
زانستی عه‌ره‌بی و دینی ئه‌پێڕێته خزمه‌تی «مه‌لاحه‌سه‌نی جوانپوویی» که
له‌سه‌رده‌مه‌دا له‌گوندی «ته‌م ته‌م» سه‌ر به‌شاری «پروانسه‌ر» ده‌رسی دینی
وتوه‌ته‌وه. تا ماوه‌یه له خزمه‌ت ئه‌و ماموستا هه‌ندی له عیلمی عه‌ره‌بی ئه‌خوینی،
به‌لام به‌هۆی بارودۆخی پامیاری ئه‌و سه‌رده‌مه وه به‌شداری باوکی له خه‌باتی

۱- خوشکی هۆنه‌ر وه یه‌کێ له‌ژنانی شاعیره و عارفه‌ی کورد که قورئانی پێروزی له‌به‌ر کردووه وه ده‌رسی
قورئان و نامۆزگاری به‌خوشکان وتوه‌ته‌وه.

گهلی کورد به سه رکه ردایه تی «سهردار په شیدی نه رده لان» دژ به حکوومه تی
 «په زاخان» ده سی له مه کته ب و ماموستا ده بری وله گه ل هیزی کوردانا له شاخه
 به رزه کانی «شاهو» بو پرگاری ولاته که ی تی ده کوشی به لام به هو ی عیشق و
 عیلاقه ی زور به زانست هه رگیز له خویندن و موتالای کتیبانی چاک و به نرخ ده س
 ناکیشی وه پوژ له دوی پوژ پله ی زانستی خو ی زیاده ترده کات. هه روه ها له
 پیشه وه گوتمان باوکی «میرزا نهحمه» له لایه ن حکوومه تی نه رده لانه وه به ربرسی
 نه رکی خه زینه داری ده بی وه له قه بی «داواشی» پی نه ده ن که پاش کوچی دوی نه
 «میرزا نهحمه» یش هه ر به م نازناوه مه شهوور ده بی به لام له هونراوه کانیدا هه ر ناز
 ناوی «نهحمه» بو خو ی هه ل ده بژیری.

هونه ر به هو ی هوش و وریایی زور باشه وه له حودودی سالی ۱۳۲۰ ی
 هه تاوی «غولام عه لی خانی نه رده لان» سه ر په رشتی به شی زور له مه حال و گونده
 کانی «پروانسه ری» پی ده سپیری که تا سالی ۱۳۴۰ نه م نه رکه به نه ستو نه گریت وه
 له نه و په پی ده سه لات داری دا هه مووکات لایه نگری هه ژاران و لی قوموان بووه
 «میرزا نهحمه» له گونده کانی «بابا عه زیز»، «ته م ته م»، «قه لانه ج»، «مسکین ناوا»
 «سادیق ناوا» ی سه ر به شاری «پروانسه ر» هه ر کام چهن سال له ژینی داوه ته سه ر
 به لام له گوندی «کانی خیران» نیشته جی ده بی وه تا کوچی دوی هه ر له وی ده
 میینه وه. وه ژیانی به باخه وانی و کشت و کال نه دایه سه ر.

«میرزا نهحمه دی داواشی» له بناغه دا خه لکی «جوانپرو» په وه له بنه ماله ی
 هوزیکی به ناو بانگ و نازا به ناوی «موحه ممه د یارک» که ماوایان گوندی
 «سووریده ر» له به شی خو ره لات ی شاری «جوانپرو» مه شهوور به «چالی هه نجیر»
 له نزیکی مه زاری «شیخ نه یوبه کر» بووه. شایانی باسه که هونه ر نه ی گوت: نه م
 بنه ماله له نه سل و نه سه ب دا ده چنه وه سه ر نه ته وه ی «که ریم خانی زه ند» وه له
 شاری «شیرازه وه» هاتوونه نه م ولاته.

خوالیخو شبووی باوکم مروثیکی موسولمان و خواناس و له نه نجامی

عیبەدەت و ئەرکی دینی دا زۆر ئازا و بەغیرەت بوو. قورئانی پیرۆزی زۆر دەخویند. پیش نوێژی مزگەوتی حەزەرەتی «عومەر» لە گوندی «کانی خێران» بوو وە لە باس و وتارە کانییدا هەموو کات خەلکی بوو خواپەرەستی و پارێزکاری دەعوەت دەکرد. لە ژبانی پەڕی لە هیچ کەس نەبوو وە خەلکیش زۆر ئەویان خوێش دەویست وە بە ئەخلاقی جوان و شیرین خویش و بیگانهی بوو لای خوێ پادە کێشا. سواری و تیرهاوێشتن و مەلەوانی چاک دەزانی، لە لەشیکێ ساق و بەهێز بەهرەمەند بوو، هێزی پەنجەیی بە پادە بەک زیاد بوو کە «بەیی» کالی بە بەک دەست لەت دەکرد. لە جوان خاسی و دەنگ خوشیدا زۆر مەشهور بوو وە بە تەواوی ئاھەنگ و موسیقا کانی پەسەنی کوردی ئاشناو شارەزا بوو. هەموو کاتی حەزی لە پەفیی پاکان و پیاو چاکان دەکرد. بووینە عارفی پایە بەرز مامۆستا شیخ «موحەمەد سەعیدی نەقشبەندی» مامۆستا «سەید تاهیری هاشمی» مامۆستا مەلا «محی الدین صالحی» وە نووسەر و ئەدیبی بە پێز کاک «موحەمەد علی سولتانی» هەر کام لە کۆچی دوایی ھۆنەردا مەرسەییە جوان و بە نرخیان داناسە. لە نزیکێ سالی ۱۳۵۰ی هەتاوی لە کۆپی ئەدەبی شاعیرانی شاری «کرماشان» بەشداری کردووە وە تەنیا ھۆنەرێک بوو کە لە لایەن کۆپی ئەدەبی و شاعیرانی ئەوسەر دەمەوێ لە کاتی حەياتی خۆیدا کۆپی پێز لێ گرتنی لە «کرماشان» دا بوو گرتووە.

هێزی بیرو ھۆشی ئەوندە زۆر بوو کە تەواوی شیعەرەکانی ھەر لە سەرەتای جوانی تا زەمانی پیری لە بەر بوون. ھۆنەرێکی فی البداهە و یژو تیزجواو بوو کە سەبارەت بە ھەر شت و ھەر مەتلەبێ لە ھەر کاتێک دا دەھا شیعری جوان و پەوان و پەر مەعنای بەیان دەکرد. حەفتا و نوو سالی تەمەنی بوو کە پۆژی دوو شەممە، دوازدە «ذیلقعدە» لە سالی ۱۳۵۹ کۆچی هەتاوی لە پێن «تاران» ئەو کاتە کە بوو چارە نەخۆشیە کە ی بوو خەستەخانە ئەمان برد، بەر لە تیشکی ھەتاو بوو ھەتا ھەتاو چاوی لە دنیا بەست و مەلی گیانی بۆ لای یار ھەلقری وە لە بەر وەسیەتی خوێ لە لای مەرقەدی «اویس القرن» دا بە خاک سپێراو، خۆی لێ خوش بیست یاخوا. شایانی

باسە کە «میرزا ئەحمەدی داواشی» پۆژی لە دنیا دەرچوونی خۆی بەر لە مردنی پیش بینی کردبوو.

شێعرەکانی: ^(۱) دیوانە کە ی ئەم ھۆنەرە وە کوو باخیکێ رازاوو و پر لە گولانی پرەنگارەنگ و بۆن خوشن کە ھەر بۆلۆلێ بە شەوقی گولێ دەتوانی لەو بناخەدا بخوینێ.

«میرزا ئەحمەدی داواشی» پتر لە بیست ھەزار بەیت ھۆنراوەی ھەیە کە ھۆنراوە کانی تیکەلن لە سێ لە ھەجە زاراوەی «ھەورامی»، «سۆرانی» و «جافی» کە ھەندێ لە شێعرەکانی بە شیوەی چیرۆک داناون وە کوو شێعرە کانی «سەنگ تەراش و حەزەرەتی مووسا»، «تۆبە ی گورگ»، «حەجی پێوی»، «مەرگی شاھین» وە... کە ئەم تاییەت مەندێ ئەسەلمینێت ھۆنەر جگە لە بە یانی شێعر لە بواری چیرۆک و داستانیشدا دەستیکێ بالای ھەبوو. ھەندێ دیکەش لە ھۆنراوە کانی بریتین لە: موناجاتی عیرفانی لە گەل خالقی عەلەم، مەدحی پێغەمبەری خوشەویست حەزەرەتی «موحەممەد» (ص)، ئامۆژگاری، تەوسیفی، کۆمەلایەتی، دینی، پامیاری، مەرسیە، مەتەل وە نامە بۆ شاعیران و ئەدیباانی ھاوچەرخێ کە ھەر کام لەم شێعرانە دیمەن و شوێنەواری جوان و ئەخلاقی لە دلی خوێنەراندانەنین.

یەکنێ دیکە لە شێعرەکانی ھەرە گەرنگ و زۆر جوانی «جەنگ نامە ی ھەلەلە زەردە» کە شێعریکی دوور و درێژە لە خەباتی گەلی کورد بەسەر کەردایەتی «سەردار پەشیدی ئەردەلان» والی کوردوستان لە شاخە بەرزەکانی «شاھۆ» دژ بە حکومەتی «پەزاخان» کە «میرزا ئەحمەدی داواشی» خۆی یەکنێ لە خەبات گێڕانی ئەو شەپە یە وە پروداوە کە مان لە نزیکە وە بۆ دەگێڕیتە وە کە سەرە پای ئەو بۆ ئازادی خوازان زۆر دەرس و پازو پەمزی لی دەرنە کە ویت وە فیلە نامە یەکی

۱- «میرزا ئەحمەدی داواشی ھەندێ جار لە دەس نووسی شێعرەکانی دا بری وشەو مسراعی یە ک شێعری بە دوو شیوە ھێناو. وە خواوێنی سەبکیکی تاییەتی لە شێعردا بوو، وە زۆر ئیستلاحات و مەعناگەلی نوێ و تازە ی بە لەپال یە کە تانی دوو یا چەند وشە داناو کە پیش لە ئەو لە لایەن کەسیکی ترە وە بە کار نەھێنارە.

مێژوویی و جوان و ئامادە بە بۆ ئەو کەسانە ی لە بواری فیلم و سینەما دا کار دەکەن.
بیرەوری ھۆنەر و ھۆنەری «میرزا ئەحمەد» زۆر سەیر و سرنج پراکێشن کە لیڤە دا
یە کێکیان لە زوبانی خۆیەو پێشکەشتان دەکەم. ھۆنەر ئە ی گوت:

زۆرم پێ خوش بوو کە شیعری لە مەدحی حەزەرەتی «موحەممەد» دا (ص)
دابێم بەلام ھەرچی ھەولم ئەدا نەم دەتوانی تەنانەت وشە یە کیش بنووسم، زۆر
پەریشان و ناڕاحت بووم تا شەوی لەخەودا ئەم تاکە شیعەرە یان پێ گوتم:
«ئەداش «ئامینەن» بابۆش «عەبدولان» بوزرگەواریش پساک و بەرمەلان»
ئێتر ھەر ئەم تاکە شیعەرە بوو بە سەرمەشق بۆم وە زوبانم بۆ وەسفی پێغەمبەری
خوشەویست کرایەو، لە خوشیدا ھەر بە وشەو ھەستام شیعەرە کەم تەواو کرد.

یە کێ دیکە لە تاییبەت مەندێ کانی ھۆنراوێ ھۆنەر ئەو یە کە لە کۆتایی ھەر
ھۆنراو یە کدا یەك یا دوو شیعەر بۆ ئاگاداری و داچلە کاندنی خوینەرەن بەرەو پێی
خواناسی و پاسی و ئامۆزگاری بەیان دەکات کە تەواوی مەعناو مەبەستی
شیعەرە کە یشی تێدا دەگونجێن. بۆ وێنە لە کۆتایی شیعری «تۆبە ی گورگ» دا دەلیت:
«ئەحمەد» دی بەسەو کافی یەو حەدە گورگ خوە ی خاسە گورگە میش بەدە
یا لە ئاخیری شیعری «پیری و جوانی» دا دەلیت:

ھیچ کەس نەنازۆ بە جوانی ویش عومر بۆ پلە ی پیری ھا لە ریش
«ئەحمەد» وە ی دنیا خاتر مە کەر شاد پیر مەوی و مەشو جوانیت جە یاد

و ھەندێ لە شیعەرە کانی ھۆنەر بە ھۆی حیکمەت و پەرمانایی لە نیو

کومەل دا بە وتە ی سەری زوبانی خەلک دەرھاتوون وە کوو:

عەقل وە کەللەس نەك وە مەلایی نان وە خوداس نەك وە فەلایی
خودا بـدا رزق کەسێ لە ئاتای غە یو بۆی ئە پەسێ
خودا بوو پێ رزق کەسێ چاوی ئە قوچی و دەمی ئەو سێ

خوینەرانی بەرێزا ئە گەر بمانەوێ سەبارەت بە شیعەرە کانی ئەم ھۆنەرە و تە یەك
بێنێنە سەری زوبان کە بە پراستی حەقی مە تلەب مان بە یان کردبێ، ئە بێ بلیین:

شێعرەکانی جوان، شیرین، خوش ئاھەنگ و مەوزوون، دلپەین، قەشەنگ،
 یەك پارچە، پەوان، بەلیغ، سەھل مومەتەنع وە لە یەك وشەدا جادوو کەرن وە کەمتر
 بەیتێ لە ھۆنراوەکانی ئەبێنین کە خالی و بێ بەش لە ئارایەکانی ئەدەبی بێت کە
 بەراستی کۆی ئەم ھەموو سیفەتانە بەدەس نایە مەگەر ئەو بە بەخششی بزانی لە
 لایەن پەرورەدگاری گەر و مێھرەبانەو کە بە ھۆنەر خەلاتی کردووە کە ھوونەر
 خۆی ئەم شێعرانە بە تیشک و بەشی دەزانێ کە لە عالەمی بالاو بە ھۆی خەویك لە
 ئەشکەوتی «مەرکە یوانۆ»ی «شاھۆ» لە نزیکێ گوندی «چروسانە» نسیبی دەبێت.
 «میرزا ئەحمەد» بە شیوہیە زۆر جوان ھەموو جوور ئارایەکانی گرتگی لەفزی و
 مەعنەوی کە جوانی و قەشەنگی کەلام زیاد ئەکەن لە ھۆنراوەکانیا ھیناوە کە چەن
 وینە لەو شێعرانە لە گەڵ باسی کورت لە ئارایەکان پێشکەشتان دەکەین.

جیناس: وە کوو یەك بوونی دوو یا چەن لەفزو مەعناکانی جووراجوور:

ھەناسەم چون دووی دەساوون دەم دەم

مەخیزۆ دەم دەم لە دەم وینە ی تەم

وە شیخ «سەنعان» وە دین «تەرسا»

وا دین «تەرسا» پەرسا و نەتەرسا

مولەممەع: ئەوہیە کە ھۆنەر لە ھۆنراوە دا دوو زوبان بە کار بەیئێ:

مەلا فتاوی دا وە قەوڵ عەرەب لَعْنَةُ اللَّهِ دَاخِلَ النَّسَبِ

ئیسە من جە کار خەزان وە سەفیل «دست ما کوتاە خرما بر نخیل»

سؤال و جواب: کەلامیکە کە شامیلی چەن پرسیارو و لام بێت:

واتم: ئەی سەوزە ی سەفای سەرکانی

پەشتە ی لەقای حەق حەیی سوبحانی

نەشەم کەر وە شەھد شیرە ی کەلامت

بەفرما چی شەن شۆرەت و نامت؟

وات: نام «قه مهر» نازکیش نازم

باز شکار که رو دیده ی شابازم

یقتیباس: هاوردنی ثایه یا حه دیس یا ره وایه تی له شیمر دا:

قه دیم کاران، کار ساز بی چوون دنیا فانی که ر وه «کن فیکون»

لیشتی قاق: هاوردنی وشه گه لی له یه ک ریشه و نه سل:

واتم: نه لبه ت چهرخ وه کامم ئیمشه و چهرخیان وه مهیل مه رامم ئیمشه و

غلؤ: له وه سفی شتی کا قسه کردن که له حه د ده رچی ت و به عه قل و عاده ت

مه حال بیت:

یه خ که رده ن ئاوان له ئاه سه رد م زارم، زویرم، زه عیفم، زه رد م

سه نگ که رو وه ئاو شورگریانم مه یا و وه عهرش قرچه ی بریانم

موعه ماما: هاوردنی وشه و پسته ی سه خت له شیمر دا که خوینه ر له ده رک ی

مه عنا که ی دا بمینیت:

نه گهر عاقلی و عه قل ت وه فامه نه و گوشته کامه؟ پوشتش له نامه؟

ته شبیه: وه کوو یه ک کردنی دوو شت له سیفه تی ک دا به یه ک تر که زورتر هی زو

توانای ویژه ر نه گه یه نیت:

عه ر عه ر عه نامه ن، بالآ نه مامه ن

جهمین چون جامه ن، زولف ده سه دامه ن

زولف زه نجیری وه ن، بزانگ تیری وه ن

بو عه بیر ی وه ن، کورده میر ی وه ن

نه و چه م چون سو هیل پر شنگ مه شان و

شهوق له ستاره ی شه فقه مه ستانو

نیستی عاره: جو ره مه جازیکه که له فز به هو ی شه باهت له یه کی له سیفه ته کان له

جیی له فزیکی دیکه به کاری بیه ن:

سیاپۆشه کەم، سیاپۆشه کەم
 وەش ئامای ئەی مای سیاپۆشه کەم
 تەجەهل العارف: ئەو یە کە شاعیر بە عەمدو بۆ لوتفی کەلام، خۆی بە نەزان نیشان
 بدات:

«کەو» بێ؟، «کووتر» بێ؟، «تەیر» بێ؟ «تەوار بێ»؟
 «چەرخی» بێ؟ «شاهین» بێ؟ «باز» بێ؟ «شکار» بێ؟
 تەلمیح: ئیشارە بە ئایە یا چیرۆک و حەدیس و مەسەلی:
 دەمت سەر چەشمە ی ئاو حەیاتە
 «ئەسکەندەر» بۆ ئاو جۆیای زولماتە
 «ئەحمەد» ئەو «سەنمان» حەفتا سالتەن
 نامش سەبت لە لەوح سەرقەوالتەن
 موبالغە: وەسفی شتی کە لە حەد و ئەنازە دەرجوو بیت بەلام مەحەل نەبێ:
 قامەتم چون چۆی چەوگان چەم وەردەن
 چون ئەبرۆی ئازیز وەهەم، خەم وەردەن
 ئیغراق: وەسفی شتی زۆرتر لە حەدی ئەنازە کە بە عەقل مومکین، بەلام لە
 عادتدا مەحەل بێ.

بلیسەم بەرزەن وە بەرزى بالات
 چوونەن بۆی بۆسۆم نیاوان وە لات
 ئیستیشاد: ئەو یە کە هۆنەر بە شیوەی جوان ناوی خۆی لە شیعردا بەیان کات:
 شە کەر زوانیت لە حەد بێن رەد وە زوان بەستی زوان «ئەحمەد»
 دو قافیەتین: ئەو یە کە شیعەر دوو قافیەى هەبێ:
 چین مەدۆ وە چین، ئە گریجەى چەنگش
 کەرۆ وە پەرچین دیدەى قەشەنگش
 تیکرادر: ئەو یە کە شاعیر لەفزی دوو بات بکاتە وە.

په ی بی که سان که س، که سان بی که س
بالا ده ست تو تیه ن ده ست که س

فریا په س بره س، تو ی فریا په سم
بی که سم بی که س، بی که س تو ی که سم
ته وزیع: بلا و کر دنه وه ی حه رفی له چن وشه، یا وشه یه له چن میسراع:
«په راو» په ر تا په ر، په ر فشانی شه ن

هر په ری دوو سه د، په ر نیشانی شه ن
شه هید شه یدای شیفته ی، شیوته بیم

وه خه یال خال لیوت لیوته بیم
حذف: شاعیر پیویست بی که یه ک حه رف یا دوو حه رف، یا نوخته له شیعر دا
به کار نه هیئی:

سه راسه ر سارای دلای وه کولم کول مه دا وه کول له دووری گولم
قه لب: ته وه یه که مه تل لب یا وشه یه به شیوه یه خوش هل گیر نه وه یا حه رفی یا
چن د حه رف له وشه یه ک دا جی به جی بین.
حل نمای موشکل وامه نده ی مسکین

واعزو وازع دارای فزل و دین
ته زاد یا تیباقی: هاوردنی ته لفازی که له مه عنی دا دژایه تی یان له گه ل یه ک تر دا بیت.
شادی لیم بیزار غم مه هاوده مه ن خه یال زکر زات یاد تو م که مه ن
موراعاتی نه زیو: هاوردنی شتانی له شیعر دا که له گه ل یه ک تر دا په یوه ند و
هوگریان هه بی.

وله ی بو وه یاد ویه رده ی وهرین له چه مان مه ست بریژه نه سرین
تو هه رنه و گولی، گونا گولناری من نه و بولبولم هر هام له زاری
جه مع: هیئانی دوو یا چن شت یا که س له شیعر دا که هه موویان مه شمولی یه ک
حوکم بن.

«وەفایی»، «ناری»، «نالی»، «موسەفا» یەك یەك گەرد و بەرد دنیای بئی وەفا
 «ئاویدەر» چادر غەم لە سەر لابەرد تەم و هەم و غەم بە جاری با بەرد
 خوینەرانی بەریز! سەرجهمی ھۆنراوەکانی ئەم ھۆنەرە بە ھۆی زۆرو زەبەنی و
 بەربلاو بوونیان لەم دیوانەدا کوێ نە کراوە تەو، بووینە وە کوو تەواوی نامەکانی بوو
 ھۆنەرە و ئەدیانی ھاوچەرخ، پێشبینیەکانی وە ھەر وەھا ئەو ھۆنراوانە کە لە
 بەر تاییەت مەندی بە زەمان و کەسان و شتانی گوتووینە کە نە دە کریا لەم
 سەردەمەدا بنووسرین وە زۆر ھۆنراوەی دیکە کە ھێشتا لە سەر شریتن وە بە
 دەسمان نە گەشتوون کە ھیوادارین ئەگەر لە داھاتوودا ھەل و دەرفەتمان بوو دەس
 بدات، ئەو شیعراوە پێش لە نامیلکە یەکی جیا کاردا بڵاو بکەینەو.

بەو ھیواوە کە چاپی ئەم دیوانە خزمەتێک بێت بە زوبان و فەرھەنگی پەسەنی
 گەل و نیشتمانمان. شایانی باسە کە خوشکەزای بەریز و ئەدەب دۆسم کاک
 «حەبیب اللہ کریمی» مامۆستای قوتابخانەکانی «پروانسەر» بوو پیاچوونەوێ ئەم
 دیوانە ھاوکاری زۆری لە گەل کردم. لە کوێتایی دا لە برای بەریز و فەرھەنگ دۆس
 «مامۆستا عبدالرحمن یعقوبی» بەریز و بەری ئینتیشاراتی ئیحسان کە بوچاپ و
 بڵاو بوونەوێ ئەم دیوانە یارمەتی کردین سوپاس دەکەم. وە سوپاس بوو نوێنەری
 بەریز کاک «سەبید فەتحوڵا حوسەینی» کە بوو ئیجازە ی چاپی ئەم کتییە ھاوکاری
 لە گەل کردین. ھەر وە ھاڵە خوشکەزای بەریز کاک «صدیق» کە لانتەری کە ئەرکی
 مالی چاپی ئەم دیوانە ی بە ئەستوگر ت سوپاس ئەکەم.

لە گەل سوپاس: حوسەین موحەممەدی کوپی شاعیر

جوانرۆ: ۱۳۸۸/۵/۱۰ ھەتاوی

پێشهکی و خوێناساندنی شاعیر

ئییتدا بە نام عەلیم دانا
 قەییوم قەدر حەیی تەوانا
 سەلوات و سەلام بێ حەد و شومار
 نازل بێ لە سەر «ئەحمەد» موختار
 تەوێلۆد و یم بێ کەم و کەسری
 هەزارو سێ سەد بیست و سێ هێجری^(۱)
 هەژدە مەه تەمام بە ئەمر داوەر
 مەندە بیم چون دوێر لە بەتن مادەر
 دووشەممەو دوازدەهێ ذی القعدە بە وەخت
 لە «پروانەر» بووگم وە زمانێ سەخت
 لە سێ سەد و سێ ئیدم مەتلۆوب بی
 باوگم وە حاکم «ئەلک» مەنسوب بی
 هەر ئەوسال دایکم لە سەر زکوێرد
 باوگم لە «ئەلک»^(۲) دوو ژنی هاورد
 باوگم خوەی ژاناو تەحسیلی پیم کرد
 لە پانزە سالە ژنی بسۆم هاورد
 لە دواي نو مانگ ژنە کەم مەوتی کرد
 لە «ئەلک» وە دەرد وەبە فەوتی کرد

باوكم هه شتادو چوار سالی ته ی کرد
 نه جهل سهر و نه ی حه یاتی په ی کرد
 شه مسی هزار و سی سهد چهنی حهفت
 ئاسای زنده گی له ده سی داکهفت
 باز هه ر نه و سال بو خوهم فکرم کرد
 له «ئەلک» زنی نه سیلم هاورد
 دایک حهفت نه ولاد، سی و سی نه و مه
 هیما ی له گه لیا، گاله و گه مه مه
 قه مری هه زارو چوار سهد قه والهم
 وازح نشان دا حهفتا و حهفت سالهم
 باهوش و حه واس خاس له سهر حالهم
 بازه وق و نه ده ب نازک خه یالهم
 به هار ته بعم گول پاشی نه کات
 فهر دم چون «مانی» نه قاشی نه کات

مونا جات و ته‌وحید

دادار داوهر، دادار داوهر

پـادشای شـاهان، دادار داوهر
 بـی مـیخ و ستون، سه‌ما نیجاد که ر^(۱)

«ئیراهیم» جه نار،^(۲) «نهرود» نه‌ج‌ت دهر
 نه‌قاش ته‌سویر، زیب‌ئارای نه‌ختر

به‌خشنده‌ی شوعاع، شوعله‌ی^(۳) ماه و خوهر
 موبه‌را جه عیب، بی جرم و جه‌وه‌ر

بی جسم و جه‌سه‌د، بی سایه و سیوهر
 زات بی زه‌وال، نیسمت عه‌زیمه‌ن

هه‌زار و یه‌ك نام، یه‌کش په‌حیمه‌ن
 دارای نیقتیدار،^(۴) وه‌زع شه‌وو رو

په‌زاق^(۵) نه‌رزاق، گروهای گرو
 خالق مه‌خلووق، هه‌ژده هه‌زار جه‌م

فروزنده‌ی عیشتی، په‌روانه‌ی په‌ی شه‌م
 سه‌میخ وه‌ بی‌گوش، بینا وه‌ بی‌چم

نساق و گسویای بی‌زوان و ده‌م

۱- خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِقَتْرِ عَمَلٍ تَرَوْنَهَا ... (لقمان، ۱۰) (خوایه) که ناسمانه‌کانی وه‌بی پایه‌و ستون

خولقاندوه ... ۲- ناگر.

۳- تیشک. ۴- هی‌زو توانا.

۵- رو‌زی‌ده‌ر.

پساده‌شای شاهان، بئی سپاو عه‌له‌م
 «کاتب الحروف»،^(۱) بئی ده‌سو و قه‌له‌م
 نه‌ه‌رجا مه‌وجوود، بئی پا و بئی قه‌ده‌م
 ئیجاد کونه‌نده‌ی،^(۲) هه‌ستی جه‌ عه‌ده‌م
 شیوه‌ت له‌ شیواز، هیچ ره‌نگی نیه‌ن
 ده‌نگت له‌ شبه‌ی، هیچ ده‌نگی نیه‌ن^(۳)
 بئی شک لاشه‌ریک، یه‌کتاو به‌رزه‌نی
 بئی بابوو ئه‌داو^(۴) زه‌وجه و فه‌رزه‌نی
 قادر وه‌ قودره‌ت حه‌ققه‌ فه‌رزه‌نی
 ئافه‌رینه‌نده‌ی، سه‌ما و ئه‌رزه‌نی
 ساده وه‌ بئی به‌رگ، بئی پوو‌پوش بئی فه‌رش
 نگارنده‌ی چه‌رخ، قه‌رار داده‌ی عه‌رش
 گونا به‌خشنده‌ی، گونا کارانی
 ئامر ئه‌برو بساد و بسارانی
 بئی په‌روا له‌ عه‌یب، بئی ئه‌ندیش له‌ مه‌رگ
 به‌ره‌م زه‌نده‌ی^(۵) کووس و تاج و ئه‌رگ
 بئی خورد و بئی خاو، بئی فکرو خه‌یال
 بئی میسل و مانه‌ند، دانای «ذوالجلال»^(۶)
 سه‌میع و به‌سیر، بئی شبه‌ه و تمسأل^(۷)
 باخه‌به‌ر له‌ حال، که‌رو کویر و لال

۱- نووسه‌ر.
 ۲- به‌دی هی‌نه‌ر.

۳- ... لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ. (شوری، ۱۱)
 ... هیچ شئی وه‌ کوونه‌و (خودا) نیه‌ وه‌نه‌و (به‌کرداری به‌نده‌کانی) شه‌واو بینایه.

۴- دایک.
 ۵- تیکده‌ر، خاپوورکه‌ر.

۶- خاوه‌ن گه‌وره‌یی.
 ۷- بئی وینه‌.

حەل‌نمای موشکیل بەستە‌ی کارانی
 ناگادار وە حال، دە‌رده‌دارانی
 فەرەح بەخش وە قەلب، پەریشان تۆنی^(۱)
 حە‌کیم زامان، دڵ‌پیشان تۆنی
 ئوستاد سونەت، «کا» و «کو» و «ئاو»
 بێ‌غەم و خەفەت، بێ‌خورد و بێ‌خاو
 بێ‌شک لاشە‌ریک، تساک تە‌نیای فەرد
 هە‌ی کا وە کوکەر، کوکەری وە گەرد
 دە‌هەندە‌ی بێ‌باک، بە‌خشە‌ندە‌ی دارا
 بە‌رئارندە‌ی گۆل لە سە‌نگ خارا
 قە‌دیم کاران، کارساز بێ‌چوون
 دنیا فانی کەر، وە «کن فیکون»^(۲)
 ئە‌گەر مە‌یلت بو، بێ‌نای بێ‌زە‌وال
 لال مە‌کە‌یت وە سە‌نگ، سە‌نگ مە‌کە‌ی وە لال
 هە‌م خالق خەلق، حە‌یی سوبحانی
 یا پارزق پزق، جە‌مع نە‌فسانی
 یا رە‌ب وە حاجەت، سە‌مای پەرئە‌قش
 وە «لوح المحفوظ»^(۳) وە ساق عەرشت
 وە کورسی و قە‌لە‌م، عە‌دل و می‌زان
 بە‌شەرە‌فناکی، حووری پزوانت

 ۱- تۆی.

 ۲- بَدِيعُ السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ. (بقره، ۱۱۷)
 (خودا) خالقی ئاسمانە‌کان و زە‌مینه‌ و هە‌رکاتێ ئیراده‌ی کاریکی بێی هە‌تاگوونی بیه‌ نه‌ییت.

۳- ... وَ عِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِیْظٌ (ق، ۴).

... وە لە‌لای ئێ‌مه‌یه‌ لوح المحفوظ

وه شه‌رافه‌تی، ساقی که‌وسه‌رت
 وه مه‌لایکان ره‌شته‌ی نه‌نوه‌رت
 وه نومیدو بیم، پرووی پوژی مه‌حشر
 یا ره‌ب وه حاجه‌ت، دین په‌یغه‌مبه‌ر
 به‌عنی «موحه‌ممه‌د» «ختم‌المرسلین»
 به‌رگوزیده‌ی حه‌سق، «رب‌العالمین»
 وه «موسای عیمران»، که‌لیم کو‌ی توور
 وه «عیسای» «مهریه‌م»، خولقیان جه‌نوو
 هم وه حاجه‌تی، په‌یغه‌مبه‌ران گشت
 ناگانی وه حال، فرقه‌ی زیبا و زشت^(۱)
 قه‌بوول که‌ر لاله‌م،^(۲) فهد ته‌نیای تاک
 یا ئیجادنمای، ئاده‌می له‌ خاک
 وه بارئاوه‌رده‌ی، میوه‌جات له‌ دار
 هه‌ر توونی پازق، مه‌ل و مو‌ر و مار
 یا عه‌ترئامیز، گولان وه‌ش ره‌نگ^(۳)
 نازک و قه‌شه‌نگ، به‌ر مه‌یو جه‌سه‌نگ^(۴)
 وه چه‌شمه‌ی ئاوان، نه‌علای موته‌هه‌ر^(۵)
 جه‌سه‌ر قودره‌ت، به‌ر مه‌یو وه به‌ر
 وه هه‌م نه‌باتات،^(۶) هه‌رچیت په‌روه‌رده‌ن
 په‌ی توخم ئاده‌م، ئیجاده‌ت که‌رده‌ن

۲- پارپانه‌وونزا.

۴- له به‌رد.

۶- گزوغیا.

۱- ناشیرین، ناحه‌ز.

۳- خوش‌په‌نگ.

۵- پاک و خاوین.

یا سه بووری دهر، وه حشیان کو
 یا فخرخونده بهخش، دارای شهوو پو
 بی بابوو ئه دا، سه تار سرپوش
 بینای بی دیده، شنهوای بی گوش
 قه بوول که لاله م، موشکیل گوشادکه ر
 له به حر عوسیان، باوهرم وه بهر^(۱)
 بوه خشه گونای ئی به ندهی موزنوب^(۲)
 به زاری ئاده م سهر کوئی «سهر ئه ندیب»^(۳)
 ئومیدم به تون، شاه ئه به دی
 ره همنمای راهان ههر نابهلدی
 له ئاخر نه ففس، نه زع پوی مه مات
 نه جات دهر تونی، بدهرم نه جات
 پهی بی که سان که س، که سان بی که س
 بالاده ست تو، نیهن ده ست که س
 یا حیی بیچوون، فهر د فهر یاد پر س
 فهر یاد پر سیم که ر، جه ئاخر نه ففس
 له و سه ختی حالت، وه زع پوی مه رده ن
 ته ریده ی^(۴) پای دین، خه یلی، نه به رده ن
 نه ئه و حاله دا، ئومید ههر به تون
 که رهم بی پایان که رهم ت بی شون

۲- تاوانبار.

۴- مه به ست له شه ی تانه.

۱- دهرم پینه.

۳- ناوی کیو پکه له هیندوستان.

بیاوه به داد، بهنده ی گوناکار
 جه شه پر شه یتان، که رش پرستگار^(۱)
 مه بادا عه دووی،^(۲) دین مو بینم
 فرسه ت باوه رو، بستانو دینم
 واجب الرحمم،^(۳) پادشای نه کبر
 ره حمی که ره وه حال، بهنده ی خاک وه سهر
 له کونج تاریک، زولمات^(۴) بی دهر
 چوونش قه راره ن، تا «یوم المحشر»^(۵)
 زه لیل و زه بوون، زبانش له ننگه ن
 ناحه قش نیه ن، یا گه که ش^(۶) ته ننگه ن
 ته حقیق مه زانو، جای نه به دینه
 غه یر له زات تو، ئومیدش نیه ن
 «الله» ئومیدم، نه که یت نائومید
 ته بدیل که نامه ی، سیام^(۷) وه سفید
 نه که رده گونا، نیه ن به عیده ن^(۸)
 له نائومیدی، به سی ئومیده ن
 من عه بد عاسی، وه کو ن گونا هم
 نیه ن غه یر له زات، پاکت په نامه
 مهر به لوتف ویت، بده ی نه جاتم
 وه ره نه من بهنده ی، بی ده سه لاتم

۱- پرگار.	۲- دوژمن.
۳- شایانی به زه بی.	۴- تاریکایی.
۵- پرۆزی قیامت.	۶- جیگه.
۷- پرهش.	۸- زۆر دوره.

له قەبر تەنگدا، پىر خۆف تارىك
 جە پرد سرات، پاي دوور و بارىك
 جە ھەر پىللەيە، بەرەم وە پراھى
 پەھنما تۆنى، ھەر تۆ پەناھى
 نى ھەر دوو پىلە، خەيلى ستمەن
 ھەركەس موئمنەن، بۆ خوەى بى غەمەن
 ھەركەس وینەى من، نەر گوناكارەن
 چەمەپاي پەحمەت، پەروەردگارەن
 نەگەر لوتف حەق، ياوەر بۆجە سەر
 بى خۆف و پەروا، مەكەر وون گوزەر
 مەبۆ لوتف بۆ، بەدەى نەجاتم
 وەرنە من بەندەى، بى زۆر و زاتم
 كەرەم كەر كەرىم، كەرەمت بى شۆن
 جوملەى عاسيان، ئومیدمان بە تۆن
 ویت فەرماوانت، جەسوورەى تەنزىل
 ھىچ كەس جە گونای ویش نەبۆ زەلىل
 ھەر وىم پادشای، حەبى ئەكبەرم
 ساحیب عدل و داد، پۆز مەحشەرم
 گونا بەخشندەى، گوناكارانم
 دادپەس داد، شەرمەسارانم
 بەندەى خەجالەت، خوار و پوو پەشم
 وەلى جەو بۆنۆ، يەك جار دلخوەشم
 يا پەب وە حاجەت، زات لەتيفت
 وە شەرافەتى، ئايەى شەريفت

بـوـه خـشـه گـوـنـای، گـرد گـوـنـا بـارـان
 بـه قـه تـرـه ی پـه حـمـت، سـه یـلـات بـارـان
 عـه تـا کـه رـو ه پـیـم، زه پـه ئیـمـانی
 بـوـه خـشـه م وه خـاـک پـای مـو سـلـمـانی
 ئه وه ل جـه خـاـک و ئاخـریش خـاـکـم
 کـه رـدی و مـه کـه ری، دی چـیـشـه ن بـا کـم
 هـانا^(۱) هـا مـسـه ران، هـو شـم کـه م کـه رـده ن
 بـی خـو ف نـه نـیـشـین، جـه خـو ف مـه رـده ن
 عـاقـیـبـه ت مـه رگـه ن، هـه ر مـه بـو مـه رـده ن^(۲)
 مـه رـده ن چـه ن مـه رـدان، جـه مـه یـدان بـه رـده ن
 جـه دـمـای^(۳) مـه رـده ن، یـا گـه مـان^(۴) قـه وـرـه ن
 تـا ریک و نـو و تـه ک، پـر جـه فـا و جـه وـرـه ن
 سـه رـیـنـمـان سـه نـگـه ن، پـایـنـمـان سـه نـگـه ن
 نه رـای گـور یـزـه ن^(۵)، نه یـا گـه ی دـه نـگـه ن
 پـشـتـه ی ئیـخـتیار بـه ر مـه شو له دـه س
 خـسـه ریکـه ن چـه نـی ژ مـا رـه ی نـه فـه س
 نه دـو س نه ئه قـوام، نه فـامـیل نه کـه س
 کـه س وه دـه ر د نـا خـوا، غـه یـر له فـه ر یـاد پـه س
 نه کـو ر نه کـه نـیـشـک، نه گـه نـج و نه مـال
 وه حـه سـاب نـایـه ن، بـه غـه یـر له ئه عـمـال

۱- هاوار.

۲- وَكُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ (آل عمران، ۱۸۵) هه مووگیان له بهرئی تامی مهرگ نه چبزی.

۳- له پاش.

۴- چيگه مان.

۵- پيگه ی پراکردن و ده رچوون.

به زات پاكت، بينای بى زه وال
 به زكر زات، زوان نه بو لال
 به غير له مه عبود، پادشای نه كبر
 كى فرياد پره سن، له و جاگه ى خه تر
 ياران بكوشين، وه تاعه ت كهردهن
 وه نيتاعه ى حق، وه جا ئاوه ردهن
 به لكه خوداوهن، كه ره م بى شومار
 به خشيت گونای، گردین^(۱) گونا بار
 يا پهب وه حاجه ت، شای بوراق سوار^(۲)
 وه جومعه و جهاد سه حابه ى كوبار
 وه خوین «حه سن»، «حوسه ين» نازار
 نوور دوو دیده ى، په سوول موختار
 وه ئال نه باو نه ولاده ى په سوول
 دوعا ى ئى كه م فام، بكهرى قه بوول
 مؤمنه و مؤمن، ئىسلامى يه كسر
 به وخشه وه نوور، پاك په يغه مبه ر (ص)
 يا بيناو به سير، پادشای لاره يب^(۳)
 يا سر قودره ت پشت په رده ى غه يب
 بى شكل و شيوه، زات له م يه زه ل^(۴)
 نائوميد نه وم، له نامه ى عمه ل

۲- مبه ست پيغه مبه رى نازيزه.

۴- به رقه رار و پايه دار.

۱- مه مرو گشت.

۳- بى شك و گومان.

له پوژ مه‌حشر، سارای^(۱) عه‌ره‌سات
 سیوای خه‌یر و شه‌پ، پای هات و نه‌هات
 نه‌جات‌ده‌ر توونی، بده‌ره‌م نه‌جات
 بوویه‌رم^(۲) چون ته‌یر، له‌سه‌ر پای سیرات
 یا ره‌ب وه‌حاجه‌ت، سه‌یید که‌ونه‌ین^(۳)
 به‌نوور له‌قای، شای «به‌در» و «حونه‌ین»^(۴)
 هم‌وه‌حاجه‌تی هه‌ر چوار ئی‌مامان
 «بوو به‌کر» و «عومه‌ر»، «عه‌لی» و «عوسمان»
 باز وه‌حاجه‌تی، قورئان عه‌زیم
 کریان وه‌خه‌لات، په‌سول، په‌ی ته‌علیم
 سوره‌وه‌سوره، سه‌د و بیس حزبه^(۵)
 بوویه‌ر^(۶) له‌ته‌قسیر به‌نده‌ی بی حزبه^(۷)
 ئه‌ر سه‌د که‌عاسیم، نامم «نه‌حمه‌ده‌ن»
 «نه‌حمه‌د موختار»، هه‌ر «موحه‌مه‌ده‌ن»
 زه‌په‌ئی‌مانی، عه‌تا‌که‌ر وه‌پیم
 یا ره‌ب بوه‌خشه‌م، به‌ئی‌سه‌که‌ی ویم
 یا ره‌ب وه‌حاجه‌ت نوور «موحه‌مه‌د»
 بوویه‌ر له‌ته‌قسیر ناسادانی «نه‌حمه‌د»
 اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْمٰلَمِیْنِ
 سَلَامٌ اِلٰهِ عَلٰی الْمُرْسَلِیْنِ

۱- سه‌حرا، ده‌شت.

۲- تی‌په‌رم.

۳- ناغای هردو دنیا، مه‌به‌ست پیغه‌مه‌ری خوشه‌ویسته.

۴- ناوی دوو شه‌پ له‌شه‌په‌کانی پیغه‌مه‌ری نی‌سلامه.

۵- قورئان سی‌جوزنه‌هه‌ر جوزنی‌چوار حزبه‌که‌وابی‌سه‌دویست حزبه.

۶- عه‌فووکه.

۷- بی‌ئهرزش.

شه‌وی به دنیا هاتنی «پیغه‌مبه‌ر» (ص)

شه‌و دوشه‌مه، یاوام وه مه‌نزل
 دیم نه‌سیم عه‌تری، له‌تیف‌تر له‌گول
 په‌ی ساکنی ده‌رد، دل‌هی پر داخم
 ئاوه‌رد چون شه‌وبو، دای له‌ده‌ماخم
 سه‌رسام سادار، هارو وه‌حه‌سره‌ت
 پرسیم وواتن: مزگانی‌حه‌زره‌ت
 نیمشه‌و پانیان، وه‌عه‌سه‌ی زهوور
 دنیا سه‌رتاسه‌ر، پر‌که‌رده‌ن له‌نوور
 بی‌هوش بیم له‌بو‌ی، عه‌مه‌رفشانیش
 ده‌رلاد^(۱) گیان ویم، دا به‌مزگانیش
 به‌و شنوی نه‌سیم، وه‌ش بو‌ی موعه‌تته‌ر
 شیم له‌حال هوش، ئه‌و شه‌و تا سه‌حه‌ر

یا «رسول الله»

یا رسول الله شه‌یداو شیت و بئ قه‌رارتم
 وه کوو په‌روانه‌ی بئ چاره‌ی شه‌معی روخسارتم
 بئ خوه‌راکو بئ خه‌وم گیان به‌قوریانت هه‌ر شه‌و
 له عیشقی دینی دیدت تا سه‌حه‌ر بیدارتم
 قامه‌تم خه‌م بوووه له ژیر باری گوناها‌نا
 به‌ئومیدی مه‌رحمه‌ت من هه‌ر ئیتیزارتم
 هه‌رچه‌ن گونا‌بارو شه‌رمه‌سارو قور به‌سه‌رم
 به‌هیوای شه‌فاعه‌تی هه‌ر ئومیده‌وارتم
 من پیرو ناته‌وانو سووتاودل و حه‌زینم
 تینوی زۆری به‌تاسه‌ی لیوی شه‌که‌ر بارتم
 ماتنی حوسن و جه‌مال و که‌ماله‌ عه‌رش و سه‌ما
 من مه‌ستی تام و شه‌هدی شه‌رابی گو‌فتارتم
 یا رسول الله «ئه‌حمه‌د» گه‌رچه‌ شووم و به‌دکاره
 ئومیدم زۆره‌ چونکه‌ هاوناوی موختارتم

مه‌دحی حه‌ز ره‌تی «موحه‌مه‌د» (ص)

به‌یتی یه‌که‌می ئه‌م شی‌عه‌ له‌ خه‌ودا، به‌شاعیر ئیله‌هام بووه

«ئه‌د‌اش^(۱) ئامینه‌ن، بابۆش عه‌بدولان

بسوزورگه‌واریش، پاك و به‌رمه‌لان»

باشه‌ئن و شه‌ره‌ف، شه‌رت و شئوونه‌ن

دور مه‌عریفه‌ت، ده‌ریای مه‌کنوونه‌ن^(۲)

سه‌روه‌ر زومه‌ری، ئه‌نبیا گشته‌ن

خوداوه‌ن وه‌ تاك، وه‌ پاك سرشته‌ن

موبه‌را جه‌ عه‌یب، پاکیزه‌ و پاکن

گولێ‌وه‌ن له‌ ناو، گولان گشت تاکن

شاره‌زای ئه‌وزاع هه‌ر حه‌فت ئه‌فلاکن^(۳)

په‌ویه‌ی بۆ هه‌ر دوو دونیا پرووناکن

به‌هه‌شت وه‌ شی‌وه‌ی شیرینش وه‌ش بی

نوورش له‌ دنیاو مافیها^(۴) به‌ش بی

شافع زومه‌ری، گونا‌بارانه‌ن

مه‌لجه‌ئو پ‌جای،^(۵) شه‌رمه‌ساران‌ه‌ن

ساحیب شه‌ره‌فه‌ن، دارای ئومه‌ته‌ن

سرپر خه‌فی‌یه‌ن، وه‌حی وه‌حده‌ته‌ن

۱- دایکی.

۲- نادیار.

۳- هه‌وت ئاسمان.

۴- هه‌رچی ئیدایه‌.

۵- هیوا.

خوهر وه تهجه لای، نوور ئەو پرهوشه نهن
 زه مین وه زینهت گول ئەو گولشه نهن
 عەرش وه گەرد پای، ئەو مەنەوهر بی
 پای ئەناز پاش، دوپرو گەوهر بی
 «ئەحمەد» و «مەحمود» «موحه مەهد» نامەن
 پره فەعت پایه و ئەرفه ع مەقامەن
 توغیان کەرد کەوسەر پە ی ئاو پاشی پاش
 مەلە کان یەك یەك سەر مەنیان جە راش
 خووری و پەری گشت خزمەت کارش بی
 «حَمَلَةُ الْعَرْش» خاکه سارش بی
 «سدر الْمُنتَهی»^(۱) مەجهوول نەمانۆ
 تەسنیف تەوسیف حەزەرەت مەوانۆ
 خودا دوو دونیاش پە ی ئەو سرشتەن
 بەهەشت وه لەقای نور ئەو پرهشتەن
 قەلەم لە پرووی لەوح، بە ی تەور ئینشا کەرد
 نام «موحه مەهد»، بە عد لە «الله» بەرد
 «ئەحمەد» ئەگەرچی، شووم و بەدکارەن
 جە گوناباری، ویش، شەرمە سارەن
 کار و کردەوهری، بەدیش بی حەدەن
 ئومیدش ئیڤەن، نامش «ئەحمەدەن»
 دَل مۆر کە بە نوور، نام «موحه مەهد» (س)
 مەترس لە تەقسیر، نادانیت «ئەحمەد»

نه گهر چی «نوحه حمده»، پرووی پراسیت نیهن
 راستیش هر ئیده ن هیچ خاصیت نیهن
 دوور له ئیتاعت بی به زاعه تم
 «نوحه حمده» بکا، مهر شه فاعه تم
 وه ئیلا قوهی، خیزانم^(۱) نیهن
 پرووی لوای وه پای، میزانم نیهن
 ناگادار ویشهن، فهد ته نیای تاك
 جه شنوی مووری، مهویه رو جه خاك
 هه نی چ لازم، نی عه دل و میزان
 قادر هه رویشهن، پادشای سوبحان
 مویتع نه مرم، سه عی^(۲) یا شه قیم^(۳)
 نه گهر به هه شتی، یا خو دوزه قیم^(۴)

۲- خوش بهخت.

۱- ههستان.

۳- بهد بهخت.

۴- نیشاره به به نایانی ۱۰۵، ۱۰۶، ۱۰۷ و ۱۰۸ له سووره تی «هوه سه لامی خوی له سه ربی
 یَوْمَ یَأْتِ لَا تَكَلُمُ نَفْسٌ إِلَّا بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِیٌّ وَ سَعِیْدٌ (۱۰۵) فَأَمَّا الَّذِیْنَ شَقُوا فَبِیْ أَلْثَارِ لَهُمْ فِیْهَا زَیْفٌ وَ شَهِیقٌ (۱۰۶)
 خَلِیْدِیْنَ فِیْهَا مَا دَامَتِ السَّعُوْتُ وَ الْأَرْضُ إِلَّا عَاشَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبُّكَ فَعَّالٌ لِّمَا یُرِیْدُ (۱۰۷) وَ أَمَّا الَّذِیْنَ سَعِدُوا فَبِیْ الْجَنَّةِ
 خَلِیْدِیْنَ فِیْهَا مَا دَامَتِ السَّعُوْتُ وَ الْأَرْضُ إِلَّا عَاشَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَیْرِ مَجْذُوذٍ (۱۰۸)

۱۰۵- پوژیک که پوژی هه شرو جهم بوونه وه و قیامهت دیت که سی تهوانای قسه کردن و ناخافتنی نیه
 مه گهر به نیجازهی خودا (له تهو پوژدها مردم دوو دهستن): دهسته یهک (به هوی گوم پراهی و کوفرو
 به دکاری بهوه تووشی نه نواعی عه زاین، وه) بهد بهخت و پوژ رهش و کولولن، وه دهسته یهک تر (به هوی
 تاعهت و عیادهت و کاری چاکه غهرقی نیعمهت و خه لانی جوړ به جوړن، وه) خوش بهخت و بهخته وهرن ...
 «شقی»: بهد بهخت ... «سعی»: بهخته پهر، خوش بهخت ...

۱۰۶- وه نه ممانهوانی که بهد نیغال و بهد بهخت و پوژ رهش له نای ناگری جه هه نمدان وه له تهوی دا
 هاوارو ناله ده کهن ... «شقاوا»: بهد بهخت و پوژ رهش ... «زفیر»: دهنگی هه ناسه بهد ره دانه وهی توندو دریز
 ... «شقی»: دهنگی هه ناسه کیشانی زور توندو دریز ...

۱۰۷- تهوانه له جه هه نمد دا بو هه تاهه تایه ده مینه وه تا ناسمانه کان و زه مینی (تهوی) بهرپان. (واته تا
 دوزه ق دوزه هه له تهوی به سه ر نه بن، مه گهر نه مه که خودای تو گهره کی بی (وه تهو زاع و ته حوال بگوریت
 وه عه زاین بنیه جیگی عه زایک تر) بی شک خودای تو هه کاریک که مه یلی بییت به ته نجامی ده گه به نیت.

پازیم بە پەزاش، هەرچی پەزاشەن
 «ئەحمەد» فەرمانبەر ئەمرو قەزاشەن
 موستەحق پەحمم، مەکر جەوابم
 مەدەرە بە نار، حیرمان^(١) عەزابم

(وہ هیچ شتی ناتوانی بەری بگریت) «مَا دَاغَتْ السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ»: ئاسمانەکان و زەمینی جەحنەمە (ابراھیم/٤٨) یا مەبەست هەمیشە بوون و هەتاھەتایی وە نەبرایانی جەحنەمە کانی لە جەحنەم ...
 إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ مەبەست ئەبەدی بوونە (انعام/١٢٨) یا ئەمە یە کە جیا کردنە وە ی ئەھلی تەوحیدی گونابارە
 واتە لە دۆزەق دا دەمێننە وە مە گەر ئیماندارانی گونابار.

١٠٨- وە ئەمما ئەو کە سانە ی کە (بە ھۆی کاری چاکە دا) خۆشەخت و بەختە وەرن (وہ لە ناوی بەھەشتن
 وە) لە بەھەشت دا بو ھەتاھەتایە دەمێننە وە هەتا ئاسمانەکان و زمین باقین، مە گەر ئەو ی کە خودا گەرەکی بێ
 (وہ ئەھلی تەوحیدی گونابار نەخاتە بەھەشت وە بیانخاتە جەحنەم خودا بە خۆشەختە کان) بەخششیکی
 زۆر زۆر گەرە ئەبەخشێ کە هەمیشە دەوامی ھەبە بو تاویکی زۆر کەمیش نابێتە وە قەتە نابێ.
 ١- دووری، بێ بەشی، ناتویدی.

قسه‌ی سەنگ تەراش و حەزەرەتی مووسا (ع)

ئییتدا بە نام، پادشای غەفوور
 سانع و سامع، سەتار و سەبوور
 سەنگ تەراشی بی، لە سەر کیف توور
 سەنگش مەتاشا، وە دڵە ی پەرشوور
 مەوات^(۱) یا بی چوون، پادشای شاهان
 فەرپەخش شەوکت،^(۲) حوشمەت^(۳) پەناهان
 کان کۆی کەرەم، کارساز کاران
 نزام زیسنەت، مەا و ستاران^(۴)
 بە سوێج، سەفا دەر، کورە ی ئەر زو نوور
 پۆشینی پۆ بەر، وە شەو دە یجور
 تەشکیل دە هەندە ی، چوار فەسل لە سال
 «لا شیریك له»^(۵) بی زو لم و زەوال
 سەردی زمستان یەخ بە نان سەخت
 ناغافل شاهان مە عزوول کەر جە تەخت
 سەختی زمستان تۆف هەوای سەرد
 هە ی سەنگ وە ئاو کەر، ئاو کەری وە بەرد
 سەرپ خە فیهن^(۶) «واحد القهار»
 بە مە لایمی ماوەرۆ وە هار

۱- ئەبوت.

۳- گەورە بی.

۵- بی هاو بەش.

۲- شکۆ.

۴- مانگ و ئەستێرە کان.

۶- نەینی، پۆشراو.

سان دادەى سامان، سەف ئارای گولان
 تەسەللای تەسکین، نالەى بولبولان
 تاوسان وە گەرمى شەرارەى شەرەر
 پایز پەربارەن وە سفەرى سەمەر
 عارنەن وە قەد یەك پەپە کاهى
 ئەگەر بنوازۆ، شاهى، گداهى
 چیش مەبۇ جارى، دەردت لە گیانم
 تەشریف باوەرى و بووى وە مېھمانم
 تا پۆح وە پېشواز، پابۆس پات بۆ
 تا سەر سەرئەفراز، گەرد پالات^(۱) بۆ
 تا دیدە بە دین،^(۲) دیدەت پەوشەن بۆ
 تا خار خوسران، غەم وە گولشەن بۆ
 تا خاک پالات، وە تووتیا کەم
 بینای نابینای، ویم پېش بینا کەم
 تا دل وە گەرمى، مەیلەت، پەرچۆش کەم
 باز ھەم بە سەیلات لوتفت خامۆش کەم
 تا کەى پەنھانى، بەرز بۆلەن مال؟
 وە شىت شىووت، بنمانە جەمال
 لە سەختى سەما، دوور لە جەفا بەر
 تەشریف بار بە وار، سەپرو سەفا کەر
 لە سەر چەشمەى ساف، زەلال بى گەرد
 پەرىت مابو ڕووم، ئاو کووزەى سەرد

شەرت بۆ ئەك مالى، چون ئەقش ئەرزەنگ
 پەرىت بەتاشووم، ئەك پارچە لە سەنگ
 جاپووی بکیشم، وەئابای بەرم
 مننەت بە دیدە و پات لە سەر سەرم
 چەنى وێم پەرووت^(١)، بەسەیر گولگەشت
 ساکن کەرخەمان وە سەیران دەشت
 هەرچى مەيلت بۆ، دەرلاد بى درەنگ
 پەرىت ماوەرووم، ميوەى پەنگارەنگ
 شەرىت و شەراو، بامەزەى لەزىز
 ماوەرووم پەرىت، پاکیزە و تەمىز
 پۆر و بۆلدەرچىن، ژەرەژ و تەبھو
 گوشت بەرەمیش، یا بەرە ئاھو
 حەقا مېھمانىت، وەدڵ تەواو کەم
 نۆش گىانى کەيت، بۆت وە کەواو کەم
 لە شىر و بەورو، لە ئەژدەھا و مار
 مەترسە بى خۆف، تەشرىف بىرە خوار
 لە جاي باسەفای، نە گەرم و نە سەرد
 جىگەت بۆ داخەم، لە سەر تەختە بەرد
 پشتت بشیلم، دەستت بىمالم
 پازت بۆ بکەم، بىخەف لە مالم
 تەھىەى مېھمانى، خودای گەرت وە دڵ
 تەزھىن کەرد ماواو مەنزلى وە گول

ئەساسەى بسات، شادی تەواوەرد
 کاسە و چمچەى شۆرد، کووزەى پڕئاوەرد
 «الله!» ئەر تەشریف، بێریتە مالم
 شەرته خاك پات، وه چەم^(۱) بمالم
 ھەر چەند نازکەرى، مەکیشووم نازت
 ئاوەگەرم کەررووم، پەى دەس نەمازت
 ئەگەر غەمگین بى، غەمخواریت کەررووم
 ئەگەر دل تەنگ بى، دلداریت دەررووم
 سەرت وەساون، سەركەف ئەشۆرم
 سەر تا پا لیباس، بەرت ئەجۆرم^(۲)
 غەبیر لە پەزای تو، نیەن تەلاشم
 پێش شەریفت، شیرین ئەتاشم
 بوتم، سەنەمم، شوخم، تەننازم
 تەننازى، شوخى، خاس بووت بخوازم
 تاق و ئوتاقى، گشت نەقاشى کەرد
 ھەوش و ھەياتى، گولەپاشى کەرد
 چل پۆ^(۳) وەك يەك پۆ، مەنالا بە زار
 بەزارى و زەبوون، مەسۆزا بە نار
 لە جۆى چەشمەى چەم ئەسرش بى جارى
 تەك تەك مەتکيا، وێنەى مروارى
 لافاوە سەيلات، لەسەر چاوەگەى غەم
 بى غەم مەپێژاوە، مەوج مەداوە ھەم

مهوات: ئه‌ى كه‌ريم، كه‌رم بنمانه
 بى‌كه‌رم مه‌به‌ر، يه‌كتاى يه‌گانه
 تاكه‌ى ماوه‌رى، عوزر و به‌هانه
 نوور جه‌مالت له‌ من په‌نه‌هانه
 كولبه‌ى تاريكم پو‌شن‌تر له‌ خوهر
 به‌ ته‌جه‌للای ویت بکه‌ر منه‌وهر
 به‌ زات پاكت، يه‌كتاى ئیلاهی
 هیچ قه‌بوول ناکه‌م، لیت عوزرخواهی
 په‌رده‌ى سه‌بوورى تاقته‌م دريان
 تاقته‌م تاقته‌ و تاقت لیم بریان
 ته‌شریف باوه‌ره، خوايى نه‌خوايى
 به‌دل حازرم، په‌ى په‌زیرايى
 پالشت و پشتى، بنیمه‌ پشت
 کاکله‌ و کشمیش، بکه‌مه‌ مشت
 ته‌خت بو‌ دانیم له‌ و گو‌شه‌ى ماله
 په‌نجه‌ره‌ى وازکه‌یت، پرووه‌ و شه‌ماله
 «شنگ» و «پتواس» و «به‌په‌زا»ى که‌مه‌ر
 په‌ریت ماوه‌رووم، نو‌ش گیانت که‌ر
 که‌لانه‌ى «پيچک»، وه‌ که‌ره‌ى تازه
 چه‌ور و گه‌رم و نه‌رم، خواهش وه‌ئه‌نازه
 قاورمه‌ى «قارچگ» بو‌ت لینیم يه‌ك ده‌س
 خاس وه‌ مه‌يل خوه‌ت ته‌ر بخوه‌ى يا هه‌س
 نه‌چم له‌ شوان، بو‌ت نه‌سینم شسير
 سه‌رشير و ماس و مورهب‌ا و په‌نير

سوبحانە لەسەر، سفرە ی بەیانیت
 حازری ئەکەم، بۆ بەرقلیانیت
 بۆ ئەوسەر قەتعی، بەهائەت ئەکەم
 بترسیت من خوەم پەوانەت ئەکەم
 تەهیە میوانی، خودای گرت وەدڵ
 تەواو مالهەکی، پازانو وە گول
 وات: یارەب قوچنی، پە ی قوریانی تو
 بستیئم بیئم، پە ی میمانی تو
 ئید وات: چون مەجنون، ویل هەردە ی کاو
 ئەسڕین لە دیدەش، مەریزا وە تاو
 بە دەم لەرزەو، هەم لەتاب تەب
 بە یارەب یارەب وە ئیشارە ی لەب
 مەوات: ^(١) ئی دیدە ی، ستەم دیدە ی من
 ئی دلە ی ناشاد، پەنج کەشیدە ی من
 پۆشن کەر بە نوور، تەجەلای ^(٢) زات
 فارغ کەر خە یال، دل بە سیفات
 بی هوش کەفت وە بان، سەنگ ساراو
 مەنالاو مەوات وە ماجەراو
 نەر خودا تەشریف، شەو ئاوو وەردە بو
 بی غەم لە جای ویش، خاوش بەردە بو
 مەبادا بیدار، نە بو خەستە بو
 دەروازە ی مەنزل، ویش نەبەستە بو

ده خيله دیره، با عه جله کم
 قوچه کم بوهم، راکم په کم
 دزو دروژن، یا جانوه ری
 بیانونو وه زات، پاکش زهره ری
 نیسته نه وقتای، شیرینی تاله
 بی تاقهت بووگه، نه نیا لهو ماله
 حه تمی هانگه، نیسته میهمانه
 دهی سا بو نه مرم، بی ناو و نانه
 بچم بیوینم، مالم پر نوور بو
 قهلبی محزوننی، من پیش مه سروور بو
 وه پهله کیشای، وه که شان که شان
 قوچ قورباننی، خوهی وه شانوشان
 لیزو بوو چون ناو هرهس له سهردا
 ههر سهری نه دا وه هردو بهردا
 شه خسی به پاسی، سالم و سلیم
 ماجه رای عه رز کرد وه «مووسای» که لیم
 واتش: سهنگ تاشی، ها له کیف^(۱) توور
 بی عه قلهو که مال بی فهمه و شعور
 ههر پو تا وه شهو، شه و تا به یانی
 ده عوهت حق نه کات، له پروی نادانی
 تا شنهفت «مووسا»، نه که ردش قوسوور^(۲)
 به توندی و تالی، خوهی گه یانه توور

سەرسام بێ مەنزڵ، سەنگ تراشی دی
 مەنزەرە ی عەجیب، دڵخراشی دی
 تەواسا و تاسا، «مووسا» لە حەرسا
 دەس دا وە ئاسا بێ پەرسا و تەرسا
 کاسە وە کووزە، کووزە وە کاسە
 شیوانی بسات، ئەو بەزەمە خاسە
 نساغافل، سەنگ تاش، ئاما وە لاو
 حەزەرت «مووسای» دی، دەس وە ئەساو
 دیش کاسە و کووزە ی، یە کسەر شکیاگە
 ئەساسە ی مائی، لە یەك دریاگە
 وتی: وە «مووسا»، بۆ دردمت دیوان
 ئەساسە ی بسات، شادیمت شیوان
 دەك خودا مائی تۆیج بکا کاول
 خوەت بکا وە چۆ، عابات وە داو^(۱)
 پە ی چی شیشە ی شەوق، شادیم شکانی
 سۆمای بێنای دیدەم تکانی
 ناخون دای لە زام، تۆژ نەبەستە کەم
 خەمانی قامەت، لە خەم خەستە کەم
 یە پە ی چیش، خانە خراوم کەردی؟
 جگەر پسارەو و کەواوم کەردی
 سەرما یە ی هەستی، پەنجەم دای وە باد
 خوا رەنجەت بکا، وە پەنج «فەرهاد»

«موسا» وه هه بیهت، واتش: ^(۱) نه ی کهم قام!

شیت دێوانه ی نه بێله ی خه یال خام!

خوداوه ن زاتێ بێ چوون و چه ران

«سُبْحَانَ الَّذِي» ^(۲)، له عه یب موبه ران

نه خورد و نه خهو، نه خوهره راکێ هه س

نه ترس و نه خوَف، بێم و باکی هه س

که ی داخل عیش و شه هه د و شه راوه

که ی تالِب گوشت و به ره ^(۳) که واوه

نه و که ی ئاره زووی، سه یران ده شته

نوور له قای خوهری سه قای به هه شته

بیر و باوه ری، خوه ت له ده س داگه

دین و ئیمانت زه ره نه ماگه

سه نگ تاش شنه فتی، له «موسا» خه به ر

گه راواو نالا، چون گاکه مووته ر

واتش: وه «موسا»، وه کو ی زوخاَل بای ^(۴)

حق هوَر نه گیرو، لیت به لکه لال بای

ره نجم شی ^(۵) وه باد، جه قام وه عه به س ^(۶)

داد وه کێ به رووم، کی یه ن داد په س

نید وات وه نالان، وه گه ریا نه وه

پوو نیا وه چوَل، بیاوانه وه

۱- پێوت.

۲- پاک و بێ گه رده.

۳- به رخ.

۴- بێ.

۵- چو.

۶- بیهوده.

بئی هوش و گۆش بی، چون مه‌رده‌ی مه‌زار
 مه‌گه‌روا^(۱) به‌سۆز، مه‌نالاً وه‌ زار
 سه‌ر نیا وه‌ بان، سه‌نگ سه‌رده‌وه
 به‌ نائومی‌دی، خاوش به‌رده‌وه
 حق خه‌تابش که‌رد وه‌ «موسای عیمران»
 وات: به‌زات ویم، قه‌دیمه و سوبحان
 په‌نجنای دل‌ه‌ی یار بابه‌ینه‌ت^(۲)
 وێل و سه‌رگه‌ردان، له‌ سارای^(۳) مه‌ینه‌ت
 ئه‌ر نیاوی پیش، دل‌داریش ده‌ری
 حه‌تمی مه‌وزووت، له‌ په‌یغه‌مبه‌ری
 سه‌رمایه‌ی هه‌ستیش، تو‌ دای به‌ غاره‌ت
 زوو بچۆ بده‌ر، وه‌ پیش به‌شاره‌ت
 بواجه^(۴) بی‌چوون، بینای بان سه‌ر
 سوبح می‌همانه‌ن به‌ر له‌ لیزگ خوه‌ر
 «موسا» له‌ میقات، له‌ عه‌تاب حق
 ته‌واسا و ته‌رسا، له‌ خه‌تاب حق
 به‌ هه‌زار زه‌حمه‌ت، ته‌قالا و ته‌لاش
 «موسا» وه‌ حه‌سره‌ت، یاوا وه‌ سه‌نگ تاش
 دیش بئی‌هوش وه‌ بان سه‌نگ سه‌رده‌وه
 مه‌نالۆ به‌ زار وه‌ ده‌م ده‌رده‌وه
 واتش: نه‌ی سه‌نگ تاش! عاقیبه‌ت به‌خه‌یر
 بده‌یه وه‌ په‌حم، خوا بکه‌ر سه‌یر

۲- وه‌فا - به‌ین.

۴- بلی، بیژه.

۱- نه‌گریا.

۳- سه‌حرا، ده‌شت.

هۆرزه^(۱) تا وه که‌ی، نه‌لثامانه‌ن

بده‌ر مزرگانیم، حق میمانته‌ن

سه‌سام بی سه‌نگ تاش، ساتی ته‌واسا

هه‌لمه‌ت به‌رد ده‌س و پای «مووسا» بۆسا^(۲)

بئنا به‌خاتر، په‌ی دلگیری نه‌و

«مووسا» حازر بی، په‌ی ده‌سگیری نه‌و

ئاوه‌رد وه مه‌نزل، وه ده‌وان ده‌و

واتش: بیدار به‌ر، تا سه‌حه‌ر ئیمشه‌و

بیدار به‌ر ده‌سم به‌ دامانه‌ن

شادی که‌ر وه شاد، حق میمانته‌ن

سه‌نگ تاش وه سه‌سه‌رت، تا واده‌ی شه‌فه‌ق

مدرا مونه‌زر، په‌ی ئامان حق

دیش به‌ر له شه‌فه‌ق، شوعله‌ی نوور حق

نازل بی نه‌ سه‌ر، سه‌نگ تاش وه ته‌به‌ق

سه‌نگ تاش نوور حق، کیشا وه ئاغوش

مه‌ست بی وه له‌قای، خودا شی له هوش

وه ئاگر عه‌شق، نوور حق یه‌ك ده‌س

گر سه‌ند^(۳) سووزیا، تا بی وه قه‌قنه‌س^(۴)

خودا نه‌مرش که‌رد وه مووسای که‌لیم

بو به‌ زات ویم، قه‌دیمه و عه‌زیم

۲- ماچی کرد.

۱- مه‌سته، هه‌له.

۳- ئاگری گرت.

۴- بالندیه که کاتی مهرگی هه‌ندێ پل و پووش کۆ ده‌کاته‌وه وه نه‌ونده باله‌کانی به‌یه‌کدا نه‌دات تا ئاگر نه‌گریت.

بشو بوينه، دۆسه كى گيانيم
 ئاخىر گيان وئش، كەرد بە قوربانيم
 وينەى پەروانان، وه شوغلهى نوورم
 سووزيا و پۇخش هاله حوزوورم
 شىنەفتش «مووسا»، دەر دەم بە زەرور
 بە زەرور رىت، وئش گەيان وه توور^(۱)
 ديش لاشەى سەنگ تاش، يەك پارچە نوورەن
 ماواو مەنزلش، پىر پەرى و حوورەن
 «مووسا» ديش فەورى، سوجدەى حق بەردش
 شوكر زات پاك، بىئەمەتا كەردش
 دەرلاد يەك قەورى وه ئارەزوئى دل
 سازا پازانسا، سەرتاسەر وه گول
 بەو تەور، تەكمىل كەرد، «مووسا» ئەوقەورە
 بى وه تەوافگاي، خەلك ئەو دەورە
 يا رەبىى بەزات، ذوالجلالى وئت
 وه بى مەكانى و بى مىسالى^(۲) وئت
 ئى عەبد عاسى^(۳)، دل پىر خەراشە
 بوەخشە وه خاك، پاى ئەو سەنگ تاشە
 گونام نەر چون كۆن^(۴)، ئەگەر چون خاشە
 پروم لە پرووى پاسى، نەكەيت چەواشە
 «نەحمەد» ئەگەر چە گوناش وينەى «كۆن»
 كان^(۵) لە موقابىل لوتف و عەفو تون

۱- بى وينەى.

۲- كۆر.

۳- كۆيىكى بەناوبانگە.

۴- گناچار، خەتاكار.

۵- وه كوكايە.

خاسش فەرماوان شیخ «مهوله‌وی»^(۱)

ره‌حمەت نه توریه‌ت، مه‌ولای مه‌عنه‌وی
 خاسش فەرماوان، شه‌یخ «مه‌وله‌وی»
 باران باریگه، خه‌نه‌ق ته‌فیگه
 که‌ر تا بالای گوئی، تی‌یا چه‌فیگه
 منیش نه‌و ده‌رده، بووگه دووچارم
 غەم و مه‌عسیه‌ت، بووگه وه‌ بام
 پای باره‌وه‌رله‌نگ، کوپانم شیره
 باره‌که‌م سه‌قه‌ت، ریگه‌که‌م قوره
 که‌ری بار نه‌وه‌ر، گبروده‌ی گلم
 تا پوی قیامەت، تی‌یا ماتلم
 که‌ره‌که‌شه‌له، باره‌که‌یش قورسه
 ریگه‌که‌سه‌خته، مله‌که‌یش ترسه
 نه‌گەر بترازی، که‌ر وه‌ باره‌وه
 کلافه‌ نه‌وی، وه‌ مه‌غاروه
 له‌ پرسی پاس ویلم، من وه‌و باره‌وه
 وه‌لی شەنەم تی، له‌ پرسی لاره‌وه
 به‌ل حق وه‌ کاران، کرده‌وه‌که‌ی ویش
 نه‌ر تاوی هەنیم، باورو وه‌ پیش

۱- «میرزا نوحه‌دی داواشی» نەم شیعری به بۆنه‌ی نیستیقبال له یه‌ك به‌یت شیعر له «مه‌وله‌وی» کورد وتوه.

غهم و په‌ژاره‌و، زام و زووخ و ئیش
 گردین وه یه‌ک جار، بکه‌رو ساپیش
 نه‌ر گوشاد که‌رو، ده‌روازه‌ی که‌رم
 جه‌ه‌نم مه‌بو، وه‌په‌وزه‌ی نه‌رم^(۱)

جه‌ژن می‌عراج

جه‌ژن می‌عراج‌ه‌ن، جه‌ژن می‌عراج‌ه‌ن
 ئیمشه‌و یادبوود، جه‌ژن می‌عراج‌ه‌ن
 سکه‌ش له‌ بازار، شاهان په‌واج‌ه‌ن
 شاهان وه‌ ساحیب، می‌عراج موحتاج‌ه‌ن
 «مسجدالاقصی» موعه‌تته‌ر که‌ردش
 عه‌رش و ئاسمان، مونه‌وه‌ر که‌ردش
 به‌هم‌پرای حه‌زره‌ت، وه‌ نه‌مر جه‌لیل
 رکاب بو‌سش بی، نه‌خی «جبره‌ئیل»
 فریشتان عه‌رش، فه‌رش وه‌ش که‌ردن
 به‌نوور حه‌زره‌ت، مونه‌قغه‌ش که‌ردن
 ته‌واف حه‌لقه‌ی، باب هیمه‌تش
 کافیه‌ن په‌ی ده‌فع، گونای ئوممه‌تش

۱- به‌ه‌شتی نه‌رم، باخ یا شاریک بروه‌که‌ ده‌لین «شداد» یه‌کئی له‌ شاهان عه‌ره‌ب دروستی کردووه‌ وه‌ وه‌ کوو
 به‌ه‌شتی زه‌مینی بووه‌، به‌ه‌شتی شه‌دادیشیان پی‌گوتووه‌.

چوار مهله كې موقه رېب عه يان
 به شاره ت مه دان وه كه پرو به يان
 حق «موحه مه د» ش، پې پېغه مېه رى
 نيا جه فهرقش تاج سه روه رى
 بوراق ئاوه رده ي رېف رېف سواره ن
 مه نموور ئه لڭاي كوفر كوفاره ن
 خه لات خه رقه ي نوبووه ت پو شان
 وه حق پې ئيجراي ئه مر حق كو شان
 پېغه مېه ران گشت، حازر بين جه لاش
 سه يقه ل پرو مه دان، وه گه رد پالاش
 هه رېك وه نه وعى لاله مه كه ردن
 يه ك يه ك وه ئيكرام نامش مه وه ردن
 وه ته مجيده وه مه كه ردن سه ناش
 لاله مه كه ردن مه وه ردن په ناش
 وه تيب خاتر^(۱)، دمس به سته ي حوزوور
 سه له وات مه دان، مه له ك چه نى حوور
 «جبره ئيل» نه مهن د، ته وانا و تابش
 عوزر خواهي كه رد، بو سا ركابش
 قودره تم نيه به رته ر بېه رېم
 ئه گه ر بېه رېم ئه سووزى پېه رېم
 سروه شى جه غيب هات جه بالاوه
 فه رماش: بفرما، هه ر وه پالاوه

وەش نامای^(۱) وەش بای، موشە پەف کەردی
 وە عەرش ئەعلام، تەشریف ئاوەردی
 وە گەرد پالآت دۆس عەزیم
 سەفا دەر وە عەرش پاک و تەمیزم
 با گەرد پالآت، پەر بەها و قیمەت
 بوە خشی وە عەرش، عەزیمم زینەت
 پەنگین کەر بە پەنگ پەنگینت پەنگش
 با پەنگین تەر بو نەقش قەشەنگش
 خودا نیشانەیی، بوزورگی دان پیش
 فەخرو العالەمەن^(۲) لە شا تا دەرویش
 قەلەم لە پرووی لەوح، بەی تەور ئینشا کەرد
 نام «موحەممەد»، بەعد، لە «الله» بەرد

وه تولووع تاعهت

وه تولووع تاعهت ئيتاعهت كه ردهن
 فهرزن نهك وه قهرز، به جا ئاوردهن
 فهرزن ئهو فهرزه، لهو فهرزه فهرزه
 وهر نه بئ سووده، ئى ئه دا و قهرزه
 مامه له ماچان^(۱)، راسه وه بهخته
 وه نسيه^(۲) مه خه ئهو مامله ي نهخته
 نهك وهك من ئيسه، وه زامهت^(۳) سه ختم
 وه نسيه كه فته گه مامله ي نه ختم
 ياران مال هوردان، وه ههواره وه
 من هه ر حاحامه ن، گاه وه باره وه
 دهس له هاو دهس بار، حه قيقى بريان
 بار هه م لاره سه نگ، ته نگ بار نه كريان
 بئ توشه و ته نيا، بار كه فته ي هه رد
 كه ره م دار مه رويش ده واكا ده رد
 فرياره س بپرس، تو ي فرياره سم
 بئ كه سم بئ كه س، بئ كه س تو ي كه سم
 ساقى قدا ت بام، واده ي وه ختشن
 ده لى تفلان خو م، جه هه دو جه ختشن^(۴)

۱- نه لئى.

۲- قهرز.

۴- جوش و خو رووش وه هه ول دان و ره نج كيشان.

۳- زه حمه ت.

دەس بەردار نیەن، وە کۆل مەجۆشۆ
 مایلەن جامن، بەدەی بنۆشۆ
 تۆیج سا ویت ئاسا؛ مەدەرەش بازی
 وە جامن جە ویت، بکەرەش پازی
 بادا بنۆشۆ، جورعی جام مە
 وە یاد دەوران، بەزم جەم و کە
 ناخر ئەک ئی چەرخ، چەواشە ی چەپگەرد
 ریشە ی جەم و کە، سەر جەم بەرئاوێرد
 دەروازە ی هەستیم، کلیل و کۆمە
 شوخم مەزرەعی، کشتیم بئۆمە
 لە فەلایی^(۱) خووم دەسم بپریاگە
 هۆرە کەم وە بان، گاوە دپیاگە
 پاییز بئۆ زمهەر زمان غوسە مە
 بەهار قات و قپرتاوسان و سەمە^(۲)
 مەرخوا هەر خوە ی بمخاتە باریا
 پا بنیم وە بان، سەر کورە ی داریا
 وەرئە بئۆ سوودە، ئی شۆم^(۳) و کشتە
 مسال و یرانیە، ئی مەن و مشتە

۱- جووتیاری.

۲- لە پابروودا کەسانێک زۆر نەدار بوون وە کاتێک گەندمیان ئەبرد بۆ ئاسپاو لەبەر کەم بوون گەندمە کە یان بۆ نارد نەدە کرد. ناچار گەندمە کە یان لەسەر گەندمی کەسێک تر نەریژا وە دوا بێ بە قەد گەندمە کە ی خۆیان ئاردیان ئەبرد.

۳- زەوی کێلدارا، جووت کراو.

بینای بی زهوال

بینای بی زهوال، بینای بی زهوال
 پادشای شاهان، بینای بی زهوال
 با خەبەر وە حال، کەپو کویر و لال
 نگارندە ی چەرخ، پۆژ و ماہ و سال
 فەرد تەنیای تاک، بی یاک لە تانە
 گەردانندە ی چەرخ دەور و زەمانە
 یا قەدیم بەزات پادشای ئەقدەس
 یا پازق پزق موورچە و مەگەس
 ئاشنایی دەر، خویش و بیگانه
 بی پەروا پە ی شەمع، کەردی پەروانە
 جیلووە بەخش بەزم، دیوانە و عاقل
 ئاگا وە نالە ی، بۆلبان پە ی گۆل
 تەسەلی دادە ی دلە ی دل پێشان
 مەلھەم زەدە ی زام زخوومەت کێشان
 سەلوات و سەلام، «رب العالمین»
 نازل بۆ لە سەر، «موحەممەد ئەمین» (صر)
 دروود بۆ ئەرواح ئال و ئەسحابش
 گیان مەدان وە مەیل لە پای پکابش

په حمهت حق له سره، هر چوار یارش
 مهخووسن^(۱)، «سد دیق» په فیق غارش
 وه قه د عیلم حق، حیلیم په یغه مبه ر
 سه لوات و سه لام، په یی حه زرمه «عومه ر»
 سالار سه ربه رز، دیوان مه حشر
 ئاشکار که رده ی، الله اکبر
 سیهم «ذی النورین»^(۲)، «نوراً علی نور»
 خزمه تی ئیسلام، مه که رد بی قوسوور
 دروود و حمه د و سه نا په ی «حه یده ر»^(۳)
 ستون سه یوان، دین په یغه مبه ر (ص)
 یارب به حاجت، دین «موحه مبه د» (ص)
 بوویه ر له ته قسیر، نادانی «نه حمه د»

۲- له قه بی حه زره تی «عوسمانه».

۱- به تاییه ت.

۳- له قه بی حه زره تی «علی».

سه حرای «حجاز» ره وشه نه ن

نیمشو شادی و سروورن، دنیا گشت پر له نوورن
 جهشن مه لک و حوورن، شهیتان لم به زمه دوورن
 دلّمان فارغ له غه من، چون به زم به زم ده من
 هر چی بیژم هر که من، یاد نه بی خاتمه من
 سه حرای «حجاز» ره وشه نه ن، هر وک به هشت گولشه نه ن
 قه دمگای ره سوول زولمه نه ن، دنیا وه نه و پابه نه ن
 «نه حمده» فرموی وه شتاب، نیلای بکن وه نه سحاب
 بو نیجرای نه مر وه هاب، حازر بوون گشت بو جه واپ
 جهم بوون و هاتن یه کسر، عه رزبان کردوه په یفه مبه ر(س)
 نه مرت پیمان نیلای کهر، دل ساکن و بی داخ کهر
 نه سحاب وه قه ولّ خاتمه، جهم بوون وهک په روانه شه
 مه دان گشتیان وه یه کدهم سه له وات وه فخر عالم
 ونی: کییهن مه ولاتان، دافع هر به لاتان
 مه ولایو په همنماتان، له مه حشر شه فاخوانان
 گشتیان له عالی و دانی، وتن: تو مه ولامانی
 دنیا په همنامانی، مه حشر شه فاخوانانی
 نه وهل «په فیک غارش»، دوه م «فاروق» یارش
 سی یه م «عوسمان» موشارش، چوارم «علی» دلدارش
 وتیان: موتیعیم یاره سوول، هر نایه تنی بو نزوول
 «امنا» که ردیم قه بوول، نه مرت نه مره ن یا ره سوول

خودا خوه په ناگامان، هر چی بویت گونامان
ئیسلام په کیکه رامان، «موحه ممه ده» په نامان

یا «الله» زارم

یا «الله» زارم، یا «الله» زارم
یا «الله» نه کهیت زه لیل و زارم
نه کهری زه بوون، نه فس عه مام
کووی کبر و پیا نه کهیت وه بارم
که مالَم وه نه فس نه کهری زه بوون
فه ربیم نه دو، شه یتان وه نه فسوون
وه دانه ی ته مه ع، نه وزی وه دامم
تا مه حشر نه کهیت زه بوون به زامم
من ویم مه زانووم چه ند شه رمه سارم
عاسی و پروسیای پرووی پوزگارم
عیان چون قوله ی قاف وه بارمه ن
یاد مه یل تو، مه ده دکارمه ن
له دنیای دهنی کویر و که: بووگم
بی بهش له شادی گیر شه پ بووگم
ته نیا و نسابه له د پشתיیانم تووی
له مه وچ تو فان کشتییانم تووی

پرووی پرو به پروی ره‌حمت ئاوهردم
 گرانتەر نه‌بو جه فیشتەر دهردم
 قه‌دهم وه بارگهی، یانه‌کەت به‌ردم
 خاکش پهی ده‌وای، دهرد دل وهردم
 پرووی سیام وه‌خاک ماله‌کەت مالام
 پهی به‌دبه‌ختی ویم نالام و لالام
 دل له تووی بوته‌ی گهرمی مه‌یل جوشا
 نه‌سرینم چون جووی سه‌راو خورو‌شا
 وه ئیلتیجاوه پرووم مالاً وه‌خاک
 خاک وه نه‌سرینم نم‌نم بی‌نمناک
 واتم: به‌خشه‌نده‌ی گوناکارانی
 شه‌فا به‌خش دهرد دهرده دارانی
 په‌نام ئاوهرده‌ن وه‌ی گشت گوناوه
 به‌ی مووی سفیدو وه‌ی پرووی سیاوه
 به‌زه‌ییت به‌یو وه‌ی شه‌رمه‌ساریم
 ئامان دهرمان کەر دهردان کاریم
 ره‌حمی کەر وه‌ی حال په‌شیوی جه‌ستم
 مه‌له‌هم دهر پهی ئیش زامان خه‌ستم
 ده‌لاله‌ت وه‌ی دل، دل‌گیرم دهره
 له‌هر دوو دنیا، ده‌سگیرم کهره
 به‌دهرد دل‌هن، کهی حکایه‌ته‌ن
 حکایه‌ت نیهن، هر شکایه‌ته‌ن
 دهرمان دهردان، نادیاریم کەر
 ناشنای راگهی، ره‌ستگاریم کەر

وه فخر تاعهت مه غروورم نه که ی
 وه باده ی غهفلت مه سروورم نه که ی
 پروم له پروی پاسی پرووگردان نه که ی
 پهنگ زهر دم له ناو، هام فگردان نه که ی
 زادگای چه زرهت «په سوول که رد م سه یر
 به شارهت مه دا خیراً علی خیر
 شادی دا به شاد شکست وه غم دا
 پوشنی به پروی سه حرای ماتم دا
 چند میلیون فرقه ی حاجیان هم بی
 بین شک نیشانه ی سه حرای عده م بی
 من هم وه په جم «شهیتان» که رد م په
 تهوبه له به دی که رد م تا نه به د
 وه ئوسوول شرع شیم وه عه رفات
 بین حه د وانا م حه مد به ذات و سیفات
 شوکر حه ق که رد م بین حه ساب و حه د
 مالا م پروم به پروی «حجرالاسود»
 تاهر له تهوهین دوور بیم له کینه
 وه پاکی راهی بیم په ی «مه دینه»
 حوجره ی سه عاده ت شای خیرالبشر
 به شارهت مه دا په یاپه ی به کسر
 ته واف حه لقه ی باب هیمه تم
 کافیه ن په ی دفع گونای ئوممه تم
 من بهنده ی تو م و ئوممه ت په سوول
 یا «الله» لآله م بکهری قه بوول

بوچه زره‌تی «عه‌لی رض»،^(١)

یا «عه‌لی» دادم! یا «عه‌لی» دادم!
 یا «عه‌لی» ده‌خیل! بره‌س وه دادم
 وه لای کی به‌رووم! داد و فریادم
 نیسمت یا «عه‌لی»، ثامان وه یادم
 مه‌ولای ده‌رویشان! مه‌ولای ده‌رویشان!
 مه‌دهد یا «عه‌لی»، مه‌ولای ده‌رویشان
 توئی چه‌کیم حال، جو‌مله‌ی دل‌پیشان
 هه‌ر توئی فه‌رح به‌خش، قه‌لب په‌ریشان
 شه‌خس هه‌ن نه‌ر په‌نا، به‌رووم وه پیشان
 هه‌ریه‌ک وه میقدار، هیممه‌ت ویشان
 فه‌قه‌ت هه‌ر توئی شای، پریازه‌ت کیشان
 تو موشکیل گوشای، منم په‌ریشان
 یا «عه‌لی» زات‌ا یا «عه‌لی» زات‌ا
 یا «عه‌لی» مه‌ده‌م، سه‌وگه‌ند به‌ زات
 به‌و شان و شه‌وکه‌ت، شیوه و سیفات
 به‌و گشت زور و زات، به‌و که‌رامات

١- میرزا نهحمه‌دی داواشی ده‌لیت که له‌خودا به‌حزمه‌تی حه‌زره‌تی «عه‌لی» گه‌یشتووم وه سه‌باره‌ت به‌و
 خه‌وه‌ثم سئ به‌ینه‌ئه‌لی:

دیه‌نم مه‌ودایه تیغ دووسه‌ری
 سه‌یر که‌رامات حه‌یده‌ریش که‌ردم
 مه‌بو په‌ی فه‌ردای من وه خه‌یانه‌ت

واردم شه‌ربه‌تی نوشام شه‌که‌ری
 قه‌ده‌م وه بارگه‌ی موقه‌ده‌م به‌ردم
 نه‌گه‌ر بواجووم شه‌رح به‌یانه‌ت

باقی‌یهن موعجز، حال‌ه‌یاتت
 چه‌فرقه‌ن په‌ی تو، نه‌حیا و مه‌ماتت
 به‌و سه‌خواه‌ته، سایه‌ل^(۱) وات جه‌توو
 تو ویت په‌ری شه، نیای له‌ته‌رازوو
 یا «عه‌لی»! منیش، وه‌تو موحتاجم
 چون شه‌و سایه‌له، بکه‌ر عیلاجم
 یا «عه‌لی» به‌نه‌ن! یا «عه‌لی» به‌نه‌ن!
 نه‌راد نه‌ردم، له‌ش‌ه‌ده‌ر به‌نه‌ن
 سپای غم‌وا ده‌ور، قه‌لای دل‌ته‌نه‌ن
 ریشه‌ی بن‌چینه‌ی شادیم تیشکه‌نه‌ن
 زور^(۲) له‌کتفو‌شان، ده‌س و پام‌سه‌نه‌ن
 ته‌وانا و تاقه‌ت، دونیام نه‌مه‌نه‌ن
 ده‌قیانووس کووس ناقووسی ژنه‌ن
 نه‌وبه‌ته‌ن په‌ری، زولفه‌قار شه‌نه‌ن
 مهر ویت به‌و موعجیز، عیفریت به‌نه‌وه
 به‌و سه‌یف دوو سه‌ر، قودره‌ت ژنه‌وه
 عه‌له‌م شادیم، له‌دل به‌رپا‌که‌یت
 به‌ختم وینه‌ی شه‌ست، عیفریت په‌ها‌که‌یت
 یا «عه‌لی» ته‌نگه‌ن! یا «عه‌لی» ته‌نگه‌ن!
 یا «عه‌لی» ده‌خیل! وه‌ختم وه‌ته‌نگه‌ن
 دل‌زه‌ده‌ی سه‌رنیش، مه‌ودای خه‌ده‌نگه‌ن
 روشنیم له‌عه‌ین، تاریکه‌ی زه‌نگه‌ن

زوانم جه وه سف، سه‌نای تو له‌نگه‌ن
 شه‌ربه‌تم ژاره‌ن^(۱)، شه‌هدم شه‌ره‌نگه‌ن^(۲)
 که‌شتیم له‌گنجاو، گیر نه‌هه‌نگه‌ن
 قافلهم له‌خه‌پرگاو، ماتل و له‌نگه‌ن
 فریستم له‌خو، بی‌هوشی به‌نگه‌ن^(۳)
 دلش له‌بارهم، چون سیاه‌سنگه‌ن
 دامانم جه‌زووخ، زامان گول‌په‌نگه‌ن
 مه‌ولا به‌فریام، بره‌س دره‌نگه‌ن
 به‌ند به‌ر به‌ر به‌س، به‌ند به‌ر به‌ر به‌س
 یا «علی» نه‌علا، به‌ند به‌ر به‌ر به‌س
 حل‌نمای موشکیل، وامه‌نده‌ی بی‌که‌س
 دادخوا‌ی عادل، نه‌میر نه‌قده‌س^(۴)
 حبه‌ن دل چون که‌وک، له‌قه‌رن قه‌فه‌س
 پای نه‌جات نیه‌ن، بکی‌شووم نه‌فه‌س
 چون «غولام په‌زا»^(۵)، گیرم وه‌مه‌جبه‌س
 نو‌میدم نسیه‌ن، غه‌یر له‌تو وه‌که‌س
 یا «علی» زارم! یا «علی» زارم!
 یا «علی» ده‌خیل! زه‌لیل و زارم
 له‌ته‌نگی نه‌وقات، له‌گیان بی‌زارم
 مه‌حرومم له‌دین، دیده‌ی نازارم

۲- زهر، مهر، هشتیکی تال.

۴- پاک‌تر.

۱- زهر، سم.

۳- هست.

۵- نیشاره به‌حفت به‌ند شیعه‌ر کانی «غلام‌رضا خان» ندرکه‌وازی که له‌به‌ندیخانه‌ی حسن خان والی لورستان گوتووبه‌تی.

ئه‌وه‌ن یا «عه‌لی»، سه‌ختن ئازارم
 چون گدای بی‌پوول، وینل بازارم
 دل زه‌ده‌ی مه‌ودای، سه‌رنیش خارم
 بار ناقات، بیه‌ن وه‌ باپم
 زه‌لیل زامه‌ت،^(١) پرووی پوزگارم
 هه‌ر ئان وه‌ جووری، مه‌دۆ ئازارم
 چون بولبول مه‌حرووم، فه‌سل به‌هارم
 مه‌ولا به‌ لوتفت، ئومیده‌وارم
 به‌وینه‌ی «سه‌لمان»، یا «عه‌لی» گیرم
 گیر سه‌ره‌په‌نجه‌ی، پپر خه‌شم شیرم
 مه‌ر ویت به‌و موعجیز، بده‌ی نه‌جاتم
 وه‌ر نه‌ یا «عه‌لی»، قه‌تعه‌ن حه‌یاتم
 یا «عه‌لی» جه‌مه‌ن! یا «عه‌لی» جه‌مه‌ن!
 ئه‌وه‌ن خه‌یالات، له‌ ده‌روون جه‌مه‌ن
 دل زه‌ده‌ی سه‌رنیش، مه‌ودای^(٢) سه‌تمه‌ن
 شه‌هد شه‌ربه‌تم، ژار^(٣) ئه‌رقه‌مه‌ن^(٤)
 شادی لیم بیزار، غه‌مم هاوده‌مه‌ن
 خه‌یال، زکر زات، یاد تۆم که‌مه‌ن
 موشکیل گوشاد که‌را موشکیل که‌فته‌ن
 فریشته‌م له‌ خاو، بی‌هۆشی خه‌فته‌ن

١- زه‌حمه‌ت.

٢- لیواری تیخ، نوکی خه‌نجه‌ر و شمشیر، نوکی تیژ.

٣- زه‌هر.

٤- ماری په‌ش و چه‌رمگ، ماری په‌ش که‌ له‌ بان پشی دا خالی سه‌ی بیت، خرابترین مارگه‌ل.

يا «ەلى» ھانا، پرستگار ش كەر
 لە خاۋ غەفلەت، بۆ بیدارش كەر
 مەولام نەر نەكەى، پرەحمى ۋە جەستەم
 باز نەكەى قاپى، مورات بەستەم
 ساكن نەكەى دل، لە غەمان كەيلم
 نەبەندى چون سەد، سەرچەشمەى سەيلم
 سارپش نەكەى زووخ، زامەت نەپرەستەم
 ۋەئىلا لە ژىر، بار غەم خەستەم
 مەر من لە ھەساۋ تۆ تەرحم مەولام
 تاكەى نەمەدەى، تۆ فەرحم مەولام
 «ئەحمەد» مونتەرىز، لوتف مەولاشەن
 مەولا غەير لە تۆ، ۋەكى ھانا شەن^(۱)

توبه ی گورگ

گورگن جِه نه قدیر، جِه فای پوژگار
 له گهردشی چه رخ، چه پی چه پ ره فتار
 ته له گرتیوو، به ینی وا ماوو
 ماحه رای دنیا، سه ری لی داوو
 چه فت و چیل و چه ق، وا قرخوْل بووو
 له برسیا که فتگ، خاس گه پوْل بووو
 هیژی نه ماوو، بو به ره وژووره
 نه یوت خوا مهرگ، ریگه که دووره
 ته وانا و تاقه ت، نه ماوو له لای
 زهوی نه نه گرت بو ری و هروون پای
 بییشی زه یینی، زه په نه ماوو
 له کونالووتی تکه ی داداوو
 چه قی ژیر ملی، گه یووه نافی
 مونسه ریف^(۱) بووو له بی نینافی
 لچ داشو پیاگ، ده می دوْل بووو
 چاوی شیویاوو، دگانی کوْل بووو
 گه لوو دا که فتگ سووره ت لوج و پوچ
 هه ره که یوانوی کونه ی دوا کوچ

زوانی که فترو، وه لای که لاوه ی
 کنیاوو هه ر په نچ، په نجه ی کلاوه ی
 دووگ دا پرزاگ، میس دایوه بنی
 بوو وه ته ماته ی، قمرزی گونی
 قونگ و قرخ بووو، وه سین ته یلرخان
 هه روه ک سل گرنگ، وه حال ته یلرخان
 وه هه ر فه لاکه ت، گه بی وه غاری
 غار ناها مار، تا نادیار
 که فت له قاپی غار، ته ی نالان له ده رد
 ته یوت تو به وی، تاک ته نیای فه رد
 شه رت وی تا له ده ور، دنیا بمیم
 هه ر پوژ پوژگوم، شه و نوژ بخوینم
 عومرم سه رف بکه م، به زوه د و به وه رع
 زه ره لانه ده م، له سه ر پنگه ی شه رع
 بو هه ر بینگانه، له خویش، خویش تر بم
 دی^(۱) گورگی نه که م، له میس میس تر بم
 ئازارم نه وی، بو بی زوانی
 له م غارا بمرم، که س پیم نه زانی
 می و بز ن هه ر پا، بنینه چاوم
 خوا ئاگاوی، لی بان لیل ناوم
 عومریکم ماوی، له ی دونیای فانی
 شه رته سه رفی که م، له پی شوانی

ئەشی خوەم حەفت سال، کەرەك پۆش بکەم
 غولامی مئی پەر، بزنە پۆش بکەم
 وە پۆز خزمە تکار، وە شەو پاسەوان
 وە پیا—ازەتۆ، بی ئاوو بی نان
 یەك مئی و یەك بزن، لە پان جی ماون
 ئاوسون ئەوشەو، هەردکیان زاون
 شیر خوەیان ئەداو کاویژیان ئەکرد
 کەم کەم لە قەسەم گورگ گوئیان ئەگرد
 بزن بوو دەرویش، لەرزى و قارانی
 مئی بوو سوڤی، فەوری بارانی
 وتیان: السّلام، عابدى عالى
 فەرمايشت چەس، بمان کە حالى
 وتی: بووگمە شیخ، بۆ پئی هەدايەت
 بۆ سوڤى و دەرویش، گرتن بى غايەت
 دیسارە ئیو، چارە سفیدن
 خووەتان هاتگن، ئەوەل موریدن
 زەحمەت بکیشن، بچن ئیرشاد کەن
 هەریەك چەن مورید، سادق وە یادکەن
 بەچکە کانێچتان، بێرنە لای خوەم
 لە خووەتان خاستر، خزمە تیان ئەکەم
 بزن و مئی لە بان، هاتن وە دامان
 بۆ ئیرشاد کردن، کەفتنە پانەو پان
 هۆز وە هۆز ئەچوون وە دلەى بریان
 وە دەم قارەو وە چاوی گریان

ھەر کە چەن کەسێ، لە ئەقرەبا و خویش
 خوەیان جەم کردۆ، لە بزن و لە میش
 وتیان بێن بچین، عەشرەت بێ درێخ
 خوا شوکر گورگی بۆمان کردە شیخ
 ئێمە بچ لازمە، وە بێ زەحمەتی
 بچین و بوەین، بۆ ئەو نێمەتی
 بەل بکەفینە بەر دۆعای خەیر ئەو
 شاد بوین وە دین، سەفا و سەیر ئەو
 قەسەمی خواردگە، وە چەن ئاواتی
 هیچ قەبوول ناکا، لە کەس سەوقاتی
 وە قەوول سوۆفی، وە گوڤتە ی دەرویش
 دلێان گەرم بوو، چ بزن و چ میش
 وە قاپە و بارە، جوملە قەوم و خویش
 ھەلسان کەفتنە شوین، خەلیفە و دەرویش
 مێ خوەی خەلیفە و بزن دەرویش و
 باقی مەعلومە، سەرچۆپی کیش و
 تاگەین وە دەر، قاپی پیریان
 غەیر شیخ نەماو و کەس، لە بیران
 دیان ھەر وەك خوەی گورگ خەفتگە
 گونجکە ی، وە لای ملیا کەفتگە
 چەرمگۆ نەوگە و پەنگی ھەر بۆرە
 زانیان تەوبە ی گورگ ناجۆرە
 گورگ دی ئازا، ھەلسا خوەی دەسوور
 نالی و لوورانسی و سەری کردە ژوور

وتی: خوا شوکر پزقم وافر بوو
 له شیخی دەر چوو فەوری کافر بوو
 کەفتە خاک و پای گورگ وە بئ درنځ
 گورگ دگانی ساودا، هەر وەك تیځ
 چاوی لئ قووچان، وە نەرم ئەیمیران
 لیو خوەی ئەخواردوو، دگانی ئەکیران
 وتی: بە خەیر بئین، بچنە ئەم غارە
 ئیسراحت بکەن، مەوقەیی نەهارە
 بەسیە ئیتەر من، شەرمە سار مەکەن
 لەمە بەدبەخت تر، گونابار مەکەن
 سەری تەسلیمیان، بۆ هاورده خوار
 خام و خاوۆ بوون، یەك سەر چوونە غار
 گورگ دی ^(۱) بازی، خەیلێ خاسی کرد
 دووشەشی ^(۲) هاورد، شەش دەرە کەیی گرد
 دووگی لئ جەردا، سەری هەلبێری
 پروویانی تی کرد، دەمی داچیری
 وتی: نە بئ هوش، نە مەستی مەیم
 ئیستە وە حوزوور، باپیرەم گەیم
 واتیمی خوپی، ترسیام لە ئەو
 ئاقەتم نەگرت، راشنیام لە خەو
 وتی: پیم تۆ کەیی، مەوقەیی تۆبەتە
 فرسەتە کویری، هەلسە نۆبەتە

تەوبە ی گورگ مەرگ بووگە و مەرگە
 مەگەر تۆ حیزی، تۆبەت کردگە
 ئەگەر وە قەوڵ، جەدەم ئیمجارە
 نە کەم کوێر ئەوم، بێ کەس لەم غارە
 خودا وایۆە ی، هاوردگە مالم
 ئەبەت زالمەن، منیچ زەوالم
 بە کامیان رازین، پیم بیژن کویم
 بستانخکیتم، یا بستاندیم
 حەتمیە ئیمپروس، پۆژ مەرگتان
 قسەتی منە، سیه و جەرگتان
 عەرزیان کرد قوریان، وایە مەزانە
 باپیرەت نەوگە، ئەو شەیتانە
 پەشیمانۆ بە، لەم خەیاڵاتە
 بە غەیر لە گورگی، کاسبی قاتە؟
 وتی: شەیتانی، وەها خەپروێژ وی
 یاخودا هەر وای، عومری درێژ وی
 هەرکەس بۆ هەرکەس، نەر قانزاجی^(١) ویت
 وەك عەقرەب و مار، نەر مەزاجی ویت
 ئەشی لە قەوڵی، هیچ خەتا نە کە ی
 هەرچی ئەو ئیژیت، ئەشی وای بە کە ی
 ویلتان کەم بچن، مەگەر من کویم
 دووگستان ئەویم و پیرتان دەرتیم

«ئەحمەد» دی بەسە، کافیه و حەدە
گورگ خوێ خاسە، گورگەمیش^(۱) بەدە

حەجی ریوی^(۲)

یەك پۆ پرووبایە، لە راو پەمیدە
زەرپ و زۆر و زولم، سەیادان دیدە
سەرد و گەرم و شۆر، تەلخی چەشیدە
مەینەتان وە مەیل، پەقیب کەشیدە
دەرەو دۆل و یال سارا تەی کەردە
تا وە جەزیرە، جەزا پەی بەردە
خەیاڵان خام، وە خەیاڵ ویش
لە سەر بەرکەردەن، وە کەمال ویش
تار زەمزمەمی مووزی گەری ویش
ژەندش بە میزrab، پمووزی گەری ویش
کەفت وە خەیاڵی بەشارەت دەر بو
ئەغفال کونەندە و غارەت گەرتەر بو
وە دەس تەبیەت، لە دەرگای عیلاج
وا عیلاجی کرد، ببۆ وە حەجاج

۱- ئەوکەسێ کە گورگە بەلام جلی می کردووە تە بەری.
۲- مەبەست لە ئەم شیعەرە تەزویرو خەلە تانەندە کە حاکمان و زۆرکارانی میژوولە سێ شت یانی: زەپو
زۆرو تەزویر بۆئیتیماری خەلک کە لکیان وەرگرتووە.

نه وه شهو نارام نه پوژ مه كهر د خاو
 تهی مه كهر د سارا و كesh و كوؤ كاو
 تا غورووب گهیی، وه نزيك شاری
 دی ^(۱) چه شمه ئاوو يهك و دوو دارئ
 دی ^(۲) ده رگای مه نزوور، ئاره زؤی وازه
 ئاخونئ ^(۳) مه شغوول ئه دای نمازه
 عابای كرده بهر، نهوی له عاسای
 میزه ره ی به ستوؤ كهوشی كرده پای
 مه لا وه خه یال، خوهی خوهی بردو
 پئوی وه فرسەت كهره كهی كردو
 ههوساری كیشاو بر ديه پای سهنگئ
 سوار كهر خوهی بوو، وه بی درهنگئ
 شهمله و میزه ره ی، وه سه ر نیا كهج
 چه بكهم، چه نه كه م، كهفته پيگهی حهج
 ئاخون له دواي، دوعای مه غفه رەت
 له ده رگای باری، عوزر و مه عزه رەت
 پروانی كه رو، ئابای نه ماگه
 كهوش و میزه ره و عهسای بریاگه
 پئوی تا سوار، كهر مه تلەب بوو
 جلەو كهچ تر و به تر جه لەب بوو
 وه شهو پا مه كهر د، وه بی ئازاری
 به پو جا مه گهر د، له مه رغزاری

۲- تنی گه یشت.

۱- بیخی، چاری پئی كهوت

۳- مه لا.

تا یاوا وه سر، سەرئاوو هه‌وزی
 دیش وه تاك تیا، نیشته سهر سه‌وزی^(۱)
 پئیوی سهر سه‌وزی، فه‌وری دی وه چاو
 وتی: «السَّلام»، ساداتی سهر او
 «إِنْشَاءَ» دوعای خه‌یرم بو بکه
 خه‌یالم کردگه، بچم بو مه‌که
 دوعای خاسان وی، دؤس هه‌قیقیم
 ئومیده‌وارم بکه‌ی ره‌قیقیم
 وتی: حازرم بو، نیک و به‌دت
 بفرما بچین په‌نا وه جه‌دت
 «سهر سه‌وز» که‌فته به‌ر، «پئیوی» له شوینی
 تا فرسه‌ت بی‌ری و بویته خوینی
 راه که‌ردن ئه‌و پۆ، یاوان وه باغی
 یه‌ك باغی شیرین، ساحیو په‌رداغی
 له چیچه‌ی بولبول، له بو‌ی عه‌تر گول
 زه‌وق مه‌دا وه دل، جوان و کامل
 به‌هشت قهرینه، فرده‌وس شیوه‌یه
 پرسایه و سیوره، ساحیو میوه‌یه
 ره‌واس^(۲) گو‌شش گرت، ته‌قه ته‌قی مه‌ی
 ده‌نوکه ته‌قی، یه‌ك له‌ق له‌قی مه‌ی
 عابای کرده به‌ر، نه‌وی له عاسای
 میزه‌ره‌ی به‌ستوو که‌وشی کرده پای

بۆ مەرام خوہی، وہ بہہانہی حق
 لەقلەق پۆی، پوی بۆ لای لەقلەق
 «لەقلەق» پۆی دی، ھاتە پیشوازی
 پۆی وتی: پئی، خودات لئ پازی
 پەنام ھاوردگە، لە پرووی گومپراییم
 ھەمراھیم، بکە جە پرووی براییم
 عەرز ناکەم برا، وەك ئاغە و نەوگەر
 بۆ ئەم پۆی خەیرە، بووینە ھاوسەفەر
 «پۆی» کزی کرد، دومێکی لەقان
 «لەقلەق» لە خوہشی، دەنووکی تەقان
 وتی: حازرم، ھەم مەمنوونتم
 چون ئەچی بۆ حج، پەھنموونتم
 «پۆی» وا درگای، عەیاری کردۆ
 لەق لەقی لە گەل، خوہیا ھاوردۆ
 وەلئ «سەر سەوز»ی خاس کردوو حالئ
 فەوری ھاتە بال وە ئیستیقبالئ
 وتی: بە خەیر پئی حاجی قەدیمی
 بوزرگیت کردگە حەقە نەجیمی
 مێزەرەم وە پەنگ پاسی سەوز بووہ
 تەشریفت ھلورد، دل پەرفەوز بووہ
 سەرسەوز و لەق لەق، «پۆی» وە تفاق
 سواربوون و چوون، وە خەندە و مەزاق
 وەلحاسل خوہشون، ھەریەك وە حالئ
 قسەت پێگەیان، کەفتە پەپ مائی

دىيان هاتيا، كه يوانوى كويى
 مامر و جووچك و يەك كەلە شيرى
 «پىوى» پوانسى، زانى فرسته
 وتى: براگەل، وخت نەسره ته
 ئەگەر كى گەل وىن، شيرين تر ئەوين
 جەماعە تمان بوى، نوورين تر ئەوين
 هەركەس بۆ پىگەى، پاسى عازمە
 مەخسوس بۆ دىنوى، مەلا لازمە
 بووچكى بکەين نەوى منته تمان
 خاسە بۆ تەلقين فەرزو سونته تمان
 وتیان: ماموسا، لەم كويىرە ديدا
 مەعاشت چالون، ئەچىتە پىندا
 خىيانت فرەس منالت وردە
 فايدهى نيه بۆت هەركرد و خورده
 نەرتە شريف بىرى، گۆل پىزانت ئەكەين
 بووچكى خوەت و خيانت ئەكەين
 وتى: حازرم، منىچ بار ئەكەم
 بە مەلايى تان، ئىفتىخار ئەكەم
 عەرزىان كرد قورىان، زووتر سا دىرە
 مال بۆتوو فرەس، منالەكان بىرە
 پەواس وات: ئەرچى، گرانەن ئەركم
 منالەكانت زوو، بىنيرە تەركم
 نوو خسوەت ئەزانى كارمان زەرورە
 بەپو بەحر ئەكەين پىگەمان دوورە

نه وهن بۆ خرووس، بافی و پڙزانی
 تا سواری کرد، خوهی و خیزانی
 تهنه نول خهیری^(۱)، زانی سه فدر خوهی
 «رهواس» راوباز، خوپی له «که» خوهی
 کفت وه نه ندیشه، بۆ یهك سؤراخی
 تا سؤراخی کرد، له یهك ئیلاخی
 «پڼوی» وه یاران، ویش وات: وهی ده ستور
 رای هاموون خه یلن، خه تهرناکه و دوور
 مه حز موحافز، فتهی شهب و رۆ
 سه لاحم ئیدهن، بده رین وه کو
 عه رز که ردن یاران هاین له فرمانت
 حازرین بنین سه ر له پڼی گیانت
 «پڼوی» وه حیلو حه والهی درۆ
 فریوانی داو فه وری دان وه کو
 تا یاوان وه پای، که مه رو کاوی
 جا گهرتن له پای، شیرین شه تاوی
 نهو شهو بڼ خه یال، بڼ خه م و خه تهر
 و یاران وه شاد، تا وادهی سه حر
 سه حر وه شنۆی، نسیم وه رکاو
 «پڼوی» راو دیسه بیدار بی له خاو
 گوڤ مه دا له شباخ، فر فاره یۆ
 قه سه په و قه هقهی «که وک»، هه م «که وار» مه یۆ

عابای کرده بهر میزه روی به ستو
 عاسای عیاری خوئی گرتنه ده ستو
 وتی: وه «مه‌لا»، هه‌سه، نویزه
 نه‌زانی شه‌وگار، چهنی دریزه
 عیلم و عالمیت، نیمرو بنوینه
 بانگ و سه‌لانی، وه مه‌یل بخوینه
 «که‌له‌شیر» دای له بال، قوولانی وه مه‌یل
 «پئیوی» مه‌واران، نه‌سریان چون سه‌یل
 وتی: وه یاران، وهخت تاعه‌ته
 تاکه‌ی تیر ناخوه‌ن، له‌م ئیسراحه‌ته
 «پئیوی» واقانی، سه‌رسه‌وز قیپانی
 «مامر» قرتانی، «جوجک» زیرانی
 «له‌ق له‌ق» وه مه‌وله‌ق ده‌نووکی ره‌قان
 پیزیان کرد چما^(۱)، شه‌س تیریان ته‌قان
 کردیان وه کاری، وه بی ته‌حاشا
 «که‌و» و «که‌وار» گشت، هاته ته‌ماشا
 «پئیوی» روانی، «که‌و» و «که‌وار» هات
 وتی وه یاران، گول و به‌هار هات
 به‌که‌ر ساکت بین، مه‌به‌ووت بوون و مات
 داشان وه دیدار، «زه‌ره‌ژ»^(۲) سه‌له‌وات
 «پئیوی» ره‌والا، وات: نه‌ی فریشته
 په‌نجه‌ی پا په‌نگین، خال خودا په‌شته

وا وانموو کورد حاجی بهرگه شته
 وتی: وه یاران ئه ی جا به هه شته
 خوا فریشته ی خه یرش نازل کورد
 خوف و خه یالات به دش باتل کورد
 سهرو میزه ره ی نیال بهر پی
 وتی: فریشته ی شهریف وه خه یر پی
 خوا فریشته ی، چون تو نوورینی
 سهوت و سه دا خواهش، شیوه حوورینی
 له باغچه ی به هه شت، وا توش ئاراسته ن
 به ی حج قه بوولی، منت کیاسته ن
 ته شریف باوهره، سه حه رخیزی که ین
 شاکرین شوکر، شه که ره پیزی که ین
 به زه رافه تت، زه ریفتر ئه وین
 وه شه رافه تت، شه ریفتر ئه وین
 ئسینکارت نه وی له بهر نه مر حه ق
 حه ق وه ناحه ق کور، مه شو وه دوزه ق
 ویت لاده له شه پر، خه یری بسوینه
 په شیمانو بهو نوویژی بخوینه
 «پتوی» وا په گی، خاوی که وی گرد
 بالی پی شو پر کرد، زوانی به ست و مرد
 تی: حازرم، مهنه ت باره نان
 ویم و «گه واپم»، خزمه ت کاره نان
 «خورووس» و «مورغ» و، «سهر سهوز» و «لق لق»
 «کهو» چهنی «که واپ»، مولحه ق بین وه حه ق

«پێوی، ئاره زووی، ئەما تەواو بوو
 وە خەیاڵ کەواو، بە کسەر کەواو بوو
 کەفت وە پەژارە ی وە سواسە ی بێشۆ
 نە شەو خاوش بی و نە خوەرەک وە پۆ
 تا سۆراغش کەرد، لە وەر مە غاری
 یەك سۆراخ تەنگ، تا نادیارێ
 وتی: وە یاران فەسل زماوە
 لازمە بۆمان لانە و کولانە
 وانیشتانی دا، حاجی بەرگەشتە
 وتی: وە یاران، ئەم جا بەهەشتە
 نەر بە پۆ سەیران، کۆو کاو کەرم
 پە ی وێمان پراحت، بە شەو خاوە کەرم
 مەبادا وەریم، بەر بە موشکلی
 لە ی جاگە خاس تر، نیەن مەنزلی
 جا بە ی شیرینی و پراگە بە ی پاسی
 پە ی کێ دەس مەدۆ، لانە ی وە ی خاسی
 وە غارنشینی، کەرم عیبادەت
 تا بوانە مان، ئەهل سەعادەت
 فەقەت بۆ ئێمە، سەختە یەك پەلە
 ئەشن بکێشین، یەکی یەك چەلە
 مەن وێم لە قاپی، مەراقب مەبووم
 مەراقب نەبووم، مەعاقب مەبووم
 چون مەستوولم، لە پۆژ جەزا
 نەر یەکی ئێو، بۆدەرۆ سزا

ه‌رز کسه‌ردن یاران، مه‌وافقانه

مه‌وافق نه‌وین، مه‌ونافقه‌نان

وتیان: وه «مه‌لا»، ئیستیخاره‌که‌ر

پوژ و مانگ و سال، خاس شوماره‌که‌ر

پوژی مه‌واره‌ک، وه ئاره‌زوئی دل

تسه‌عین بفرموو، بسچینه‌مه‌نزل

وات: ئیمشه‌و جومه‌س، نه‌لبه‌ت غالبه

بوهر مه‌تله‌بی، هه‌ر که‌س تالبه

فتوای «مه‌لا» بی وه دلخوه‌شی دل

وه ده‌سته‌وجه‌می گشت شین وه مه‌نزل

«پئوی» پوانی، که‌س نه‌ماگه

شوکر خودای کرد، وا پرزی داگه

تا چوونه‌کونا، «پئوی» په‌له‌په‌ل

وه‌ک دز چالاک، خوه‌ی گه‌یانه‌که‌ل

مورادی وه مه‌یل، حه‌ق کریا حاصل

ئاواتی بریا و ده‌س مالاله‌دل

وتی: وه «سه‌سه‌وز»، سه‌وزه‌میزه‌ره‌ت

جه‌کام نه‌سه‌بی‌و، جه‌کۆن شه‌جه‌ره‌ت؟

وتی: مه‌ییدم، خه‌ته‌ره‌م نه‌یه

وله‌ن نازانم، شه‌جه‌ره‌م چه‌یه

وتیان: وه «مه‌لا»، ئه‌م کساره‌چۆنه

فه‌رمایش پئویه، یا‌قه‌ول سو‌نه

«مه‌لا» فتوای دا، وه قه‌ولّ عه‌ره‌ب

«لَمَنْعَنَّا اللَّهَ دَاخِلَ النَّسَبِ»^(۱)

«پَی‌وی» موولّه‌تی نه‌دا وه نا‌قی

وتی: وه «له‌ق له‌ق»، ب‌ذ‌هر شه‌لا‌قی

تا «سه‌سه‌وز»ی خوارد، حا‌لی خراو بوو

بووه «گورگ» هار، چه‌شت که‌واو بوو

خو‌ری له «له‌ق له‌ق»، حاجی به‌رگه‌شته

وتی: چو‌ن ئی‌زی، جی‌گه‌م به‌ه‌شته

حاجی که‌ی واسه، رات و پرووت^(۲) نه‌که‌ی

پرسی‌گه‌م قو‌رواق، هه‌شت هه‌شت قووت نه‌که‌ی

فرسه‌تی نه‌دا له‌ق له‌قی‌شی هار‌د

گو‌شتی کرده ئاو پی‌شه‌ی کرده ئا‌رد

خه‌تاب که‌رد وه «که‌وک»، که‌ی توو فرشته‌ی

به‌نجه‌و پا وه خوون ئی‌مامان ره‌شته‌ی

تو‌به‌د عه‌شره‌تی، قه‌وم و برات گشت

با‌نگ نه‌که‌یت وه غه‌یر، خو‌مت نه‌یده‌ی وه کو‌شت

«مه‌لا» فتوای دا، وتی: ئه‌ر واسه

شه‌خس به‌د عه‌شره‌ت، بو‌کو‌شتن خاسه

وه‌فتوای «مه‌لا»، «پَی‌وی» که‌وی گرد

ده‌رسات له‌ ملو، پی‌سی ده‌رها‌ورد

پا‌دارش گرت و مال ویشه‌ن بی‌پا

پَی‌وی ره‌حه‌ت بوو، حا‌لی ها‌ته‌ جا

۱- له‌عنه‌تی خودا له‌وکه‌سه‌ بی‌ به‌ درو‌ خو‌ی دا‌خ‌لی نه‌سه‌ بی‌ ده‌ کا.

۲- تالان.

فکری چو ووه لای، «جووجه» شوماردن
تا واگه ووه بوون خاس هاتنه خواردن
وتی: وه «مهلا»، که ی نه مه دینه
نه وینم وه چاو، زنای مو حسینه
تاریخ باس ناکا، دوو هزار سال پیش
براکه رده بو، زنای والئی ویش
براو خویشکن، له یه ک مامرن
خه تای وا نه کهن، یه کهر کافرن
که ی قه بوول نه که م، نه م ناحه ساوه
که اوایان فهرزه و خواردن سه واوه
وه فتوای «مهلا»، «پئیوی» خواردیانی
وه سه رو پیسو، ته واو هاریدیانی
«مهلا» وه خه یال، خوهی دی مه عاف بوو
تا به یین پئیوی، نه شته های ساف بوو
پئیوی بو پیا، هر نان له زکراو
وه لن بو خواردن، مه لا له فکراو
خوهی کرده خه فنگ، گوئی لن نه ته کان
که له شیر هه لسا مامره که ی شکان
هه رتا که له بان، «مامر» هاته خوار
ته پ ته پ دای له بال، قولانی یه ک جار
«پئیوی» پروانی و سه ری گرتنه پاس
وتی: «ماموستا»، عه جه و ده نگ و باس!
به ی ته ور بانگ وه له ش، جنوب مه وانی
قه تلّت واجبه، مهر نمه زانی

بهر خیلاف شهرع، عورف و عاده ته
 کوشنت غه زاس حق شه هاده ته
 بنج پیشی گرت، وهك چه تل قه زه
 تا گرتی و خواردی، وه نیت غه زه
 «مامر» ته نیا كهفت، گریاو قه سپانی
 «پړیوی» چاپی كرد، ئازا چه سپانی
 وتسی: په قییت^(۱)، په یدا كردگه
 یا شیوه ن كه ی، جفت مردگه
 نه ونه ته دیگه و نه ونه ته داگه
 نه ونه گه پیاگی، ئاو پروت نه ماگه
 سهرت بتاشم سوار كه رت كه م
 بو پهن دنیا شاره و دهرت كه م
 بهرگه شته حاجی به تر كافر بوو
 ساو دگانی داو سوار مامر بوو
 «حاجی» سی په نكن، نه گه ر بیناسی
 په كی وه به دی دوان وه خاسی
 وه نیراده ی حق، وه بانگ په سوول
 هر كام چوونه حج، قه بوولن قه بوول
 نور نیمانی لن زایه ر نه وی
 هر خاسی و پاسی، لن دایه ر نه وی
 هر کامیان وه ده نك «شه یتان» خه وهر بوو
 حارس و حدریس، په نجی بی وهر بوو

له پراسی دوورو له خاسی ویله
 له حق بهرگه شته، شووم و شهر کیله
 نه ویت وهو پړوی، شووم ندامت
 سهر ره فیق خوه خوه هر سلامت
 «نه حمه» گونای توو نیه عیلاجی
 مهر وه ئیراده ی حق، بووی وه حاجی

دیهاتی و شاری^(۱)

پوژی بهك نهفر، دیهاتی هه ژار
 كهله شیریکي بوو هه لی گرت بوشار
 قهزا بهك نهفر، شاری گه یی پی
 وتی: به خهیر بی، خالو خه لك کوئی
 خوهت هاتی بوشار، یا وتیانه پی
 یا قوینخای دیکه، نهویگه له گویت
 بهم ترك توف و هه وای بهرف دهی^(۲)
 هاتووی بۆكام، تارفه یا په ی؟

دیهاتی:

وتی: په ی چونه، ناغه پیم بیژه
 پانه، سی سووچه، کوئاس، دریزه؟

۱- ره خته، له وه زعی هه لېژاردنی نوینه ر بۆمه جلیس، له حکومته تی تاغوتی دا.

۲- بهفرانبار.

زهریف نازانم، حالیم که کاکه
 خوه راکه یا که، بهرگ و پو شاکه؟
 پیمنی نیشان ده، بچم بیوینم
 که له شیر کهم، بدهم بیسینم
 بز انم کامیان، وه من مهریوته
 مناله کانم، گشت قووت و پروته

شاری:

شاری وتی پیمنی، مونعیم و گدا
 واجبه نه شی، ره ی بو خوه ی بدا
 وه کیل^(۱) مه علووم کا، بو ناوی نیجلاس
 تاله به دبه ختی، بمانکه ن خه لاس

دیها تی:

وتی: تو خودا، نه مه تو نیژی
 کو تا پیمن بیژ، نه ک وه دریژی
 که ی نه م فریشته، هه لساگه له خه و
 پو شنی گردگه، زولم و تاری شه و
 نه جاتمان بدا، له م به دبه ختی به
 له م ناه و ناله و له م زام سه ختی به
 کاری و بوئی، حه تمی بزانه
 نیشانه ی زهوور، ناخر زه مانه

شاری:

شاری وتی: پتی کاکه چن ساله
وه کیل تن و نه چن، هه روا بهم حاله م
دیهاتی:

وتی: ئهم کاره، بووه له مه و بهر
هیچ نه فعی نه وگه، به غهیر له زه ره
وه کیل مان بووگه زلمیچ باقیوگه
زۆردار بو بئی زۆر، ماقه ماقیوگه ^(۱)
هه روا باقیوگه، زولم وهك سالان
زالمان مآلمان ئه وهن وه تالان ^(۲)
وه کیلم بو چهس، زولم بمینئ
هه ر پۆژ زالم گیان مه زلووم بسیئئ
ئوو خسوا بلانهم، وازم لئ بییره
سه د وه کیل ئه ژیت، ئهم که له شیره
گاهی ^(۳) له چاهئ ^(۴)، دهرم نه یه ری
که ی بو من نه یئ، وه که له شیرئ
هیچ نه ی وه ته نگ بده و بییره که م ^(۵)
دهس گشتیان وه گون که له شیره که م

۱- چه پاو - غاره ت.
۲- ته نگ و چه له مه یه.

۱- چاوه زاقه.
۳- کاتئ - ده می.
۵- موشکیلات - سه ختی ژبان.

وینه‌ی میرزا نه‌حمه‌دی داواشی

وہ تہن

ہر کہ سن کوردی، تہ سیل و تہ سلہ
 گیانی لہ گہل خاک، و تہ نیا وہ سلہ
 کوردی بہ غیرت، پاکیزہ و پاکمان
 گیان تہ دہین لہ بان، تاو و خاکمان
 و تہن بسوئیمہ، لہ خیر لہ بریزہ
 سہنگی گہ و ہرہ و خاکی زہ پرخیزہ
 تہ شی وایک دہس، بکہین دہسمان
 بکہین پشہی، خار و خہسمان^(۱)
 پشت وہ پشت بدہین، یہ کسہر پشتمان
 حازر کہین بؤدہم دوژمن مشتمان
 یہک پروو یہک رہنگی، وہ یہک بنوئین
 دوژمن تہر شیر ویت، پستی بشکینین
 دیبای ئی حساسات، پاکی بپوشین
 وہ ہیچ قیمہ تی، و تہن تہ فروشین
 بین بکہن وہ قہول، قہی فہرد من
 چ کورچ کہ نیشک، چ پیاک وچ ژن
 خوردو کہ لان و ئیناس و زوکوور^(۲)
 شاری و دیہاتی، نزیک یالہ دوور

عالم و عه‌وام، بوومی و وه‌ته‌نی
 «گه‌بر» و «یه‌هود» و «ته‌رسا» و «ته‌رمه‌نی»
 ده‌س بده‌ین وه‌ ده‌س، چون یه‌ک برادره
 نه‌وا وه‌ته‌ن مان، که‌فینه‌ خه‌ته‌ر
 نه‌گه‌ر وه‌ته‌ن خواین^(۱) وه‌ته‌ن مام‌مانه^(۲)
 هو‌ی سه‌ر بوله‌ندی و یاد و نام‌مانه
 ده‌س وه‌ ده‌س، ده‌س مام، با بگرین وه‌ده‌س
 ده‌س ماممان نه‌ده‌ین، وه‌ده‌ست ناکه‌س
 مام بده‌ین له‌ ده‌س، هه‌تیم نه‌که‌فین
 گو‌شه‌یه‌ نه‌یه، تیا‌یا ب‌خه‌فین
 خوا نه‌یه‌ریتی، نه‌و پوز‌گاره
 گه‌وره و بچووکمان، نه‌که‌ن بیچاره
 تاکه‌وتین وه‌ ده‌س، با‌وه‌پیاره
 زله و شه‌ق نه‌خوه‌ین، سوح تا ئی‌واره
 «نه‌حمده» وه‌ «نه‌حمده»^(۳)، سول‌حی مه‌نزوره
 له‌ ئایین و دین، جه‌نگجویی دووره
 «الله»! هه‌ر که‌سی، وه‌ته‌ن فرو‌شه
 له‌ دونیا ب‌چیت، بی‌مایه و تو‌شه
 پاس وه‌ته‌ن نه‌که‌ین، خوه‌لاسه‌ی که‌لام،
 بی‌قورب و شه‌ره‌ف، نه‌که‌فینه‌ دام

ديقان^(۱)

«ميرزا نه حمه دى داواشى» نهم هوّنراويه بو ژيانى پر له نه ستم و زووخاوى
جوتياران و كړيكاران له سهرده مى راپروودا نووساوه.

بيچاره ديقان، بيچاره ديقان
بى جان نه هر جا، بيچاره ديقان
بى جاه و مەكان ناوړه ديقان
جهرگ و دل و ولك، سهد پاره ديقان
كوپ تو چون زالو، عوريانن ديقان
سووخته و سياو، بريانن ديقان
له كوپ ئاغه سر، سهرسامه ديقان
هر پوژه ليف و حه مامه ديقان
كوپ تو له بهر خوه، بى مايه ديقان
مەدام كار نه كەى، وه برسى ديقان
باز هم نه لرزى و نه ترسى ديقان
مەبادا ئاغه ئيرادى ديقان
بگري و بهر يا كا، فسادى ديقان
به كسر بو ئاغه، گه وهه رى ديقان
بو خوهت سهر تا پا، زهره رى ديقان

ئارەق و خوینت مەخلووتە دێقان
 بوئاغە دانە و زمرووتە دێقان
 بێ بەرگ و پۆشاک، بێ خۆراک دێقان
 لوخت و پاپەتی، سینە چاک دێقان
 ھەر چی ئەدەی پەنج، بوئاغە دێقان
 گشت ئەوێتە گەنج بوئاغە دێقان
 ژن تۆ بێ بەھرەس لە دنیا دێقان
 لێ و لێو پەش، پەنگ سیا دێقان
 خانم ئاغە بە و فرمە دێقان
 ھیچ قانع نیە وە «ترمە»^(۱) دێقان
 ھەر پوژی مودی ئەپۆشی دێقان
 شەربەت و شەراو، ئەنۆشی دێقان
 سفید وە سیمما، چون بلوور دێقان
 ئەھل ماتیکەو^(۲) مانیکوو پ دێقان
 ژن تۆ ھەر خەریک، سەنیرە دێقان
 ئەویچ وە برسێ، کە ی تیڕە دێقان
 کە نیشک خوار و خەفیفە دێقان
 حەسرەتی و ناشاد، زەعیفە دێقان
 دەم وشک و لێوی پەربارە دێقان
 پرووی پەرتەم و غەم، غوبارە دێقان
 وەلێ کە نیشک خان، پەرجەلاس دێقان
 لە سەر تا وە پا، ھەر تەلاس دێقان

۲- سووراپکە کە ژنان بە لێویان دا دەیمالن.

۱- جۆرە پارچە یە قیمەتی.

تەوالەت کەردە چل پەنگە دێقان
 شیرین و شەکیل قەشەنگە دێقان
 لە زەحمەت و زەرە، لە کشتت دێقان
 نامێنی پوولی، لە مشتت دێقان
 مالک وە کۆلە ئەو باشی دێقان
 ئەوەن ناحق بۆت ئەتاشی دێقان
 خوینت بۆ ئاغە، شەراوە دێقان
 ئەینۆشی و ئیژی، سەواوە دێقان
 مالک^(۱) بۆت وەك گورگ، بن مالە دێقان
 گوشتت وەك مێ بۆی، حەلالە دێقان
 حوکم خووی وەتۆ، ئەنۆینی دێقان
 گوشت ئەخوا و پێشت، ئەشکینی دێقان
 تۆ ھەر شەو کێشک، تا سەحەر دێقان
 ئەو پەرحەت لە بان، تەخت فەنەر دێقان
 وەك عەنتەر ئەکا، پێت بازی دێقان
 ھێمای ھەرنیە، لێت پازی دێقان
 تۆ وەك شوانە کەیی، بێ حەقی دێقان
 ھەر ئان دانیشی پەر شەقی دێقان
 مەگەر تۆ خرسی، یا حۆلی دێقان
 ھەر ئان ئەچی کۆل، وە کۆلی دێقان
 عومری وە تەلخی، نیم نەفەس دێقان
 بەسەو کافە، بۆ ھەر کەس دێقان

بەلام بزانە وەم حالە دێقان
 زالم ئاخری، زەوالە^(۱) دێقان
 ئەرجی بو «ئەحمەد» سێتەمە^(۲) دێقان
 گیان بدا ھیمای، ھەرکەمە دێقان

زارع بی ھۆشین

زارع بی ھۆشین، زارع بی ھۆشین
 زارعین تاکە ی مەست و بی ھۆشین
 تاکە ی جورعە ی جام، خاموشی نوشین؟
 تاکە ی زولم و زور، زالم لە دۆشین؟
 تاکە ی ناژنەفین، مەگەر بی گوشتین؟
 لەحاف غەفلەت وە سەر ئەپۆشین؟
 زولم زەلالەت، چەن سأل لە مەو بەر
 باو باپیرمان، بێرینە نەزەر
 مەلاکەین وەك گورگ زارع وەوە مێش
 ھەریەك لە یەك لا مەکیشا پە ی ویش
 کۆت^(۳) و خەللی^(۴) و زەولانە^(۵) و زەنجیر
 ئەو بگرە و بکوژ، توێلاو دار و گیر

۱- نابودی - لەبەین چوون.

۲- زور سەختە.

۳- داری ئەستۆری قاچی زیندانی.

۴- زەنجیری قاچای زیندانی دەگەل کۆت دەگوتری: (کۆت و خەللی).

پياويان نه‌رمان، وه سى و چوار نه‌فر
 يه‌كى بان‌پا، يه‌كى بان سهر
 نه‌يوت ده‌ريين، لباس له به‌رى
 تويلا^(۶) حازر كهن، بو‌گاهوسه‌رى^(۷)
 تويلا يا «مازوو» يا «وهن» يا «به‌روو»
 يا «گوڤ» چل چل يا ته‌ركن ته‌روو
 بانگيان لى نه‌كرد، هه‌ركه‌س وه كاره
 حالى يان نه‌كرد وهك خوينه‌خواره
 وابدا له پشت، كولوك و رانى
 شير تلفى مه‌زه، بدا له دانى
 مانگاومى و بزى، گاو كاوپ و كهر
 نه‌وه قولخ^(۸) بوو، له دواى گاهو سهر
 هه‌ر سوح په‌نير و كه‌رى و ماس و شير
 واجب و فه‌رزو، له گدا و فه‌قير
 فه‌راش^(۹) نه‌يان سه‌ند، وه‌سه‌ى تفق و لفق
 نه‌ر نه‌يوت نيه، نه‌يانگرته شق
 هه‌ركه‌س بى‌وايا، وه قه‌در حالى
 له به‌ر يا گليم، نه‌وگ يا قالى
 هو‌رو شو‌له‌كه و گوريس و ته‌ناف
 نه‌يانوردايا، دوورو له نيساف

۵- نه‌لقه‌ى گير كراو له نه‌لقه‌ى تر.

۶- دار.

۷- لى‌دان و كوشتن.

۸- باج، جريمه.

۹- پياوى خان.

گدا و دەولەمەن، وە ھەر ئەنازە
 ئەر بىکردايا، لىباسى تازە
 خان بىدىيايە، فەورى لە بەرى
 ئەيدا بىكەنن، بۆيەك نۆكەرى
 تانجىي خىراگەمالى قوچاخ
 كەلەشېرى لارى يا مامرى چاخ
 بيانزانايە ھىن كىس ھالەكوى
 مەئموور تايىن وو فەورى دىۋەدى
 ئەيوت وە مەئموور زوو بىچۆدېرە
 ھەر چوارى وە زۆر بىئەو بېرە
 تانجى بۆ شكارگەمال بۆ پاسە
 مامروكەلەشېر بۆ ئىمە خاسە
 ھەر ژنە پايەتتى خاس خوەشگل وايا
 وەو شەرتە ئاغە ئەوى وە دل وايا
 ئەيوت وە خانم بىئېرە شوئىنى
 واجبە ئەشنى بىت و بىوئىنى
 نەيان ئەپرسى لە قوبج و قەبيح
 شا پەريان تىژوو بۆ فىئەلى شەنيح
 چىخى بۆ چاتۆل، جلى بۆ جەوال
 كافى و بوايا، پلاسنى بۆ مال
 گەنم خو ھەر نەو زەپات مەحالوو
 نان دايمى، يا جو يا گالوو
 يەكودوو نىبەن مالك خراوون
 نىسبەت وە دېقان گشت ناحەساوون

وه زع زار عین، نه و پو خراو بوو
 جوتیار بی چاره، جه‌رگی که‌واو بوو
 مه‌خسوس مالکین کوردستانی گشت
 چون دانه‌ی عه‌ده‌س بی به‌رو بی پشت
 دنیا وه به‌ک لا، نه‌وان به‌ک تهره‌ف
 مه‌شهووره حوکم «نه مروود»ی «ناسه‌ف»
 نا‌گرواران و مه‌حال وه مه‌حال
 خوین دلیان نه‌خوارد، هه‌ریه‌ک وه‌یه‌ک حال
 مالک پی‌اوانی، نه‌نارد وه پایز
 وه له‌فز شیرین، شه‌هد شه‌که‌ر ریز
 به‌م جو‌ره ده‌ستور، نه‌دان وه پرایت^(۱)
 زراعت بکه‌ن، فره‌ی بی‌غایه‌ت
 بکیلن تا پای، گاتان کار نه‌کا
 نه‌تانکا به‌مال، قهرزتان بار نه‌کا
 نه‌یوت: نه‌زانن، له‌نفع چونه‌ر
 هه‌م پاره‌ی هه‌یه، هه‌م قه‌ن و شه‌که‌ر
 وه شه‌رتی حه‌فت هی‌ش، بده‌ن له‌زه‌وی
 نه‌مینئ تیدا، بپرو بته‌وی
 نه‌مه ده‌ستووریه، نه‌رلو‌رپی یا له‌ک
 چونه‌ر نه‌بی گشت، تاک بی‌ت و ته‌ک ته‌ک
 نه‌رقه‌سد قه‌ولم، بکه‌ن عه‌مه‌لی
 کار بکه‌ن وه مه‌یل، نه‌که‌ن ته‌مه‌لی

نە پەر، نە تەنگ، وا وە ئوسوول بئ
 وا نە کەن قەوری چۆنەری قوول بئ
 دەس ئاخەر هەستان مالتی دەخەروار
 ئە گەر وانە بوو، منم خە تاکار
 لە ئساخر حەساو تەسفیهی چۆنەر
 چ خەیری نەوگە و شەر تا بان سەر
 وەزە زارع و کاریگەر یەک سەر
 بەیان ناکری، چۆنوو لە مەوبەر
 نە ساحیب گیان و نە هین منال بوون
 نە خواوەن رهئی^(۱) و ئیداره‌ی مال بوون
 بەدبەختی ئەو وەخت، بەیان کەم، هەر تەرز
 ئەبێت وە داستان، یەک مەسنەوی بەرز

جه‌نگ و سولج

جه‌نگ و سولج دوو پای هات و نه‌هاتن
 سولج پای حیات و جه‌نگ پای مه‌ماتن
 سولج سه‌رمایه‌ی شادی و نشاتن
 جه‌نگ تاریکه‌ی تار، زولم و زولماتن
 غونچه‌ی هر به‌هار سولج و شادین
 هر شادی سه‌فاش له ئازادین
 جه‌نگ جه‌رو قه‌رو فقر و نفاقن
 سولج نحیای عیش و زه‌وق و مه‌زاقن
 جه‌نگ درد و نه‌لم، په‌نجوری و په‌نجن
 سولج وه سه‌راحت گه‌نجوری گه‌نجن
 جه‌نگ وهك جه‌ه‌ته‌م دنیای په‌وشه‌نن
 هرئان سولج به‌هار گول و گولشه‌نن
 جه‌نگ سیایی شه‌و، تاریکه‌ی تارن
 وه‌لئ سوبج سولج سه‌فاش سه‌د تارن
 زمستان جه‌نگ، وه‌روش^(۱) قه‌هارن
 نه‌وبه‌هار سولج، گولشه‌ن وه بارن
 جه‌نگ له خودخوای و جاته‌له‌بی‌یه
 جه‌نگجویی جانی، له جه‌له‌بی‌یه

ئوستاد نه‌خشه‌ی جه‌نگ، نه‌وه‌ن ناشی‌یه‌ن
 نه‌وه‌ل فەر ق خوه‌ی، موته‌لاشی‌یه‌ن
 جه‌نگ که‌ی ئیختیلاّت، شوخی و بازیه‌ن
 جه‌نگ توپ و تیر و بووم نه‌ندازیه‌ن
 جه‌نگ قه‌حتی و مەرزه‌ خوشکه‌سالی‌یه‌ن
 جه‌نگ نه‌هریمه‌نی و به‌د خه‌سالی‌یه‌ن
 توغان ته‌رزه‌ی جه‌نگ هر شه‌دیده‌ن
 سولج ئستواری دژ جه‌مشیده‌ن
 سولج ئارامش و جان جه‌هانه‌ن
 جه‌هان وه‌ بی‌سولج، که‌ی ساحیب‌جانه‌ن
 جه‌نگ خیلای عورف و دین و ئاینه‌ن
 موخالیف سولج جه‌هان خائینه‌ن
 فه‌زای سولج سه‌فای به‌ینه‌لمله‌ن
 بته‌وای به‌نای جه‌نگ هر خه‌له‌له‌ن
 جه‌نگ وه‌ك جه‌هه‌ننه‌م، سزای دۆزه‌قه‌ن
 مه‌نافع جه‌نگ، چوماق و شه‌قه‌ن
 بو‌ی نه‌سیم سولج، په‌وزه‌ی به‌هه‌شته‌ن
 کشت سه‌حرای سولج گول و گول‌گه‌شته‌ن
 جادووی جه‌نگ نه‌ر نه‌ی، نه‌پره‌نگ بنوازۆ
 جاوید له‌ جه‌هان، به‌کی نمازو
 مه‌سجدو ده‌یر و کلیسا و کنشت
 چ پیر و چ جوان، چ زیبا و چ زشت

بو نمونه کەس، کەسێ ناوینێ
 نه‌زانی^(۱) بو‌فرزیه‌زدان بخوینێ
 ئاتەش سووزان، جەنگ جەهانی
 پووشن بو‌دوینیا، مەکرۆ فانی
 بووم شووم جەنگ، نه‌گەر بخوینێ
 غالب و مەغلوب هیچ کام نامینێ
 کاوو کەشووکۆو هەردەو بیدو دەر
 یەختەسار مەبو، چون پوژ مەحشەر
 نه‌کشت و نه‌زەر، نه‌گولزار مەبو
 بولبولان له‌گول، گشت بیتزار مەبو
 نه‌باغ نه‌بوستان نه‌گولزار نه‌گول
 زاغان مەوانان له‌جاگە ی بولبول
 کاخان گرد داغان، بی‌پەونەق مەبو
 تاقشان چون تاق، کیسرا شەق مەبو
 نه‌عیلم و دانش نه‌دەرس و ته‌عیلم
 نامینێ ئوستاد له‌پرووی حەفت ئقلیم
 پیشه‌وایان گشت بی‌پیشه‌ مەبو
 پیشه‌ی گشت مەفتووع وه‌تیشه‌ مەبو
 سەرتاسەر سینه‌ی، دونیا چاک مەبو
 شاناران وه‌شکلّ تلە خاک مەبو
 فەتح و شکستی تاقی نەمەبو
 وه‌تاقی جەهان، باقی نەمەبو

عەقل و کەمال و هەوش و فەرەست
 کیمیای تەدبیر، عیلم سیاسەت
 بەک سەر لە لەوحەی هەستی پاک مەبۆ
 چەن ئارەزووها، وای بە خاک مەبۆ
 پشت قارەمان، دونیا تا مەبۆ
 دەست ئارەزووی دی^(۱) کوتا مەبۆ
 فەرد فەرزەنان گشت هەلاک مەبۆ
 قەلب موحەبەت پەدر چاک مەبۆ
 تەلفان وە توفەیل، دەوای دەرد مەبۆ
 لە ناغۆش گەرم مادەر سەرد مەبۆ
 جەنگجۆیی شیوێ دیوساری یەن
 خەیاڵ باتل بادی هاری یەن
 هەركەس بنۆشۆ، چون «هیتلەر» مەبۆ
 لە هەر دوو دنیا، پەنج بیۆر مەبۆ
 انشاالله هەركەس نەرجەنگجۆ مەبۆ
 ئاخەر چون «هیتلەر» پەنجەرۆ مەبۆ
 «ئەحمەد» تا ئەبەد، سۆلحش مەنزوورەن
 لە ئاین و دین، جەنگجۆیی دوورەن

په فيقى ناکه س

که ردهم ههوسن، که ردم ههوسن
 هانا هام سهران، که ردم ههوسن
 وه سواسه ی خه یال، فراوان بهسن
 وستهم وه توږ دام، عه جهو ناکه سن
 من که ناکه س بیم، وا توږم که رد وه که س
 ناکه سن چون تو، به رنه دام له دهس
 په فيقى ناکه س، چون تاشای^(۱) سه نگن
 دوږسی نه دارو، دایم هه ر جه نگن
 ناکه س وینه ی گول، ویش مه دو نیشان
 هه ر که س بوږش که رو، مه بو په شیمان
 وه زاهیر چون گول، نه ر چهنیت یاره ن
 وه لن بزانسه وه باتن خارهن
 هیچ گولت نیهن، مه بو به خارت
 بارت مه که رو، ویشهن سه ربارت
 سا که سن چون من، نه گه ر خام نه بو
 نه قام و نادان ناته مام نه بو
 چهنی ناکه سان نه دارو به یهنت
 ویش وه دهست ویش، نه دو^(۲) مه یهنت

پەفیتی ناکەس مەکەر، زینهارەن^(۱)
 پەفیتی ناکەس، چون بازی مارەن
 سەد سالی ناکەسی بگیری وە دۆش^(۲)
 ھەر ئان بنیەری،^(۳) کەردەن فەرماوۆش
 پەفیتی ناکەس، مەکەر بە تالەن
 وە زاهیر شیرین، وە باتن تالەن
 نەر پێشە ی ناکەس، بەر ئاری وە بەر
 بشۆریش وە ئاو، سەرچەشمە ی کەوسەر
 وە «ماء طهور»^(۴)، جووی شیر و شە کەر
 بـمـالـی تـالـیش، نـمـەـشـۆ لـە وەر
 نە گەرمی لە یەخ، نە سەردی ئاتەش
 نە کەس لە ناکەس، نە سوون وە بووی خوێش
 نەسەویدەن نەمەبو، هیچ کەس نە دیدەن
 ناکەسان وە کەس، کەردەن بە عیدەن
 «ئەحمەد»! عومرویت، سەرف کەسان کەر
 دی بەس پە ی ناکەس، ویت ھەراسان کەر

گله‌گی باوك له فه‌رزهن

دارا شه‌رف بای، دارا شه‌رف بای
 پۆله‌ی عه‌زیم دارا شه‌رف بای
 په‌روه‌ده‌ی «په‌زا» و «شاه‌نه‌جف» بای
 قه‌له‌م زنده‌گی، دایم له‌كه‌ف بای
 پۆله‌ توولنی بیت، بئ‌به‌رگ و پریشه
 ده‌س نیشان من بیت، له‌سه‌حن بیشه
 وه‌ ئاو دیده، وه‌ خوین جگهر
 په‌روه‌ده‌ کرای، هاتیه‌ سه‌مه‌ر
 نه‌ر شه‌د ئه‌ولاد پۆله‌ی خاسم بیت
 ته‌نیا تو فه‌قه‌ت، دیده‌ی پاسم بیت
 واتم: ئه‌لبه‌ته، فریاد په‌سم بیت
 بۆ وه‌خت پیری، ئاسای ده‌سم بیت
 نه‌زانام وه‌ چاو، پاسی ناموینی
 وه‌ ئاسام ناوی، پایچم ئه‌شکینی
 پاسه‌ من پده‌ر^(۱)، جه‌فاکیشتم بیم
 خاستر له‌ دایکت، که‌ی نازکیشتم بیم؟
 هه‌ر شه‌و نه‌ئه‌خفت، تا وه‌ به‌ریه‌یان
 ئه‌ر مه‌واتی ئای، ئه‌و مه‌واتش گیان!

لە پای گاواریت^(۱)، هەر شەو تا بە پۆ
 لایە لایەش بی، پۆلە، پەری تو
 وە میهر و مۆبەت^(۲)، ئەو مەدا شیرت
 ئەو شیرینی شیر، چۆن شی^(۳) لە بیرت
 گامی لە ئاغۆش، گا لە دۆشم بیت
 کە ی ئانی پۆلە، فەرامۆشم بیت
 جەفامان بئ سوود، پەنجمان وە عەبەس
 رەنجت بوئیمە و گەنجت بو ناکەس
 تۆم نیا وە مەکتەب، تا خاس بزانی
 بخوینی وە دەرس، عیلم ئینسانی
 نەزنام^(۴) لە عیلم ئاداب دوور ئەویت
 هەر چەند بخوینی، بئ شعور ئەویت
 حەیفە پۆلە گیان، هەر لە پرووی هەوەس
 باوک و دایک خوەت، بەر بەدی لە دەس
 نایە و نەمر حەق، کەردی فەرامۆش
 ئەمر عولەمات، نیاوان وە گوێش^(۵)
 ئەمر خوداوەن، پەزای پەیفەمبەر
 بەستەس وە پەزای، پەدەر و مادەر
 سەختە ئەر لە خووف، خودا نەترسی
 جار جار هەوائی، لیمان نەپرسی

۲- خوێشە وستی.

۴- نەمزانی.

۱- بێشکە.

۳- پوشت.

۵- گوێ.

هیچ مه‌نات^(۱) ناکه‌م، له‌م پۆزگاره
 هەر گۆل وه‌ نه‌وعی، موبته‌لای خاره
 ده‌سه‌لات نیه‌ن، شه‌ریکت کوته
 شوکر نه‌که‌م، هیما^(۲) به‌تان و پوته
 یاخوا هەر خومش بای، نه‌رچی بێ مه‌یل بای
 نه‌ك وینه‌ی ئیمه، له‌خه‌مان که‌یل بای
 له‌مه‌ زیاتر، بێ ئینسافی به
 بێ که‌فایه‌تیت پۆله‌ کافیه

شه‌هید

به‌نام نه‌وکه‌س، که‌سه بو بئی‌که‌س
 بالاده‌س نه‌و، نیه‌ن ده‌س که‌س
 له‌ ئایه‌ی چوار سووره‌ی «موحه‌مه‌د»
 به‌شاره‌تش‌دان «الله الصّمد»
 هه‌رکه‌سی‌ی بدا، گیان له‌ راگه‌ی حق
 وه‌ به‌ر حق‌خودا، بناسی وه‌ حق
 پو‌حی له‌ عه‌زاب، قه‌یامه‌ت دووره‌ن
 ماوای به‌هه‌شته‌ن، هاوده‌می حووره‌ن
 حه‌ققی شه‌هیده، «جَنّات النّعیْم»
 مو‌تابق ئایه‌ی، «قرآن کریم»
 خودا خوه‌ی داناو بی‌ناو عه‌لیمه
 کوفار س‌زاوار، نار جه‌حیمه
 مو‌جاهید ئیسلام، دارا ئومیده‌ن
 یا‌غه‌زا نه‌که‌ن، یا‌که‌ شه‌هیده‌ن
 مو‌فته‌خه‌ر وه‌ لو‌تف، حه‌یی نه‌که‌به‌رن
 مو‌سته‌فیز وه‌ فه‌یز، ساقی که‌وسه‌رن
 شه‌هید مه‌قامی، نه‌علاو شه‌ریفه
 دارای شه‌رافه‌ت، دین حه‌نیفه
 شه‌هید له‌ ته‌بار پاک په‌یغه‌مبه‌ره‌ن
 سالار سه‌ریه‌رز، پو‌ژ مه‌حه‌ره‌ن

شه‌هیدان وه خوین سورخ یاقووتی
 شکست دان وه جه‌بر زولم تاغووتی
 نه‌لّهت بو ئیسلام، نه‌ک هه‌واو هه‌وه‌س
 چهن شه‌هید عزیز، گیانیان داله‌ده‌س
 شه‌ریه‌ت شه‌هادت، وه جوانی نوّشان
 چه‌م له‌زندگی، دنیایی پوّشان
 به‌رگ غه‌زایی، وه به‌رکه‌ردشان
 تا وه شه‌هادت، ته‌شریف به‌ردشان
 تسانیسلام واقع دارا وجود‌که‌ن
 کوفرو کافری به‌کسر نابوود‌که‌ن
 وه ئومید دین جوّشان خوروّشان
 دونیا وه په‌رچه‌م ئیسلامی پوّشان
 بوزرگه‌ن له‌لای، حق مه‌قامشان
 تا مه‌حشر تازهن، خوین زامشان
 شیرین بی وه شه‌هد، نه‌جه‌ل کامشان
 سه‌بته‌ن له‌تاریخ ئیسلام نامشان
 جای غم و نه‌ندوه، نیهن موته‌لقا
 شاد بین وه به‌هشت، له‌«دارالبقا»
 پیگه‌ی خوینینی، شوه‌دای ئیسلام
 نیدامه‌بده‌ین، خوه‌لاسه‌ی که‌لام

پیری و جوانی^(۱)

تۆپ دام پیری، لە سەر تا دامان
 ھەر ئان ئامادەس، پە ی نە وجوانان
 ئەو بالای ەرعەر، نە ونە مامە ی نو
 خەم مەدۆ مەبۆ وینە ی سیاچۆ
 ئەو دەسە ی زلفان، خە یاتە ی خام تاو
 مەبۆ وە پە یحان پە ژمور دە ی بی ئاو
 ئەو چە تر نیم پاچ، پەرچ تاوس تار
 بی زینەت مەبۆ، وینە ی پۆ ی دەوار
 ئایە نە ی تەو یل سیمای سفیدکار
 مەبۆ جە تاوشت، پیری لە کە دار
 ئی زە پەو خە ندە و گوفتار و قسە
 مەبۆ وە خە فەت، پە ژارە و غوسە
 ئەو قەوس قە تران، ئە برۆ ی کە مان ی
 نە مەدۆ شە وکەت، شیو ی جە وان ی
 ئی نو تق و ئی خلاق عیشو و ئیشارە
 ئی ئیفادە ی ناز، کەرشمە و لارە
 مەبۆ وە قوفە و قرخە و لرخە و جەخت
 ھە ناسە و نە فەس، پژمە و سەور سەخت

ئی یومن و نگین، ئی ئیقبال و به‌خت
 پیری مه‌سانو،^(۱) لیش ته‌وانای وه‌خت
 نه‌و چه‌م چون سوه‌یل، پرشنگ مه‌شانو
 شه‌وق له‌ ستاره‌ی، شه‌فق مه‌ستانو
 مه‌بو وه‌ گردووی شکسته‌ی بی‌ناو
 جه‌ پش پیری، مه‌بو لیش زووخواو
 قامه‌ت قونگ و قاخ، قه‌وس وه‌ پشت مه‌بو
 بی‌قده‌ر ژلای یاران زشت مه‌بو
 حاشیه‌ی گوشه‌ی چه‌مان چرخ مه‌بو
 بینی ته‌ق و ره‌ق، قرخ و قرچ مه‌بو
 نه‌و جیلوه‌ی جه‌مال، چون جه‌لای قه‌مه‌ر
 مه‌بو وه‌ پاډه‌م^(۲)، کئوره‌ی ئاسنگه‌ر
 زیبای ره‌نگ و روو، وه‌ ده‌واس مه‌بو
 سافی سوورته‌ زوور، وه‌ پلاس مه‌بو
 نه‌و لیوه‌ چون لال له‌عل رومانی
 زه‌هرش که‌رد نه‌ جام، نوشاش وه‌ جانی
 ماجة‌رای پیری، به‌ی ته‌وره‌ بی‌شون
 مه‌بو وه‌ زیوار، بانه‌ی که‌وشه‌ کون
 نه‌و خاله‌ ماچی^(۳)، پیروزه‌ی پاکه‌ن
 چه‌ن که‌س جه‌ تاسیه‌ی، بوسه‌ش هیلاکه‌ن
 مه‌بو وه‌ فلفل، تایی جامه‌ی عه‌تار
 نهمه‌بو وه‌ عه‌ین، نه‌سل خسریدار

۲- مه‌وانه‌ی ئاسنگه‌ر.

۱- نه‌پینی، وه‌ری ده‌گرئی، نه‌بیاته‌وه.

۳- نه‌پینی. وه‌ کئو.

سیمای زەنەقدان^(۱)، ماچی کۆی سیمەن
 خال وەك پیرۆزە، پێشۆ موقیمەن
 نەمەدۆ جیلۆه و جەلای جاییەلی^(۲)
 مەبۆ وە هەنار، پیر مەکاییەلی^(۳)
 بە یازە ی بە یزای، بلووری گەردەن
 عاشقان جەداخ، زەردیش پەنگ زەردەن
 مەبۆ وینە ی بەند، کودووی^(۴) کەفتە ی هەرد
 قرچ و کرج و چرچ، ئافات زەدە ی دەرد
 بریقە ی یەقە ی، سوخمە و سینە و مەم
 مەر شەوق شەفەق، بە یزای سووبەدەم
 مەبۆ وە پرووی سەنگ، پاشۆرگە ی حەمام
 بێ زینەت مەبۆ، لە لای خاس و عام
 ئە کسیری دانە ی، خال خال داران
 قەساس قاتل خوینی هەزاران
 مەگیلیۆ جە پەنگ بێ پەونەق مەبۆ
 سینە تەق و پەق مەمکە چەق مەبۆ
 نامینێ شەفاف، نی شیۆه و پەرداخ
 مەر هەر بکیشین، بۆ جوانی ناخ
 تەپل پۆس گۆش، نەم مەکیشۆو کەپ
 دی^(۵) نیه وە تەنگ، قەسە ی خەیر و شەپ

۱- چناکە. ۲- تافی گەنجی و لاوی.

۳- هەناری بچووک و سییاگک لە ناوچە ی پیر مەکاییەل.

۴- کورولە کە. ۵- نیتەر.

لیل مه بو مینای، بینایی چه مان
 نیشان مه ده رو، یه کی وه دووان
 موبته لا وه دهره، بی عیلاج نهوین
 له بسازاره دا، ناپره واج نهوین
 کالای ئالامان، ناسینن وه موفت
 سهوادی جوانی و پیری ناوی جوفت
 جوانی چون گول، لیمان خار مه بو
 جوانان لیمان، دی بیزار مه بو
 فهم و فهراسهت، قسه ی نه کسیری
 نیهن چون جاران، پهی کهس ته ئیری
 جوانی به هار، زمان پیری یه
 وه ی له ی به دبه ختی، دامان گیری یه
 جوانی و به هار، هه ر دوو ده میوه
 هه ردوو گرفتار، پرشته ی غه میوه
 مه بو بنیشن، هه ر وه دلگیری
 به هار بو پاییز جوانی بو پیری
 گوله که ی جوانی و خه زانه که ی دهره
 هه رکاتن زانای پیریش سه ر ئاوه رد
 مه ستانو قوه ی، هه ر دوو شان جه دهس
 که م که م مه کیشو پاش نه پرا ئه و پهس
 جه مه جزوونی حال، مات و زویری
 نه ر نه سه ر که رو، نیشانه ی پیری

مەنیشین غەمگین، سەبا^(۱) و ئیواران
 دەس لە زرانی^(۲)، لە پای دیواران
 ھەر ئاخ ئەکیشین، چەم وە ئەسرەوہ
 قەزای زوھر ئەوہین، وە لای عەسرەوہ
 باز جوانی، بەریشۆ لە دەس
 وەقوو قووی قووشچی^(۳)، نەمیۆ وە پەس
 هیچ کەس نە نازۆ بە جوانی ویش
 عومر بوۆ پەلە ی پیری ھا لە پەش
 «ئەحمەد» وە ی دنیا، خاتەر مە کەر شاد
 پیرمەوی و مەشو، جوانیت جە یاد

به سه راهاتی قه لای رَوَخواو^(۱)

کاکه سَلام، کاکه سَلام
 کاکه قه بوول کەر، عەر ز و سَلام
 نەر چی شایسته نیهن که لام
 هام پایت نیهن پایه و مه قام
 ناشیم و نه پوخت هیمای هر خام
 له خوهم خام تره خامی که لام
 چهنی نهی دلهی، پرپه ژارهی ویم
 وه په ژاره وه، هزار پارهی ویم
 مه که ردم رازان، جه به دبختی ویم
 جه به دبختی بهخت، جه زام سهختی ویم
 پاسه^(۲) مه زانام، وه خه یال چون ویم
 له دنیا نیهن، بی نیقبال چون ویم
 واتم: کاش نه زهل، نه ویام له ماده ر
 نه که فتایم وه گنج، ده ریای ده ردیسه ر
 یام وه منالی، پهی ویم به مردام
 سهر وه توئی مهینهت، دنیا نه وه مردام
 فه لَهک وهی ته وره، سزا بدو پیم
 هر رَوَزی کوسئ، باوه رو وه پیم

۱- نهم شیعره‌ی بو شاعیری پایه به‌رزی «دوو چیا» سهر به شاری کرماشان «سه یقوللا به عقوبی» نووسیوه و شایانی باسه که به هوئی دوسایه‌تی زوره‌وه، به «کاکه» نیوی بردووه.

۲- وامده‌زانی.

وه جه‌خت په‌یدا بی، هام به‌ختی چون ویم
 له ویم به‌دبه‌خت تر، زام سه‌ختی چون ویم
 په‌نماییم که‌رد، وه یه‌ک قه‌لایه
 چوار قایی به‌سته‌و، پرله به‌لایه
 کاکه قه‌لایه، کاکه قه‌لایه
 راگه‌م^(۱) که‌فت وه پای، عه‌جه‌و قه‌لایه
 چوار قایی به‌سته‌و، پرله به‌لایه
 هیچ نه‌ما بوو لیش، جیلوه و جه‌لایه
 بی سه‌روسه‌دا و په‌نگ و په‌ونه‌قی
 به‌رده بی هه‌رلا، دیوارش شه‌قی
 مه‌واتی زیندان، بی زینه‌تی بی
 خراوه‌ی خاپوور، بی قیمة‌تی بی
 باوه‌قوش له پروش، لانه به‌سته بی
 ده‌ر و په‌یکه‌رش، گشت شکسته بی
 له جاگه‌ی سه‌دای، تارو ته‌موورش
 گوشت که‌ر مه‌که‌رد، زیوه‌ی زه‌موورش^(۲)
 لانه‌ی سیره‌مۆز، زه‌رده‌واله بی
 باعیس ته‌زیه‌ت، نه‌و مه‌حاله^(۳) بی
 به‌غیر له زولمه‌ت، نووری نه‌دارو
 هه‌ر غه‌من وه پروی، غه‌مدا مه‌وارو
 مات و ته‌م نه‌نگیز، پرله دوود غه‌م
 مه‌واتی شادی، نه‌دیه‌نش وه چه‌م

۲- زرده واله، هه‌نگه ژاله.

۱- پیگه‌م.

۳- ناوچه.

خراوهی خاپوور، کاول کەلاوه
 تاقش شەق بەردە، لە ھەزار لاوه
 تاق بێ نوتاق^(۱)، دیواخان بێ نوور
 تارمە تاریک، تالار دەبجوو^(۲)
 تا دیم دیویام^(۳) تەواسامەوه
 وا بێم سەر لە پا، نەناسامەوه
 تەکم دا وە تەک، دەروازەیی بەستەش
 پەرسام لێش ئەحوال، پەشیوی جەستەش
 واتم: ئەی قەلای، خوار خاتەر تەنگ!
 کەلاوهی کاول، وێرانەیی بەد پەنگ!
 یە پەیی چی وەی تەور، پەڕیشان جەستەیی؟
 دەروازەیی، شادی لە پرووی وێت بەستەیی؟
 بوومە^(۴) پاسەوان، سەرپاسار تەن
 عەنکەبووت وە تار، پەردەدار تەن
 جەوش و جەیاتت، بێ موستەحفەزەن^(۵)
 چال و چۆل چمان، مەکوگای دزەن
 قەلای جەواو، مەن دا بەی دەستوور
 واتش: ئەی ئەبلەیی، دیوانەیی مەغرور
 ئاخەر ھەر ھەستی، نیستی یە دارۆ
 ھەر بۆلەندی یە، پەستی یە دارۆ

۲- تاریک.

۴- باوە قوش - کوندە بو.

۱- قەسەر.

۳- شێت بووم - لەخۆم چووم.

۵- چاو دێر.

تله خاکئی بیم، بی‌زیبا و زینت
 خوة‌ل‌که‌وانی بیم، بی‌قادر و قیمت
 رای پان و گاه‌ل، پاشیل خه‌لک بیم
 خراوه و خاپور، خام و بی‌که‌لک بیم
 شه‌خسی شایسته، بی‌له‌ی مه‌حاله
 ئاوه‌رد و ه‌بانم، عه‌مه‌له و فاله
 فرمان دا وه بی‌ل قولنگه^(۱) و خاکه‌ناز
 چوار شه‌قم کردن، میزان و نه‌ناز
 ره‌مه‌ق دا وه پیم به‌ردش ره‌ونه‌قم
 شه‌قم کرد وه‌ی جور واکه‌رده‌ن شه‌قم
 ئاوه‌ردش به‌ریم، عه‌جه‌و می‌عماری
 می‌عماری ته‌پده‌س، له‌کار ته‌یاری
 نه‌خشه‌ی واکیشا، ته‌ختم ته‌خته‌ک‌ه‌رد
 هه‌ر ته‌ختم وه‌چن، هه‌زار له‌خته‌ک‌ه‌رد
 خاکم ک‌ه‌رد وه‌گل، گل‌م به‌رشت ک‌ه‌رد
 به‌رشت، به‌رشت گشت، گل‌م وه‌خشت ک‌ه‌رد
 ناخر به‌ی ته‌ور بی، سه‌رئه‌نجام من
 گشت وست وه‌کووره، خشت خام من
 به‌رزیام وه‌ئاگر، سوزیام و سوختم
 پوخته پوخته بی، خامی نه‌پوخته
 وه‌ختی به‌رئامام، جه‌کووره خانه
 هه‌ردانه‌ی خستم، بی وه‌یه‌ک‌دانه^(۲)

له توئی ^(۱) بوته‌ی ^(۲) قال ^(۳)، تاویامه‌وه
 تا وه پوتبه‌ی بهرز، یاویامه‌وه
 روشن‌تر له دوو، خاس‌تر له بلوور
 چون ته‌لای دوو قال، مه‌درۆشام له دوور
 ته‌لارم لایه‌ق، شه‌هه‌ناهی بی
 موحه‌کم پام له بان، پشت ماهی بی
 بهرز بی ده‌ماخم، وه‌به‌رزی «په‌راو» ^(۴)
 وه‌ی ته‌وره‌ پۆزی نه‌مه‌دیام وه‌ خوا
 هیچ‌ تاقم له‌ تاق، «کیسرا» که‌م نه‌وی
 ساحبو تاق که‌متر، له «حاته‌م» نه‌وی
 خاس‌تر له «حاته‌م»، میوان‌نه‌واز بی
 قاپیم په‌ی میوان، نه‌وازی وازی بی
 ئاخ‌ر چه‌رخ چه‌نیم‌ وایستیزه‌ که‌رد
 به‌رد بنچینه‌م، پیزه‌ پیزه‌ که‌رد
 دیوارم پیمان، سه‌قفم‌ دا‌ شکه‌ست
 قاپی ئومیدم، له‌ پرووی میوان به‌ست
 هه‌ر کاتی زانای، چه‌واشه‌ی چه‌پکه‌رد
 چه‌پکه‌رد چه‌نی‌ تویش‌ وه‌ چه‌پ‌ بازی‌ که‌رد
 شیشه‌ی شادی‌ توپیچ، دا‌ وه‌ به‌رده‌وه
 تا مه‌حشر نه‌لای، وه‌ ده‌م‌ ده‌رده‌وه
 «نه‌حه‌مه‌د» ئی‌ دونیا، قه‌لای‌ پسر به‌لاس
 هه‌ر قه‌لای‌ خا‌که‌ وه‌ر خا‌که‌ قه‌لاس

۲- کووره‌ی تاوانده‌وه‌ی زبیر و زیووشتی‌وا.

۴- ناوی کیویکی به‌رزه‌ له‌ کرماشان.

۱- ناوی.

۳- تاواوه.

به دبه ختی به ختم

به دبه ختی به ختم، به دبه ختی به ختم
 یاران بیته سیر، به دبه ختی به ختم
 گیروگی میخنه، نازاری سه ختم
 بریاگه نان و دریاگه په ختم^(۱)
 له که چی ثیقبال، فریستم خفته ن
 ستاره ی به ختم وه عقره و کفته ن^(۲)
 ناگرم ناگری، چرام خاموشه
 فریستم هیما، مه ست و بی هوشه
 سه گم بوی نسیه، بناس و نه ناس
 نه زکی بدپی، له که س ناکا پاس
 مشک خواردیسه، هه وانه و توریه
 دایم خزمه تکار، یه ک دانه گوریه
 له ته په خوات و نه خفنی له وشک
 میاوی ناکا، جاری له پروی مشک
 حاکم نامدوینی، خویش لیم بیژیاگه
 نیژی کفری حق، له من خیزیاگه
 ناویرم له جی، خوهم بکه م ستیز
 مردم هه روه ک گول، لیم نه کا تریز^(۳)

۱- جل و بهرگ.

۲- نه ستیره ناسان قدیم بریاریان و ابو نه گهر نه ستیره ی به ختی که سی بکه ویته عقره و نیشانه ی بی شانی

۳- خو پاراستن، دووری کردن.

دور نه بری.

سا بێ جا دڵ وە ی، زنده گیە خوەش کە
 لیفیکم ماگە، بووگە وە پەشکە
 هەر وەخت گەرە کەمە، بیدەمە ملما
 هەر وەك بەرەداو ئەچیتە قولما
 لە دەوڵەت داری، سەری ئافرم
 نیستە خزمەتکار، یەك مامرۆ کرم
 لە ئەوێ دەفەعە، پانزە هەلتیری
 چە مایە ی ئەوی، وە کەلە شیرێ
 ئەگەر هەر وەك ئەسب، بیگرەمە کەما^(۱)
 ناتسیتە مل، مامری خووما
 «ئەحمەد» بەدبەختی، ڕوو ئەکاتە کەس
 بە حق ئەو کەس، کەسە بۆ بێ کەس

۱- گیایەکی بۆن خوشە کە لە «شاهۆ» سەوز دەبی وە ئالفی نازەڵە.

تَاغِهْ وَهْ حَالَمْ^(۱)

ئاغە ۋە ھالْم، ئاغە ۋە ھالْم
 ئاغە ئەر نەكەي، پەھمى ۋە ھالْم
 چۈن مۇرغ زەپىن شەكەستە باْلْم
 گىر ئاوردەي دام، سائ ئىمسائْم
 لە گەردش چەرخ، چەۋاشەي چەپگەرد
 بەرگەردەن مۇھرەي، تاس تەختە نەرد
 ئەرچى كەس جە دەس، جەۋرش نەپەستەن
 ئەفشارم گەرتەن، شەش دەر لىم بەستەن
 شانسم چەنى تاس، سا لە كەشاكەش
 دو خال ماۋەپۇ، نە جاگەي دوو شەش
 پىشىنان ۋاچان، نە دارۇ عەجىب
 پراسى پەرى دۇس، دەردىچ پەي تەبىب
 بە غەير لە پراسى، سەلاھىم نىيە
 بىرپاگە ئىمسائ فەلاھىم نىيە
 دانە شك ناۋەم، لە دەرو لە مال
 نە گەنم، نە جۇ، نە زەپات نە گال

۱- سالتی که فلهایی و کشت و کالی شاعیر، بئی بهرهم نه بیئت، ئەم شیعرانی بۆیه کتێ له هاوهدانی نزیکێ بهناوی «ئە کبهرخان اللهپار خانی» نووساوه کاتێ که ئەم شیعرانه نه گاته دهستی «ئە کبهرخان» سێ باری قاتر گه نلوم بۆ «میرزا» ههمه دی داواشی «ده نیریت».

«فاتمه»^(۱) پروی تالّه، هه‌ر ئان له‌خه‌نم
 خو لقمی ته‌نگ کردگه، به‌کجار بو‌گه‌نم
 وه‌قو‌له و بو‌له، کردگه‌ بیرم
 هه‌ر شه‌و بی‌نانی، نه‌خاته‌ بیرم
 منیچ نه‌رخه‌یال، کارنکم بو‌یت
 وه‌ده‌شه‌وه‌ه‌س، جارنکم بو‌یت
 نازش بی‌نانی، ماوه‌رو وه‌پیش
 ده‌رلاد مه‌ده‌رو، زه‌وق دلّ جه‌نیش
 ئیه‌په‌رده‌ی شه‌وق، شادی دلّ دریان
 به‌شم له‌خو‌ه‌شی، خاوشه‌و بریان
 وه‌خه‌یال برسی وه‌زکی تیرو
 نه‌رچی هام له‌بان نه‌م‌کاته‌ ژيرو
 بو‌یه‌کی له‌ده‌ور، دونیا چون شیری
 من له‌ژیر تانه‌ی، «فاتمه» ده‌رییری
 نه‌میچه‌گه‌ردش، رو‌زگارنکه
 که‌رو پای مله‌و پله‌و بارنکه
 دونیا تا وه‌سه‌ر، هه‌ر وا ته‌نگ ناو‌یت
 که‌ر منیچ له‌پای پله‌له‌نگ ناو‌یت

۱- پ‌خاتوون «فاتمه» ناوی هاوسه‌ری «میرزا نه‌حمه‌دی داواشیه». که له‌بنه‌ماله‌یه‌کی زور به‌رزو به‌ناو بانگی
 «ئه‌لک» سه‌ر به‌شاری «کامیاران» بووه.

فهلک داخ و دهر د

کیت زه بون نه کهر د، کیت زه بون نه کهر د؟
 فهلک داخ و دهر د، کیت زه بون نه کهر د؟
 سه رکیت له پووی تن، سه رنگوون نه کهر د؟
 تن کیت وه بی سه ر، غرق خوون نه کهر د؟
 کیت نه وست وه گیچ، ده ریای دهر دیسه ر؟
 تسه ن کیت له گیجاو، ناوهر دهن وه بهر؟
 داخم کیت نه دان، وه مه ودا ی خه ته ر؟
 کی له سای چهرخت، نشته ن بی زهره ر؟
 کام شات نه وستنه وه پوی گدایی؟
 کام گدات نه نیان، وه تهخت شایی؟
 شادی کیت بهر گهر د، نه کهر د وه شیوه ن؟
 کیت نه وست وه باغ، هر غه مش میوه ن؟
 نهو میوه ت وه دهس، کام کس نه داده ن؟
 کام کس نه له جهور، زولمت نازاده ن؟
 نه ره ی سته مگر، جهفات بی سه فان
 هیچ سهفات نیه ن، سهفات بی وه فان
 هیچ کس نه نازو، وه سه فا و وه فات
 هیچ کس نه نالو، وه جهور و جهفات
 نادانی وه ک من، لیت پرسو هوال
 کیت نه وست وه ناو، غه مگینی و خه یال؟

جهرگ کیت وهك جهرگ، من پاره نه كهرد؟
 سهر کیت سهر اویر، قه ناره^(۱) نه كهرد؟
 کیت وه تیغ نه جهل، دوو پاره نه كهرد؟
 دل کیت له خووندا، فواره نه كهرد؟
 کیت وهك من خهریک، په ژاره نه كهرد؟
 کام چاره دارت، بیچاره نه كهرد؟
 دل کیت وهك دلهی، من داخی نه كهرد؟
 بهرگ کیت وهك من، قه لاخی^(۲) نه كهرد؟
 دل کیت وهك دلهی، من له ماته مدا؟
 نه کیشای وه توئی، هه تیهی^(۳) غه مدا؟
 نام کام نازارت، نه كهردهن بی ناز؟
 نهوستی چون كهوك، له چه نگال باز؟
 بی مروهت بی شهرت، بی وهفا و مهجاز
 ریشهی جهرگ کیت، نه كهندهن وه گاز؟
 دلفریبهنی، به نهیرهنگ بازی
 هر ساتی وه مهیل، به کی نه سازی

۱- داری لیچدام.
 ۲- پرهش.
 ۳- پارچه پولا به کی کون کونه زیرینگه ران تاله زیره ی پی ده گوشن وه راست ده كهنه وه.

چەرخ ئەفلاکەن

چەرخ ئەفلاکەن، چەرخ ئەفلاکەن
 خودا داد ژ دەس، چەرخ ئەفلاکەن
 چەند لە جوانان، سینه سەد چاکەن
 چەن ژ مەحبوبان، دیدە نمناکەن
 بەعزێ گرفتار، ئەسیر خاکەن
 بەعزێ کەفتە کار، پیر هلاکەن
 بەعزێ مەدھۆشەن، مەست و بێ باکەن
 بەعزێ دايمە، لە چەکاچاکەن
 پەي هیچ کەس تاسەر، نەداری سەفا
 چواشەي چە پگەرد، پەر جەور و جەفا
 «خاقان» و «قەيەر»، ئەساسەي «فەغفور»
 ژکۆن جەمجە و سپای «سەلم و توور»
 فەلەك تەخت بەخت، کيئت نە کەرد خاپوور
 ئەعزای کيئت نە کەرد، وە لانەي زەنجوور
 پەي هیچ کەس تاسەر، نەداری سەفا
 چەواشەي چە پگەرد، پەر جەور و جەفا
 کۆشی^(۱) شای «جەمشید»، جەکۆن «کەيقوباد»
 پيشينان پيش، باوەريم وە ياد

شیونای خه یال «فرعون»، «شه‌داد»

وه په‌شه سپای، «نه‌مروود» دای وه باد

په‌ی هیچ‌کس تاسه‌ر، نه‌داری سه‌فا

چه‌واشه‌ی چه‌پگه‌رد، پر چه‌وروچه‌فا

«پوسته‌م» وه ته‌رکیب، وه نه‌نامه‌وه

سائیه ژکون، «زال» وه «سامه‌وه»

«گوده‌رز» و «په‌هام»، وه «به‌هرامه‌وه»

یه‌کسه‌ر وینه‌ی، مورخ بین وه دامه‌وه

په‌ی هیچ‌کس تاسه‌ر، نه‌داری سه‌فا

چه‌واشه‌ی چه‌پگه‌رد، پر چه‌وروچه‌فا

«که‌بخوسره‌و» چهنی، سپا و تهل و کوس

نه‌و سان سپاو له‌شکر نارای تووس

له‌ده‌وره‌ی «کیان»، تا وه «ته‌قیانووس»

چهند ناما چهند شی، فیل و مه‌نگه‌نووس

په‌ی هیچ‌کس تاسه‌ر، نه‌داری سه‌فا

چه‌واشه‌ی چه‌پگه‌رد، پر چه‌وروچه‌فا

«پروئین‌ته‌ن» مه‌جرووح، ها وه تیره‌وه

«بسیژنه‌ن» نه‌سیره‌ن وه زه‌نجیره‌وه

«پیران وه‌یسه» وه ته‌دبیره‌وه

ما باقی شاهان وه وه‌زیره‌وه

په‌ی هیچ‌کس تاسه‌ر، نه‌داری سه‌فا

چه‌واشه‌ی چه‌پگه‌رد، پر چه‌وروچه‌فا

ژکون شاعیران، گه‌وه‌ر فروشان؟

له‌بازار عشق، باده مه‌نوشان

یه کسەر شین وه جمع، جو مله‌ی خاموشان

سەنگ و خاک و گل بالاشان پوشان

په‌ی هیچ کەس تاسەر، نه‌داری سەفا

چه‌واشه‌ی چه‌پگەرد، پەر چه‌وړوجەفا

کۆن په‌یغه‌مبەران، پره‌نمای پره‌مبەر

ژکۆن بریقە‌ی سەیف، بپرندە‌ی «حه‌یدەر»

وه زۆر بازوو، دوشەق کسەرد خەبەر

پیشە‌ی کافران، بەر ناوهرد وه بەر

په‌ی هیچ کەس تاسەر، نه‌داری سەفا

چه‌واشه‌ی چه‌پگەرد، پەر چه‌وړوجەفا

سەحرای «کەریه‌لا»، «حوسەین» مەزلووم

له‌ نـزولە‌ی ئـسـاه، تـفـلـان مەـسووم

شەهید بین وه دەس «شمر» چاره‌ شووم

جاش سەقەرینه‌ن خوهراکش زەقووم

په‌ی هیچ کەس تاسەر، نه‌داری سەفا

چه‌واشه‌ی چه‌پگەرد، پەر چه‌وړوجەفا

«یوسف» وه‌و شه‌وکت، وه‌و جه‌ماله‌وه

«زلیخا» وه‌و زلف، خەت و خاله‌وه

«عەزیز» مستەغرق، وه‌ خە‌یاله‌وه

«قاروون» سەرنگوون، وه‌ کول ماله‌وه

په‌ی هیچ کەس تاسەر، نه‌داری سەفا

چه‌واشه‌ی چه‌پگەرد، پەر چه‌وړوجەفا

«شیرین» وه‌و شیوه، خودا دا وه‌پیش

«خوسرو» وه‌و شه‌وکت، خوسروانی ویش

«شاپور» وه قه لَم، نه قش و نگار کیش

«فه رها» تا مه حشر، مه نالۆ جه ئیش

په ی هیچ کهس تا سه، نه داری سه فا

چه واشه ی چه پگه رد، پر جه ورو جه فا

نه وه «ئه فلاتوون» وه «لوقمانه وه»

«ئه ره ستوو» ژ کوون وه ده رمانه وه

«ئه سکه ندهر» وه تیپ، سپاوسانه وه

«نادر» وه یاسای، پای ئه فغانه وه

په ی هیچ کهس تا سه، نه داری سه فا

چه واشه ی چه پگه رد، پر جه ورو جه فا

سه ختی زمستان، وه کول قه هره وه

یه خوهشی به هار، له پرووی ده هره وه

نه ههنگان له تووی، گنج به حره وه

باقی نه نواعات، وه چند ته حره وه^(۱)

په ی هیچ کهس تا سه، نه داری سه فا

چه واشه ی چه پگه رد، پر جه ورو جه فا

ئه بله هان مه سروور، وه مال دنیا

ئه میچه گهر دش، دنیای بی دنیا

تهخت چند شاهان، له ریشه کنیا

تهبل به دنامی، چند کهسان دنیا

په ی هیچ کهس تا سه، نه داری سه فا

چه واشه ی چه پگه رد، پر جه ورو جه فا

چند ژیر بی وه بان، چند بان بی وه ژیر
 چند په شه فایق، بهر شیر دلیر
 چند حق وه ناحق، چند حق کفته دیر
 چند زالم وه گوشت، مه زلووم بووگه تیر
 پهی هیچ کس تا سر، نه داری سفا
 چه واشهی چه پگهرد، پر جه وروجهفا
 گوم بی وه بگار، بگار بی وه گوم
 شیونا غه و غای «غَلَبَتِ الرُّوم»^(۱)
 چند شوم وه بایر، چند بایر وه شوم
 ئه سل نه ماگه و گوپاگه توم
 پهی هیچ کس تا سر، نه داری سفا
 چه واشهی چه پگهرد، پر جه وروجهفا
 نه مه ندهن بازار، نه بان تازی
 بیهن وه بازار، هرزه و کهربازی
 نه مه ندهن فتوای، گوفتار قازی
 هیچ کس وه رهفتار، شهرع نیهن بازی
 پهی هیچ کس تا سر، نه داری سفا
 چه واشهی چه پگهرد، پر جه وروجهفا
 ناکه سان مونعم، وه گهنج و وه مال
 که سان گشت موحتاج، وه لامشتی گال
 دهرویشان په شیو، سوفیان ره جال
 سونه تان بهرجان، فروزان به تال

پهی هیچ کس تا سهر، نه‌داری سه‌فا
 چه‌واشهی چه‌پگهرد، پر چه‌ووروجه‌فا
 چند شاهان مه‌عزول، له‌پووی کورسی عاج
 کام ته‌خت و تاجش، نه‌دان وه تاراج
 سکه‌ی سفیدی، نه‌دارو ره‌واج
 وه حه‌کیمان دا، دهرد بی عیلاج
 پهی هیچ کس تا سهر، نه‌داری سه‌فا
 چه‌واشهی چه‌پگهرد، پر چه‌ووروجه‌فا
 به‌گشت له‌گهردش، چه‌رخ نه‌زهره‌قهن
 ساتی پهی کس، ساحیب ره‌ونه‌قهن
 حه‌قمان وه ناحق، ناحه‌قمان حه‌قهن
 نه‌لا گهرده‌ن که‌ج، زهردی مه‌فره‌قهن
 پهی هیچ کس تا سهر، نه‌داری سه‌فا
 چه‌واشهی چه‌پگهرد، پر چه‌ووروجه‌فا
 قه‌دیم ئوجاخان، زووخاو مه‌نوشان
 کوئه چووپانان، ترمه مه‌پوشان
 برا پهی قه‌تل برا، مه‌کوشان
 نهر مه‌ده‌ی سی جام، خوونش مه‌نوشان
 پهی هیچ کس تا سهر، نه‌داری سه‌فا
 چه‌واشهی چه‌پگهرد، پر چه‌ووروجه‌فا
 نه‌جیبان موحتاج، نازاران بی‌ناز
 کوور کووره نشته‌ن، له‌ته‌لار باز
 نه‌زده‌های نه‌فس، ده‌هن که‌رده‌ن واز
 فهرزن ژپده‌ر، نه‌دارو نه‌غماز

پدی هیچ کس تا سر، نه‌داری سه‌فا
 چه‌واشی چه‌پگه‌رد، پر چه‌وروچه‌فا
 مه‌علوم حه‌ق‌احق، ئنتهای مهنه‌ن
 زولم زالمان، زور چه‌حه‌ده‌سه‌نه‌ن
 «نه‌حمه‌د» ژه‌و بونه، یه‌ک جار دل مهنه‌ن
 وائسل به‌ده‌ل، به‌ده‌ل په‌سه‌نه‌ن
 پدی هیچ کس تا سر، نه‌داری سه‌فا
 چه‌واشی چه‌پگه‌رد، پر چه‌وروچه‌فا

٧
نه جهل

نامان نازیزان، خاتر خار مهون
 پهی فہوت هیچ کەس، دل نازار مهون
 قاعیدہی قانون، پۆزگار پاسەن^(۱)
 «دائیم المدام»^(۲) زەهرش لە تاسەن
 موهره مەشانۆ، لە پرووی تەختە نەرد
 گا مەواچان بی و گا مەواچان مەرد
 گا شاد، گا ناشاد، گا شیرین، گا تال
 دەوران بازیش، دوورە لە خەیاڵ
 وە برد و باختش، هیچ کەس نەنازۆ
 نەر جارێ بەرۆ، دوو جار مەبازۆ
 کارەکان گەردوون، کەس نەکەردەنەن
 پەسم نادەمی، زاد و مەردەنەن
 گەردوون ئای گەردوون، ھەریە کارشەن
 زانایان حەیران، لە کردارشەن
 نەر شان، نەر گدان، نەگەر خوونکارەن
 جاش^(۳) ھەر قەبر تەنگ، زولمات تارەن
 وە یەکن خەلەت، دەولەت مەپۆشۆ
 وە یەکنی بادی، نەجەل مەنۆشۆ

۱- ۋە سەفاش ھەرگیز، مەوەسن کە مەر^(۱)
 ۋە فاش پەي ھیچ کەس نەوین تا ۋە سەر
 عاقیبت مەرگەن ھەر مەبۆ مەر دەن
 مەر دەن چەن مەردان، جە مەیدان بەر دەن
 تۆر دام ئەجەل، جە ئەزەل تەنیان
 موحاسیرە ی دەور، دایە رە ی دنیان
 دانە ی تەماعش، ۋە خەروار نەك مشت
 ۋە فەلای^(۲) فریب، فەلەك کەرد ۋە کشت
 مورغە کە ی بەشەر، دانە چیشەن
 سە یادە کە ی^(۳) مەرگ، لە کە مینشەن
 ۋە حش و ئینس و جن، زی نفیس و بەشەر
 جە ی دانە و دامە، نەمشۆ ۋە بەر
 ئاخەر ماوەرۆ جە نیک و جە بەد
 گیر بەو سەر حەلقە ی، تۆر دام تا ئە بەد
 «ئەحمەد» ۋە ی خە یال خەم و خامەو
 مە گیل تۆش مەویت، ۋە ی تۆر دامەو^(۴)

۲- جوتیار.

۱- بروامە کەن. دل خوش مە کەن.

۳- پراوچی.

۴- شەش بەیتی ئاخیری ئەم ھۆنراوە بە ۋە سیەتی ھۆنەر لە سەر مەزارە کە ی نووسراوە.

نه‌گهر به‌دکارم مانعم تووی^(۱)

نمو پوچه عه‌دهم، دنیات که‌رد سرشت
 ویت کیشای ته‌سویر، فره‌قی زیباو زشت
 وات قه‌رارداگه، له‌سر عالهم گشت
 گاگا پشت وه‌زین، گاگا زین وه‌پشت
 نه‌گهر به‌دکارم، مانعم تووی
 چون که‌جه نه‌زه‌ل، سانعم تووی
 یا قایم وه‌زات، پادشای نه‌قده‌س
 یا ئاگاوه‌حال، مورچه‌و مه‌گه‌س
 یا دانای داوهر، که‌سان بی‌که‌س
 بالآ ده‌ست تسوو، نیه‌ده‌ست که‌س
 نه‌گهر به‌دکارم، مانعم تووی
 چون که‌جه نه‌زه‌ل، سانعم تووی
 یا «عالم‌الغیب»، ئاگای نه‌حوالان
 یا سامع سرپر، سینه‌ی منالان
 مه‌سموع نمای حه‌رف، زوان لالان
 هه‌ر تسونی که‌ریم، قه‌دیمی سالان
 نه‌گهر به‌دکارم، مانعم تووی
 چون که‌به نه‌زه‌ل، سانعم تووی

یا له‌قای به‌رحق، دائیم وقه‌دیم
 یا نه‌قاش نه‌قش، تاق زه‌رو سیم
 یا ساحیب سام، پژی ئومیدو بیم
 توی فایق‌نمای، زه‌عیف به‌ر زه‌خیم
 نه‌گر به‌دکارم، مانعم توی
 چون که جه نه‌زل، سانعم توی
 یا که‌نده‌ی به‌ند، له‌ده‌روازه‌ی حلق
 یا ره‌وشه‌ن نمای، بینایان خلق
 توی ئوسای بونیاد، یاسان نه‌بله‌ق^(۱)
 توی نگارنده‌ی، چهرخ موعه‌لق
 نه‌گر به‌دکارم، مانعم توی
 چون که جه نه‌زل، سانعم توی
 تو ویت سازنای ده‌مان و دوندان
 پازق هر تونی، هر ویت مه‌ده‌ی نان
 تو عه‌تا نه‌که‌ی وه «مؤمن» ثیمان
 توی نازل‌نمای، به‌لای ناگه‌هان
 نه‌گر به‌دکارم، مانعم توی
 چون که جه نه‌زل، سانعم توی
 توی وه ده‌بجووری، شوعله‌ی خواه‌رشید بیز
 توی له‌دومای شه‌و، سوپح سادق خیز
 تو ئادهم وه نه‌فس، مه‌ده‌ری ستیز
 تو شیرویه‌ت که‌رد، وه خوونی په‌رویز

ئەگەر بەدکارم، مانەم تۆوی
 چون کە جە ئەزەل، سانەم تۆوی
 تۆی ئاگا وە سەر بادیان لە باهێر
 تۆ مەواح کەردە، ئاوان وە زاهێر
 تۆ بەر ماوەری، گولان لە پاهێر
 تۆ ئەکە لە کان، ئیجاد جەواهیەر
 ئەگەر بەدکارم، مانەم تۆوی
 چون کە جە ئەزەل، سانەم تۆوی
 تۆی سفیدنمای، بەرگ سیاھی
 تۆ قەرارت دان گە لە پرووی مامی
 زات لامەکان، بی ماواو جامی
 پەری عاسیان، هەر تۆ پەناهی
 مە عەبد عاسی، بار جە گوناھم
 بەجوز زات تۆ، نیەن پەناھم
 بووێر جە تەفسیر، کەردەوێ بەدیم
 بە شەرەفناکی، ئیسەم «ئەحمەد» یم

ئاسياۋە كەي دل

ئاسياۋە كەي دل، پەكى كەفتگە
 لە بى ئاۋى يا، ھەروا خەفتگە
 ميزان و پراشتە و سەر و پاى نىيە
 شيۋياگە يەك جار، ئاش ھۆساي نىيە
 خويچم سەلىقەي، ئۆستايىم نىيە
 تەوانا و ئاقەت، تەنيايىم نىيە
 ئاسياۋ بە تالە، بى ئاۋ ناگەرى
 ئاۋ بىت بى ئوسايش، مەن ئاھەرى
 ئاخ بۆ ئۆستايە، ۋە بى بەرداشتە
 سەر و پاى دەرکات، بىرئىتە پراشتە^(۱)
 ۋە مىراۋ^(۲) مەيل، ھەل بكا ئاۋى
 ئاۋاي كەن تا بار، بىرنە ئاۋى

یاد وه‌ته‌ن نه‌که‌ی^(۱)

وه‌ته‌ن خراوه، ده‌سم وه دامان
 یاد وه‌ته‌ن نه‌که‌ی، نامان سه‌د نامان!
 وه‌ته‌ن کام وه‌ته‌ن؟، که‌ی نه‌و وه‌ته‌نه
 نیسه خراوه‌ی، پر له له‌جه‌نه
 وه‌گولشه‌ن نه‌ما، وه‌ته‌ن دی خاره
 پر له قوم‌قومه و مه‌زووکه و ماره
 سارای بی‌نووره، باغی بی‌فه‌ره
 بولبول باغی، بووگه «قشقه‌ره»^(۲)
 شیرینی وه‌ته‌ن، ته‌واو تالی‌یه
 تالی گشت له ده‌س، به‌د هاومالی‌یه
 دی وه دی مه‌چو، وه‌زعی خراوه
 وه هه‌ر دی نه‌چی، چ سه‌گه‌پاوه
 دیهات نیشتنی، نه‌ما به‌تاله
 هه‌ر سه‌په‌ی که‌ره‌و گه‌فه‌ی گه‌ماله
 نه‌و بی‌حه‌یایی و بی‌نه‌غمازی‌یه
 حه‌یفه مه‌لا دل، نه‌ر پی‌پازی‌یه
 «نه‌حمه‌د» وه‌قوریان، شق خامه‌ته
 هه‌رئان ئیئتزار، نامای نامه‌ته

۱- «میرزا نه‌حمه‌دی داواشی» له سالی ۱۳۵۷ کچی هه‌تاوی ئه‌م شیمه‌ری له ولامی «مه‌لا محی‌الدین صالحی» که له شاری «خرم‌آباد لرستان بووه و پرسیاری کردوه وه‌ته‌ن چۆنه نووساوه.

۲- قه‌لانجه.

ئامۆزگاری

مەلھەم بەر پەي دەرد، زامان کاری
 زام ساپیش کەرە، پەي یادگاری
 پەردەي ھەم و غەم، وە ھەم پارە کەر
 چارەي بیچارەي، ھەر بیچارە کەر
 دلەي دەردینان، ^(۱) دلنەوازی دەر
 وە بەك دلداري، بەدل پازی کەر
 بئنازە بە پرووی، بازەوہ فەقیر
 تالی ئەغم تال، نەمشۆ لە ویر
 وە ھەزار شەربەت، دانای پڕکەمال
 شیرین نەمبو، تالی ئەغم تال
 دارووی «ئەفلاتوون»، «لوقمان» بەدەي لیش
 نیش ئەغم تال، نەمبو ساپیش
 پەفیتی پەفیق، بی ئەغماز نەکەیت
 شەریکی شەریک، قوماریاز نەکەیت
 گۆش مەدەر وە حەرف، دزان بو دزی
 تاخوہت نەوینی، وە خواری و کزی
 ئامانەن عادیەت، وە دروغگوویی
 نەکەیت غەیر لە سلق، پراسی و خوہشخوویی

وه پراسی هه‌له، وه پراس دانیشه
 وه پراسی بو خوهت، زه‌حمه‌ت بکیشه
 پراسی سه‌رمایه‌ی، فه‌خر به‌شه‌ره‌ن
 دره‌خت پراسی، ساحیب سه‌مه‌ره‌ن
 دیبای نیجاسات، پاکی به‌پوشه
 دینت وه دینار، وه که‌س مه‌فروشه
 له سه‌ره‌پنگه، سه‌رخه‌و نه‌شکینی
 تا‌خه‌و ناشو‌و پاشو‌و نه‌وینی
 ته‌نیا و ناب‌ه‌له‌د، مه‌ده‌ له‌ مله
 ئاخ‌ر‌گیر ئه‌خوه‌ی له‌ ئاخ‌ر پله
 مه‌رگیز نه‌فروشی، خاسی وه خراو
 خراوه‌ی خراو، نه‌وینی وه چاو
 شه‌وال نه‌که‌نی، تا نه‌ده‌ی له‌ ناو
 حه‌ساوت نه‌که‌ن، با وه ناحه‌ساو
 مه‌روا وه ناحق، مه‌یره‌ قسه
 زوان له‌ قسه‌ی، ناحق بووه‌سه
 تا‌لیت نه‌پرسن، مه‌یره‌ جواو
 قه‌ت نه‌می‌نی، نیمه‌و نات‌ه‌واو
 زه‌م که‌س نه‌که‌یت، تا نه‌که‌ن زه‌مت
 با وه به‌ند زه‌م، نه‌وه‌سن ده‌مت
 ده‌م بو‌ه‌س له‌ زه‌م، با نه‌که‌ن زه‌مت
 ئه‌ر نه‌وه‌سی ده‌م، نه‌وه‌سن ده‌مت
 مه‌که‌ر وه عاده‌ت، مینا شکینی
 تا وه شکیاگی، مینات نه‌وینی

بوخت ناحق نه‌کیت، وایزانی خاسه
 هه‌رگیز وه درۆ، نه‌یه‌ژی پراسه
 هه‌رگیز نه‌تاشی، سه‌ری وه بی‌ئاو
 ریشته‌تاشن، نیمه‌و ناتاو
 خوهت بو‌خوهت هه‌رگیز، نه‌وی وه قازی
 نه‌ر بیت وه قازی، زوو خوهت مه‌بازی
 وه ممبر بو‌خوهت، بچی خه‌ته‌ره
 هه‌ر سو‌جهت بکه‌یت، بو‌خوهت زه‌ره‌ره
 ئاوای برژینی، خوه‌لاسه‌ی که‌لام
 وه خه‌م و خه‌فت، جه‌م ناو‌یتته‌ جام
 که‌سی بو‌که‌سی، بکه‌نی چایه
 خوه‌ی تی نه‌که‌فی و ئیتر ده‌رنایه
 هه‌ر که‌س بی‌گانه، بکاته‌ خویش خوه‌ی
 حه‌تمیه‌ن وه گورگ، نه‌دا می‌ش خوه‌ی
 نه‌ر تووله‌ ماری، په‌روه‌رده‌ که‌ری
 حه‌تمی بزانه، زه‌هرش مه‌وه‌ری
 نه‌ر ناز به‌چه، عه‌قره‌و بکی‌شی
 نه‌شی بکی‌شی، ئی‌شی له‌ نی‌شی
 هه‌ر بنا‌نریا، بو‌ته‌واوی‌یه
 هه‌ر ته‌واو کریا، بو‌خرای‌یه
 دی‌بایه‌ بریا، بو‌دپین‌ته‌وی
 نه‌ریاخ‌ن نریا بو‌برین‌ته‌وی
 هه‌ر مه‌نی پر‌بوو بو‌رژیان‌ته‌وی
 هه‌ر سه‌گن هار‌بوو بو‌کوژیان‌ته‌وی

كەنين وه قەھقە، ئاخىر زارى يە
 درۆ بىلى درۆ، شەرمە سارى يە
 ھەرگىز موفسىدى، مەكەر وه پىشە
 باعىس تەفرەقەي، ئەقوام و خويشە
 نەخشەي پىشەكەن، بۆكەس مەكىشە
 بىن شىك پىشەي خوەت، دەرتى لە پىشە
 ھېچ نەچىت وه سەر، دەنگ و بىلس خەلك
 باگويت شىل نەوېت، بۆ قەي بىن كەلك
 تووش شەرتەكا، قەي پىر و پووج
 خەشالە سوجەت، بىن سوود و بىن سووج
 بىكەر وه عادەت، شەو بىيدارى شەو
 وه تاعەتەو، بىزار بەر لە خەو
 نالە و پالە كەر، وه دىل نەك وه دەم
 بشۆرە گونات، وه ئەسرىن چەم^(۱)
 مەلھەمەن پەي دەرد، زامان كارى
 وه گىريانەو، شەوان بىيدارى
 بەپاسى بىكە، تۆبە وه ئىخلاص
 باعىس نەجاتە، تۆبەي پىك و پاس
 ھەر كەسى نەي وېت، مورشىدى كامل
 ئەگەر «لوقمانە»، شىتە نەك عاقل

وه ته‌له‌ی که‌له‌ک

به‌ک جاری ده‌ولت، وه ته‌له‌ی که‌له‌ک
 م‌له‌تی کردگه، وه پ‌یوی و ده‌له‌ک
 له‌ه‌ر کوی دزو، ده‌خ‌ل‌ن بوی
 چه‌لماس و چه‌ل‌ماخ، چه‌پ‌لی بوی
 چه‌کوو چه‌کوچن، چه‌ق‌و که‌شیکه
 پ‌ر‌پ‌روو پ‌وودار، به‌ک پ‌ووره‌شیکه
 ق‌ه‌دیم ق‌ر‌نگو، ق‌ور‌م‌ساخیکه^(۱)
 دین وه دینار دهر، ق‌ه‌ره‌زاخیکه^(۲)
 یا ق‌ه‌وم فروش و، یا ق‌ازاخیکه^(۳)
 مار نا‌هامار، ه‌ر س‌ؤراخیکه
 ه‌م له‌کشوهری و، ه‌م له‌شکه‌ری
 نه‌یکه‌نه مه‌ئموور، ب‌ؤ پ‌ه‌نج بیوهری
 ف‌ه‌نی ب‌ؤ ف‌ن‌وون خ‌زم‌ت م‌له‌ت
 مه‌وادی و م‌سادی ب‌ن ق‌ه‌درو ق‌له‌ت
 نه‌سل و ف‌ه‌رعیان نه‌ ن‌اق‌رن
 پ‌ه‌ف‌یق ق‌افل‌و ش‌ه‌ریک دزن
 ۱۳۴۰ی ه‌تاوی

۲- چه‌نه باز، مفت و‌یژه.

۱- جاکه‌ش، ده‌ویت

۳- چه‌کداری ده‌ولت، عازهب.

ئامۇڭگارى بۆيەك قومار باز

قاپ قومارخانى، قاپ قومارخانى
 قارۋە خانەنىش، قاپ قومارخانى
 لۇقياي لۇقىن، لۇق لە قىنگ بېرىگ
 قەدر خۇنەزان، دۆل قىنگ دېرىگ
 كۈنە دارزىگ، ۋەك كەمتار كەفتىگ
 قاپرى قومار باز، لە مالگەل خەفتىگ
 كەۋە پىر بوۋىگى، يالت پىزىگە
 لە ھەزار لاۋە، كۆمۈت كىزىگە
 زىكت زىل بوۋىگە، ۋەك مەشكەدۈچىن
 دەم ۋەك كاسە كەل، دەس لەتەچىن
 دەم ۋەك بىلۈۋچەي، ئاسىياۋە كۈنە
 خوت خاس ئەزانى، بۆگەنى چۈنە
 بەد لە خەفتا سال، ئەمە خالتە
 ھەرشەو بۆقۇمار، مالىە و مالىتە
 كىرمت زىل بوۋىگە دى ئاكەيت چارى
 ھەر خورىا مەشغۇل ۋە شىارە و شارى
 ۋە پۇژىلاكو، شەو بىن ئارامى
 ئارامت نىيە، بىۋكاسە پامى
 بەسە غەيارى، تاچە ئەنازە
 كۈنە ئەفرۇشى، ۋە نىرخ تازە

خلس لیت شیویاگه، بلش مه خشوش بووگی
 جك و بك نه ما، لاجه و تووش بووگی
 مناله کانت، پووک و پاکیان
 نیات نانه کی، خوهت وه چاکیان
 خاسیت نه ماگه، به غهیر له خراو
 عه رقی پیست، گرد عه رقی شهراو
 عه ترت نه ماگه، هر چس و فسی
 شو له کی ترو، هه وانهی تسی
 هه ی په نه ی نه گبت، به چ په نیکیست
 سن بو هاتگ، چه بو گه نیکیست
 به سیه داپزیسه، مه گهر منالی
 بی حیا تا کی، حهفتاو په نج سالی
 پات هاله گو ی گو پ، نزیکه بمری
 تازه ته ماته، کلک و مل بگری
 مهر بمری وهر نه، هر یه کارته
 بو «پوکهر»^(۱) «پامی»،^(۲) شاره و شارته
 ویل و بهر لاهو، بی سهر و دومی
 تا پوژی په یدای، دوانزه پوژگومی
 نه نویژ نه پوژگ، نه تاعهت هس
 کی له دهس قومار، نیسراحتت هس
 زوان بـوهـسه، له قبه ی ناحق
 بـتـرسه له نار، شه راره ی دوزق

دى كه متر ميناي حيايات بشكينه
 له پشت سهر ناحق، بو كه س مه خوينه
 دى چيت پي بيژم، بي ناموس و نهنگ
 ميناي خاترت، كه م بدهر وه سنگ
 نهر حالي ناويت، شير خام خوهرده
 با حاليت بكم، وه ورده ورده
 نام چت پي بيژم، مه شكه دوچن زك
 چفت بهد چه مياگ، سهر تا پا هر لك
 هدى خوهت وه قهور خوهت، سا چهن خهيسي
 سهگو خنزيري، كه سيفو پيسي
 دزو دروزن، چه قه ل و چه پهل
 خو پري و خه والو، فاسق و ده غل
 وه زره نيه، نور ئيمان
 له خوهت له قتره، عهدهو پيمان
 باز هم ماگته، واز نايه رم ليت
 نه شي برژنم، شير حفت ماله پيت
 هيمنن ماگته، نهر زه مت بكم
 له خراوهي خوهت، پر دمت بكم
 بووگي وه لانهي، ميكروب هزاردهرد
 ناموس نه فروشي، بو قومارو گهرد
 بي قهول و قهرار، بي ئيعتياري
 تف له ديارت، هر تا ديارى
 سهودات بي سووده، دهس مايهت پووچه
 مه كرت وه سه شار، سهده زار كووچه

شه‌یتان له شوومی، شیوهت بی‌چاره‌س
 له شارو کووچه، مه‌کرت ئاواره‌س
 فریو دریاگی، پازی و ناپازی
 مردنت فه‌رزه، له قوماریازی

حاجی به تاله^(۱)

حاجی به تاله، حاجی به تاله
 حاجی وه حه‌جه چیه به تاله
 فامت نه‌مه‌نیه و، عه‌قلت مه‌حاله
 راسی بیت وه پهن، پسوای سه‌دساله
 تو چیت وه «مه‌که»، مال خودا دیته
 موسلمان نه‌ویت، کافریش بیه
 تا نه‌چویت وه حه‌ج، شه‌خسئ مه‌عقول بیت
 که‌ی ئه‌وه‌ن ده‌ربه‌ن، مه‌نافع پوول بیت
 شه‌خسئ چوو وه حه‌ج، قورس بوو ئیمانی
 تو ئیمانن چوو، دینیش له بانی
 خه‌رقه‌ی شه‌رافه‌ت، که‌نیه له وه‌ر
 پروو سه‌یه‌ی دیوان، خوداو په‌یغه‌مبه‌ر

۱- «میرزا نه‌حمه‌دی داواشی» نهم شیعه‌ی به نکاو نه‌قازای کوپری حاجی «حه‌یده‌ره‌ی کرماشانی که باوه‌ژنه‌که‌ی له زه‌مانه‌ی حکومه‌تی «شاه‌دا له ده‌بیرستانی شه‌وانه ده‌رسی پیاوانی گه‌وره‌ی وتوه‌ته‌وه»، نووسیوه.

ماشین شه‌خی، زنده‌گی سه‌رشار
 سه‌روه‌ت و ده‌ولت، پول بی‌شمار
 ناخر عومرتو، نه‌وه‌ل مال‌داری
 باب له‌عنه‌تی، له‌ته‌مه‌عکاری
 به‌رگه‌شته حاجیت، خیلافت نیه
 پول وه‌نه‌فع دابن، که‌فافت نیه
 له‌ی ناخر عومر، وه‌یه دل‌خو‌ه‌شیت
 داخل له‌جنبه‌ی، جبهه‌ی جا‌که‌شیت
 ژن حاجی نه‌سله‌ن، سه‌ودای نیه
 نینشا و نیملو، مه‌فادی نیه
 یه‌به‌دبه‌ختیت بی، کی وادارت کرد؟
 پشوه‌دای وه‌زور، سه‌وادداری کرد؟
 ته‌وال‌ته‌کرده و زه‌ریف و سه‌زیف
 چمان وه‌ده‌س خومت، ده‌یده‌ی وه‌حه‌ریف
 نه‌مر به‌مه‌عرووف، نه‌می له‌مون‌که‌ر
 نه‌گر دین‌داری، بگره‌ی وه‌نه‌زه‌ر
 حاجی خه‌ره‌فو، بی‌مه‌غزو‌هووشی
 بی‌مه‌مه‌چی‌زو، نامووس فرووشی
 حاجی پس‌وایت، له‌ی شاره‌به‌سه
 ژنت وه‌زک‌پیر، چووده‌مه‌درسه
 نه‌پای‌گوزه‌ران، مه‌عاش حاجی
 گه‌رد شا‌گرده‌یل، که‌یدن وپاجی
 تو‌که حاجیت و، شو‌غلت‌عه‌لافه
 کار بی‌په‌ویه، وه‌تو‌خه‌لافه

نه‌مینی له ده‌ور، هر بچوو گم بوو
 عه‌یب نه‌ی زنت وه موعه‌لم بوو
 تا ده‌رسی بویشی، دو دورس خوه‌نیه
 حاجی نه‌پام بویش، دی چه‌ی مه‌نیه؟
 حاجی داپزیه‌ی، یه‌چوو مه‌نیه
 برج وه برج پویل، زنت سه‌نیه
 له ره‌نگ گهر دیاپته، نیلیه‌و بیته
 ده‌س له دین کیشای، پویلیه‌و بیته
 حاجی «حه‌یده‌ر» بیت، بیت وه حه‌یده‌ره‌ك
 وه پالدوم ده‌رچیت، نه‌ویت وه به‌ره‌ك
 «نه‌حمه‌د» نه‌ر ره‌فتار، حاجی گهل واسه
 تف له سه‌رومل، نه‌ویانه‌ خاسه

باسی مورشییدانی ئەهل حەق

پیر پاک نەزەر، پیر پاک نەزەر
 ئا «سەید براكە» پیر پاک نەزەر
 ئەر مەكەرد وە سەنگ، سیا یەك نەزەر
 تەبدیل مەكەردش، بە دانە ی گەوهەر
 جە فەسل زەمان، وەر و قەهاری
 مەداش وە میهمان، میوه ی بەهاری
 صَحیح القولن له ئەهل شعور
 لە دە ی ئاوەردەن، شامی و ئەنگوور
 دارای کەرامات، کەشف و کەرەم بی
 چەند ساحب کەرەم، لە دەورش جەم بی
 کەلام تەموور، زەمزەمە ی جەمش
 نالە ی مەستانە ی، دەور حەرەمش
 هوهووی دەرویشان، تەکیە نشینش
 سەرشار لە بادە ی، لوتف پیرتیش
 بەند دەرتاوەران، گۆشە ی جەم خانەش
 موستەفیز وە فەیز، خاك ئاستانەش
 سۆز سەدای سەوت، چەزە و کەزە ی دَل
 دَل ئەر جە سەنگ بی، ماوردش وە کوَل
 «ئەحمەد» ئی دونیای، دوون مەکارە
 مەر یە کارشەن، شووم بەدکارە

عامی و عالم و سدید و ثاغه و شیخ
 بنچینهی قه‌لای کیش نه‌ک‌ند جه بیخ
 بهی ته‌ور چه‌رخ‌ناش، چه‌رخ پرستم
 ته‌کیه‌دارش‌دا، نه‌و وه «سید روستم»
 به‌فه‌زل و به‌خشش، به‌عه‌تاو که‌رم
 بئ شک شایه بی، خاس‌تر له «حاتم»
 سه‌ر سپرده‌ی خاک، نه‌و زاته پاکه
 جاگیر جادار، ثا «سید براکه»
 دارای که‌رامات، کان کوی که‌رم
 که‌رم‌دار نه‌وی، کس وک «سید پروستم»
 چون خوه‌ر ئاوا بی، له‌مه‌غرب زه‌مین
 زه‌په‌ی باتن‌دا، وه «سید شمس‌الدین»
 «شمس‌الدین» چون شه‌س، مه‌شرق بی‌تاین
 پو‌شن که‌رد وه‌نوور، ناداب‌نایین
 پایه‌ی ئوستوار، بورهان‌حق بی
 سیمای سه‌عاده‌ت، شه‌وق شه‌ف‌ق بی
 ئوستاد ئیرشاد، نه‌هل‌حق وه‌حق
 ده‌لیل بورهان، باتن‌بی‌و مو‌تله‌ق
 ته‌ی که‌رده‌ی پاگه‌ی، پاسی وه‌ئی‌خلاص
 په‌ی به‌رده‌ی ئیکسیر، کیمیا‌شناس
 نایافت‌نایاب، نادر‌نامی
 بوله‌ند بی‌پایه‌ی، عالی‌مه‌قامی
 شیر‌بی‌نه‌ندیش، بیشه‌ی هونه‌ر بی
 ئیتخاب‌که‌رده‌ی، ساحیب‌نه‌زه‌ر بی

بوزورگەواریش وا بەرمەلا بی
 بەرخوردار پوژ قال و بەلا بی
 پیر مەیخانە و، نازکیش ناز بی
 خەتم سەر حەلقە، ئەهل نیاز بی
 فەپاز فازل، مەسنەدشین بی
 محبوب القلوب، ئەهل یەقین بی
 نەوید نەوای، جەرگە مائەم بی
 دەرمان دلان، دلە پەرغەم بی
 پەهمنای پەهبەر، راگە پارسان بی
 چون سەرو سەر تەل، بێشە خاسان بی
 بازەم چەرخی وەرد، چەرخی چەپنگین
 تاج «شەمس» نیا، وە سەر «نصرالدین»
 نور بینایی، دیدە نوورین بی
 جاگیر لە قەلبو، گیان شیرین بی
 جەلال و جلوهی، جەم ناری جەمەن
 جەم نمای خاتەر، خاتەر ناچەمەن
 شا باز شەش دانگ، تەلارخانە جەم
 ستارە شەمس و، نەوہی «سەید پۆسەم»
 حەق کووتا نەکات، تا دێر زەمانە
 زەپە نوور وەشت، لەو خانەدانە
 وەو «سولتانە»^(۱) وا، وە ساقی ساقەن
 «ئەحمەد» بە دیدار دیدەت موشتاقەن

دانش

نارامش دونیا، گشت به دانشه
 دنیای بی دانش، که ی نارامشه
 کشت مه زرهه ی، دانش پر به رهن
 کشت بی دانش، به هرهش خه ته رهن
 بوستان فه زلن، پرله میوه ی فام
 دانشه پایهی، بوزورگی^(۱) و مه قام
 گول باغچه ی عیلمن، وا پر سه مه رهن
 دانه ی سه مهرش، دوپو گه وه رهن
 دانش شوق و زهوق، فه خرو سروورن
 بی دانش له زهوق، زنده گی دوورن
 شخس بی دانش، که ره و کویره و لال
 بی فهمه و شعور، بی عقله و که مال
 دانش سه رچه شمه ی، نیمن و دینه
 دین بی دانش، دی^(۲) که ی شیرینه

کار

«مەحی الدین» وە مەیل، «مەحی الدین» وە مەیل

یەك پۆ «مەحی الدین» مەیلش كەرد وە مەیل

بە وێنەى مەجنوون دڵ لە غەمان كەیل

شەهید شەیدای شێت شیوەى لەیل

وە ئارەزووی لەیل پروو كەرد وە دووجەیل

مەریزا جە شەوق ئەسرینان چون سەیل

بە وێنەى فەرهاد دێوانەى دیرین

شێت شەیدای شەوق شیرینی «شیرین»

چاكدا وە كەمەر بازوو كەرد گۆشاد

تەن دا وە قەزا یەزدان كەرد وە یاد

واتش: یا بێ چوون وە ئومێد تۆ

قۆلەنگش هۆرگەرت پروو كەردش وە كۆ

واتش وە قۆلەنگ: كارم زەرورە

داوام هەن چەنى كۆى «كانى كوورە»

یا بکەر وە گەنج بێ پایان غەرقم

یا نیش مەودات غەرق كەر لە فەرغم

یاوا وە چەشمە جۆشاو خوروشا

چەن كەفى لە ئاو سەرچەشمەش نۆشا

واتش: سەرچەشمەى حەیات و ژینم

«شیرین» و «فەرهاد»، بەستەن یەقینم

سا تو ییچ چون شیرین بی وه‌فا مه‌به‌ر
 جه‌فاکش توّم بی س‌فا مه‌به‌ر
 شه‌رت به‌تاشم وه تیّشه سه‌نگت
 به‌رز کهم له‌عالم ئاوازه‌ی ده‌نگت
 مه‌غسلّ دهم سارات پر له‌جه‌لا کهم
 خاکت موتابق خاکه‌ته‌لا کهم
 سه‌نگت گشت به‌دور له‌عل و گه‌وه‌ر کهم
 چه‌شمه‌ت وه چه‌شمه‌ی حوز که‌وسه‌ر کهم
 خاسته‌ر له‌فه‌ره‌اد یادگاری کهم
 تا ئاوی کافی وه لیّت جاری کهم
 وشک بایرت خو‌په‌م و ئه‌رز کهم
 چون «لبنان» وه باغ ئاوازه‌ت به‌رز کهم
 نه‌قشّی بسازم یادگاری کهم
 ده‌ورو به‌رت گشت وه گولّ کاری کهم
 حه‌وش و حه‌ولت گشت په‌ی یادگاری
 گشت بکه‌م وه کشت گولّ و گولّ کاری
 وا بوّ له‌ئه‌تراف په‌ری دیدنه‌ت
 به‌یون په‌ی له‌زه‌ت ئاو نو‌شیده‌نت
 مه‌بوّ وه ته‌رحیّ ئاوت جاری کهم
 به‌هره‌به‌رداریت له‌مرواری کهم
 ییادگار ده‌ور پو‌زگاری کهم
 ئاوت وه شه‌فای ده‌رد کاری کهم
 چوار ده‌ورت وه باغ میوه ئحداس کهم
 نسته‌خریّ وه مه‌یل مه‌رامم خاس کهم

به‌ر بایرت وه کشت زایه‌ر کم
 کان جه‌واهیِر وه لیت دایه‌ر کم
 ته‌خت نشنتت وه دلخواهی کم
 قابل وه نشتن شه‌ه‌نشاهی کم
 نامت له ده‌ولت «نیران» مه‌شهوور کم
 سه‌نگت سه‌رتاسه‌ر وه سورمه‌ی «توور» کم

جواو چه‌شمه:

چه‌شمه له جواو «محمی‌الدین» به‌ی ته‌ور
 شیرین چون «شیرین» له پرووی شهرم شهر
 واتش: نه‌ی «فه‌ره‌اد» په‌نج به‌رده‌ی تاقیم
 به‌و شهرت باقی بو حیات باقیم
 نه‌ر ریشه‌ی کاوم به‌راری له بیخ
 پاره‌ پاره‌ که‌یت وه سه‌ر مه‌ودای تیخ
 جه‌رگم ناو‌یزان بکه‌ران له میخ
 گیان شیرین شهرته‌ لیت نه‌که‌م در‌یخ
 بشکاوه‌ جگه‌ر سه‌ر قوله‌ی کاوم
 جاری که‌ر له چه‌م هووناو چاوم
 وه زور بازوو، وه نیش تیشه
 به‌رئاوه‌ره‌ سه‌نگ سه‌ختم له ریشه
 شکاف ده‌ر سینه‌ی سه‌نگم چون په‌له‌نگ
 بازکه‌ره‌ مه‌جرای ناوم وه قوله‌نگ
 هه‌ر که‌سی له کار نه‌بو هه‌راسان
 موشکل‌ترین کار مه‌که‌رو ئاسان

واضح له «چەشمە کوۆرە» شەفتش
 خوروڤشا غیرەت چون نار وە نەفتش
 بەرناما چون شیر جەنگی له بیڤە
 پەیی ئەحیای ئاوش دەس دا و تیشە
 کاو سەر قوڵەش ئاوەرد وە دامان
 خەیزا له «چەشمە کوۆرە» ئەلنامان
 وە زۆر بازوو مەودای قوڵەنگش
 فەلەك شکاوا پەراشەیی سەنگش
 وە تیشەیی فوولاد و تاشا سەنگش
 مەنمانا جە دوور چون بلوور پەنگش
 پەراشەیی پەرشنگ ئەلماس سەنگ پەر
 خەیزان مەپەیزان پەیزان وینەیی دوور
 ریشەیی مانەش، لە ریشە پەری
 چاک کەرد گریبان سەرچەشمەش دەری
 نە وە پۆ ئارام نە شەو بی خواش
 تا باز کەرد مەجرای مەبەع ئاوش
 دەیی ساوێك «فەرهاد» کە مەر شکاوا
 یەئس حاسل نە کەرد وە مەتەلەب یاوا
 ئەو مەردە مەردە پشتکارش بوو
 جایی دەس دیاری و یادگارش بوو
 بار پاسی مەردان تاقەت کارە
 شەخس بی تاقەت هەر باری لارە
 نەر ئاو وە نەرمی کار بکات بی دەنگ
 سۆراخ مە کەرۆ سینەیی سەخت سەنگ

جای سه‌د مه‌ن گه‌ندوم وه مه‌ودای قو‌له‌نگ

دایه‌ر که‌ردو کشت له سو‌راخ سه‌نگ

ده‌وروبه‌ر چه‌شمه‌ش وا وه‌گول کالان

بی وه ته‌فریگای نازک نه‌وها‌لان

نازیزان ده‌س ده‌س وه ئاره‌زووی دل

مه‌شیان وه سه‌یران سه‌رچه‌شمه‌ی پر‌گول

مه‌ویان وه زینت زیب ئارای گولان

فیشته‌ر بی شیوه‌ن شین بول‌بولان

بی‌کاره دایم، کاری خراوه

له ناو ئیجتماع، ناوی به‌دناوه

سفره‌ی کارگه‌ر دایم پر‌نانه

بی‌کاره بی نان هم بی ئیمانه

ده‌سمایه‌ی بی‌کار کویری و کزی‌یه

ئاخر بی‌کاری دزی و حیزی‌یه

بی‌تاقه‌ت له کار کاری خراوه

بی‌کاره کاری هه‌ر نات‌ه‌واوه

کارگه‌ر مه‌حبوب، نه‌نزار خه‌لکه

بی‌کاره گوشتی تاله‌و بی‌که‌لکه

بی‌کاره کاری دایم ناقزه

خوداوه‌ن له عه‌بد بی‌کار عاجزه

کارگه‌ر داراو بسا کارو که‌لکه

بی‌کاره کاری سه‌رباری خه‌لکه

کارگه‌ر ساحیب می‌کنه‌ت و ماله

بی‌کاره لات و شووم شه‌پکاله

هه‌ندی له پيش بينيه‌كاني «ميرزا نه حمه‌دی داواشی»^(۱)
هه‌ر وا بووگه‌و هه‌ر وا نه‌ویت

خوشكو برآي مه‌هابادی
گشت لی بـدهن ته‌پلی شادی
كوړو كه‌نیشكو و ژنو پیاگ
هه‌ل كهن به‌یداخی نازادی
★ ★ ★

بو نازادی له مافی ژبن
به یه‌کیه‌تی و به هیزی تین
چ کاربگه‌ر چ زارعین
تی هه‌لده كهن مورته‌جمین
★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا نه‌ویت
ئاخر نه‌مر هه‌روا نه‌ویت
★ ★ ★

نیران وه‌كوو ته‌نوور نه‌ویت
پر له ناگری سوور نه‌ویت
بلادی فارس خاپوور نه‌ویت
پر له شین و شتوور نه‌ویت
★ ★ ★

۱- «میرزا نه حمه‌دی داواشی» نه‌م هونراوه‌یه له سالی ۱۳۱۵ی هه‌تاوی گوتووه به‌لام به داخه‌وه زوږبه‌ی نه‌م شیعرانه فه‌وتاون وه هه‌ر نه‌مه‌ی لی ماوه‌ته‌وه.

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا ئه‌وێت

ئاخر ئه‌مر هه‌روا ئه‌وێت

★ ★ ★

ده‌مێ ده‌وره‌ی مه‌لا ئه‌وێت

ئێران پێر له‌ به‌لا ئه‌وێت

سه‌نگه‌ر له‌ سه‌رقه‌لا ئه‌وێت

قه‌تل به‌ ناو «الله» ئه‌وێت

★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا ئه‌وێت

ئاخر ئه‌مر هه‌روا ئه‌وێت

★ ★ ★

تا بێ ته‌قه‌ی داس و چه‌کوش

گوێ شل مه‌که‌و بگه‌ره‌و بکوش

با بزانی غه‌یر له‌ ئه‌مه

باقی خشه‌س و مشه‌مش

★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا ئه‌وێت

ئاخر ئه‌مر هه‌روا ئه‌وێت

★ ★ ★

جه‌نگی سه‌یه‌م شرووع ئه‌وێت

له‌ هندو چین وقووع ئه‌وێت

قه‌تمی تو‌به‌ی نه‌سووح ئه‌وێت

شیووعی ساحیب فتوح ئه‌وێت

★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا نه‌و‌یت

ئا‌خر نه‌مر هه‌روا نه‌و‌یت

★ ★ ★

ده‌ستی تره‌ خه‌ریک نه‌و‌یت

ئیس‌لام له‌وا شه‌ریک نه‌و‌یت

شه‌مع شه‌معوون تاریک نه‌و‌یت

پ‌یی زنده‌گی باریک نه‌و‌یت

★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا نه‌و‌یت

ئا‌خر نه‌مر هه‌روا نه‌و‌یت

★ ★ ★

مساواتی دایم نه‌و‌یت

ده‌ستی ئیس‌لام قایم نه‌و‌یت

★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا نه‌و‌یت

ئا‌خر نه‌مر هه‌روا نه‌و‌یت

★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا نه‌و‌یت

جه‌نگ‌و غه‌وغا به‌ریا نه‌و‌یت

ز‌لم ز‌الم کو‌تا نه‌و‌یت

ده‌ست مه‌ ز‌لوم بالا نه‌و‌یت

★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌و هه‌روا نه‌و‌یت

ئا‌خر نه‌مر هه‌روا نه‌و‌یت

نه‌گه‌ر ده‌ربیت شیر له بیشه
 نه‌رووی و ما وی^(۱) بی‌نه‌ندیشه
 وه‌قوله‌نگ بی یا وه‌تیشه
 ئسه‌شی بشکینین ئهم پیشه

★ ★ ★

هه‌روا بووگه‌وه‌روا ئه‌ویت
 ئاخر ئه‌مر هه‌روا ئه‌ویت
 ★ ★ ★

تاکه شیعر

تاریخ ده‌وران، دنیا بخوینین
 دوژمن ئه‌ر شیرووی، پستی بشکینین
 ★ ★ ★

چه‌ته‌حه‌ولات، سه‌خت ئاماو ویه‌رد
 نامه‌رد گۆی مه‌ردی، له‌مه‌یدان نه‌به‌رد
 ★ ★ ★

تاکه‌ی دل وه‌مه‌یل، بی مه‌لیت ریش بو
 مه‌بو چیش که‌رو، ته‌کلیفش چیش بو
 ★ ★ ★

ده‌ست هه‌وسار که‌ر، بۆ‌که‌ر سه‌رت

نه‌وا که‌ناوئ، بکه‌فیته به‌رت

★ ★ ★

مورغ الفراق، هه‌ر شه‌و وه‌ تاقی

هه‌ر تاق تاقشه‌ن، حق تاقه‌و باقی

★ ★ ★

بی وه‌ کپ‌یوه‌ی، زه‌مه‌هریر سه‌رد

سه‌نگ مه‌بیا وه‌ ئاو، ئاو مه‌ویا وه‌ به‌رد

★ ★ ★

مه‌ردانه وه‌ شوئن، نامه‌رد نه‌که‌فی

به‌ دڵ بیدار به‌ر، به‌ چاو نه‌خه‌فی

★ ★ ★

بار زلم و زۆر نه‌کیشین وه‌ دۆش

نه‌کیشین قسه‌ی ناحه‌ساو وه‌ گو‌ش

★ ★ ★

شاعیر چون پ‌وسته‌م، مه‌یلش بۆ وه‌ فه‌رد

مه‌که‌رو هه‌زار، قوله‌ی قاف وه‌ گه‌رد

★ ★ ★

بی وه‌ ستاره‌ی، سه‌عه‌د ئی‌رانی

ئه‌ر ئاخه‌ر نه‌بو، وه‌ په‌شیمانی

★ ★ ★

ثافه رین

ثافه رین خاست، شکان پیشه ی خوهت
 تیشه ی به دنامیت، دا له پیشه ی خوهت
 مادی و ریایی و، بی وجدان بووگی
 مه علوم بو سود خوهت، بی ثیمان بووگی
 که فته بازار، به دی و گوم ریایی
 له گه ل چهند نه فەر، نه خوهت ته نیایی
 خاس وادارتیان کرد، له ریگه ی راسی
 بردتیاں به پی، خودا نه شناسی

نهر هه ی مال خراو

نهر هه ی مال خراو، نعمت زایه که ر
 عومرت فانیه، فکر ویت بکه ر
 فکر ویت بکه ر، نهر هه ی دیوانه
 وه ختی خه بهر بیت، بهجیت وه لانه
 لانه ی زلماتی، پر خوف و خه تهر
 هدر بهجیت وه تی، دی نایه ی وه دهر

کالی گولالەت

کالی گولالەت، یاخوا کال نہویت
 شیرینی شیوەت، ھەرگیز تال نہویت
 کام پۆ لە دەور، دنیا باقی بی
 سەرگەرم سەودای، بادە ی ساقی بی
 ★ ★ ★

خودا حافظت

کەسێ ئەر جە من بە دڵ پێشا بو
 یا خو چەنی من پەنجی کێشا بو
 گەردەنم ئازاد بکەرەن ئارو
 گەر بە دڵ پوختە بدەرەن ئارو
 خودا حافظت من شیم وە پاو
 دیدنی دیدار ھا شیو بپراو
 ★ ★ ★

ئە ی چەرخ

لە پرسی ئە ی چەرخ، چەواشە ی چەپ گون
 عە یار حەفت پاز، جادووی پڕ ئەفسوون

چیش واچوون چەنیت چەرخ چەپی واز
 جادووی پرنهفسوون عەیار حەفت پاز
 راسیت چەنی کەس، تا سەر نەووەردەن
 وە کام تەخت و تاج، بازیت نە کەردەن
 چیش مەبۆگەردش چەپت وە راسی بۆ
 تا مەردان لە بەند نامەرد خەلاس بۆ

تۆوێت کەر قازی

نازیز مەرگ ویت، تۆوێت کەر قازی
 پەیی زلف یا پڕوخسار ئاوات مەوازی
 بەدبەخت بای ئەگەر، پاسە بیت پازی
 دڵ ویت نەدەری وە مای حجازی

مەجنوون وە بی تۆ

مەجلس بێ بادەیی، مەیلت خوێش نیەن
 مەجنوون! وە بی تۆ لە یلت خوێش نیەن
 بادەیی بێ وادەیی، ئەجەل نۆش کەردی
 چون خەسەر و شیرین، فەرامۆش کەردی

سەرى چەنى تۆ

سەرى چەنى تۆ، نەنالىق شەۋان
 يا پايىن پەى لات، نەيۇ ۋە دەۋان
 ئەۋ سەر سەرنىگون، گل كۆى تازە بۆ
 ئەۋ پاگەزەى مار، بى ئىجازە بۆ
 ئەۋ كەس نە كەرۆ، سەيران باغت
 مەست نە بۆ بە سەير، بەرزى دە ماغت
 دەست و پا بەستەى، جەلاد گەور بۆ
 ئەۋ جە ئەۋ فېشتەر، سزاش سەد تەۋر بۆ

تەنە مەدەرى

تەنە مەدەرى، لەى پۈزگەرە
 ھەر گول مەۋىنى، پابەند خارە
 تويچ يەك خارىكى، ھاي لە پەرەى گول
 دل گول لە ئېش، نېشت مەدۆ چل

زىمان پىرى، گەرمى مەيل سەرد كەرد
 گەرمى ۋە نەرمى دل ھەر دوو كەرد ۋە بەرد

عه‌قل وه کهله‌س

عه‌قل وه کهله‌س نه‌ک وه مه‌لایی

نان وه خوداس نه‌ک وه فه‌لایی

★ ★ ★

خودا بـدا رزق که‌سئ

له ئاتای غه‌یو بوئی نه‌په‌سئ

خودا بوووپئی رزق که‌سئ

چاروی نه‌قوچئ و ده‌می نه‌وه‌سئ

★ ★ ★

«له‌یلا» فدای مه‌یل

«له‌یلا» فدای مه‌یل، دلّه‌ی که‌یلت بام

فدای سهردی ئاه، گهرمی مه‌یلت بام

فدات بام سه‌وزه‌ی، باوه‌فاو مه‌یلم

وه مه‌یلم مه‌دام، جه غه‌مان که‌یلم

خه‌یلیوه‌ن خه‌یال، خالت جه‌نی غه‌م

چو‌قم مه‌ده‌رو، شه‌و تا شه‌فه‌ق‌ده‌م

تا له مه‌ردومه‌ک، دیده بو نوورم

به دین دیدار، دیدت زه‌روورم

★ ★ ★

سەوزەم، ئەسیرم

سەوزەم ئەسیرم، سەوزەم ئەسیرم
 زانای وە چە تەور، بەردی ئەسیرم
 وە چە زەنجیری، کەردی زەنجیرم
 وە چە دامنی دای، تا مەحەر گیرم
 وە چە مەراقی^(۱)، واکەردی بیرم
 بەردی وە فاو مەیل، وە رین لە بیرم
 ★ ★ ★

ئەگەر دوو دیدەت

ئەگەر دوو دیدەت، وە باز بنمانی
 باز خەل مەبۆ، لە بازگەردانی
 سیمای سوورەتش، مەغسەل دادە بۆ
 پەیی دڵ پەسایی، دڵ نامادە بۆ
 دیدەش وە بادەیی، مەیی مەس کەردە بۆ
 وە ناحق قەتڵ، چەن کەس کەردە بۆ
 لباس عەزاش، لە بەرکەندە بۆ
 زلفش وە شەمال، شادی شەندە بۆ
 ★ ★ ★

شەرت بۆ جە داخت

شەرت بۆ جە داخت، شوخە کە ی چاومس

یەك نە ونە مامی، باوەرم وە دەس

بنیشووم لە ساش، وە ئارەزووی دڵ

بۆ بنیەم وە بووی، زلفش چون بۆلبۆل

غەمخوار نازکیش، بنیشۆ وە لام

بەرئاوەرۆ خار، بێ مەیلیت لە پام

پاستە تۆ نازکیش، هەم نازارەنی

وەلێ بێ رەحم، دڵ نازارەنی

هەندێ لە بیرەوهری یەکانی «میرزا ئەحمەدی داواشی»

«میرزا ئەحمەدی داواشی» لە شاری «پاوه» میوانی یەکنی لە دۆسانی دەبنی که
خیزانی ناوی «کەوکهو» دەبنی وه کاتی نیمه‌پۆ خوهراکى کووکیویان بۆ ساز ده‌کا،
«میرزا ئەحمەد» بۆ دەس خوشانه‌و سپاس و ریزگرتنی ئەو خانمه فی‌البداهه ئەم
شێعرانه ده‌لێت:

یا من پیر بووگم، نه‌ماگه هوشم
یا سه‌دای «کەوکهو»، مه‌یۆ نه‌گوشم
ئەو کووکیوی کۆکۆ، «کەوکهو» ئاوه‌رده‌ن
وه‌شته‌ره‌ن جه‌کو، «کەو» که‌واو که‌رده‌ن

«میرزا ئەحمەدی داواشی» ئەم شێعره‌ی له‌ولامی دەم چه‌په‌لی سه‌رگوردیکی
کورد سه‌پاره‌ت به‌گه‌لی کورد گوتوو.ه.
خۆ کورد باوک کورد، باواگه‌وره کورد
ئێژى: کورد که‌ره، جه‌ناب سه‌رگورد
حه‌یفه ئەسل خوه‌ت، به‌رداگه له‌ دەس
بووگی وه‌ نوکه‌ر، بیگانه‌ی ته‌ره‌س
هه‌ر خوه‌ت چه‌په‌لی، سه‌رتاپا هه‌ر نه‌نگ
یه هیچ گه‌لی، وه‌ك کورد بافه‌ره‌نگ

«میرزا ئەحمەد» ئەم شێعره‌ی به‌ که‌سیکدا وتوو که‌ بنی شاره‌زایی و زانستی
دینی بۆ خه‌لك فتواى شه‌رعی داوه‌:
نه‌ مه‌لاو نه‌ نیمه‌مه‌لا
بـئـى سه‌وادو دەم به‌ره‌لا

بو گیان مه‌ردم بویته به‌لا
 ده‌روون مه‌فره‌ق پروک‌ه‌ش ته‌لا
 به‌سه ئیتر ده‌مت به‌وس
 فتوا مه‌ده له پرووی هه‌وه‌س

«میرزا نوحه‌دی داواشی» ئه‌م دوو به‌یته شیعره‌ی کاتی مال ئاواپی له یه‌کئی له
 دۆسانی خوشه‌ویسی ده‌لیت:

حوکم حا‌کمه‌ن، مه‌رگ مو‌فاجات
 پازیم وه مه‌رده‌ن، نه‌ک دوور بام جه‌لات
 وه مه‌ج‌بوور به‌رووم، پرووی ویم وه پاره
 مه‌یلت مه‌کیشۆ، پام وه دماوه

«میرزا نوحه‌دی داواشی» ئه‌م چه‌ند شیعره‌ی له ولامی «سازنه» یه‌ک‌دا‌گوتووه
 که بئی ئی‌حترامی کردووه.

من نه‌گه‌ر کو‌پم، خو‌خو‌ه‌م نه‌نوینم
 ده‌وله‌که‌ت نه‌د‌پ‌م، سازت نه‌ش‌کینم
 وه‌ک به‌ردو ئاسیاو، نه‌چ‌نم نیقت
 زه‌نگ نه‌ده‌م سازت، نه‌و‌پ‌م پیقت
 له جیایی نه‌نعام، کراس و‌که‌وات
 سه‌ره‌گه‌وره‌که‌ی، نه‌و‌پ‌مه‌ دوات

روژی له روژان «میرزا ئەحمەدی داواشی» به ده عوه تی سەرداریکی «باوه جانی»
 له گەل قوینخایە کدا به سواری دوو ئەسپ دەپۆن بو گوندی «میرئاوا» کاتی ده گەنە
 بەر مالی ئەو میره «نال بەند» خەریکی نال کردنی ئەسپی ئەمیر دەبی. سەردار به ئەو
 پەری ریز و خوشحالی وه له «میرزا ئەحمەد» ئیستیقبال دەکا و ئەلی، پیم خوشه
 له م حاله دا شیعریکمان بو بفرمووی. «میرزا ئەحمەد» دیش گورج ئەم تاکه شیعره
 به یان دکا:

گەرە کتە ئیمە له خۆت خوه شحال کەیت

ئەشی ئەسپ من و ئەم قوینخانال کەیت

روژی شاعیری به «میرزا ئەحمەد» ئەلی:

پیزه پیزهت کەم، وه ک پیزه ی کاشی

خاست ئەناسم، «ئەحمەد داواشی»

«میرزا ئەحمەد» له جوابی دا ئەلی:

مەنقوشەن وه ک نەقش، دانە ی نەقاشی

بەلی پیم ئیژن، «ئەحمەد داواشی»

باوک من داواشی و، کار به دەس نویدی و

ئەمە کولۆیه قەن، ناو باوک توکی و؟

هیچ مەنعت ناکەم، لیت ناگرم تاوان

کی قسە ی گرتگە، له بەچکە گاوان^(۱)

دەمت برك ئەدەى، هیچ نیەن باكت

نسانە كەى ساوكت، ئەنیمە چاكت

پەلامت تى دەم، وەك پلنگ پىرچوش

ناگەيەتە دادتا، ھەزار «ئازەرنوڭ»^(۱)

كاىراى شاعىر دەلى: باكاكەيشم بىرم، «مىرزا ئەحمەد» ئەلى:

مەر ئەمە بازار، خەرات و دۆمە

كاكەيشت بىرى، بۆگەلەكۆمە

روژىك ھۆنەرىك بۆ تاقى كىردنەوھى «مىرزا ئەحمەدى داواشى» ئەم

موعەممایە بۆ دەنیرى:

وہسفیم مەنزورەن، دانای سوخەن سەنج

ئەوھل ھەرفش نو، ئاخىر ھەرفش پەنج

ولامى مىرزا ئەحمەدى داواشى:

ئەو كەس تۆ جەرگت، بە موزەش ھەلارە

ھەسابش نەسى، ھەرفش چوارە

وەك سەرحەدداران، جە شاھان یاخى

ھەرھای لە ھەوەس، قاپى و قاچاخى

وینت مەخفى كەردەن، جە پەنای پەردە

وہ روژا عابىد، وە شەوا جەردە

پوژی «فاتمه» خانم هام سەری «میرزا ئەحمەدی داواشی» ئەلیت تو ئەم ھەموو
شێعرانە بۆ خەڵک دەلیت بۆچی شێعریکیش لە ھەسفی من نالیت «میرزا
ئەحمەد» یش ئەم چەند بەیتە لە ولامیا دەلیت:

شەمال دەخیلەن، ھە یادی جارانی

سەری بکێشە، ھە «کانی خەیران»

دوور ھە دوور، سیمای «فاتە» ئەوینی

ھۆشت بێ شەمال، مل خوەت ئەشکینی

فرییت نەدا، ھەو خال و لیو

بترسە پاکە، ژن نیە دیو

پاشان فاتمە خانم ئەلی: خۆزگە ئەم دەگوت شێعرم بۆ بلیی «میرزا ئەحمەد»

ئەلی: خانم خەجالت بە خۆم شێعر بە قەوارە ی خاوەنیا دیت.

«میرزا ئەحمەدی داواشی» ئەم چەن شێعرە ی بۆ خانێ زۆر کار نووساوە بەلام

بەداخەو ھە زۆر بە ی ئەم شێعرە ھەوتاو

ئاغە ی مال و یران

ئاغە ی مال و یران ژن ھە زۆرە کە

لە مال دەر کریاگ حال ناجۆرە کە

ھەي لە شەلېل^(۱) شېر پالوۋ دېياگى
 لە بەرەك و ژىرزك، شۆپ و بېرياگى
 ساختمان نەوساز سەدسال لەمەوبەر
 نە دەروازەي ھەس نە دەر نە پەيكەر
 مەنزلگاي دەل و تل و تانجىيە
 سەگ تيا بخەفنى ناحەلانجىيە
 ماشىنىكى ھەس مودل سى وشەشە
 خاسە بۆ شۆرەت دلى پى خوەشە
 گازى بەرەكسە بۆ فەرمان بېرىن
 بۆقى نەماگە مەگەر وە تېرىن
 دفرنسيال خراۋ گىربوكسى لارە
 وە بۆق پى ئەكا سوح تا ئىوارە
 موتورى داغانە وە پوغەن سووزى
 شارى كەپ كىرگە شىرەي ئەكسووزى
 چوار لاسىكى ھەس بووگن وە ھەسان
 بۆ پەنچەرگىرى ھە رنان ھان لەشان
 لە يەك دەسەنازفەنەر ئەشكىنى
 گاۋى رى بكا سى شەو ئەمىنى
 ھەرتاگازى دا چوار دەرى بازە
 ئىژى دالىكە خەرىك پەروازە
 ھەركەس نەي دىگە نازانى چۆنە
 ماشىن خان بوگە قورازە كۆنە

خان تف له سه‌رو دهس و گوچانت
بی‌فه‌ر چفته‌چفت ناو خه‌یاوانت

★ ★ ★

به‌هار

هام‌ده‌ردو هام‌ف‌ه‌رد، پ‌ؤز‌گاره‌کم
پ‌ه‌رسا بیت چ‌وون‌ه‌ن، نه‌وبه‌هاره‌کم^(۱)
یاوا پ‌یم نامه‌ی، وه‌ش ب‌ؤی به‌هاریت
دور‌وبه‌رجان و، له‌عل و مرواریت
ح‌قیقه‌ت ئوستاد، نه‌قاشیت ک‌ه‌رده‌ن
وه‌ش ت‌ه‌ر له به‌هار، گول‌پاشیت ک‌ه‌رده‌ن
وه‌ش بای وه‌ش نامه‌ی، کیاستی وه‌ لام
ه‌هی و‌یم وه‌ سه‌ر‌گ‌ه‌رد، ن‌یش خام‌ه‌ت بام!
مه‌ل‌ه‌م بی پ‌ه‌ی ده‌رد، زامان ک‌اری
زام سار‌یش ک‌ه‌ردی، پ‌ه‌ی یاد‌گاری
له دل ن‌یش خار، غ‌م به‌ر ئاوه‌ردی
ه‌هی یاد‌ت وه‌ خ‌ه‌یر، وا یاد‌م ک‌ه‌ردی!
سولتان به‌هار، زیبای زه‌پ‌ن پ‌ه‌خت
خاس تر له جار‌ان، ق‌ه‌زار گ‌ه‌رت له ت‌ه‌خت

۱- «میرزا نوحه‌دهی داواشی» هم شیعه‌ی له ج‌واوی نامه‌ی مه‌لا «محی‌الدین صالحی» نووسیه‌وه.

مه‌نمور تاین که‌رد، به‌شهب و پرودا
 خه‌لات به‌خشان که‌رد، وه که‌ش و کو‌دا
 به‌نگین که‌رد به به‌نگ، به‌نگامه‌ی به‌نگین
 خاس تر له دیبای، پروم و هند و چین
 سپای گولالان، پوشان پرووی زه‌مین
 به‌هار دونیاش که‌رد، وه به‌وزه‌ی به‌رین
 نه‌وه‌ل «گول نه‌وروز»، به‌رمه‌یو وه به‌ر
 به‌نگینه‌ن چون به‌نگ، خال پرووی دل‌به‌ر
 دیبای نه‌لوانش، پوشا که‌رد وه به‌ر
 نابی و نه‌زرقی و نه‌حمه‌ری و نه‌خزه‌ر
 «به‌به‌زا» له پرووی، خار ناخیز که‌رده‌ن
 چون زولف شو‌خان، سه‌رپه‌ل دیز که‌رده‌ن
 شیرین‌ته‌ر له زولف، کو‌رپه‌ کناچان
 تازه‌و ته‌ر له بان، گو‌نای گول پاچان
 «به‌نه‌فشه» له تو‌ی، چه‌مه‌ن به‌رده‌ن چیم
 دی‌مای دی‌مشن، وه شنوی نه‌سیم
 تماشاش وه‌شن، هه‌ر شام و سه‌حه‌ر
 مه‌دره‌وشو چون خال، ژیر لیو دل‌به‌ر
 «نه‌رگس» چون دیده‌ی، نزا که‌ت داران
 مه‌خموور و مه‌ستن، سه‌با و ئیواران
 «شه‌ویو» له «شاهو»، سه‌رکی‌شان نه‌وبه‌ر
 به‌هار گول پر‌زان، که‌رده‌ن ده‌شت و ده‌ر
 به‌ونه‌ق دان «زه‌مه‌ق»، له سه‌ر مه‌زاران
 که‌چهن چون سه‌روین، شای شه‌ده‌لاران

«لآله» و «هه‌لآله»، وه ناز مه‌خیزۆ

چون دیده‌ی عاشق، سه‌یلات مه‌ریزۆ

غونچه‌ی نه‌شکوفته‌ی سو‌سمن دان جلووس

شیرین چون بوته‌ی، مه‌مکه‌ی نه‌وعه‌رووس

«پیسواس» چون بالای، به‌رز نازیزان

ئاخیز که‌رد وه ناز، خیزا له‌ ریزان

«چنور» چه‌په‌ی گۆل، ویش که‌رد وه سه‌ردا

عه‌تر نه‌فشانیشه‌ن، وه ده‌شت و ده‌ردا

گۆل باغان له‌ باغ، شکوفان بی‌غهم

به‌ ناز باز که‌رده‌ن، په‌ی بۆلبۆلان دهم

«که‌وکه‌بی» «گۆل روز» «سه‌رو» و «یاسه‌مه‌ن»

چه‌مه‌ن خواه‌ش له‌ بۆی یاس و «نه‌سته‌ره‌ن»

«شه‌قایق» به‌ ناز باز به‌ سه‌د ته‌رزه

ئاوه‌ردش چنار چه‌مه‌ن وه له‌رزه

«خه‌تمی» «خاته‌می» «خاده‌می» «ئه‌تله‌س»

فه‌رش که‌رده‌ن چه‌مه‌ن چین‌چین و ده‌س‌ده‌س

«به‌هار» واریزا و، خیزا و ئاخیز که‌رد

ده‌شت و ده‌ر و مال له‌، گۆل له‌بری‌ز که‌رد

«که‌لان» خه‌لاس که‌رد، جه‌به‌ند زیندان

به‌ لوتف باری، پادشای یه‌زدان

کلاو وه‌ کلاو، به‌رزی وه‌ به‌رزی

بگیلۆن وه‌ سو‌ز، په‌ی که‌له‌ هه‌رزی

ته‌تاران په‌نای، ئه‌و وه‌رمه‌غاران

بی‌خوف و خه‌یال، جه‌میر شکاران

«كهوك» پانه خشین، سوبج جه سای كه مهر
 قنیات وه غونچه ی، نه شكوفته ی سه حر
 چون سه متوور ساز، سه داش سه د ته رزن
 ئاوازش نه پای، كو ساران به رزن
 هازو قیزو قاز ژ پروی كه مه ردا
 په رواز وه دل واز وه دهشتو ده ردا
 «په شوله» سه رشار وه پاساره وه
 بهو سهوت نهوای نهو به هاره و
 چه هچه ی «په رستوو» به په سم سالان
 به رزن جه یانه ی ویشان جه مالان
 زیر زار «تهیر» په پرنده ی پر بال
 مه جزوونی دارو پیری نه هل حال
 ماباقی مه لان چه نی «كه بوته ر»
 جه به ند زندان ئستخلاص به كه سر
 «هود هود» تاج شوق شادی نه فه رقه ن
 سه رتاپا وه به رگ ته لایی غه رقه ن
 چه كاجاك «چه رخ» چریكه ی «شایه ن»
 هر به كه په ی شكار ویشان بین تایه ن
 «ترمه» و «واشه» و «باله وان» و «باز»
 شكار مه كهردن به چه نگال و گاز
 «شیر» ان سه ره فراز «په له نگان» خوش په نگ
 جه شو ن شكار مه گیلان بی ده نگ
 «تهیر» و «ته وار» و بال دارو بی بال
 بال بهر ناوهرده ن هر به كه وه به كه حال

به نا به خاتر شای نه و به هاری
 ئامان به سامان گول و گول کاری
 وه هه ور په حسمت وه یادو باران
 په ونه ق دا به په نگ قولی کو ساران
 گا هه ورو گا باد گا خوه ورو گا وهشت
 قه وس وقه زه ح دان له دایه رهی دهشت
 وه ناز بهر مه یو ساده سه یاران
 سه فا مه به خوش به دیده ی یاران
 نه وه ل بهر مه یو «گول نه وروژ» جه خاک
 به وینه ی «مه جنوون» بهرگ به دهن چاک
 دوهم «به نه فشه» جه سه حن باغان
 بهر ئاما په ی سه یر بوله ند ده ماغان
 «به په زا» ی به رزان وا بی ناویزان
 ده سته ی زلف دیز نازیزان بیزان
 «سو سن» وینه ی خال نازک نه وهالان
 مه دره وشو نه جه مع جومله ی گولالان
 بهر یا بی خه یمه ی خه رگای «یاسه مه ن»
 فه زاش په ی سه یر و سه فاش په ی جه مه ن
 «نه رگس» وینه ی جه م مه ست مه ی خواران
 مه ست و خسومارهن سو بیح و ئیواران
 «له ولای» لولیان لول دان وه هه مدا
 چون زلف نازیز جه ن پیچ و خه مدا
 «له ولای» لول وهرده ن نه پرووی قه سره وه
 هه رها وه خه یال سو بیح و عه سره وه

بهار چون ساقی، گول چون پیاله
 «شهونم» چون قهتره‌ی، مه‌ی له «هه‌لاله»
 وه به‌های گیان، دلدار مه‌فرؤشا
 گیان مه‌دا وه مه‌یل، بولبول مه‌نؤشا
 «چنور» چه‌م وه‌رده‌ن، وه‌ راخانه‌وه
 «عنه‌ر» وست وه‌ کاو، ئیلاخانه‌وه
 «بید» چه‌نی «چنار» سه‌ر کیشان وه‌ نه‌وج
 وه‌ شنوی نه‌سیم وه‌ هم مه‌دان مه‌وج
 «گردو» ان گردین شانان شاخشان
 فهرش که‌رده‌ن چه‌مه‌ن وه‌ ساچاخشان
 «چناران» وه‌رده‌ن، چه‌م وه‌ چه‌مه‌دا
 چه‌م مه‌دان مه‌دام، وه‌ پرووی چه‌مه‌دا
 «یاسه‌مه‌ن» سیمای، سیمین وه‌ تن که‌رد
 ویش وه‌ ستاره‌ی، تاک چه‌مه‌ن که‌رد
 دره‌ختان جه‌ نو، جام مه‌ی نؤشان
 جه‌ سه‌ر تا وه‌ پا، به‌رگ سه‌وز پؤشان
 «بولبول» جه‌ شادی، مه‌وانا نه‌شعار
 مه‌وات: وه‌ش ئامای، فسل نه‌وبه‌هار
 پازنای گولان، به‌ په‌زاو مه‌یلم
 مه‌دهوشم له‌ بوی، عه‌ترش، دل که‌یلم
 شکوفه‌ که‌نی، به‌ پرووی نازه‌وه
 نه‌وازا بولبول، به‌ پرووی بازه‌وه
 ناماده‌ که‌رده‌ن، ده‌مه‌ن، غونچه‌ی گول
 به‌ ناز که‌رو واز، په‌ی بؤسه‌ی بولبول

چه‌مهن به‌ستن ده‌یر، به‌هار له باخان
 شکوفه‌کهرده‌ن، شاخان چرخان
 «سیف» کیشا وه‌ سهر، برقه‌ی گولناری
 جوقه^(۱) دان به‌ ویش، په‌ری دیاری
 تهل کیشان «میوان»، چون هه‌رده جاران
 خه‌یاته‌ش لوول‌دا، چون زولف یاران
 «به‌ی» و «هه‌لووجه» و «شیلانه» و «گیلاس»
 نیاشان وه‌ سهر، جوقه‌ی تاج نه‌لماس
 «قوچ» دیبای حهریر، دواره‌کهرده له وه‌ر
 ما باقی داران، مدران وه‌ران‌وه‌ر
 دار «ئه‌نار» برقه‌ی ئاقیقی له سهر
 چون له‌ب و روخسار شوخان دل‌به‌ر
 به‌هار ئیمسال، «حسب‌المرام» بی
 چه‌مهن پرله‌گول، دل پیش نارام بی
 «ئه‌حمده» وه‌ قوریان، شوق خامه‌ته‌ن
 هه‌ر ئان مونه‌زیر، نامای نامه‌ته‌ن
 «ئه‌حمده» راست ماچی وه‌شده‌ن نه‌وبه‌هار
 وه‌لئ بوک‌ه‌سن نه‌ دل نه‌بو‌ش خار

به‌رزه چناری

به‌رزه چناری، به‌رزه چناری
 له «به‌رزه»^(۱) ها دیم، به‌رزه چناری
 سیمای سیمین تن، سیمین عوزاری
 گولئی‌وا نه‌ویه‌ن، له هیچ گولزاری
 نازک و نازار، قه‌مەر ته‌لعه‌تی
 شه‌که‌ر گفتار و شیرین لوعبه‌تی
 ماه مشکین پویش، زلفان موشکینی
 موشک‌نه‌فشان نه‌ده‌ور، جام جه‌مین
 سه‌ر و سه‌راوی، سه‌ول چه‌مه‌نی
 ناھووی^(۲) بی ناھووی^(۳)، سه‌حرای خوه‌ته‌نی
 قسامه‌ت قیامه‌ت، قه‌مەر پوخساری
 نازک و نازار، نزاکه‌ت دارئی
 خونچه‌ی گول‌باخچه‌ی، تازه‌په‌سیده
 شکوفه‌ی شیرین، شه‌ونم چه‌شیده
 هیمان خاس مه‌زه‌ی، عه‌شقش نه‌چه‌شته‌ن
 تازه‌نوور عه‌شق، وه‌رووشا وه‌شته‌ن
 که‌و بی، کو‌تر بی، ته‌یر بی، ته‌وار بی
 چه‌رخ بی، شاهین بی، باز بی، شکار بی

۱- ناوی لا دی‌په‌کی «قه‌لخانی»، که‌هاو سنووره‌له‌گول «باوه‌جانی».

۲- ناسک، خه‌زال.

۳- بی عه‌یب.

با مار گیسووش، مه‌شغول بازیش بی
 چون تورکان نه‌تەرك، تیره‌نازیش بی
 له‌گیان ویه‌ردم، هه‌وآل لیش په‌رسام
 له‌تسیره‌نازی، تورکان نه‌تەرسام
 به‌وینه‌ی مه‌جنوون، له‌غەم که‌یله‌وه
 ته‌کم دا وه‌لای، له‌یل وه‌مه‌یله‌وه
 واتم: نه‌ی سه‌وزه‌ی سه‌فای سه‌رکانی
 په‌شته‌ی له‌قای حق، حه‌یی سو‌ب‌حانی
 سه‌رو کام چه‌مه‌ن؟ سیف کام باغی؟
 په‌روه‌رده‌ی کام شاخ، بوله‌ن ده‌ماغی؟
 سه‌وزه‌ی کام سه‌حرای؟ گول کام گولشه‌نی؟
 به‌دیده و به‌دل، مه‌ده‌ی په‌وشه‌نی
 به‌ت کام شه‌تی؟ سو‌نه‌ی کام تافی؟
 سیمورخ کام خان؟ حه‌فت قوله‌ی قافی؟
 نازارم! به‌ناز، چه‌نیم نازکه‌ره
 به‌ناز قایی ناز، له‌پرووم بازکه‌ره
 نه‌شه‌م که‌روه‌شه‌هد، شیره‌ی که‌لامت
 به‌فه‌رما چه‌یشه‌ن، شو‌ره‌ت و نامت؟
 خه‌رمان گیسووی، موشکین وست وه‌دوش
 شیرین چون شیرین، شوخ شه‌که‌ر نو‌ش
 به‌ر ئاما به‌ناز، له‌په‌رده‌ی شه‌رمی
 پێ‌زننا پازان به‌نه‌رمه‌نه‌رمی
 بی‌ده‌نگ، وه‌ده‌نگی، دایو‌ج‌واوم
 کام ده‌نگ، وه‌بی‌ده‌نگ، کردی که‌واوم

وات: نامم «قه‌مه‌ر»، نازکیش نازم
 باز شکار که‌رو، دیده‌ی شابازم
 «چنار»، «چنارم»، نامم وه «به‌رزه»
 «به‌رزه» له به‌رزیم، نامان وه له‌رزه
 «نه‌حمه‌د»! چون «چنار»، تن وه له‌رزه‌وه
 له‌رزانه وه بای، به‌رزی «به‌رزه‌وه»^(۱)

سیاپوش

سیاپوشه‌که‌م، سیاپوشه‌که‌م
 وه‌ش نامای نه‌ی مای^(۲)، سیاپوشه‌که‌م
 شوخم شیرینم، شه‌که‌رنوشه‌که‌م
 چون شه‌که‌ر وه شیر، تازه جو‌شه‌که‌م
 گوئل بوئی گوئل نه‌ندام، گوئل فروشه‌که‌م
 نه‌شته‌ر دای له زام، تازه جو‌شه‌که‌م
 زه‌حساک زالم، مار نه دوشه‌که‌م
 بو‌قه‌تل ناحق، مه‌زلووم کو‌شه‌که‌م
 گو‌شواری ته‌لای، زه‌رد نه گو‌شه‌که‌م
 نیای بار مه‌یل، ویت له دوشه‌که‌م

۱- ناوی ناوای به‌که له «قه‌لخانی» وه هاو په‌رده «باوه جانیه».

۲- مانگ.

«کرماشان» بە نوور، ویت پروخشان کەردی

چرای بەرق و تۆپ، پەڕشان کەردی

بازارپش وا گەرم، پەرگەوهر کەردی

بەخش و مەحالش مۆنەوهر کەردی

«فەیز ئاباد» جە فەیز، فەزات پروخشانەن

و ەهر جاش مەدیای، گشت درەخشانەن

«سیلوو» «سەر ئاسیاو»، «مە لامیرانی»

جە ئامات پۆشان، دێبای عەمرانی

«پشت بەدەنە»^(۱) تا «بەرزە دەماغ»

«سێ پای پەهلەوی» تا «دامەنە ی باغ»

دریان بە جەلای رەنگ و پرووت پەرداخ

هەرکەس مەوینۆت، هەر مەکیشۆ ناخ

«سەراو» سەرچەشمەیی، سەراوش جوۆشان

«کۆ سفید» دێبای، سفیدی پۆشان

«پەراو» پەر تا پەر، پەرفشانیشەن

هەر پەری دووسەد، پەر نیشانیشەن

«بێستون» وە یاد، «فەرهاد» دیرین

پۆشا پەردە ی تەم، جەداخ «شیرین»

«ئەشکەفت» و «بەلووچ» «هۆل هۆل» و «هەژدەر»

هەر بەکی بەک تانج زەر نیان وە سەر

«خوڕیلە» و «خوڕین»، فارغ لە غەم بی

«چالاولە» و «گاچال»، سەبز و خوڕەم بی

تاقوسان جه‌نۆ، به‌زم خوسره‌و به‌ست
 غولامان سەف سەف، که‌نیزان ده‌ست ده‌ست
 «نه‌کیسا» به‌ نه‌زم، نه‌وای عه‌نبه‌رین
 بیدار که‌رد «خوسره‌و»، له‌ عه‌شق شیرین
 «بارابود» مه‌دا، موژده‌ی ئامای نه‌و
 شو‌ر شیرین وست، له‌ قەلب خه‌سره‌و
 خوسره‌و له‌ شادی، غه‌رق له‌ شوق شو‌ر
 شکوفا چون گۆل، فەرماش: به‌ «شاپوور»
 نیم‌شه‌و شیرینم، خه‌یال‌ش که‌رده‌ن
 گیسووی که‌مه‌ندش، وستەن وه‌ گه‌رده‌ن
 که‌لکه‌لە‌ی کو‌که‌ن، یا «په‌رویز» شه‌ن
 وه‌ «شه‌و دێ‌زه‌وه» و پ‌ست‌اخیز شه‌ن
 یا هه‌وآل مه‌رگ، کو‌که‌ن شه‌نه‌فته‌ن
 ناشو‌فته‌ن «شاپوور»، «شیرین» نه‌سه‌ره‌فته‌ن
 «شاپوور» نه‌ جای من، عوزرخوایش که‌ر
 خاسته‌ر نه‌ جاران، په‌زیرایش که‌ر
 «نه‌کیسا» نه‌زمی به‌ دل‌ خوایی نه‌و
 «بارابود» به‌زمی، خو‌ه‌ش ئامایی نه‌و
 که‌نیزان هه‌ر وه‌ک، مه‌هو مه‌هپاره
 سەف به‌دن له‌ ده‌ور، نه‌و چون ستاره
 ویت به‌ر به‌ ساقی، سو‌ز و گودازش
 «شاپوور» شیرینه‌ن، بکیشی نازش
 مه‌بادا شادی و شه‌وقش به‌تال بو
 شیرینم نه‌وقات، شیرینش تال بو

«تیمچه» و «چه‌نانی»، وه گولگه‌شت که‌ردی
 «کرماشان» به‌کشان، وه به‌هشت که‌ردی
 باش بالاده‌س، جومله‌ی مه‌هوشان
 هه‌ر له «کورده‌سان» تاوه «کرماشان»
 قه‌ده‌م وه قه‌ده‌م، پرچه‌گول که‌ردی
 جه‌مین جام «جه‌هان»، ^(۱) وه مه‌نزل که‌ردی
 نور وه‌شت له سه‌ر، قاپی نمره‌ی هه‌شت
 وه‌شت و نیشان دای، هه‌شت قاپی به‌هشت
 جه‌مینت چون جام، جه‌م نمای جه‌مین
 خورشید له شیوه‌ی، شه‌وقت ماته‌مین
 ماه مه‌عزور له پرووی، ماه پروخسارت
 شه‌که‌ر شه‌رمه‌نده‌ی، شیرهی گفتارت
 نه‌رگس و سو‌سه‌ن، سه‌ر نه‌فگه‌نده‌ته‌ن
 «لولو‌وپه‌ر» مه‌لول، له‌ب پر خه‌نده‌ته‌ن
 گولباغی بی‌ره‌نگ، گونای گولناریت
 مرواری په‌شیو، دانه‌ی مرواریت
 عاقیق بو‌له‌عل، لیوت خجله‌ن
 سیف بو‌سیف زنج، داغش له دلّه‌ن
 گه‌رگه‌ره‌ی گه‌رده‌ن، بلوور بی‌گه‌رد
 مینای مه‌ی په‌ریش، سه‌ر مه‌دۆ وه به‌رد
 نارنگی جه‌لای، نارنگی مه‌مان
 نه‌وینیش ئامان، ئامان وه ئامان

سوورەت سىمى ساف، چون ئاۋ ھەيات
 مەۋج مەدۇ چەنى، تارىكى زولمات
 بۈتەي ئاف چون گۈل غونچەي نىلووفە پ
 شىكوفتە و نىم باز، ۋە ەتر خوەي تە پ
 يا ئاف ئاھوۋى، سەحرەي خوەتەن خىز
 چون خوەتەن ۋەتەن، كەردەن موشك پىز
 «كرماشان» لە بۆي، زولف تۆيەك دەس
 تا مەحشەر كەفتەن، مەس لە بان مەس
 لە پوۋى قورس ماى، پوۋى چەن ەقرەبەن
 خوۋىنى كورد و فارس، تورك و ەدرەبەن
 دوو ھىلال ۋە بان، بەدر كامل دا
 دەرس مەجنوۋىش، ۋە چسەن ەاقل دا
 موژەي خەدەنگ خۆي، پىشەي جگەر كاۋ
 ئەر ۋە شەست ناز، بىدەي لە «پەراۋ»
 «بىستون» چسەنىش، پەرتا پەرتەواۋ
 مەدۇزۇۋ سۇزۇۋ، مەكەرۇش ۋە ئاۋ
 ئاخىر چۇن نەدۇ، خودا مەرگ من
 ھەر ئان مەدەي سەد، تىر لە جەرگ من
 كوشى^(۱)، مەبەخشى، ھەر چى سەلاتەن
 «ئەحمەد» تا مەحشەر گىيان بە فدا تەن
 بەو سولسولەي زلف، سيات زەنجىرەن
 تا مەحشەر زەلىل، زام ئسەو تىرەن

نازیزم مه‌یلم

نازیزم مه‌یلم، نازیزم مه‌یلم
 جه نو تازه بی، جه لای تو مه‌یلم
 جوش ناوهر دله‌ی، زخمه‌مان که یلم
 جاریه‌ن هر شهو، جوی نه‌سر مه‌یلم
 به‌وینه‌ی مه‌جنوون، مه‌حرووم کفته‌ی له‌یل
 هر له‌یل له‌یلمه‌ن، جه مه‌رده‌ی دوج‌ه‌یل
 سا توچ بو چون له‌یل، سه‌وزه‌ی سو‌سن خال
 تالنی زلفه‌که‌ت بده‌ر وه شه‌مال
 به‌ی ساکنی دهر، شفای نیش زام
 چه‌نی نه‌سیمش، باوه‌رووش وه لام
 وه‌شهن نه‌ر شه‌مال، به‌یو وه راوه
 چه‌تایه زلف، توش هان وه لاوه
 وه مه‌رگت قه‌سم، شه‌که‌ر پیزه‌ی پاز
 جه‌و ده‌م نه‌رواحم، مه‌شو وه پیشواز
 پازیمه‌ن نه‌ پای تای گیسوی دل‌به‌ر
 نه‌ جای مزگانیش بده‌م گیان و سر
 به‌ی چی پیزه‌ی پاز نازت دل پاچان
 نه‌ر بو فدا‌ت بام، شه‌هیدم ماچان
 نه‌حیانه‌ن نازیز، نه‌که‌ر من مه‌ردم
 گیان جه پای توغرای، زلفت سپه‌ردم

نه‌مجا ژهو ده‌مدا، شوخ نازارم
 نه‌شریف بار وه پنا، سنگ مه‌زارم
 وه حه‌سره‌ته‌وه، نو نه‌مامه‌ی نوّم
 په‌نجه‌ت بماله، وه خاك گلكوّم
 نه‌مانه‌ت فهرزه‌ن، شوخ شیرینم
 مقرار گازه‌كه‌ت، شی كهر په‌ی شینم
 په‌خش كهر چون ره‌ی‌حان، زلفت له‌ ده‌ورم
 دهر ساعت مه‌یو، وه به‌هشت قه‌ورم
 له‌ جاگه‌ی ته‌لقین، سووره‌ی یاسینم
 بملاوینه‌وه، ئیمان و دینم
 دهم بنیه‌ر وه بان، گلكوی تازه‌كه‌م
 واچه‌ه‌ی شه‌هید! تیرنازه‌كه‌م
 واچه‌ه‌ی مه‌جنوون حال په‌شیوه‌كه‌م
 هیجران کیش دهر د خال لیوه‌كه‌م
 پیکیای په‌یکان، موژه‌ی تیره‌كه‌م
 مه‌قتوول ناحق، بی ته‌قسیره‌كه‌م
 مه‌ست باده‌ی مه‌ی، له‌بچه‌ش نه‌كه‌رده
 به‌سی حه‌سره‌تان، وه گلكو به‌رده
 سه‌ره‌ور دهر من له‌یل، خاترخوارتم
 زام به‌ سو‌كه‌فته‌ی، پای مه‌زارتم
 بدیه من په‌ی تو جه‌رگم پرئیشه‌ن
 وه ناخوون سیف، روخسارم پرئشه‌ن
 نه‌وسا نه‌په‌رسام، چیشه‌ن نازارت
 ئیسه مه‌نالووم، له‌ پای مه‌زارت

ئەرچى بى سوۋە، لەى سەرۋەختەدا
 زارى كەيت ۋە بان، خار سەختەدا
 ۋەلى بۆ ۋە ياد، ۋەردەى ۋەرىن
 نە چەمان مەست، بېرىزە ئەسرین
 بەل قەترەى ئەسرت، بگنۆ^(۱) ۋە پروى خاك
 ۋە حەسرەتەۋە، خاك كەرۋ نىمناك
 جەۋدەم پەى مەلھەم، زامان خەستەم
 ۋە گىلكۆۋەۋە، مەگنۆ ۋە جەستەم
 بە ۋىنەى ئەنفاس، مەسىحاي مەريەم
 ئەحيام مەكەرۋ، قەترەى ئەسر چەم
 ۋە ئىيلا «ئەحمەد» بە دل مەردەى تۆن
 تا مەحشەر سەۋزەم ئيمان ھەردەى تۆن^(۲)

۱- بگەۋى.

۲- ۋەسىت نامەى «ميرزا ئەحمەد» بۆ نىگار لەپاش مردن.

دیدہم لہ دووریت

دیدہم لہ دووریت، تاقہ تم تاقہ
 دل نہ گنج موج، دہریای فیراقہ
 میہر مہیلت وا، جاگیرن لہ دل
 لہ یادت نیہن، ثانی دل غافل
 ہناسم چون دووی، «دہماون»^(۱) دہم دہم
 مہخیزو دہم دہم، لہ دہم ویسنی تم
 لہ شالولہی عشق، گاز ناتہش خیز
 سارا سووزانہن، سہما تہم نہنگیز
 بلیسم بہرزہن، وہ بہرزی بالات
 چوونہن بوی بوسوم، نیاوان وہ لات
 دل دایم لہ توی، مہکتہب خانہی عشق
 خت نہ بروی تو، کہردہن وہ سہرمہش
 وہ نیس موزہی، تیژت چون قہلم
 وہ ہونواو جہرگ، مہکرو پہقم
 لہ نارہزووی دین، دیدہت بہی مہزموون
 نیشا مہکرو، وہ ہونواو ہون^(۲)
 وہ سیخ موزہت، سوراخہن جہرگم
 زووخاو مہیو لیش، تا بہ پوی مہرگم

۱- قولہ یہ کی ناگر پڑہ لہ ترکی کی «تاران» کہ نیستہ خاموشہ وہ جار جار تہم و دووکلہ لی لی ہل دہستی۔

۲- «میرزا نوحہ» سراغی دہمی تہم بہیتہی وہ ہایش ہاوردوہ:

لہ نارہزووی دین دیدہت بہی مہزموون لہ یلام وہ یلانم بہتر لہ مہجنون

حه‌یفه‌ن زام نیش، موژه‌ت ساپیش بو
 له دووریت ئانی، بی‌نیش نیش بو
 با هر چل بدو، چه‌نی دهرد ویش
 چک چک چکه‌ی زووخ، زامت به‌یو لیش
 چریقه‌ی چوقه‌ی، قرچه‌ی جهرگ و دل
 ناگرواران‌ه‌ن، ئازیز وه‌لحاسل
 دل‌دارئ وه نیش، موژه‌ی دل‌به‌رش
 پش نه‌بو ریشه‌ی، دل یا جگه‌رش
 ئسه‌و دل‌ه ته‌واو، توا بو وه تیخ
 نه‌و جهرگه‌ له‌ت له‌ت، به‌ر به‌یو له‌ بیخ
 «نه‌حمده» دل‌زه‌ده‌ی، زام موژه‌ی توون
 الْحَمْدُ لِلَّهِ، زامش هر به‌ سوون^(۱)

۱- «میرزا نوحه‌دهی داواشی» سئ به‌یتی ناخیری نهم شیعری به‌ نهم شیوه‌یش هاورده‌ه:
 نه‌و دل پاره بو به‌ر به‌یو له‌ بیخ
 نه‌و جهرگه‌ ته‌واو توا بی وه تیخ
 پا به‌ند حه‌لقه‌ی زلیف دام توون
 له‌و ساوه «نه‌حمده» زه‌ده‌ی زام توون
 ویرد زوانش زکر نام توون
 قه‌رارش بریا بی نارام توون

تەقازای ئیعدام

قییلەم ئیعدامم، قییلەم ئیعدامم
 حەقە سادەرکەیی، حوکم ئیعدامم
 ئیعدام وەشتەرەن، هەیی نەونەمام!
 ئەک هەر ئان نەمەک، مەدەیی لە زامم
 با پرەحمت نەبۆ، ئەرچی بێچارەم
 بۆ بەی سزای سەخت، بدەر قەنارەم
 نەمر بفرەموو، فەرەشان چاو
 پەتم لە زلف، هەل خەران وە تاو
 لە حەلقەیی زلف، حەلقاوئیزم کەن
 لە دار بـالـات، سەرەراوئیزم کەن
 وە نیش موژەت، بزمەرپـۆـزم کەن
 دووچارە زاب، پرستاخیزم کەن
 وە بـەـیانەدا، مەولەقم کەران
 وە تیغ ئەبرۆت، شەق شەقم کەران
 پـازـی یەن «ئەحمەد»، وا بە فیدات بۆ
 وە شەرتی قەبرش، جە سەرەپات بۆ
 پا بنیەیی پیشدا، وە ناز بویاری
 نەقش پات وەسەن، پەیی یادگاری

واتم: سەد ئۆخەي، من بېم نەمەردم
 گەنج خەسرەویم، وە دەس ئاوەردم
 دەس کیشام وە بان، سیم بېافەدا
 شەستم خوارد وە زەنگ، قاپی قافەدا
 ناغافل سیمورغ، لیم بی خەوێردار
 نەوینی خوپی، لیم چون زەرەمار
 وات: کیهن؟ شیتەن! دیوانەي هەردەن!
 یا ویلەو بەدبەخت، راش غەلەت کەردەن؟
 نەر «پروستم» کەردەن، عەزم قاف من
 سەر بەر نە کەردەن، لە مەساف من
 واتم: عاشقی، نە کردە مەشقم
 ویل و نابەلەد، سەرەپای عەشقم
 وات: عاشق مەبۆ، هەر نامراد بۆ
 یاوینەي «مەجنوون»، یا چون «فەرهاد» بۆ
 یا وینەي «وەلی»، دیوانەي «شەم» بۆ
 وە شەوق شوعلەي، شەم خاتەر جەم بۆ
 یا چون پەروانان، بی پەرەوا و بی غەم
 بۆزیو وە شەوق، شوعلەي شەم کەم کەم
 عاشق مەبۆ عیشق، ئەو مەزاقی بۆ
 وابۆ تا مابۆ، عەشقی باقی بۆ
 سەرمايەي هەنگوف^(۱)، عەشق ناکامی یەن
 نەر کامەرەوا بۆ، دی بەدنامی یەن

عاشق مەبۇ زووخ، زام دَل وەردە بۇ
 ەشق و ئارەزوو، ە گل وەردە بۇ
 بنۇشۇ جە مەى، ەوون دَل جامى
 بۇ مەزە و لەزەت، بەسە سەلامى
 عاشق مەبۇ نوور، ەشقش لە چەم بۇ
 چەم چەنى چەمان، لە چەم و خەم بۇ
 ە بادەى خەيال، مەشوقش مەس بۇ
 وابۇ، نىمىنگاى، مەشوقش بەس بۇ
 «ئەحمەد!» مەرد نىەن، ئەر عاشق نەبۇ
 عاشقى خوەشە ئەر فاسق^(۱) نەبۇ

نازیم شهوبو

نازیم شهوبو، نازیم شهوبو

ناره زوم نه کرد، بوینم شهوبو

بگیرووم وه دهس، بکهر ووم وه بو

بزانم چوونهن، چهنی زلف تو

زار و زویر^(۱) و زهدهو^(۲) زام به سو

غممین و غمهبار، خار غهم وه کو

په شیو بیم چون زلف، پر په شیو تو

چون مهجنوون وه یاد، «لهیلا» دام وه کو

دیم نیشتن جه معی، یاران خواهش خو

جهم کهردهن خهرمان، گولالان کوکو

یه کی وه لیشان، نه و نه مامه ی نو

دس بهرد یه دهستی، شهوبوی «شاهه کو»^(۳)

به خا پیچم و وات: نی دهستی شهوبو

باب تون ئیمشهو، بوش کهر تا وه پو

زام کوئه و نوچم، کول ناوهرده وه سو

که فتم وه خه یال، خال و زلف تو

نهو که دهس ناوهرده، من هم دهس بهردم

نهو دهسه ی شهوبو، جه دهستش گهردم

۲- لی دراو، پیکراو.

۱- خه مگین و مات.

۳- کبیری بهرز و جوانی «شاهو».

ھەرتا بۆش كەردم، تەواسام مەردم
 بۆى زلفىت سەوزەم، ۋە ياد ئاۋەردم
 ئىستىشمام كەرد، ۋە ئارەزۋى وىم
 مەزە ۋە زەى زلف، تۆ نە بەخشا پىم
 ۋە تەشخىس وىم، شەوبۆ ۋ زولف تۆ
 ۋەرقش زىاد بى، ئىد كۆ ئە ۋ جە كۆ
 شەوبۆ ۋەقەت ھەر، ۋە شە ۋەدۆ بۆ
 چوون قەياس كەرووم، چەنى زولف تۆ
 زولف تۆ شەوبۆن ۋە شە ۋە تا سە ھەر
 سوب مەبۆ ۋە عوود، نىمە پۆ ۋە نەبەر
 ۋە عەسر مەبۆ، ۋە دەستەى عەبىر
 گىيان بەدى جە پاش، نەمەيۆ ۋە گىر
 مەغرىب عادەتش، ئىدەن چوون «ئەزەدەر»^(۱)
 مەپپىچۆ ۋە توول، بالات چوون «عەرەەر»^(۲)
 يە كى بۆ جە پاش، سەر سەپەردە بۆ؟
 چوون من ناغافل، دەس پەيش بەردە بۆ؟
 دىۋانە ۋە مەرگ، وىش نەين پازى
 چوون «ئەحمەد» ۋە مار، بىكەرۆ بازى

ئازیز نگاتهن

ئازیز نگاتهن، ئازیز نگاتهن
 تاکه‌ی وینه‌ی باز، شه‌ش دانگ نگاتهن
 توپه‌ی توغرای زلف، زه‌رد تاتاتهن
 نه‌قش نه‌قاشی، گوشه‌ی گوناته‌ن
 چون جه‌یران جه‌لد، ئاما و لواتهن
 سه‌یادان سه‌رسام، دیده‌ی سیاتهن
 وه‌ جام جه‌مین، جیلوه‌ و جه‌لاتهن
 جام «جه‌م»^(۱) له‌ لای، جه‌مینت ماتهن
 ده‌مت سه‌رچه‌شمه‌ی، ئاو حه‌یاتهن
 «ئه‌سکه‌نده‌ر» بۆ ئاو، جو‌یای زولماته‌ن
 «ئه‌فلاتوون» له‌ فکر، فام تو ماتهن
 «لوقمان» مونته‌زر، پرزه‌ی ده‌واتهن
 عه‌فت و عه‌مت پاپیچ پاتهن
 مانگ و خوهر هه‌ر دوو، مات له‌قاتهن
 قامه‌ت قاخ له‌ داخ، قه‌د و بالاته‌ن
 قه‌نیاتم^(۲) وه‌ گه‌رد، خا‌ک پالاته‌ن
 سه‌ر و مال و گیان، فدا له‌ راته‌ن
 خوهراکم خه‌یال، خال ئالاته‌ن

دهر دم گرانه، دهرمانی قاتهن
 نه گهر مه یلت بو، دارووم له لاتهن
 گوش دهر وه عهرزم، گیانم فدا تهن
 قامه تت وینهی، شاخ نه باتهن
 به خشی یا کوشی، چه ده سه لاتهن
 نهر نفرینم کهیت، وه من خه لاتهن
 هم هج نه کبه، پوژ فهداتهن
 سه به لا گهر دان، دهر د و به لاتهن
 «نوحه‌ده» تا زندهی پرووی سه به ساتهن
 دوور وی یسا نزیك گیان وه فدا تهن

یهك شهو ئاره‌زوو

یهك شهو ئاره‌زوو، یهك شهو ئاره‌زوو
 بۆم هات وه عه‌مه‌ل، عومده‌ی ئاره‌زوو
 له‌حاف په‌رنیا، دۆشه‌كه‌ی په‌رقوو
 چمان شاه‌ی بېم، نه‌و شهو تا شه‌وسوو
 دیم ئازیز وه ناز، ئامان وه به‌رم
 ده‌ست چه‌پ كێشا، وه ده‌ور سه‌رم
 ده‌ست پاست نسیا، وه بان دلم
 گوشاد بی‌قایی، سه‌ختی موشكلم
 پۆشن كه‌رد وه نوور، حوسنش چراغم
 مه‌س بی وه بۆی زلف، وه شېوش ده‌ماغم
 زاخاو دا وه دل، پر زووخواه‌كه‌م
 خه‌و به‌خشا وه چاو، شه‌و بی خواه‌كه‌م
 چون تاوس وه په‌ر، سه‌راپام پۆشان
 له‌باله‌ب له‌مه‌ی، له‌بان پیم نو‌شان
 وه پێ‌زهی پازان نازك خه‌یالی
 زه‌نگ زام و زووخ وه جارئ مالی
 گا پاره مه‌كه‌رد، گاه‌ی مه‌دۆزا
 گا مه‌لایم بی، گاه‌ی مه‌سۆزا
 شه‌كه‌ر مه‌نو‌شا، به‌ دل پیم جارئ
 گا سزام مه‌دا، وه سیا مارئ

گا شیشه‌ی شادیم، وه بازی مه‌شکه‌ست
 گا بازهم به ناز، مه‌کردش په‌یوه‌ست
 گا خومار مه‌کرد، گا مه‌کرد مه‌ستم
 گا مه‌دا نه‌نقه‌س، ده‌س بوش وه ده‌ستم
 گا مه‌دا نیش و گا مه‌کرد نوشم
 نه‌و نیش و نوشه، هر هاله‌هوشم
 گا عذاب مه‌دا وه خارو خه‌سم
 گا مه‌دا ده‌سته‌ی زلفان وه ده‌سم
 گا ته‌هدید مهرگ، وه قه‌تلم مه‌کرد
 گا نومیده‌وار، وه وه‌سلم مه‌کرد
 چون «خضر»^(۱) ته‌ی کرد، پیم راگهی زولمات
 په‌همنماییم کرد، وه ئاو حیات
 وه‌ئی نیایوام، وه ئاوات ئاو
 به‌نئونمیدی، بیدار بیم له‌خاو
 «نه‌حمده» تا مه‌حشر هر نامراده‌ن
 وه کام نیایاو هر دل ناشاده‌ن

میرزام وه قه‌لوهز^(۱)

میرزام وه قه‌لوهز، میرزام وه قه‌لوهز
 یه‌ک پۆ په‌ی ته‌قدیر، پام کفت وه «قه‌لوهز»
 دیم که نازاری، سه‌وزه و بالابه‌رز
 وه ناز ماوه‌ردش، قوله‌ی قاف وه له‌رز
 ناهووی خوه‌ته‌ن خو، خه‌یالی و خاویر^(۲)
 خاو خاو مه‌ویارا و، سه‌رمه‌وست وه چیر
 ناهوو کام ناهوو، قوچ می‌ش چه‌م بی
 ناهووی بن‌ناهوو^(۳)، چون ناهوو که‌م بی
 ناهوو وباری، دیم تاکه‌که‌لن
 که‌شیده قامه‌ت، سه‌رو سه‌رته‌لن
 لاقه‌ید^(۴) له‌ سه‌یاد، مه‌ست و بن‌باک بی
 نه‌و که‌ل که‌لن بی، له‌ که‌لان تاک بی
 که‌ل چه‌نی ناهوو یاویان وه هم
 ناهوو سلخو بی جه‌ که‌ل مه‌ک‌رد پهم
 ناهوو مه‌واتی ته‌وارو ته‌یه‌ر بی
 بن‌غهم و خه‌یال سه‌رشار له‌ سه‌یر بی
 چه‌رخ مه‌داش وه چه‌م، چون باز په‌ی نه‌چیر
 سه‌یادان وه دام، زلف مه‌ک‌رد زه‌نجیر

۱- تافگه‌یه‌کی جوانه له‌ نزیکه‌ی شاری «نه‌وسووه به‌زوبانی مه‌وارمی به‌ تافگه‌ قه‌لوهز ده‌لین.

۲- بن‌عەیب.

۳- نیوان بیداری و خه‌و.

۴- بن‌باک.

هه‌ر پاویاری، مه‌دیا مه‌داش گیر
 شکار مه‌که‌ردش، له جوان و له پیر
 من پیر زهره‌هان، هفتا ساله بیم
 له پیری خه‌ریک، ناه و ناله بیم
 دیم ده‌سته‌ی زلفان، نیاش له سه‌ردا
 چون نه‌فمی به‌ردا، له پووی که‌مه‌ردا
 هوجووم ناوه‌ردن، هه‌ریه‌ک وه سه‌د تار
 تارێ سه‌د نه‌فمی، نه‌فمی یه سه‌د مار
 هه‌ر ماری سه‌د گاز، هه‌ر گازی سه‌د نیش
 هه‌ر نیشی سه‌د ده‌رد، هه‌ر ده‌ردی سه‌د نیش
 هه‌ریه‌ک له سه‌د لا، دل گه‌سته‌ن په‌ی ویش
 دل له سه‌د لاوه، زووخواو مه‌یو لیش

خاترم وه خار بی مه‌یلیت ریښه‌ن

دلم پرئیشه‌ن، دلم پرئیشه‌ن
 دل له ئیش دهرده، دهرده پرئیشه‌ن
 خاترم وه خار، بی مه‌یلیت ریښه‌ن
 نهمه ز ئازیزگیان، حال تو چیشه‌ن
 ناوه‌شیت ئازیز، ناوه‌شم که‌رده‌ن
 جه نالای دهرده، دلم پرده‌رده‌ن
 بی په‌نگیت به‌رده‌ن، په‌نگ له پوخسارم
 ئازارت وه سه‌خت، مه‌دو ئازارم
 په‌شیوی زلفت، وا په‌شیوم که‌رد
 بار له‌بانت، بار به‌لیوم که‌رد
 زهردی پوخسارت، زهردی به‌خاپیم
 هر ویم مه‌زانووم، چهنی دهرده ویم
 ته‌بت بی تابم، که‌رده بی یه‌ک‌جار
 نالته سه‌نده بی، له دلم قه‌رار
 نالته مه‌که‌رد به‌ند، جه‌رگ و دل پاره
 بی چاره‌م که‌ردی، تا توّم کرد چاره
 خسار خه‌مانم، به‌ر کریا له دل
 جه وه‌شیت دیدهم، شکوفام چون گول
 چون بولبول ئه‌ی گول وه ئاره‌زوئی دل
 یاوام به‌مراد، مه‌تله‌ب بی‌حاصل

ئومیده‌وارم جه‌مین په‌ره‌ی گول
 ته‌شریفت وه‌ خه‌یر به‌رده‌ن وه‌مه‌نزل
 په‌ونه‌ق دای به‌په‌نگ په‌نگینت چون گول
 دانه‌و دام وه‌ گول نیای په‌ی بولبول
 تو‌هرئه‌و گولی، گونا گولناری
 من ئه‌و بولبولم، هه‌ره‌ام له‌ زاری
 گیرو زه‌نجیرو، گرفتار تو‌م
 زه‌بوون زامی، زه‌ده‌ی خار تو‌م
 «الحمد لله»، جه‌مین جامه‌که‌م
 وه‌ ناسۆر نه‌که‌فت، یه‌ك جار زامه‌که‌م
 ئه‌ر مه‌دیام زلفان، سیای مشکین فام
 به‌ خام خه‌م به‌سته‌ن، له‌ پرووی نوقره‌ی خام
 ئه‌ر بئ نوور مه‌دیام، دیدهم دیدهی مه‌س
 و دیده‌ت قه‌سه‌م، مه‌ویام وه‌ قه‌قه‌س
 یا مه‌دیام زلفان سیای مشکین فام
 به‌ خام خه‌م به‌سته‌ن له‌ پرووی نوقره‌ی خام
 ئه‌ر بئ نوور مه‌دیام، دیدهی نوورینت
 یا په‌شیو مه‌دیام، شیوه‌ی شیرینت
 به‌ر له‌ تو‌ مه‌دام، گیان ویم له‌ ده‌س
 وه‌ مه‌رگت قه‌سه‌م، ئه‌ر باوه‌پرت هه‌س
 سیمای سیمینت، به‌ زه‌ردی مه‌دیام
 یا گه‌رمی مه‌یلت، وه‌ سه‌ردی مه‌دیام
 فه‌وری باده‌ی ده‌رد، نه‌جه‌ل مه‌وه‌ردم
 به‌ر له‌ تو‌ گیانم، ته‌سلیم مه‌که‌ردم

خار عشق توّم، نه‌وه‌ن له‌جه‌رگن
 هه‌رساتن دووریت، په‌رتم سه‌ده‌مه‌رگن
 خورد و خوه‌راک و فکر و خه‌یاڵم
 شه‌ه‌دم، شه‌ره‌تم، شیرینم تاڵم
 یومنم، نگینم، فه‌رم، ئیقبالم
 کشتم، دانشتم، عه‌قلم، که‌مالم
 شادیم، سروورم، زه‌وقم، زینه‌تم
 قابلم، قووه‌م، قه‌درم، قییمه‌تم
 مرواری و مه‌رجان، دانه‌ی زمروتم
 دوپم، گه‌وه‌رم، له‌علم، یاقوتم
 عه‌یشم، عه‌شه‌تم، شادیم، نشاتم
 قووتم، قنیاتم، بسانی‌ه‌یاتم
 به‌تم، بو‌رچینم، سه‌ره‌وزم، قازم
 چه‌رخم، شاهینم، بو‌له‌ندپه‌روازم
 که‌وکم، کو‌ترم، ته‌یه‌ووم، ته‌وارم
 واشه‌ و بساله‌وان، شاهوّم، شکارم
 نه‌هیم، نه‌مامم، سه‌ولم، عه‌ره‌رم
 یاسم، نه‌رگسم، عوودم، عه‌نه‌رم
 باغم، بوستانم، چه‌مه‌نم، ده‌شتم
 په‌وزم، پزوانم، قاپی‌به‌ه‌شتم
 گولم، سونبولم، ته‌سه‌لای دلم
 مه‌له‌دم زه‌ده‌ی زام، ده‌رد قاتلم
 وه‌نه‌وشه‌م، شه‌وبوّم، سو‌سه‌نم، یاسم
 دو‌سم، دلسو‌زم، هه‌ی دیده‌ی راسم!

حه‌تمی بزانه، خال نوخته‌ی بی‌گه‌رد
 وه مهرگت من هم، تهرک دنیا م‌که‌رد
 «الحمد لله»، و اتو نه‌مه‌ردی
 وه پی‌م تهرک عیش، دنیا نه‌که‌ردی

قیبله‌م قه‌رارم

قیبله‌م قه‌رارم، قیبله‌م قه‌رارم
 بریان له هیجران، دووریت قه‌رارم
 دووریت هر نه‌وه‌ن، مه‌دو ئازارم
 شیرینم له گیان، شیرین بی‌زارم
 ناره‌زو‌ی خه‌یال، وه‌سواسه‌ت هر شه‌و
 خه‌و حه‌رام که‌رده‌ن، له تاسه‌ت هر شه‌و
 مهر «شیرین»^(۱) شیرین^(۲)، به شیرینکاری
 بنوازوم به دل، بدوم دلداری
 نهر جاری «شیرین»، ده‌ست وه‌که‌رده‌نم
 مه‌دیام به‌ئاوات، به‌ر له‌مه‌رده‌نم
 سارپش مه‌ویا زام، دله‌ی سه‌دپاره‌م
 مه‌ویا وه‌باعیس، عومر دووباره‌م

وہ ئیلا «ئەحمەد»، مەدام مەردە ی تۆن
تا مەحشەر «شیرین»، ئیمان ھەردە ی تۆن

★ ★ ★

قیبلەم خەیاڵان

قیبلەم خەیاڵان، قیبلەم خەیاڵان
کاری پێم کەردەن، سەودای خەیاڵان
عەقل و فام و ھۆش، گرد بەرد وە تالان
ھا بێم وە وازکەفت^(۱)، وامەندە ی سالان
وا وە پێم پۆشای، پەدای عەبدالان^(۲)
کەشکۆلم ھەل گرد، پە ی گەشت مالان
نامە ی مەجنوونیت، بەست وە گەردەنم
مۆر لەیل کریان، تا پۆی مەردەنم
کافی بەن وە سەن، ئەوێن جەفا و جەور
مازە ئارەزۆت، بۆھرم وە قەور
«سەنعانم» کەردی، «تەرسا» تەرز تەور
کێ کەردەن چون من، حەفتا سالە سەور؟
«ئەحمەد» ئەو «سەنعان» حەفتا سالە تەن
نامش سەبەت لە لەو، سەر قەوالە تەن

★ ★ ★

۲- گەپدە ی مال بە کۆلەو، ئاوارە ی دەشت و کێو.

۱- پیری لە کار کەوتوو.

هیجران

تاکه‌ی له هیجران دووریت بنالم؟
 تاکه‌ی بئی مه‌یلی، هاوار وه مالم؟
 تاکه‌ی چون قه‌قنه‌س، ناهر بشو لیم؟
 بئی دینی چون تو، باوه‌ر نه‌کا پیم
 هه‌ر من چون «فه‌ره‌اد»، ناواره‌ی چینم
 شه‌هید شه‌یدای، شیوه‌ی شیرینم
 هه‌ر من په‌ری تو، هوون دل وه‌ردم
 هه‌ر من په‌ری تو، گرانه‌ن ده‌ردم
 نه‌نه وه‌ه راسی، راز نه‌باه‌ته‌کم
 بوویه‌ره چی‌شه‌ن، ته‌قسیراته‌کم
 هه‌ر من چون مه‌جنوون، وه‌یلان هه‌ردم
 زه‌لیل و زار و زه‌بوون و زه‌ردم
 تو بیت وه «ته‌رسای»^(۱) لاو شیوه شیرین
 من بیم وه «سه‌نعان»^(۲)، ده‌یری^(۳) بیم له‌دین
 من هه‌ر له‌سه‌فا، تو له‌جه‌فا بیت
 گونای من چی‌شه‌ن، ویت بئی وه‌فا بیت

۱- کچی بوو «نه‌ساره» که شیخی «سه‌نعان» عاشقی بوو.

۲- عارفی مه‌شهوور «شیخ سه‌نعان».

۳- خوین سارد، گوئی به هیچ نه‌ده‌ر.

نازیزم پیری

نازیزم پیری، نازیزم پیری
 ږا مه ده ر به دل، وه سواسه ی پیری
 تو هه ر نه وه لوای شه که ر و شیري
 مه له می په ی ده رد، بی ده وای پیری
 شاباز شه ش دانگ، ته ږلان ته واری
 چمانی تازه، جو یای شکاری
 تو هه ر نه و شاباز، من نه و نه چیرم
 وه زه نجیره ی زلف، سیات نه سیرم
 له تو ی بوته ی مه یل، تا ونا ی وه تاو
 جو شم دای وه جو ش، هه تا بیم وه ناو
 وه ناگر عشق، سوزیام و سوختم
 هه ی به دبه خت به خوم، هیما ی نه پو ختم
 به رزن بلایسه ی سووزان نه فتم
 چون پیره داران، سووزیام و که فتم
 خاک و خوون پو شان، سه ر تا پا له شم
 هه ر نان وه نه سیم، یاد تو گه شم
 سه وزه م مه سازووم، وه ی زام وه سو وه
 با تازه وه بی، وه نسامو شو وه
 وه سه ن وه س ده رده ی، تی شه وه پریشم
 پیر و ناته وان، مه شکنه پریشم

با هه‌روا وهی دهد، بی دهرمانه‌وه
 بیچم پای سه‌بر، وه دامانه‌وه
 با هه‌روهشت بو، لهی دونیای فانی
 هه‌زار ساله بای باز هم جوانی
 با «نه‌حمه‌د» پیر بو، پهریش زه‌رووره‌ن
 چون جه سه‌فای حوسن، پر سه‌فلات دووره‌ن

حه‌ی و به‌ی و نه‌ی

ئاغه خه‌یالم، ئاغه خه‌یالم
 په‌شیوه‌ن په‌ی تو، فکرو خه‌یالم
 له به‌دبه‌ختی به‌خت که‌چی ئیقبالم
 تا مه‌حشر له ئیش، زامه‌ت ئه‌نالم
 وه‌زعم وه‌خیمه، بی‌حاله‌ن حالم
 حال زانی نیه‌ن، هاوار وه‌ مالم
 باده‌ی ئشتیاق، مه‌یل تو وه‌ردم
 ئاره‌زووی دیدار، دین تو که‌ردم
 چون بولبول مه‌حرووم، فسل به‌هارم
 به‌ دینت چون گول، دل ئیتزارم
 په‌ی نموونه‌ دیم، یه‌ک تاکه‌ گولن
 به‌ر ماوه‌رد خار، غه‌مان له‌ دلن

مه‌ست بيم وه دین، دوو دیده‌ی مه‌شش
 بئ خوف بيم له تیر، ناماده‌ی شه‌شش
 ناغافل شانا، وه قه‌سد په‌ی قه‌سم
 قه‌ت بی له قه‌رن، قه‌فس نه‌فه‌سم
 بئ هو‌ش و گو‌ش بيم، به‌رلوام له هو‌ش
 وا بيم نه‌شنه‌وام، قه‌سی که‌س وه گو‌ش
 نه‌رگس و سو‌سن، سه‌فای سومبل ديم
 چون بولبول نه‌وگول، وه که‌یف دل ديم
 سیمای سفیدسيم سيمين ته‌نی ديم
 بالآ سه‌رو سه‌وز سای چه‌مه‌نی ديم
 توپه‌ی تاي توغرای، تاوس ته‌رزنی ديم
 بی به‌لا عه‌جب بالآ به‌رزنی ديم
 شیرین شه‌مع شه‌وق، شهب نه‌فروزی ديم
 هیمانی ده‌ی بی، من نه‌ووروزنی ديم
 زیبای ته‌بیعت، کو‌و ده‌شتی ديم
 چه ديم چه بیژم، چه به‌هه‌شتی ديم
 بی حه‌یا دوو حه‌ی، پیچ وه‌رده‌ی یه‌ک نه‌ی
 په‌ی په‌ی مه‌دان وه‌ی، بو‌سه له دوو به‌ی
 حه‌ی حافز به‌ی بی، له سه‌ر نه‌ی‌دا
 «که‌ی» دان وه سه‌ر «جه‌م»، «جه‌م» وه سه‌ر که‌ی‌دا
 «نه‌حمه‌د»! وه‌سن وه‌سف حه‌ی و به‌ی و نه‌ی
 ناخر به‌ی په‌نگت مه‌که‌رو چون خوه‌ی

په روین بئی په روا

دارا مورد بای، دارا مورد بای
 یاخوا همیشه، دارا مورد بای
 هر ثاني وه لوتف، خوداوون شاد بای
 له بهند مسهینهت، دنیا نازاد بای
 سه رشار و شاداب، شاد و بئی غم بای
 مه دام چون بهار، سه بز و خورهم بای
 به هارت هر وهك، په نگ و پرووی دلبر
 بو وه شتر له بوی، بوی گیسوی دلبر
 وه شاد بویاری^(۱)، چه نی نازیزان
 نازیزان نازیز، وه لیت نه بیزان
 نازیز کام نازیز، وهش بوی به هاری
 نافه ی موشکین بیژ، ناهووی ته تاری
 قنیات^(۲) وه چووزه ی، چنور پاخان
 مه شام که یل وه بوی، شه و بوی نیلاخان
 خاویز خال دار، خوه تهن په روه رده
 گول له ده ماغ پر، په پهی گول وهرده
 دهر د بئی دهر مان، وه دلان به رده
 سلخو و خه یالی، له سا^(۳) سل^(۴) که رده

۲- پازی - سه بور.

۴- تریز، نیتریس، دووری کردن.

۱- پابویری.

۳- سیهر.

هه‌لوی وه هه‌لمه‌ت، لاچین لاخیز

شاهین شه‌ش دانگ، شکار نه پاریز

چهرخ چابوک چه‌نگ، چه‌رخ چه‌م شیرین

چه‌م وه ناز بال‌ده‌ر، «سه‌نعان» به‌ر له دین

تە‌ن وه توی کالای^(۱)، ئالای^(۲) والای^(۳) شه‌نگ^(۴)

به شوخی و شه‌نگی، پو‌شابیش قه‌شه‌نگ

به‌و ته‌وره شاباز، پرووی رۆزگاری

نه‌وین له ته‌لار، هیچ شه‌هریاری

وه نو‌قل مه‌جلس، کام شیرین که‌رده‌ن

به شیرین شیرین، باس دین که‌رده‌ن

واتم: دین من، دین خاسانه‌ن

دیدم په‌ی دیده‌ی، قامه‌ت راسانه‌ن

به‌دبه‌خت که‌سیوه‌ن، لیش هه‌راسانه‌ن

مه‌حروومیش چه‌دین، دیده‌ مه‌سانه‌ن

زمان ئیمسال، نه‌رچی قه‌هار بی

له شه‌ش به‌همه‌ن^(۵)، گول ئاشکار بی

له سهر قودره‌ت، په‌روه‌ردگاری

سئ فریشه‌ی خه‌یر، وه جاری باری

قه‌ر ئیزه‌دی، مه‌وارا لیشان

شاپه‌ر، بال وه بان، «کرماشان» کی‌شان

۱- پارچه.

۲- به‌رگی بووکه‌له‌ی منالان.

۳- پارچه‌ی ته‌نگ و شاش، جله بووکی که‌چولان.

۴- جوان وله‌بار.

۵- هم ناوی مانگی به‌فرانباره وه‌هم ناوی به‌شئ له «کرماشانه» که هۆنه‌ر هه‌ر له و مانگه‌داو له و شوینه‌دا هۆنراوه‌که‌ی گۆرتووه.

وه ئیلا لافاوا ئاوا «قهره‌سو»^(۱)

ئانی «کرماشان»، مه‌کرد ژیر و پرو

هر سال چون ئیمسال، کاش مه‌دیام جاری

له شه‌ش به‌همه‌ن، خوڤه‌م به‌هاری

«نه‌حمه‌د»! ناوینی، دی وا به‌هاری

هر هه‌وری بی‌ری و «په‌روین» بواری

«په‌روین» بی‌په‌روا، په‌روانه‌م کردی

مه‌جنوون بیم به‌تر، دیوانه‌م کردی

تو «ته‌رسا» ئاسا، من «سه‌نعانتم»

ته‌ر قه‌بوول بکه‌یت، من قوربانتم

وه قه‌ید مۆبه‌ت، گیر دامتم

تو هر نه‌و خواجه و من غولامتم

بو تالی له زلف، زهره‌ ته‌لایت

تال تاله له ده‌ور، دیده‌ی شه‌هلایت

چون جه‌لقه‌ی زنار^(۲)، بووزه‌ گه‌رده‌نم

با موریدت بام، تا پوی مه‌رده‌نم

۲- ناوی نه‌لقه‌یه‌که‌ مه‌سیحی نه‌ی‌که‌ نه‌ ملیان.

۱- ناوی پروباریکی گه‌وره‌یه‌ له کرماشان.

نازیز خه یالان

نازیز خه یالان، نازیز خه یالان
 چیش که رووم چهنی، سه و دای خه یالان
 ناره زووی خه یال، نازک نه و هالان
 کرشمه ی گوشه ی، دیده غه زالان
 پویه و په لکه و زولف، وه نه وشه خالان
 بی گهردی گهردهن، بالاشمالان
 به ردهنم نه جه مع، جو مله ی عه به دالان
 عقل و فکر و فام، به ردهن به تالان
 باده ی مه جنوونیم، جه نو نوش که ردهن
 هوشدار ی چون توم، فه راموش که ردهن
 له دووری سه وزه ی، نزا که ت فروش
 کلاوزه پ^(۱) له فرق، په لکه ی پرهش له دوش
 چه م تا پو بی خاو دل بی قه راره ن
 دل هر مونه زر، چه م ئیتزاره ن
 «نه حمه ده» چون مه جنوون، سه رع ی سه رگه رده ن
 هر سه ر بماله، وه خاک هه رده ن

۱- له پابردوودا ژنانی کورد کلاوی پرله سکه ی ته لایان له سه ر نه کرد که بی یان نه گوت «کلاوزه پ».

یه‌ک رۆ چون مه‌جنوون

خار خاتر که‌یل، خار خاتر که‌یل
 یه‌ک رۆ چون مه‌جنوون، خار خاتر که‌یل
 چون «مه‌جنوون» وه‌ یاد، دین دیدهی له‌یل
 وه‌ مه‌یله‌وه‌ رۆو، نیام وه‌ «دوجه‌یل»^(۱)
 مه‌پیزام نه‌سرین، هه‌سه‌ره‌تان چون سه‌یل
 وه‌ یاد ماوه‌ردم، چون خاو خال «له‌یل»
 په‌شیویا و په‌شیو، په‌ریشان خه‌یلن
 رام که‌فت وه‌ مه‌نزل، قه‌دیم‌گای «له‌یلن»
 وه‌ په‌زاره‌وه‌، به‌رلوا هه‌وشم
 دیم ده‌نگی بی‌ده‌نگ، ناما وه‌ گوشم
 دیم «له‌یلن» وه‌ مه‌یل، «مه‌جنوون» مه‌لاوان
 دل نه‌ر جه‌سه‌نگ بی، چون مۆم مه‌تاوان
 واتش: نه‌ی «مه‌جنوون»، سه‌رعی^(۲) سه‌رگه‌ردان
 پوشت پساکه‌نده، وه‌ به‌رد هه‌ردان
 یه‌ کام ده‌ردی وه‌ن، لیت نه‌سه‌ر که‌رده‌ن؟
 گه‌رمی مه‌یل «له‌یل»، له‌ دل به‌ر که‌رده‌ن؟
 راس واچه‌په‌ی چیش، وا مه‌یلت سه‌رده‌ن
 گه‌رمی مه‌یل «له‌یل»، ویت له‌ یاد به‌رده‌ن

که لپوس^(۱) دوسی، له یل له دوش بى
 حه لقه‌ی غولامی، له یل له گوشت بى
 باده‌ی موحیبه، له یل مهنوشای
 ره‌دای^(۲) ره‌هبانی^(۳)، له یل مهنوشای
 مه‌ی مه‌یل و وه‌فای، له یل نوشت بى
 چ‌خه‌یره‌ن و له یل، فره‌اموشت بى
 بى غم مه‌ویاری، وه «دوجه‌یله» وه
 نمه‌دیه‌ی وه پروی، ماه له یله‌وه
 واتم: فدات بام، له یل خاتر خار
 له‌ی بى مه‌یلی‌یه، مه‌به‌ر دل‌تازار
 به‌ی ته‌وره‌ن گهردش، چه‌رخ پرستم
 نماز و تا‌سه‌ر، دو مه‌یل چه‌نی هم
 له تو‌ی^(۴) بوته‌ی^(۵) عشق، وه نامیته‌وه
 وه تا‌واته‌وه، بستاویته‌وه
 نه‌و وه‌خته وه‌ختی، گیر داوت بیم
 ده‌ست و پا به‌سته‌ی، زولف خاوت بیم
 فریفته‌ی فریب، گوشه‌ی چاوت بیم
 وه هرجا مه‌جیای، له پرکاوت بیم
 نه‌رواحم چون هه‌نگ، له به‌ی تا‌واره
 که‌رده بیت وه گول، گو‌نات بیچاره

۱- عه‌بای تیسکن له پیسته به‌ز.

۲- لیاسی که له سه‌ر لیاسانی تر له به‌ر نه‌کری.

۳- عابدی مه‌سیحی که له ده‌یردا عیاده‌ت ده‌کن و گوشه‌نشین.

۵- کووره‌ی تاوانده‌نوی زپ و زیووشتی‌وا.

۴- له ناوی.

وه تاي توپه‌ی زلف، سیای بۆ عه‌بیر
 زه‌نجیرش که‌ردی، به‌ردی وه ئەسیر
 شه‌هید شه‌یدای، شیفته‌ی شیۆه‌ت بیم
 وه خه‌یال خال، لیۆت لیۆه‌ت^(۱) بیم
 ده‌ردم ده‌ردی وه‌ن، خال نوخته‌ی بێ گه‌رد
 موبه‌رم ته‌ر نیه‌ن، ده‌ردی ته‌ر له‌و ده‌رد
 زمسان پیری مه‌یلم که‌رده‌ن سه‌رد
 نه‌ر پیم بیژن گیان، ته‌لخه‌ لیۆم چون ده‌رد
 وه ئیلا به‌رم، پێشهم وه خاك بۆ
 خاك وه زووخ زام، هه‌سه‌رت نمناك بۆ
 ریشه‌ی شادانه‌ی، عه‌شقم له‌ تۆی دل
 سه‌وز که‌رۆ جه‌نۆ، به‌ر به‌یۆ چون گول
 نه‌ر چون گول وه باد، په‌ره، په‌ره بۆ
 هه‌ر په‌ره وه چه‌ند هه‌زار زه‌ره بۆ
 دووباره‌ گه‌ردم، وه هه‌رد بشانۆ
 «ئه‌حمه‌د» هه‌ر سه‌نای، «له‌یلێ» مه‌وانۆ
 «ئه‌حمه‌د» تا مه‌حه‌شه‌ر له‌ غه‌م که‌یله‌نان
 لیۆیای لیۆه‌ی لیۆی له‌ یله‌نان

نازیز غه‌مانم

نازیز غه‌مانم، نازیز غه‌مانم
 نیشه‌و دای وه باد، عومده‌ی غه‌مانم
 وه‌گیانت قه‌سم، نا‌گرو وه‌گیانم
 گیان‌کفت وه‌تو‌ردام، دوو‌دیده‌ی خانم
 تا‌ته‌شریف‌ناو‌هرد، وه‌په‌رداخه‌وه^(۱)
 به‌ری‌کهرد‌سوور‌ت، وه‌دولا‌خه‌وه^(۲)
 ده‌ستش‌دا‌وه‌زولف، سیای‌بو‌عه‌بیر
 چه‌رخش‌دا‌وه‌چه‌م، چون‌باز‌په‌ی‌نه‌خجیر
 جه‌لا‌دا‌وه‌جام‌جه‌م‌جه‌هان‌بین
 نا‌هر‌وست‌وه‌گیان‌شیرین‌چون «شیرین»
 په‌رده‌ی‌سینه‌مای، سینه‌ی‌دا‌لا‌وه
 وشک‌مه‌ویا‌هر‌کس، مه‌دیا‌وه‌پا‌وه
 په‌شیو‌بیم‌مه‌دیا‌م، زولف‌په‌شیوش
 نه‌نگوشت‌ناز‌به‌ناز‌مه‌نیا‌وه‌لیوش
 سیمای‌مو‌عه‌مای‌مه‌عه‌ویش‌عه‌یان
 عه‌یان‌کهرد‌وه‌شه‌و‌نشان‌دا‌به‌یان
 ده‌م‌چون‌غو‌نچه‌ی‌گول‌نه‌شکو‌فته‌ی‌با‌خان
 نه‌فه‌س‌بو‌ی‌نسیم، سه‌بای‌ئیلا‌خان

قه‌تاره‌ى ليره‌ى، تاقيه‌ى فهرقى
 كه‌رده بى وه نوور، سه‌راپا غه‌رقش
 تاقمه‌ى تاقه‌ش، هه‌وا دا له‌فه‌وق
 ره‌خشان بى چون ماى، چواره‌ى پر شه‌وق
 موژگانان چون تير، توركان ته‌پرده‌ست
 مه‌دان وه جهرگم، په‌ياپه‌ى په‌يوه‌ست
 وه ناز ديده‌ى، نزاكه‌ت فروش
 كه‌رده بى هه‌زار، عه‌بد دوپ، له‌گوش
 نه‌و شيرينى شه‌هد، شيره‌ى كه‌لامش
 كه‌رده‌ن چهنده‌زار، كه‌س وه غولامش
 شيرينيش «شيرين»، «په‌رويز» وه بيز بى
 له‌باناش له‌شه‌هد، شه‌كه‌ر له‌بهريز بى

قامه تم چون قهوس

دۆسان حال ویم، مه واجوو پیتان
 مه ر ناگا نین، وه حال ویتان؟
 سه رتاپا مه عیوب، زامم قه هارن
 عه بیانم بهك بهك، گشت ناشکاره ن
 قامه تم چون قهوس، قه زه ح^(۱) چه م وه رده ن
 بهه ده ن هوون ئالوود، زام دار ده رده ن
 مه غزله کاسه ی سر، به کسه ر نه مه نده ن
 پیری عقل و فام، له ده ستم سه نده ن
 سه دای ته پله کهی، گوشه که م خه فته ن
 چون ناسیاو بی ئاو، ئاوه کهش که فته ن
 چه م بی وه دووربین، هه وای ته م و تار
 نیشان مه ده رو، دووان وه چوار
 لووت چون ئاوه زای^(۲)، قه لوه زان^(۳) سه خت
 تکه تکه مه تکیو وه وه خت و بی وه خت
 ده م به یه ن وه نای، ناسیاو خراوه
 بهه له مه شانۆ، وه هه ر دوو لاهه
 دگان به ده ته رکیب، بهك بهك تاک و واک
 زشت و ناپه سه ند، چون چیخ چاک چاک

۱- بوو که بارانه، هه سوونه زه پینه.

۲- زۆنگ، زهویهک ئاوی که می لێ هه ل ده قولی و ته پو شله، باتلاغ.

۳- تافگه، شه پۆلی ئاوی چه م.

پهنگ سیا چون چه رم، تایی ده باغخانه
 پورکهنده و فرتوت، تانهی زه مانه
 نهو خوین و نهو گوشت، نهو هوا و هموس
 هه ساره ئارو، چون که وک قه فوس
 «أَشْهَدُ بِاللَّهِ» وه خودا سه د هه یف!
 نهو قسه و گوشتار، نهو ده ماغ و که یف
 نهو خه نده و نهو خلاق، نهو بالایی عه رعر
 خاس تر بی له تار، توول نه یسه که ر
 نیسه ناره واس، له گشت بازارئ
 بی پره ونه ق، که ساد، بی خریداری
 نهو زه پرهی گوشتار، شیرین شه که روار
 ته لخ بیهن مه زاق، وینهی زه هره مار
 پیری له چه ند لا، هوجووم ناوه رده ن
 قافله کهی جوانیم، وه تاراج به رده ن

شەم جەمالەنی^(۱)

شەم جەمالەنی، شەم جەمالەنی
 «جەمال» نەگەر چە، شەم جەمالەنی
 بەحر کەرەم و، کۆی کەمالەنی
 دۆر مەعریفەت، دانەبی لالەنی
 شیرین خۆی شیرین، خواش خەمالەنی
 وە سەککەبی سەفەت تەلای قالەنی
 راستە مورخ عەشق، خەت و خالەنی
 دارا پەپە فەپ، زەپین بئالەنی
 وەلن بئال بەستەبی، زلف کالەنی
 شیویاو شیفەتەبی، شیوەبی کالەنی
 جەمالت جیلووی، جەمین جامانەن
 سەیرانت سەفای، نەو نەمامانەن
 چون بۆلۆل مەدام، لە سەر شاخەبی چل
 قنیاتت بێن، وە بۆی عەتر گۆل
 نەر چە ویت نەو گۆل، موعەبەربینی
 لە لام چون حەلۆای، شەکر شیرینی
 وەلن مەن لە تو، خەیلن دڵگیرم
 نەر چە مەزانووم، ویم باتەقسیرم

۱- «میرزا نوحه‌دی داواشی» نەم شیعەبی لە ولامی کەسێ بەناو «جەمال» نوسیووە.

نە پەرسای جاری، لیمان هەوالی
 نە کیانی وە لام، نامە و شەمالی
 ئەوەن ئارەزووی، دین تو دارووم
 وەختە لە دووریت، گیان بێسارووم
 سا تۆیچ بو چون من، ئارەزوومەن بەر
 بە شەرت و وەفای، وەرین پابەن بەر
 پاسە دڵ وە دڵ، تەمووشە دارو
 ئساگساو بێداری، هەمیشە مارو
 مەبۆ دەروازەیی، مەیلەت هەر واز بو
 نەك بەستەو بێ دەنگ، رازو نیاز بو
 گۆشەیی دەروازەیی، دڵ مەبۆ واز بو
 پڕ لە دانەیی عیشق، سۆزو گوداز بو
 خەیمەو خەلوەت گای، ئازیزانش بو
 نەك چون پایزان، گۆل پیزانش بو
 دڵ مەبۆ دایم، ئەگەر وە دڵ بو
 دوو دڵ وەك یەك دڵ، مدام وە کوڵ بو
 «جەمال» چەپەیی گۆل، وە جەمالت بو
 «جەمال» لوتف حەق، شامل حالّ بو
 «جەمال» بۆ بدەر، گۆش وە عەرز من
 بێشەو وە چۆقەو، چەقەیی لەرز من
 پام کەفتە «قەلوەز» قاپی شاری بی
 «قەلوەز»، قەلوەزە وەش دیاری بی
 «قەلوەز» ئەگەر چە سەخت سەنگ لاخەن
 بۆی بەهەشت مەدۆ باغات و باخەن

چاگه مه‌ویه‌ری سه‌فاو سه‌یر که‌ره
 مه‌سکه‌ن که‌ر نمو و مخت نوغ‌رخه‌یر که‌ره
 مه‌شی وه جایه سه‌حرای خوه‌ته‌ن ته‌رز
 چه جایه، جایه دل‌نشین و به‌رز
 جه‌دوئل کاریه‌ن ده‌ورش دره‌خته‌ن
 پاته‌خت سان و سولتان وه‌خته‌ن
 هه‌وزش موتابق هه‌وز که‌وسه‌ره‌ن
 ناوش ماچی شه‌هد شیرو شه‌که‌ره‌ن
 وه‌شی مه‌نزه‌ره‌ش وا دل‌نشین
 وه‌ش ته‌ر له به‌هه‌شت پرگول و شینه‌ن

شیرین شیرینی

شیرین شیرینی، شیرین شیرینی
 فیشته^(۱) له شیرین، شیرین شیرینی
 وهش بو چون شهوبو، زلف عهنبه رینی
 به پزهی پازان، لهب شه که رینی
 وه ناپه نهی حوسن، جهمین چون جامی
 صاحب جه مال و، که مال وفامی
 موژت چون خمه ده نگ، زهر نالووی په په پ
 نه غه یزن «بالله»، ناماده په ی شه پ
 چیش مه بو «شیرین»، له شه وان په ک شه و
 ویت بهر به «شیرین»، من کهروه «خوسره و»
 تاج خوسره وی، بنیه ره فره قم
 چون «فهرهاد» مه که، وه هونواو غه رقم
 شیرینیت چه نی، «شیرین» بی فره قن
 چون «فهرهاد» تیشی، عه شقم له فره قن
 زه لیبل زامهت، بیستوونتم
 غه لتیای غه لتان، خاک هوونتم
 شهوی چون «شیرین»، په ی سه رکه شی من
 ته شریف باوه ره، په ی دلوه شی من

سارپش که زامان، خار غه‌مانم
 ده‌ردم ده‌وا که، ده‌ردت له‌گیانم
 سه‌رم وه‌ر داره، به‌پووی فامه‌وه
 بنیه‌ر به‌دامان، هر وه‌و زامه‌وه
 بنواز وه‌پازان، پیزه‌ی نهرم ویت
 بمال وه‌مه‌لهم، مه‌یل گهرم ویت
 خاستر له‌شیرین، شوخ شه‌که‌رنوش
 به‌پیزه‌ی پازان، باوه‌رهم وم‌هوش
 بنوازم وه‌ناز، پیزه‌ی نازه‌که‌ت
 مه‌کوشم وه‌غمزه‌ی، بن نه‌ندازه‌که‌ت
 دیده‌ت چون شاباز، ناماده‌ی شه‌پهن
 چه‌نگالش وه‌هوون، عاشقان ته‌پهن
 «نه‌حمه‌د» چون فهره‌اد، ده‌بری دیرینه‌ن
 شه‌هید شه‌یدای، شیوه‌ی شیرینه‌ن

قیبله م وه دهردم

قیبله م وه دهردم، قیبله م وه دهردم
 نه گهر مه زانی وه ئیش دهردم
 به خ کهردهن ئاوان، له ئاه سهردم
 زارم، زویــــرم، زه عیقم، زهردم
 نیستد عام^(۱) ئیدهن، سه وه زی بی گهردم
 گۆش دهر بشته وه، قافییه ی فهردم
 حه یفه ن حه رف زشت، تو وه من ماچی
 جه رگم وه سه ر نیش، نه لماس مه پاچی
 نه گهر چه من ویم، جه رگم پاچیان
 وه نار هجران، دووریت سووچیان
 پرپووزه ی^(۲) پرپزه ی، کزه ی که واوم
 تکه ی چکه ی جه رگ، زام زووخواوم
 سه یل نه سرینم، جاریه ن چون جو
 سه روازه ن وه بان، زام کوئه نو
 وینه ی باوه قوش، نالای دهردمه ن
 مه حروومی جه له یل، شه فقه زهردمه ن
 چون مارگه زده گان،^(۳) چۆق وهرده ی ئیشم
 خارین و خه مین، داخی و دلپریشم

هەدی شوخ! هەدی شیرین! هەدی شە کەریارم
 هەدی ئامان! مەلەم بەی گەز دەدی مارم
 گۆلم، سونبۆلم، تەسەلای دۆلم
 مەلەم زە دەدی زام، دەرد قاتلم
 چنور شاووم، شەو بۆی ئیلاخم
 هومای گۆلشەنم، تاوس باخم
 سەرما یە فامم، دەسمایە زەوقم
 سەیقەل بەخش^(۱) زەنگ ئایەنە شەوقم
 کەوکەم، کۆترم، تەیرم، تەوارم
 بازم، شاهینم، سەیدم، شکارم
 حەجاجم، حەجم، قیبلە نیازم
 شوکرم، تەوحیدم، پرووزەم، نمازم
 عورفم، عادەتم، دینم، ئیمانم
 لەیلم، مەجنوونم، تەرسام، سەنعام
 بی خووف و خەیاڵ لە ئەغیارمی
 نازار نازگیش خانە خیارمی

شیرینی و تالی

دانه یه نو قلم، هۆرگەرتەن^(۱) وه قەس
 ئارەزۆم کەردەن، سەوزە ی دیدە مەس
 ویم وه دەست ویم، بنیەروو وه دەم
 بووەری وه شەن، پە ی تالی کەم کەم
 چون یه چەندی وەن، هام دەمت تالەن
 لە تالی دەمت، دایم پەر ژالەن
 دەم شیرین کەرە، وه شیرە ی شە کەر
 بەل ساتی تالیش، بەر بشۆ وه بەر

ولام:

میرزام خە یالەن، میرزام خە یالەن
 ئارەزۆت کەردەن، یه خو خە یالەن
 دەمی لە ئەزەل، هەم دەمش تالەن
 شیرینیش تا پۆی، مەحشەر مە حالەن
 ئەر پۆژی سەدجار، بە شیر و شە کەر
 بشۆریش تالیش مەبو زیاتەر
 «ئەحمەد» ئەر شاعیر نازک خە یالی
 تالی شیرینەن، لە بی کە مالی

شۆخ و شەنگە کەم

شۆخ و شەنگە کەم، شۆخ و شەنگە کەم
 نازار مەحبوب، شۆخ و شەنگە کەم
 بێ پای بێ مروەت، دڵ جە شەنگە کەم
 گوپرای بێ ئینساف، مەیل وە جەنگە کەم
 سەر مەشق پەندان، ئەوای پەمە کەم
 بێ خۆف لە سەیاد، دڵ بێ غەمە کەم
 جاری بۆ بنیەر، دەم وە دەمە کەم
 پەروانەم کەردی، شۆلە ی شەمە کەم
 زیبارای زینەت، خواش پەفتارە کەم
 جەمەین جەلابەخش، وە پوخسارە کەم
 ساقی بادە ی عەشق، مە ی نووشانە کەم
 باش بەلادەست، مەهپوشانە کەم
 مەهوش مەدهوش، مە ی بنۆشە کەم
 سەوزە و قەد باریک، ناز فرۆشە کەم
 جاری بۆ بنیەر، دەم وە دەمە کەم
 کان مەرحەمەت، کووی کەرەمە کەم
 موعەنبەر زلفان، بۆ عەبیرە کەم
 کەمانی ئەبرۆ، بژانگ تیرە کەم
 کافین وەردار، دی زەنجیرە کەم
 مەکو شەم بێ تاوان، بێ تەقسیرە کەم
 حەریر کالاکەم، ئەتەس پۆشە کەم
 عەرەر بالاکەم، مار نەدۆشە کەم

مه‌ردانه بویه‌ر، له ته‌قسیره‌که‌م
 قه‌بول که‌ر لاله‌م، کورده میره‌که‌م
 جاری بو بنیه‌ر، دهم وه ده‌مه‌که‌م
 جاریم‌ن چون هوون^(۱)، ته‌سر^(۲) چه‌مه‌که‌م
 بینی که‌شیده، سیمای خاوه‌که‌م
 هه‌ناسه له ته‌رج، بو‌ی گول‌اوه‌که‌م
 زنج گرد، لیو باریک، خال نه‌جیمه‌که‌م
 دهم ته‌نگ، گه‌ردن زه‌رد، سه‌ول سیمه‌که‌م
 مه‌مان په‌روه‌رده‌ی، حه‌ریر بافه‌که‌م
 به‌یزای سو‌بجده‌م، سینه سافه‌که‌م
 سه‌ر سه‌وز و بو‌رچین، تو‌په‌ی تافه‌که‌م
 سیمورخ حه‌فت خوان، قوله‌ی قافه‌که‌م
 هه‌ناسه‌م سه‌رده‌ن، جه‌مین جامه‌که‌م
 نه‌ی شه‌که‌ر قامه‌ت، نه‌و نه‌مامه‌که‌م
 مازه^(۳) با نه‌مرووم، نه‌زان حاله‌که‌م
 شای زه‌پک‌لاوان، سو‌سه‌ن خاله‌که‌م
 شو‌خم شیرینم، شه‌که‌ر باره‌که‌م
 له قه‌ند شیرین‌تر، خواه‌ش گو‌فتاره‌که‌م
 دل‌به‌رم تو‌نی، تو‌ی دل‌داره‌که‌م
 دل‌خو‌شیم هه‌ر تو‌ی، تاکه یاره‌که‌م
 تو‌یج ده‌ست کو‌تا که‌ر، له نازاره‌که‌م
 که‌م سزام بده‌ر، هه‌ی نازاره‌که‌م!

«سینی»

«سینی» قەشەنگەن، سینی قەشەنگەن

«سینی» سیمین تەن، سیمما قەشەنگەن

نەشکوفتەن، تازەن، گۆل غونچە پەنگەن

گۆل غونچە کە ی وەك، «سینی» قەشەنگەن

ئەبرۆ کەمانەن، موژە خەدەنگەن

مەیلش ھا لە سۆلج، نازش لە جەنگەن

نیاواو نیم پەس، هیما هەر کالەن

کالۆ بالا بەرز، وەنەوشە خالەن

سەلخۆی خە یالێ، وەلەدغەزالەن

پەوێلێ پەم کیش، پامیش مەحالەن

پەری پەیکەرەن، حۆری سرشتەن

سەرپاش وە نوور، خودایی پەشتەن

سیمای سیمین تەن، سیمین عوزارەن

سەرو سەهی تەرز، سەوزە پوخسارەن

بەهار شیوەش، ئەوەن پەرگۆلەن

گۆل لە لەتافەت، لوتفش خجلەن

بەهار عومرش، خەزانش نەبو

«الله» پەنگ زەردی، ئەرزانش نەبو

نەبو گۆل غونچە، پەنگ و پووش بێ پەنگ

نەوینووم هەرگیز، نازیز وە دلەنگ

بیداد له شوومی، چه‌فتی چاره‌ی من
 هاوار له نه‌حسی، به‌دستاره‌ی من
 شه‌رجوی شه‌پناشوی، تیرشه‌پ له شمس
 قه‌ساس قاتل، خوینی هه‌زارکه‌س
 جه‌رده‌ی جادوووگر، ته‌ریده‌ی ته‌پرده‌س
 به‌موویه موحکهم، ده‌س و پای پیل به‌س
 وه‌بۆی باده‌ی مه‌یل، «پۆسه‌م» خومارکه‌ر
 وه‌نیشاره‌ی چاو، شیر وه‌شکارکه‌ر
 له‌ب وینه‌ی غونچه، نیش ناز چون خار
 شیرین چون شه‌که‌ر، تال چون ژارمار
 نه‌مام هه‌ستیم، له‌پیشه‌ساوهرد
 وه‌بسای فه‌نا دا، گهردم به‌رد وه‌هه‌رد
 «نه‌حمه‌د» هه‌میشه، وه‌مه‌یلش مه‌سه‌ن
 تسا مه‌حشر وه‌تای، زلفش پابه‌سه‌ن

دیدم دیدی به

دیدم دیدی به، دیدم دیدی به
 له دیدت دور بو، دیدم دیدی به
 سهول سیم نه‌ندام، سه‌رو سیم‌قه
 شیرینیت شیرین، خارجه‌ن جه‌احه
 شه‌کر زوانیت له‌حه‌د بیه‌ن په
 وه‌ زوان به‌ستی زوان «نه‌جمه‌د»
 مه‌سپارووت به‌زات، «الله‌ الصمد»
 هه‌نی نه‌ویتی، له‌دونیای دوون به
 خاترخار مه‌به‌ر، چه‌رخ به‌کارشه‌ن
 پای نازاران له‌نگ، له‌بازارشه‌ن
 شیرینی نه‌وی، چون تو شیرین بو
 سه‌وزه و بالابه‌رز، زلف‌عه‌به‌رین بو
 «گول نه‌ندام» که‌نیز، ده‌ست و جامت بی
 هه‌زاران «به‌هرام»، گرد دامت بی
 «عوزرا» مه‌عزووره‌ن، له‌پرووی جه‌مالت
 «وامق» وامه‌نده‌ی، عقل‌و که‌مالت
 «له‌یلن» به‌شیو زلف، پرپه‌شیوته‌ن
 «مه‌جنون» لیویای، خال لیوته‌ن
 «ته‌رسا» که‌ی چون تو، وه‌ش ته‌رزه‌ور بی
 «سه‌نعان» واپه‌ریش، بی‌تاب سه‌ور بی

نیسه من «سه‌نغان»، تو هه‌رئو «ته‌رسای»
 نه‌ته‌رسای له‌حق، نه‌حوال نه‌په‌رسای
 خوش بی تو «ته‌رسا»، من «سه‌نغان» بیم
 هه‌رساتی سه‌دبار، وه‌قوربانت بیم
 نیسه بو وه‌یاد، ویه‌رده‌ی وه‌رین^(۱)
 من که‌روه «فه‌ره‌اد»، ویت که‌روه «شیرین»
 هه‌رئان مونه‌زر نامای نازیم
 که‌رو وه‌به‌هار فسل پاییم

شهم جه ماله کهم

شهم جه ماله کهم، شهم جه ماله کهم
 ناری های نازیز، شهم جه ماله کهم
 ته سه لای دله‌ی، پر خه یاله کهم
 قووت غه زای پوچ، ماه و ساله کهم
 نه گهر مه پهرسی، چوونه‌ن حاله کهم
 نه دبییه عاقل، پر که ماله کهم
 جه وساو دهیده‌م، له دیدت دوورنه
 خوار و خومار و، زار و بن نوورنه
 دیدم کام دیده، نهو دیده‌ی ئاهوو
 به دین دیدت، داروو ئاره‌زوو
 نه‌قش کارگای، دیدم گهرته‌ن ته‌نگ
 خاوه‌ر دوور له پروم، پرومی دوور له زه‌نگ
 سوورمت سیمای ساف، چون ئاوحه‌یت
 حبه‌ن له حه‌لقه‌ی، دایره‌ی زولمات
 مه‌وج له تافه‌ت، له پرووی له وحه‌ی سیم
 چون زه‌نجیره‌ی ئاو، وه شنوی نه‌سیم
 زه‌نه‌قدان چون گوی ئاو له هه‌ر لاه
 موعه‌لق مدران وه پرووی هه‌واوه
 غه‌بغهب وینه‌ی، سیف خونساری ره‌شته‌ن
 ره‌شته‌ی له‌قای حق، باغچه‌ی بهمه‌شته‌ن

روشن وینهی دور، له تیف تر له گول
 گول له له تافهت، نهو ماته و خجل
 به یازهی به یزای، بلووری گهردهن
 عاشقان پهریش، زووخ دل وهردهن
 سیمه، سفیده، سافه بئ گهردهن
 به یازهن به رزه، زهریفه زهردهن
 سیایی زلفان، بئ گهردی گهردهن
 نقش مانیه، پهریم تا مهردهن
 مه خسوسه غونجهی، نه شکوفتهی دهان
 په نگین تر له بهرگ، گولباغی له بان
 زیبای ته بیعت، گولکاری گهردهن
 عاقیق وه مه عده، مرواری گهردهن
 به پرتزه ی پازان، پرتزه ی شه که رپنز
 شیرین چون شیرین، شیرین په روپز
 وه ناز عشوه، دل مه کاوونی
 به مهیل موبهت، سهنگ مه تاوونی
 خورشید شهرمه ندهی، شوق شیوه تن
 ماه مه عزوور له پرووت، نه ختر لیوه تن
 شمشاد سه جده بهر، به رزی بالاته تن
 سرش سهر بوله ند، گهرد پالاته تن
 «تارانی» ته رزان، «شیرازی» شیوه
 هه رکهس موینوت شیت مه بوو لیوه

«كەوك» خوەش خەرام پاى كۆسارمى
سۆسك^(۱) سۆسەن خال پاى نىسارمى

وەسفى يار

ئاھوو لە سەر خەت، شمش زەپى دىم
شمش پراويان، لۇلى تەپى دىم
«لۇلۇ» بەستەى قولف، قاپى قەلا دىم
قەلا لە شاخەى، تۆپى تەلا دىم
تەلاى تۆپ لە فەوق، قولەى قافى دىم
قولەى قاف وە بان، بەحسافى دىم
وە رووى بەحرەو، دوو گووى گەوھەر دىم
لە گەوھەر چەشمەى، شىر و شەكەر دىم
ئەو جوى شىر پەوا، وە بەھەشتى دىم
ئەو بەھەشت پەوا، وە گول گەشتى دىم
يەك جەمال مەا، دوو حەفتەمى دىم
عەقرب لە قەمەر، غەزال چەمى دىم
تېپ سەياحى، دەيجوور زەنگى دىم
چەنى تورك مەست، مەخمور جەنگى دىم

تورکان ته‌رده‌س، شه‌پر جوئی شه‌پری دیم
تیرشان له‌خوی، شاهووی به‌پری دیم

جام جه‌م جه‌مین

جام جه‌م جه‌مین، جه‌مین جامه‌که‌م
تازه‌ره‌سیده، نه‌ونه‌مامه‌که‌م
حه‌کیم حازق، «لوقمان» فامه‌که‌م
مه‌له‌م دلّی، تازه‌زامه‌که‌م
که‌مه‌ند زولفت، بخه‌ی بی‌دریغ
ماوه‌ری سه‌د چون، قوله‌ی قاف له‌بیخ
وه تیغ نه‌برووت، دوو نیم‌که‌ره
وه پیزه‌ی پازان، سه‌د قیم‌که‌ره
بو‌مه‌زه‌ی له‌زه‌ت، زهرده‌خنده‌که‌ت
په‌ی نه‌شه‌ی مه‌ستی، تازه‌به‌نده‌که‌ت
وه به‌های گیان، وه پی‌م بفروشی
خوه‌شه‌خو‌ت وه دم‌س، خو‌ت پی‌م بنو‌شی
وه موژگان تیر، موژه‌ی شه‌ست چه‌م
له‌پا ده‌ر تیریت، هزار چون «پوسه‌م»

نەر وه دیده‌ی ناز، بدیهی وه «په‌راو»^(۱)
 «په‌راو» په‌ر تاپه‌ر، مه‌که‌ری وه ناو

سو‌سه‌ن خالی دیم

شیرینی شیوه‌ی، شهم جه‌مالی دیم
 کان مه‌عرفه‌ت، کوی که‌مالی دیم
 چ قه‌د چ قامه‌ت، چ شمشالی دیم
 چ سه‌رو سه‌می، سو‌سه‌ن خالی دیم
 چ سیف چ نارنج، پرته‌قالی دیم
 نارنگی و ترنج، لیموی کالی دیم
 نه‌قش و نگین و، له‌عل و لالی دیم
 دو‌رو مه‌رجان و، لیو و خالی دیم
 زه‌نه‌خ چون گوی سیم، ته‌لای قالی دیم
 هه‌ر خالی قیমে‌ت، یه‌ک مه‌حالی دیم
 چ به‌ت چ بو‌رجین، قوله‌نگ و قازی دیم
 چ چه‌رخ، چ شاهین، چ شابازی دیم
 نه‌مه‌ردام ساتی، نه‌جای من مه‌ویای
 چون من دوو دیده‌ی، سیای ویت مه‌دیای

۱- کیوی به‌رز و دیاری له‌نزیکی شاری «کرماشان».

بەر مەشیا جە پای، ئی شەھد تالی
 ویت مەدیای ئەر و مەخت لیت، مەویا حالی
 عەقل و فکر و فام، هۆش و بەشارەت
 گشت بە نیم نەگات، مەدای وە غارەت
 وە ئیلا من و یم، تۆ ھەر ویتەنی
 بێ سوودەن و اچوون، ماچی شیتەنی
 مە کەرە وە «کەوک»، دیدەت کەر وە «باز»
 باز ھەم تۆ ماچی وە من بێ ھەفاز
 فیدات بام شیرین، شە کەر بارە کەم
 لە شەھد شیرین تر، خواش گوفتارە کەم
 شاباز شەش دانگ، شۆن شکارە کەم
 شابال شاھین، شەو بیدارە کەم
 «چەرخ» چابوک چەنگ، چاو خومارە کەم
 «ھەلۆی» وە ھەلمەت، کلاودارە کەم
 «کەوک» پا نەخشین، پای کۆسارە کەم
 سۆسک سۆسەن، خال سای نساڕە کەم
 پەوێلە پەمکیش، سەر قەتارە کەم
 لاقەید لە شنۆی، میر شکارە کەم
 بویدەر لە تەقسیر، دەورە ویدەرە
 مەکیشە وە بەین دۆسیمان پەردە
 دل «ئەحمەد» بە تیر، نازت زامدارەن
 وە مەلھەم میھرت، برینش چارەن

بۆی عه‌تر گۆلت

بۆی عه‌تر گۆلت، پهی نه‌شه‌ی حالَم
 ناغافل شه‌مال، ئاوه‌رد وه‌ مالَم
 عـارفانه‌وار، وه‌ چ که‌مالی
 سـلامش که‌ردم، په‌رسام هه‌والی
 واتم: فیدات بام، په‌یک پره‌ونه‌ر
 مه‌حرهم ئه‌سرار، دلدار و دل‌به‌ر
 قه‌ده‌مت وه‌ خه‌یر، موشه‌ره‌ف که‌ردی
 پهی سه‌ره‌رازیم، ته‌شریف ئاوه‌ردی
 راست واچه‌ ساده‌ی، سه‌رم له‌ پـێته‌ن
 چـمانی نامهی، ئازیم پـێته‌ن
 وات: به‌لێ نامهی، نازک خه‌یالی
 ئوتاد دانای، ساحیب که‌مالی
 به‌ستنه‌ن کـیاسته‌ن، په‌یت چون ده‌سته‌ی گۆل
 باز که‌ر بـوانه‌، پهی ته‌سکین دل
 دیم نامهی نامی، هام فه‌رده‌ که‌ی فه‌رد
 به‌ر ئاوه‌رد و دیم، مو‌تالعه‌م که‌رد
 بو‌سام و نیام، وه‌ سه‌ر بیانییم
 سفیدم ته‌بدیل، که‌رد وه‌ سیاییم
 په‌فیق شه‌فیق، هه‌رده‌ جارانم
 سه‌فا به‌خش، نه‌خش به‌زم یارانم

دل مه‌دهر وه دهس، تازه نه‌ورزه‌سان
 ویت مه‌وزه وه دام، نه‌وزه و چاومه‌سان
 دینشان په‌ی دین، دینداران سه‌مه‌ن
 نه‌رچ دین بی دین، دل‌به‌ر سه‌مه‌ن
 نه‌مه‌شو وه ی‌باد، دۆسه‌که‌ی گیانی!
 نه‌و پۆی کونگه‌ره، وا ویت مه‌زانی
 سه‌یر کونگه‌ره‌ی، ساف و ساده بی
 تماشای نازیز، فه‌وقه‌لعه‌ده بی
 له‌و په‌ستاخیزه، قیامت خیزا
 نازیز په‌په‌ی نوور، خوه‌رشید مه‌بیزا
 زلف که‌رد وه زه‌نجیر، خالّش به‌دانه
 به‌دام ماوه‌ردش، خویش و بیگانه
 هه‌ر مورخ پۆحی، مه‌دیا نه‌و چاوه
 پاش پابه‌ند مه‌ویا، به‌و دانه‌و داوه
 دوو مار دوو نه‌ژده‌ر، له‌سه‌ر دۆشش بی
 پاسه‌بان حه‌لقه‌ی، ته‌لای گوشتش بی
 دوو تورک دوو که‌مان، دووسه‌د تیرش بی
 هه‌ر تیری دووسه‌د، شیر نه‌چیرش بی

من سهرعی و لیوه

من سهرعی و لیوه، تو وینهی مهجنوون
 تو دیده گریان، من دیده پرهوون
 تو پهی دین له یلی، من پهی دین تو
 تو های له کام کاو، من هام له کام کو
 من پهی تو خهریک، تو هه ردهی دوجهیل
 من هه ر شهیدای تو، تو هه ر شیت له یل
 بهلکه بای موراد، نه سهرای دوجهیل
 من یاونو وه تو، تو یاونو وه له یل
 یهک رو نه جایه، سهرای خوه تهن تهرز
 دا وه دهستمه وه، نامهت «فهرامه روز»
 نامهت گرت له دهس شیربهچی شیرگیر
 موتالعهم کهر ددیام بهو ته حریر
 جه وه شیت نهی سهر و نهو سوهیل ره شتم
 تهجدید بی جه نهو، عومر گوزه شتم
 گله گی نامای، نامهت لیم کهر دهن
 نامای نامهی تو، نه رواحم بهر دهن
 راسه هام وه کیش، گیسوو که مه ندان
 نامهت وه عشق، سهرمه شق ره ندان
 سا من کهی چون، تو زامم خه تهره ن؟
 کهی چون تو دین و، دنیام دل بهر ه ن؟

كهى من وينهى تو، خرقه پوښانم؟
 كهى من چون تو شيت، ناز فروښانم؟
 پاسه دوړ نه گوښ، ساحيب هوښانم
 هام پيالهي به زم، ناز فروښانم
 نازان چون خفتان^(۱) وه سهر پوښانم
 پسواى رابتهى، مار له دوښانم
 من بى ترس له تير، نانهى رهييان
 زوانم جه وه سف، شوخان نه كيښان
 شايستهى نه وساف، وه سف سفاى
 من گله دارووم، كه م نيلتفاى
 گله وه گله، بيو مورتايق
 نه تو چون جارن، نه من چون سابق
 تفرقه دى شادى و شور گرېنم
 بى تو نايتهن، هوون و نه سرېنم
 قه سم به و كه سه، نه زا و نه مه ردهن
 دوورى بالاي تو، كارى پيم كردهن
 هوښ و گوښ و نوتق، قه و عقل و فام
 عشق و شوق و زهوق، نه مندهن جه لام
 وه خسته بپوشوون، په داي په هبانى
 په نهم بواچان، «سهنان» سانى
 فيشتهر جه هيجران نه دين بالات
 جهو ساوه نازيز، دوور كه فتم جه لات

باوه‌قوش ئاسا، شه‌وییداریمه‌ن
 خه‌لکان هه‌راسان، شین و زاریمه‌ن
 من هه‌ر ئه‌و مه‌جنوون، دېوانه‌ی له‌یلم
 تۆ مه‌یل سه‌رد نه‌ویت، من گه‌رمه‌ مه‌یلم
 یه‌ك ئیمشه‌و جارێ، بې‌ه‌س وه‌ دادم
 گوشاد‌كه‌ر مو‌شکل، عوقده‌ی مو‌رادم
 «شیرین» چون «فه‌ره‌اد»، «بیستوون» وه‌ من
 قوله‌نگ غه‌رق له‌ فه‌رق، غه‌رق هوون وه‌ من

زه بوونم که ردهن

په مېز پوژگار، زه بوونم که ردهن
 ته بدیل به نه حوال، مه جنوونم که ردهن
 له گهردش چه رخ، چه واشه ی چه پگه رد
 بهرگه ردهن موهره ی، تاس ته خسته نه رد
 نه رچی که س له جمهور، زولمش نه پرسته ن
 نه فشارم گهرتن، شش ده رلیم به سته ن
 شانسم چه نی تاس، ها له که شاکه ش
 دوو خال ماوه رو نه جاگه ی دوو شش
 هه ران خاموشه ن، شه مع شادی دل
 روشن ناوی مه ر، به تماشا ی گوئل
 وینه ی په روانان، بی په رواو بی غم
 سوخته و کفته ی، سایه ی پایه ی شه م
 زارو زویرو، زه ده ی زام به سو
 زاری مه ن په ی به خت، سیام شه بو رو

سووزانی جه‌رگم

«سووزان» سووزنده‌ی، سووزانی جه‌رگم
 زام به سوّم کهردی، تا به پۆی مه‌رگم
 تا مه‌حشر کهردی، زه‌ده‌ی زامه‌تم
 مه‌م دنیا‌م سووزان، مه‌م قه‌یامه‌تم
 بزووسکه‌ی ناهر، نازت بی‌ئینساف
 مه‌که‌رۆ وه‌ توور، نهر بگنۆ وه‌ «قاف»
 وه‌ نیش موژه‌ی، خه‌ده‌نگ خۆی کاری
 سوه‌نسای سه‌نگ سوم، «ئسفه‌ندیاری»^(۱)
 چون «پوسته‌م» بنیه‌ر، وه‌ قه‌وس ئه‌برووت
 بکیشه‌ وه‌ کیش، کیش‌باف گیسووت
 به‌ سه‌د نزا‌کته‌، سه‌وزه‌ی نازفروش
 بکیشه‌ مه‌رتا، مه‌یاوی وه‌ گۆش
 وه‌ ئیشاره‌ی شه‌ست، نازت بده‌ر لیم
 تا له‌ پۆی مه‌حشر، باوه‌پ‌که‌ران پیم
 به‌ل بۆ به‌ شاهید، «یوم‌الحساب»
 شه‌هید عشقم، نه‌ده‌ن عه‌زایم
 مه‌واچان: عه‌زاب قیامته‌ بی‌ شوّن
 قیامته‌ که‌ی وه‌ک دووری بالای توّن

۱- میلی موحه‌کم و تیزی پۆلایی که‌ نه‌سفه‌ندیار به‌ هیژی بازو به‌ردی پی‌کون کردوه.

شه که رنوشه که م

نهره‌ی شیرین شوخ! شه که رنوشه که م
 نهره‌ی زام به سوی! دل وه جوشه که م
 نهره‌ی شازاده‌ی! ترمه پوشه که م
 حلقه‌ی غولامیت، هانه گوشه که م
 مهنونم کردی، نه ونه هاله که م
 سمن بوی ساده‌ی، سوسن خاله که م
 سدرشاربیم له شه‌هد، شه که رگوفتاریت
 مهنون بیم به لوتف، بوزرگه واریت
 چشم و چراغ من، وه رهوشن کردی
 یانه‌ی دل مه‌سروور، وه گولشن کردی
 وینه‌ی پهلوانان، له ده‌وران شه‌م
 یه‌ک نیمشه‌و وه شاد و یاران وه هم
 من له شه‌وق نه‌و، نه‌و له شه‌وق دل
 ده‌ست به‌رد یه‌ک ده‌سته، له وه‌نه‌وشه‌و گول
 وینه‌ی سه‌رافان، فه‌همیده‌ی عارف
 دیدم دای به‌تو، نازیز وه تارف
 تاسه‌ندی له ده‌س نه‌و جه‌مین چون گول
 بونیا وه بوش، وه ناره‌زووی دل
 وه سه‌سره‌ته‌وه، شکوفه‌ی چاومه‌س
 نیام په‌ی جه‌سته‌ی، خه‌سته‌م له پرووی ده‌س

مالام له دیدهو، بۆ نیام وه بۆش
تا مه‌رده‌ن نیه‌ن، جه لام فه‌رامۆش

په‌عنای شوخ و شه‌نگ

په‌عنای شوخ و شه‌نگ، په‌عنای شوخ شه‌نگ
شوخ كه‌سه‌نه‌دار، شه‌یدای شوخ و شه‌نگ
پشت كو‌تا پا به‌رز، قه‌د باریك ده‌م ته‌نگ
نیم نكا چون باز، چه‌رخ چه‌م قه‌شه‌نگ
وه عه‌رز به‌نده‌ی، خوار خاتره‌ته‌نگ
گۆش ده‌ر به‌شه‌رتی، نه‌كه‌ریش وه‌جه‌نگ
بنوازم به‌ناز سه‌وزه‌ی خاتره‌ته‌ر
وه‌سه‌ن وه‌هوونم دامان مه‌كه‌ر ته‌ر
هه‌رهای له‌گوریز، چون غه‌زاله‌ی به‌ر
گاهن‌های له‌سولج، گاهن‌های له‌شه‌ر
وه‌سه‌ن كو‌تا كه‌، چه‌نیم داواو شه‌ر
دانی له‌حه‌فت ئاو^(۱)، قابت نه‌ویه‌ن ته‌ر

سەوزە

دايم ھام نشين، شای مەھووشانم
 ھام پيالەي بەزم نازفرۆشانم
 وە ئەندۆھناکی، عەرزەي ویم قەسەم
 وە خال ژیر لێو، سەوزەي ویم قەسەم
 ھەر تانە پێچۆن، وە سفید بەرگم^(۱)
 بەرز نەبۆ لە عام، ئاوازی مەرگم
 سەرد نەبۆ گەرمی بازار قەردم
 شین نە کەن شوخان، جە نالای دەردم
 تا سەوزەم پۆخسار، ویش وە سەرناخوون
 وە پووی پەختما، نە کەرۆ گولگون
 وە تیشەي نازش، نە کەنێ قەورم
 وە زاری نە کات، وە گولزار دەورم
 بە پێزەي پازان، کەرۆ گول کاری
 وە سەیل ئەسرین، قەترەي مرواری
 وە نسیم مەیل ئاوپاشی کەرۆ
 خاس چون شیوەي ویش، نەققاشی کەرۆ
 «ئەحمەد» تیر ناز، سەوزەش ھا لە دل
 بەر نەشی لە دل، تا بەردش وە گل^(۲)

★ ★ ★

قه‌سه‌م نامه^(۱)

دیدم زه‌روور بی، دیدم زه‌روور بی
 دیدم پهی دیدن، دیدت زه‌روور بی
 جه‌و ساوه دیدم، له دیدت دور بی
 زه‌ینش نابینان، بیناش بی نوور بی
 نیسه‌ها دیدم دیدت دیمه‌وه
 مه‌رده بیم چمان زنده بیمه‌وه
 شوخم شیرینم شای شه‌کهرته‌رزم
 به‌رووی لوتفه‌وه گوش دهر وه عه‌رزم
 نه‌وه‌ن ناره‌زووی دین تو دارووم
 وه‌ختن له دوریت گیان بسپارووم
 اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ دیدم نه‌مردم
 دیده پهی دیدن دیدت ناوه‌ردم
 با ده‌ست ماچ که‌م قه‌زای ده‌ست لیم
 قه‌زای دوو دیده‌ی سیای مه‌ست لیم
 قه‌زای فکرو فام که‌ماله‌کوت لیم
 جه‌مین جام قه‌زای جه‌ماله‌کوت لیم
 قه‌زای بی گهردی گهرده‌نه‌کوت لیم
 له مینا گره‌و به‌رده‌نه‌کوت لیم

۱- «میرزا نه‌حمه‌دی داواشی» نه‌م شیخه‌ی له‌ته‌مه‌نی سی سالی دا وتووه.

قه‌زای قه‌شه‌نگی نازو شه‌رمت لیم
 قه‌زای مه‌یله‌کی وه مه‌یل گهرمت لیم
 قه‌زای قه‌وَل و شه‌رت وه‌فاو مه‌یلت لیم
 قه‌زای سه‌ختی وه‌خت دلّه‌ی که‌یلت لیم
 قه‌زای مه‌جه‌بت میهر و وه‌فات لیم
 قه‌زای قین و قار سولج و سه‌فات لیم
 قه‌زای شیرینی پریره‌ی پازت لیم
 قه‌زای تورکه‌کان شیرنه‌ندازت لیم
 قه‌زای دل‌سوزی و دل‌نه‌وازیت لیم
 قه‌زای شیرینی و شه‌که‌ر پازیت لیم
 قه‌زای نیفاده و لاره و له‌نجه‌ت لیم
 قه‌زای پاو خال ده‌س و په‌نجه‌ت لیم
 قه‌زای خاله‌کی نه‌قش سینت لیم
 قه‌زای وینه‌کی دی بی وینه‌ت لیم
 قه‌زای بالا‌کی عه‌رعه‌ر بیژت لیم
 قه‌زای شاماران شه‌پنه‌نگیزت لیم
 قه‌زای مه‌سی مه‌ی دیده‌ی مه‌ست لیم
 قه‌زای عه‌زیزی عه‌زیزکه‌ست لیم
 قه‌زای ناره‌زووی عوقده‌ی دلّت لیم
 قه‌زای دلّه‌کی پر له‌کولت لیم
 قه‌زای غه‌ریبی غه‌ریب که‌فته‌ت لیم
 قه‌زای نیش سه‌خت زام نه‌سره‌فته‌ت لیم
 قه‌زای زلفه‌کی پر په‌شیوت لیم
 قه‌زای خاله‌کی ژیر لیوت لیم

قه‌زای دوو دیده‌ی شهو نه‌خفتت لیم
 چاوه‌پئی نازیز غریب کفتت لیم
 وه حلقه‌ی زنار گیسوی ویت قه‌سه‌م
 وه تاق محراب ئه‌برووی ویت قه‌سه‌م
 وه پیشانی پاک پر نوورت قه‌سه‌م
 وه نوور دیده‌ی مه‌خموورت قه‌سه‌م
 وه کولم گونای گولناریت قه‌سه‌م
 وه رهنگ و روخسار به‌هاریت قه‌سه‌م
 قه‌سه‌م وه خالان خودا ره‌شته‌ک‌ت
 وه گشت و سه‌یران ده‌رو ده‌شته‌ک‌ت
 قه‌سه‌م وه قامدت لاره‌و له‌نجه‌ک‌ت
 وه گه‌نجووری ناز پر له‌گه‌نجه‌ک‌ت
 قه‌سه‌م وه بینی سیمین خاوه‌ک‌ت
 وه بو‌ی هه‌ناسه‌ی گول گول‌اوه‌ک‌ت
 قه‌سه‌م وه له‌بان مه‌ی گوونت قه‌سه‌م
 وه دو‌پردانه‌ی دو‌ر مه‌کنوونت قه‌سه‌م
 وه سه‌حه‌ر خیزی به‌یانیت قه‌سه‌م
 وه سه‌فای سوورته‌ی سه‌رکانیت قه‌سه‌م
 وه کیش که‌مه‌ند مشکینت قه‌سه‌م
 وه چین چه‌تر پر چینت قه‌سه‌م
 وه مه‌غرب پرووی به‌یانت قه‌سه‌م
 به‌یان وه مه‌غرب عه‌یانت قه‌سه‌م
 وه نیش موژه‌ی خه‌ده‌نگیت قه‌سه‌م
 وه زیبای زینته‌ی قه‌شه‌نگیت قه‌سه‌م

وه پرووناکی پروی پیشانیت قهسم
 وه نهقش نهبروی قهترانیت قهسم
 قهسم وه خهندهو گریانیت قهسم
 وه چهقهو قهرچی بریانیت قهسم
 وه بوی شهوبوی زلف شهوانت قهسم
 وه جسمو جهوهه، پهوانت قهسم
 وه تاریکی لهیل وه نههار قهسم
 وه سهختی زمسان وه بههار قهسم
 وه فسل تاوسان پر شههر قهسم
 قهسم و پایز پر سههر قهسم
 وه بهرزی چنار سهوزی سهول قهسم
 وه قهدری قیامت وه فاو قهول قهسم
 وه نهزرو نیاز نهوالهت قهسم
 وه شاهو نالهی بنی نالهت قهسم
 وه کبالی لیمو، زهردی بهی قهسم
 وه دهنگ نالهی نهوای نهی قهسم
 وه تریکهی تار مووکهشان قهسم
 وه چوبی و چهپی مهوهشان قهسم
 وه نهشهی نمای نهوهالان قهسم
 وه دیدهی سکیمای غهزالان قهسم
 وه تهجهلای خوهر وه قههر قهسم
 وه مانگو وه خوهر وه نهخته قهسم
 وه بادو باران هورو وهشت قهسم
 وه سهفاو سهیران کوو دهشت قهسم

وه هه ورو باران، به هاران قه سه م
 وه په ننگینی په ننگ نگاران قه سه م
 وه به قه به قووی یا هووان قه سه م
 وه قه سه پی که وان سه رکوان قه سه م
 وه سیمای سوور هت ده رویشان قه سه م
 وه ئاه و ناله ی دل پریشان قه سه م
 وه چه شمی ئاوان گه رم و سه رد قه سه م
 وه زکر ته وحید دارو به رد قه سه م
 قه سه م وه عه تر چنور راخان
 وه فه زاو سه فای سه بای ئیلاخان
 وه سه وه و نه سیم بای به هار قه سه م
 وه تال تال زلف کرژیار قه سه م
 وه خه وش و خاشاک بای زلان قه سه م
 وه خال گه رده ن که ل ملان قه سه م
 وه ئاوکانی جوگه و چه م قه سه م
 وه وه و سه ل و ئومید خاتر چه م قه سه م
 وه کوئی «ئاویده ر» «کوردستان» قه سه م
 وه نازکی ناز چاو مهستان قه سه م
 قه سه م وه پیران سه حه رخیز قه سه م
 وه جوان مهردان خو پاریز قه سه م
 وه ئاو سه فای شادی ده ر قه سه م
 وه چه شمی خزر «ئاویده ر» قه سه م

وه «پژوه»^(۱) و «زیکه»ی «ساراهون»^(۲) قه‌سه‌م

وه دوودو ده‌م‌هی ده‌ماوه‌ن قه‌سه‌م

وه شیوه‌ی شوخان بی‌وینه قه‌سه‌م

وه سه‌فای س‌ه‌راو «شه‌روینه»^(۳) قه‌سه‌م

قه‌سه‌م وه زه‌ردی خوه‌راوا قه‌سه‌م

وه قه‌له‌ندران بی‌ماوا قه‌سه‌م

قه‌سه‌م وه سه‌باو نیواران قه‌سه‌م

قه‌سه‌م وه ماه و ستاران قه‌سه‌م

وه حوسن به‌هار ئازیزان قه‌سه‌م

وه ره‌نگ‌زه‌ردی ره‌ز پایزان قه‌سه‌م

وه زام «فه‌ره‌اد» «بیستون» قه‌سه‌م

وه داخ‌داری له‌یل وه مه‌جنون قه‌سه‌م

وه شیوه‌ی شیرین وه په‌رویز قه‌سه‌م

وه ئیش زامان دژنه‌ی تیز قه‌سه‌م

وه نه‌ندوه‌ناکی عه‌رزهی ویم قه‌سه‌م

وه به‌رزی بالای سه‌وزه‌ی ویم قه‌سه‌م

وه په‌ریشانی زلف‌تو قه‌سه‌م

وه نازاری ناز‌تلف‌تو قه‌سه‌م

وه بی‌ده‌رمانی ده‌رد‌دل قه‌سه‌م

وه ناله‌ی بولبول عه‌تر‌گول قه‌سه‌م

وه مه‌یل له‌یلن وه «مه‌جنون» قه‌سه‌م

وه «فه‌ره‌اد» وه عه‌شق «بیستون» قه‌سه‌م

۱- پژوه و زیکه ناوی شوینیکه له باوه جانی که ناوی شەفا بە خشیان هه‌یه.

۲- ناوی کیوینیکه له نزیکه‌ی پژوه‌دا.

۳- شاریکه له نزیکه‌ی جوانرۆ. (سه‌راو بالاخانی).

وه نه قش شاپور رهنج وه باد قه سه م
 وه شوومی «شیرو» ی نامراد قه سه م
 وه ناله ی «خه سره و» دم خه و قه سه م
 وه شین شیرین نیمه شه و قه سه م
 وه ی گشت قه سه مه نه من وه رده نم
 دهك ده ست چون ده ین شو وه گه رده نم
 دوو مار زلفت بووزه له دوشم
 چون «زه حاك» كه ران سه ر وه تو ی گو شم
 هیچ نیم وه ته نگ ماحه رای نی شم
 شه رته ن تا مه حشر نازیان بکی شم
 سا بو تو یچ چون من نه ر وه فاداری
 مه سموومی وه مه ی باده ی دل داری
 بنیشیم ساتن وه ناره زووی دل
 نه ر سه م وه سه م بو سه م مه بو پاتل
 «نه حمه د» سه ناخوان شیوه ی شه مته ن
 نه ر چه مو بته لای زه هر سه مته ن

ئازیزم قاری

ئازیزم قاری، ئازیزم قاری
 ئیمسال نه و بهار، له به ختم قاری
 سومایی بینای، دوو دیده تار
 دیده دَل پهی دین، تو بئی قه رار بی
 چه مان چمان چه م، له چه م بی زاری
 چون له چه مه دا، چه نادیار بی
 قامه تم چه مان، چه میان چه و رده ن
 چه مانم چمان، چه مان پرده رده ن
 له یلم نه هارم، داج ده یجورده ن
 بینایم بینام، بئی تو بئی نورده ن
 گولم سونبولم، ته سه لای دلم
 وه هار فده رده حش، نیه ن بئی گولم
 بولبولان یه ک یه ک، وه سه رشاره و
 به و سه و ت نوای، نه و به هاره و
 به و کزه و سووزه ی، زه و ق دله و
 به و رووی گول نیشه ن، وه و رووی چله و
 هه ر یه ک وه نه و عی، شین و زاریشه ن
 هه ر یه ک له گولئی، ئیتتزاریشه ن
 بولبوله که ی دَل، من بئی قه رار بی
 به دَل مه نالا، گول نادیار بی

فغانش به یاد، یادگاریت بی
 مه‌رامش به مه‌یل، شه‌و بیداریت بی
 گا مه‌ست سه‌رشار، گا په‌شیو له‌ده‌رد
 هر شه‌و مه‌نالو، تا وه‌شه‌فه‌ق زه‌رد
 وینه‌ی په‌روانان، سووزیای پای شه‌م
 که‌م که‌م گیان ته‌سلیم، مه‌که‌رد وه‌بی غم
 چه‌قه‌ی چریقه‌ی، شه‌قه‌ی چو‌قه‌ی دل
 قرچه‌ی قه‌قه‌سم، مه‌نزل وه‌مه‌نزل
 مه‌شیا ته‌ی مه‌که‌رد، سه‌حراو ده‌شت و ده‌ر
 چون ته‌م نیست له‌بورج، قوله‌ی «ئاویه‌ر»
 هر نه‌وه‌ن په‌ی دین، دیدت تاسه‌مه‌ن
 «ئاویه‌ر» عاجز، دووی هه‌ناسه‌مه‌ن
 سا بده‌ی دیده‌م، جه‌هر سه‌ه‌ردا
 وه‌دووی هه‌ناسه‌م، له‌«ئاویه‌ر» دا
 بدل ساتی به‌دین، دیدت بی‌ته‌م بو
 ساکن له‌ده‌رد و، فارغ له‌غم بو
 نه‌سرینم چون پروود، پو‌خانه^(۱) هر پو
 یا تاف لافاو، ئاو «گاوه‌پو»
 سه‌روازن وه‌بان، کو‌ی بریانه‌وه
 توغیان سه‌یل که‌رد، وه‌گریانه‌وه
 دوور با شه‌فه‌تم په‌شیوه‌ن حالت
 بو‌ئیش سه‌رو، بو‌زام بالت

۱- پروود یه‌عنی: چوم، پرووبار، روار، به‌لام پو‌خانه به‌نو شوینه‌ده‌لین که‌ئاوی پرووبار له‌سه‌ری دا
 جهریانی هه‌یه، جیگه‌ی پروود.

له تاوشت دهر، ئیش زام تو
 پهی ئاه و نالهی بی ئارام تو
 نیسه بریاگه، بۆت ئارامه کم
 بۆزامت ناسور، کفتهن زامه کم
 چیش مه بۆ ساتی بی ئیش کهری
 وه مه لهم مهیل ساپیش کهری

دیدهه بی دهماخ

دیدهه بی دهماخ، دیدهم بی دهماخ
 نهو رۆ دیم دیدت، دیدهم بی دهماخ
 خهم دا له غهم دا، قامه تم بی قاخ
 پهی بی دهماغیت، ههر مه کیشام ناخ
 ههرهای له گوریز، چون باش ته تاران
 ویت پهنا مه دا، له میرشکاران
 من هم چون سهیاد، له گوشه و کنار
 جویات بیم مه خفی، نهك وه ئاشکار
 سه رسام سادار، ئاشوفته حالی
 دیم ئاما ویهرد، به چه غه زالی
 مه شووف بیم له کهیف، شادی دام وه دل
 ره نگین بی ره نگم، ره نگین تر له گول

چمان وه پیتم دای، دنیا سهرته‌مام
 په‌ی دینت دیدهم، بی وه ره‌هنمام
 دیا له قودره‌ت، دانای سیاحیب سرپر
 له‌توی تاریکی، مه‌دروشا چون دوپر
 شیرینان ئاسا، شازاده ده‌ستور
 دوور وه دوور مه‌دیای، وه ئهو به‌زم سوور
 دیده‌ت چون شاباز، توپرکه‌رده‌ی شکار
 مه‌ست نه‌و چون جاران، غه‌مین خومار
 دیم که وه بازی، ندار ی مه‌یلن
 مات ی، ماتلی، عاجزی خه‌یلن
 ده‌سته‌ی زلف دیز، سیای ره‌یحنایت
 مه‌للول بی وه بان، ته‌خت پیشانیت
 پرچین بی له‌قین، ئه‌بروی که‌مانیت
 سه‌نگ مه‌کرد وه ئاو، نگای نه‌هانیت
 ماه روخسارت، گرفته‌ی غه‌م بی
 به‌دین دیده‌ت، دیدهم ماتم بی
 غونجه‌ی ده‌هانت، به‌ناز شکوفته‌ن
 ناخ به‌نیش غه‌م، ریشه‌ی دل سفته‌ن
 نه‌مه‌ردام بدیام، جار ی جه‌مالت
 بی‌وسام ده‌س و، په‌نجه‌ی شمشالت
 بغه‌لتام چون تاس، ته‌خته نه‌رده‌که‌ت
 بکه‌فتام وه خاک، پای بن گه‌رده‌که‌ت
 دوو دیدهم وه گه‌رد، پالات بساوام
 سه‌یر کردم بالات، هه‌رتا بتاوام

به وینهی بولبول، وه ناره زووی دل
 بی هوش بکه فتام وه بوی عه ترگول
 وینهی په روانان، له دهوران شه
 بسوزام وه شهوق، جه مالت که م که م
 نومیده وارم، نه بۆ وه نساوات
 بازهم بمالووم، چه م له خاک پات

نازیز غه مینه ن

پووشین چون په رچه م، مه حز ئی احترام
 مه لولولن وه بان، بالای نه ونه مام
 ریشهی ده سمالان، لفکه ی که لاغیش
 په شیوه ن وه بان، بهرگ قه لاغیش
 نه شادی و نه شهوق، نه مه زاقشه ن
 گره ی غم له توی، نه بروی ناقشه ن
 تسۆز غم گرتن، نایه نه ی ره نگش
 ته بدیل که ردن ره نگ، شیوه ی قه شه نگش
 شه مال بسۆ چون من، دل وه ناله وه
 نهو تسۆزه له پرووی، نهو بماله وه
 شفاف دهر وه شهوق، شیوه ی قه شه نگش
 دوباره چون گول، ره نگین که ره نگش

ده‌سته‌که‌ر زلفان، سیای چین‌چینش
چین‌چین‌که‌ر وه بان، جام‌جه‌میش
دایه‌ره‌ی دو تاق، نه‌بروش پر زه‌وق بو
لب‌خه‌ندان چون‌گول، دل‌پرله‌شوق بو
ئومیده‌وارم، رَبِّ الْعَالَمِین
هه‌نی نه‌وینم، نازیز وه غم‌مین

یه‌ک زلانی‌هات^(۱)

ئیتدا به‌نام، یه‌کتای نیلاهی
نگاره‌نده‌ی چه‌رخ، له‌ماه‌تا‌ماهی
سانع سه‌نعت، سه‌ماوات و ئهرز
سازش ده‌هنده‌ی، هه‌ریه‌ک وه‌یه‌ک تهرز
به‌ره‌کس جارن، یه‌ک زلانی‌هات
رایحه‌ی په‌یحان، به‌خشا وه‌ولات
زلان ئه‌گه‌رچ، بایه‌خه‌ت‌ره‌ن
خاس‌تر له‌شه‌مال، دیسم موعه‌ت‌ته‌ره‌ن
شه‌میش وینه‌ی، په‌وزه‌ی به‌هه‌شت بی
فه‌زاش فه‌رح‌به‌خش، سه‌فای گول‌گه‌شت بی

۱- «میرزا نوحه‌دی داواشی» نهم شیعه‌ی له‌جراوی نامه‌ی یه‌کئی له‌هاوه‌لانی نووسیوه.

خلس‌ته‌ر له شه‌مال، شه‌یدای شه‌وق له شه‌ر
 به‌و ته‌ور پو‌شا بی، سه‌خرا و ده‌شت و ده‌ر
 ساف‌ته‌ر له نه‌سیم، خواه‌ش بوی موعه‌ته‌ر
 نه‌مبه‌رنه‌فشان که‌رد، «پروانه‌ر» یه‌کسه‌ر
 سه‌رسام بیم واتم: داخم یه‌ چیشنه
 یاوا پیم و دیم، نامه‌ی تو پیشنه
 دیام به‌و نامه‌ی، عه‌مبه‌ر پیزه‌وه
 به‌و گو‌فته‌ی شیرین، شه‌که‌ر پیزه‌وه
 پر نیلتفات بی، مه‌ملوو له به‌ینه‌ت
 فسارغ بیم له غم، په‌ژاره و مه‌ینه‌ت
 نیزه‌ار که‌رده بیت، په‌ی تاسه‌خواریم
 من به‌تر به‌ تیر، دووری تو کاریم
 نومیده‌وارم، نسه‌بو بسه‌ ناوات
 باز هم بمالووم، چه‌م نه‌ خاک پات
 به‌شاره‌ت نامه‌ی، شیرین عیاره‌ت
 غوسه و هم و غم، گشت دا به‌ غاره‌ت
 وه‌ بوی باده‌ی مه‌یل، عه‌تف سه‌فای تو
 سه‌فا دام له دل، ویم به‌ وه‌فسای تو
 به‌و پیزه‌ی، پازان عه‌مبه‌رین تو
 به‌و گو‌فته‌ی شیرین، شه‌که‌رین تو
 سه‌رشار و شاداب، له شیره‌ی قه‌ندت
 له فه‌ردان فه‌رد، دانا په‌سه‌ندت
 شاد بیم به‌ نامه‌ی، موخلس نه‌وازیت
 به‌ پوقه‌ی په‌قم، نوکته‌په‌ردازیت

ئەشعارت یەك یەك، سەپافی كەردم
 بە ئاھەنگ نەزم، عەرووز ئاوەردم
 یەك نەهێج و میزان، بێ تەفاوت بی
 توحفەی تازەیی تەر، پەر تەراوەت بی
 ھەر چەند ئازیز گیان، دۆر شکافیت کەرد
 وەلێ چەنی من، بی ئینسافیت کەرد
 چون چەندی بە جەور، دل پارە کەردی
 بێ چارە چون من، بێ چارە کەردی
 خەم دا قامەتم، خاس خاس لە غەم دا
 بە مورخ پۆحم، دانەیی سەتم دا
 پەر وازەن وە پوو، سەحرای عەدەم دا
 غەرقەن لە گێجاو، بەحر مائەم دا
 بە نیش سەر نیش، خاس نەقاشیت کەرد
 تازە کەردی زام، نەمەك پاشیت کەرد
 باقی «والسّلام»، «ئەحمەد» فداتە
 تووتیای دیدەش، گەرد پالائە

شیرین تالی یه ن

شیرین تالی یه ن، شیرین تالی یه ن
 شیرین شیرینیم بی تو تالی یه ن
 چون قه قه نس جه ستم، کوی زوغالی یه ن
 نه فسووس شیرین که ی، تالیش حالی یه ن
 دل له تاو تهو نه لهای ئاوشه ن
 گل مه ورد له گل، گلار او شه ن
 دل له تاو تهو، توونو تاوی خوه ی
 وشک و سووزانه ن، له بی ئاوی خوه ی
 چاو چمان پشه، وه نیش تیژی
 نهو له باتی دل، خویناو نه ریژی
 په نگ زه ردو زه عیف، لیو وشک و پر بار
 به هارم هر ئان، زمان قه هار
 باغم بی سه مه ر، باغچه م بی گوله
 بولبولم بی گول، مات و ماته
 پوزم بی وه شهو، شهو شووم تاره
 دهر دم بی دهر مان، زامم نهو گاره
 ده مستو پا به سته ی، تو پردام ده ورم
 نه ماگه تاقه ت، تهوانای سه ورم
 وه سواسه ی خه یال، نه داو تاره زوو
 سزام بی نه دهن، هر شهو تا شهو سوو

ناره زو و خه یال، نه‌دای وه سواسه
 خه ریکن شیم کهن، هه ر شه و له تاسه
 له و ساوه «نه‌حمده»، گیر داوته
 سووزیاو سووختهو، دل که واوته
 زامی هه ر به سوَن، ده‌ردی کاریه
 خورد و خوه‌راکی، شین و زاریه

شنه فتم سادر کریان قه‌رارم

قوریان قه‌رارم، قوریان قه‌رارم
 شنه فتم سادر، کریان قه‌رارم
 نه‌ر ویت به ته‌دبیر، نه‌که‌ری چارم
 حه‌تمی مه‌کیشو، نازیز وه دارم
 بفهرموو: نازیز! «نه‌حمده» بیچاره‌س
 که‌ی قابل ئیعدام، یا وه قه‌ناره‌س
 بوه‌خشه خه‌تاش، به تای زلف ویت
 شیتنه، دیوانه‌ن، با بواچووم پیت
 نه‌ر داخ داری لیش، توپچ هه‌ر داخش که‌ر
 گوناکاره‌نان، دیل دوساخش که‌ر
 یا وه ئیشاره‌ی، فه‌راشان چاو
 سزاش ده‌ر نه‌وه‌ن، تا مه‌بو وه ناو

یا بازش به و زووخ، زامان گاری
با هر بنالو، بهی یادگاری

قوربان مه یله کهم

قوربان مه یله کهم، قوربان مه یله کهم
تازه بی وه خت، نامت مه یله کهم
جوش ناوهرد دلّی، له غم که یله کهم
خروشا سیروان، ئه سر سه یله کهم
به غارت به ردی، فکرو فامه کهم
نشته ر دای له زام، تازه زامه کهم
کولیاوه زامان، ناسور که فته کهم
بیدار بی نه روای، له غم خه فته کهم
سه رتاپا وه نار، خه یالت گپریا
تاقه تم تاق بی، قه رارم بپریا
تا نامت یاوا، بو نیام وه بو ش
ناهر هیجران، دووریت بی خاموش
له نه شته ی نامی، باده بیژه کهت
له فهرمایشات، مهستی خیزه کهت
شادم که رد نسامی، پر به شاره تت
به شیوای شیرین، خواهش عیباره تت

یە کێ بۆ چون تو، ساحب قەلم بو؟
 دەست و قەلەم، هەر بێ قەلم بو
 مەست بێم بەو نامە، عەمبەرفامەو
 مەلەم وار نیام، وە پرووی زامەو
 سەرتاسەر نامە، ئەدیوانە بی
 گشت پەندو ئەندەرز، تەبیانە بی
 «ئەحمەد» وە قوریان، شەق خامەتەن
 هەر ئان مووتەزیر، ئامای نامەتەن

بیجار کە ی بیجار مەحبووبە جارەن^(١)«بیجار» کە ی بیجار^(٢)، مەحبووبە جارەن

ماوای مەحبووبان، هەزار هەزارەن

بێ نازی نیە، یە کسەر بانازن

غەریب نەوازو، شە کەرین پازن

گشت کە مەند کلاف، مشکین لە دۆشن

هەم ناز ئە سین، هەم ناز ئە فروشن

«ئەرمەن» وە یە ک، «شیرین» شیرین بی

ئەویش وە هوونی، شازادە ی چین بی

«ئەرمەن» بێ شیرین، کە ی سەفا دارۆ

هەر پۆ لە «بیجار»، شیرین مەوارۆ

زەمسەن «بیجار»، ئەر چە قەهارەن

لە بۆی گول پوخان، ماچی بەهارەن

گەردەن بێ گەردان، سەوزەو بالابەرز

بە ناز ماوەران، قوڵە ی قاف بە لەرز

بەرگ پەش پە ی نەخش، نزاکەت پۆشان

پە ی عەزای «حسین»، جۆشان خرۆشان

دەس دەس ئە گرن تێنە خە یابان

نەوا بکەفن، لە بەر یە خەندان

١- ئەم شێعرە ی بۆ «آمان الله خان اردلان» کوپری «غلام علی خان» نووسیوە.

٢- جاری دار بی.

نه گهر باز که ران، په خه و قولفشان
 شه مال بشانو، ده سته ی زلفشان
 نه سیم عه ترش، په خش بو وه سارا
 مه ست مه بان په کده ست، داراو نه دارا
 قوریان له دووریت، زامه تم سهخته
 جات خالی، گهرمه، بازار تهخته
 خوهش بهرگوزارهن، شه ونشینشان
 شه کهر نه واری، له شیرینشان
 هر شه و چون شه وگر، به زم عه رووسی
 جه من بو سوجهت، خاسه ی خووسی
 شیرین تر له گشت، گشت کوردسانین
 فارغ التحصیل، عیلم نینسانین
 نه شو تا پوی، مه حشر له هو شم
 حه لقه ی غولامی، کریان وه گو شم
 ناره زووی خه یال، وه سواسه ت هه رشه و
 خه و حه رام که رده ن، له تاسه ت هه رشه و
 په روانه که ی دل، بی په روان هه رشه و
 بی سهر سهرگه رده ن، نهر بیروان هه رشه و
 وه مه رگت هه رشه و وه خسه یاله وه
 پروم مه که رد وه پروی بای شه ماله وه
 چون ماوهر د نه سیم، زلفه تاله که ت
 جه نی بو ی عه تر، لیمو کاله که ت
 مه دا پیم موزده ی، خوهشی حاله که ت
 هیمان باقیه ن، زه پره ی خاله که ت

خالت وست وه خال له دایه‌ره‌ی عه‌ین
 عه‌ینه‌ین عه‌ینه‌ینم، به‌ری که‌رد له زه‌بین
 سا ده‌ی نازیزگیان! په‌ی ده‌وای ده‌ردی
 بکیانه له گه‌رد، پالا که‌ت گه‌ردی
 شاید وینه‌ی گه‌رد، تووتیا بی غم
 پیزه‌ی بریزوون، له پروی له‌که‌ی چه‌م
 له نیش زامه‌ت، ساکن بو تاوی
 به‌لکه به راحت، بکه‌رو خواوی
 وه نیلا تا پروی، مه‌حشر بی خاوه‌ن
 «نوحه‌ده» وه ناهر، دووریت که‌واوه‌ن

میرزا نوحه‌ده داواشی
 ته‌مه‌نی ۷۵ سالی بیجار

ٴازیز وه حومام^(۱)

ٴازیز وه حومام، ٴازیز وه حومام
 چمان ته شریفه به ردهن وه حومام
 جه لا دای جه مال جه مینت چون جام
 په ی ٴاینه ی دق ٴامانی وه لام
 پیچ دای وه زلفان سیای مشکین قام
 په شتانهن وه بان بالای نه ونه مام
 خه مخه م، خه م وه ردهن خه یاته ی خام تاو
 دل نه ره جه سینگ بی مه که ردش وه ناو
 خالت به دانه و زلفت بی به دام
 مورخ پوچ به ردی وه سه رگه ردت بام
 تیغ نه بر و ت به ی ته ور خه تاتی خه ت که رد
 جه رگ و دل و و لك هه ر سی ت سی له ت که رد
 دیده ت وه سرمه ی سیای «توور» په شتهن
 چون فرشته نوور به پروتا وه شتهن
 شه فاف شیوه ی شه وقت شیرینهن
 تما شاش شه فای شه یدای هه زینهن

۱- پوژئی میرزا نوحه‌دی داواشی نه پروا بو دیداری هاوه لیکی له شاری «پاوه» به ناوی «میرزا موحه‌مه‌د نه‌عیم» که کارمه‌ندی بنکه ی ته‌ندروستی بووه پاش ماوه‌یه‌ک خانمیککی جوان و پازوه دیسن و به‌قه‌س به‌رانبه‌ری «میرزا نوحه‌مه‌د» دانه‌نن وه «میرزا موحه‌مه‌د نه‌عیم» نه‌لی: «میرزا نوحه‌مه‌د» سه‌ر هه‌ل بیره نه‌م خانمه‌هاتوه تا تو شیعریککی پیا بلئی «میرزا نوحه‌مه‌دیش» فی البداهه نه‌م چهن شیعره ی پیا ده‌لی.

سەیر جەمالت سەفای گۆل گەشتەن
 ئەر باز بۆ دوگمە ی یەخت بەهەشتەن
 چیش مەبۆ دیدەم چەنیم ناز کەری
 بە ناز ناز گۆشە ی یەخت واز کەری
 تا مورغ پۆحم بگیلۆ پیشدا
 با خاس حالی بۆ چیش هان وە تیشدا

شیرین خە یالی

شیرین خە یالی، شیرین خە یالی
 حەیفە کەردە بیت، وەستەور خە یالی
 عەیبەن پە ی شیرین، ساحیب کە مانی
 بدۆ لە خەسەرەو، ویش تانە ی تالی
 راسەن من «خەسەرەو»، دارا ئەختەرم
 شیرین جە لای تو، کەمتەر نەو کەرم
 حەیفەن پە ی «شیرین»، شیرین تەر لە قەن
 خاستەر لە «شیرین»، شازادە ی نەرمەن
 بدۆ لە دە ماغ، «خەسەرەو» تالی
 شیرینی «شیرین»، لیش نەبۆ حالی
 من هەر ئەو «خەسەرەو»، ساحیب وەفای تۆم
 من هەر ئەو «فەرهاد»، گیر جەفای تۆم

تـوولەنەمامەن، سەولەن، عەرەرن
 شوخەن، شیرینەن، شەهەدن، شەکەرەن
 زلفەن، کەمەنەن، کووتەن، زەنجیرەن
 ئەبرۆن، کەمانەن، بژانگەن، تیرەن
 چەرخەن، شاھینەن، بازەن، نەخچیرەن
 جەلای جوانەن، زاخاو پیرەن
 عوودەن، عەمبەرەن، عەترەن، عەبیرەن
 عاجەن، بەاجەن، تاجەن، سەریرەن
 حوکمەن، حاکمەن، میرەن، ئەمیرەن
 حالەن، ئەحوالەن، حەکیمەن، ژیرەن
 باشەن، نەقاشەن، دانان، دلیرەن
 شێخەن، مورشیدەن، دەسگیرەن، پیرەن
 بـسجوز تـو نـیەن، کەسێ حەریم
 نەمز چیش کەرۆم، چیشەن تەکلیم
 ئازار فیمەن^(۱)، کێ کەرۆ ژیرم
 نام ویم چون قەیس بەردەن لە بیرم
 فیمەن یانیهای، فێ هەر نامشەن
 «ئەحمەد» گیرۆدە، قەید دامشەن
 پێی پەستگاریم، نەمەبۆ لە دەرد
 شین^(۲) وتی: شیتم، کەردی ئەی هام فەرد

نازاران یەك تیر

نازاران یەك تیر، نازاران یەك تیر
 لە قەوس ئەبرۆی نازاران یەك تیر
 شاناو دا وە جەرگ من وە بێ تەقسیر
 ھەربە سۆن زامش نەمشۆ جە ویر
 گیان و دڵ بە زلف سیاش وە زەنجیر
 کەرد و گرت و بەرد ھەر دوو بە ئەسیر
 دانە ی مەحبەت وە مەیل وە شان بۆم
 وە ناخون سینە ی خوەم بۆی کرد وە شۆم
 دەس نیشانم کەرد پە ی یادگاری
 وە جو ی چەمە ی چەم کەردم ناویاری
 شایەد جە بەھرەش بەرووم گرەوی
 وە داس ئەبرۆ کەرووم درەوی

چه دەردیم کیشان

ھەر ویم مەزانووم چه دەردیم کیشان
 دڵ وە چه دەردی بێ دەرمان ئیشان
 لەزەتش نیەن ھام دەردی نەبو
 پەیی تەسکین دەرد ھام فەردی نەبو
 دڵ ئارەزووش بو دڵ سۆزش نەبو
 بسۆزۆ بە سۆز بسۆزش نەبو
 حەیفەن ئەر «لەیل» بو دیوانەش نەبو
 شەمێ بسۆزۆ و پەروانەش نەبو
 ئەو شەمە لە شەوق کەیی شەیدا مەبو
 شەھید پای عەشق کەیی پەیدا مەبو
 ئەر شەم نەسووزۆ پەروانە لە پاش
 بێ پەروا ناکاگیان تەسلیم جە پاش

خه‌یالت ئازیز

خه‌یالت ئازیز، خه‌یالت ئازیز
 هه‌ر ئان هام له‌ یاد، خه‌یالت ئازیز
 په‌شیوم چون زلف، تال‌تالت ئازیز
 ها وه‌خته بوومه، عه‌بدالت ئازیز
 په‌روانه‌م په‌ی شه‌وق، جه‌مالت ئازیز
 مه‌دهوشم جه‌ هوش، که‌مالت ئازیز
 قه‌سم وه‌ شوخی، شیوه‌که‌ت ئازیز
 به‌ شیرینی خال، لَب‌وه‌که‌ت ئازیز
 به‌ دانه‌ی ده‌ندان، مرواریت ئازیز
 وه‌ کولم گونای، گولناریت ئازیز
 به‌و چای زه‌نه‌خدان، چون چینیت ئازیز
 شه‌که‌ر نمه‌دو، شیرینیت ئازیز
 زلفان خه‌یا ته‌ی، خام‌تاوه‌ن ئازیز
 شو‌ریای شه‌ونم، گول‌اوه‌ن ئازیز
 شه‌هید ته‌برۆی که‌مانم ئازیز
 پیکای سه‌رنیش، په‌یکانم ئازیز
 دل‌سفته‌ی سووزان، دوو چاوم ئازیز
 دوو چاوت که‌رده‌ن، که‌واوم ئازیز
 تو «ته‌رسا» من چون، «سه‌نعام» ئازیز
 وه‌لن بو‌مه‌به‌ر، نیم‌انم ئازیز

ئیمانم ئه‌ر پیت، زه‌رووره‌ن ئازیز
 «استغفرالله»، مه‌ر دووره‌ن ئازیز
 ئه‌ر قولاو بده‌ی، له‌ چاوم ئازیز
 خوانه‌کا هه‌ر گیز، لیل ناوم ئازیز
 نه‌یم، نه‌مامم، عه‌ر عه‌رم ئازیز
 شوخم، شیرینم، شه‌که‌رم ئازیز
 تاوسم، ته‌یه‌ووم، ته‌وارم ئازیز
 شاباز شه‌ش دانگ، شکارم ئازیز
 به‌ردی په‌نگ له‌ پرووی په‌مه‌قم ئازیز
 شه‌مع شه‌وق زه‌وق، شه‌فه‌قم ئازیز
 هه‌ر شه‌و بیدارم، له‌ تاسه‌ت ئازیز
 بی خام که‌رده‌ن، وه‌سواسه‌ت ئازیز
 که‌رده‌نت مینای، بی که‌رده‌ن ئازیز
 گه‌ره‌و له‌ مینای، مه‌ی به‌رده‌ن ئازیز
 سینه‌ت زجاچه‌ی، زه‌لآله‌ن ئازیز
 ته‌لای په‌رجه‌لای، دوو قاله‌ن ئازیز
 شه‌مال سه‌رسامه‌ن، له‌ سامت ئازیز
 ویش بدۆ له‌ تووڵ، نه‌مامت ئازیز
 «نه‌حمه‌د» شه‌هید، شه‌ست توون ئازیز
 وه‌ مه‌ی نه‌چه‌شته، مه‌ست توون ئازیز

جە غەم خە یالت!

جە غەم خە یالت، جە غەم خە یالت!
 ماچی پەشیوەن، جە غەم خە یالت!
 غەم خە مان خەم دان، بالای شمشالت!
 غەم دان وە تالان، عەقل و کەمالت!
 غەم پات پابەند کەرد، غەم بەستەن یالت!
 غەم بێ غەم بیەن، وە چرای مالت!
 تانە و سەر زەنش، بێ سوودەن پە ی غەم
 کە ی غەم بە تیرۆ، تانە مەبۆکم
 مەگەر نازاری، بۆ بە دەم سازت
 بە پێزە ی رازان، بکێشۆ نازت
 یا سەلەوزە بە سۆز، بۆ بە هام دەمت
 بۆزۆت بە سۆز، بەر کەرۆ غەمت
 یا لە سنای چەمەن، چەشمە و سەراوی
 گۆش دە ی وە نالە ی، بۆلۆلان تاوی
 وە حەسەرەت گولان، چۆن مەلاوونۆ
 لە سەنگ سەخت تەر بۆ غەم مەتاوونۆ
 یا بشۆ وە سەر، قولە ی کۆساری
 تازە کەر حەیات، وە بای بە هاری
 نەسیم بۆی سەوزە، بدۆت ئەودە ماخ
 غەم هیچ بەرمەشو، ساکن مەبۆت ناخ

بئی غم بهر له غم، بوویار پوژو شهو
 غم کەروە «شیرین»، ویت بهر وه «خه‌سره‌و»
 یا چون په‌روانان، بئی په‌رواو بئی غم
 بسووزو بسان، چه‌نی غم کهم کهم
 نه‌گەر «نه‌فلاتون»، وه «لوقمانه‌وه»
 «نهره‌ستوو» و «سوقرات»، وه دهرمانه‌وه
 هەر چوار جه‌م بان، بنیشن وه هم
 مه‌تاوان که‌ران، ده‌وای دهر د غم
 غم مه‌بو وه باز، مه‌که‌رو په‌رواز
 شایه‌د وه گو‌شهی، چه‌م بدو‌یت وه ناز
 نه‌گەر مه‌تاوی، هەر شام هەر سه‌حەر
 تما‌شای به‌رزی، بالای دل‌به‌ر که‌ر
 عاقلان ده‌ور دن‌سیا بکه‌یت جه‌م
 به‌ غه‌یر له بو‌ی زلف نی‌ه‌ن ده‌وای غم

غە مبارم ئیمشەو

غە مبارم ئیمشەو، غە مبارم ئیمشەو
 ھانا ھام سەران، غە مبارم ئیمشەو
 جە ئیش زامان، ئەو گارم ئیمشەو
 تا سەحەر جە دەرد بیدارم ئیمشەو
 چون «خزر» نە گێج، زولماتم ئیمشەو
 مەر خودا بدا، نە جاتم ئیمشەو
 بیاوم وە ئاو، حەیاتم ئیمشەو
 بئۆشرووم وە یاد، مە ماتم ئیمشەو
 ئەلوەدای نە فەس، ئاخەرن ئیمشەو
 قابز پە ی قەبزم، حازرەن ئیمشەو
 وە مەرگت ئە گەر، نەوینوت ئیمشەو
 چون گۆل نە نیە رووم، بۆ نە بۆت ئیمشەو
 ھەرچەند نە سەودای، نازارم ئیمشەو
 فێشتەرەن قووی، ئازارم ئیمشەو
 با خار غەمان، خەریکم ئیمشەو
 وە حال مەردەن، نزیکم ئیمشەو
 گەرفتار دەرد، ناخارم ئیمشەو
 بار غەم بێەن، وە بارم ئیمشەو
 بێریان ھازلە پاو زرانیم ئیمشەو
 مەنالووم جە دەرد گرانیم ئیمشەو

جه غم حه رامهن، خاو نه چاو نیمشه و
 شاهم مه کهرؤ، سەنگ وه ئاو نیمشه و
 مه دهوشم وه بؤی، عه نبه ریژ نیمشه و
 مه ستم وه له قای شه کهر بیژ نیمشه و
 چون گدای شاران، بی پوولم نیمشه و
 چون شاهان له تەخت، مه عزوولم نیمشه و
 چون فەرهاد کوله نگ، نه فەرقم نیمشه و
 سەر تا پا وه هوون، دل غه رقم نیمشه و
 شیویا گهن جامه ی، ره ونه قم نیمشه و
 چون په ز قه ساو، شەق شه قم نیمشه و
 وه شه ن ئه ر له مه ی لیوانی نیمشه و
 تا سه حه ر کهرؤم، میوانی نیمشه و
 به دل ببؤ وه ئاو حه یاتم نیمشه و
 رۆشن ببؤ جه نوور زولماتم نیمشه و
 مه فتون چون «نه سحاب، نو خدوودم»^(۱) نیمشه و
 گیر بلیسه ی نار، پر دوودم نیمشه و
 «نه حمده» تا وه رۆی، ره ستاخیز نیمشه و
 زام داره و زامین، ببؤ نازیز نیمشه و

۱- اشاره به داستانی «اصحاب اخدوده» له سووریهی «بروج» له قورئانی کهریم. «نه سحابی نو خدوده» نه شکه نه جه گهران و کافرائی بی ره حم و دلره ق بوون که له «یه مهن» دا چالیکی قول و دریزیان که ندبوو وه له بی چاله که دا ناگر بکی زوریان داگرسان و له تیمان داوانی مه سیحی گهره کیان بوو ده ست له تیمانه که یان هه ل گرن کاتی له گهل موقاو مه ت و پراو یستانی نه و خودا په ره ستانه به رانه ر نه بوون، نه وانیان نه خسته ناوی نه و چاله پر له ناگهره و خویشیان له لای چاله ناگهره که پاته و یستان سووزیان و برژان نه وانیان سه یر نه کرد.

قومری مات جه رات

قومری مات جه رات، که بوو تهر سه رسام
 ته یهوو تهرز تهور، که بک خواهش خه رام
 به عیشووه له نجه، گریشمه و لاره
 پاره مه کهیت جه رگ، شیر وه نیشاره
 له یلام به لیلای موشکین گیسوت
 پوشای پی نه زهر، بهد به ماه پروت
 نمه یو وه وه سف، گیسوت به شمار
 کلافن له تهرج، تایی خه یاته ی شار
 شمشاد سه جده بهر، به رزی بالاته ن
 سه رش سه ر بولهنده، گهرد پالاته ن
 سه رو سه بز به رز، سه ر له سایه ته ن
 سه رسام سادار، بولهنده پایه ته ن
 دانه ی گرامی ده ریای نه له ستیم
 گهنجوور کوی گهنج، سه رمایه ی هه ستیم
 مه مواچووم چیوی، دانای صاحب هوش
 هوش بون نه یو، جه لات فهراموش
 بولبول نه که رده ن، گه شت گولزارت
 مه نالو تا پو، شهو له نازارت
 گول غونچه ی باغچه ی، باغت نه پرسته ن
 قولف باغچه ی گول، تو هیمان به ستنه

سهرمایه‌ی هستی ویت، نه‌دهی له‌دهس
 دانه‌ی مه‌عنویت، نه‌دهی وه ناکه‌س
 شیشه‌ی شادی و شوق، ویت نه‌دهی له سه‌نگ
 نگه‌داری کهر، به ناموس له نه‌نگ
 ناخوه شم وه‌لی، دل‌خوه شیم نی‌دهن
 تو وه‌ش‌بای وه‌شیت، پی من ئومیده‌ن

دیدم زه‌روور بی

دیدم زه‌روور بی، دیدم زه‌روور بی
 دیدم پی دیدن، دیدت زه‌روور بی
 جهو ساوه دیدم، له دیدت دور بی
 زه‌ینش نابینان، بیناش بی نوور بی
 نیسه‌ها دیدم، دیدت دیمه‌وه
 مه‌رده بیم چمان، زنده بیمه‌وه
 شوخم شیرینم، شای شه‌که‌رت‌ه‌رزم
 به پرووی لوتفه‌وه، گوش ده‌وه عه‌رزم
 ئه‌وه‌ن ئاره‌زووی، دیسن تو دارووم
 وه‌خته له دوریت، گیان بسپارووم
 «الحمد لله»، قییلهم نه‌مه‌ردم
 دیده پی دیدن، دیدت ئاوه‌ردم

چه زانان حاله؟

چوونه‌ن پۆله‌گیان!، چوونه‌ن پۆله‌گیان!
 چه زانان حاله چوونه‌ن پۆله‌گیان!
 چه شمانم چه شمه‌ی خوونه‌ن پۆله‌گیان!
 پۆحم ئاواره‌ی توونه‌ن پۆله‌گیان!
 تا بین هیچ باکم، نه‌وی پۆله‌گیان!
 بی ئیوه جگر چاکم پۆله‌گیان!
 خاموش بی چرای، مالم پۆله‌گیان!
 بی ئیوه شکیان، بالم پۆله‌گیان!
 چون دار گر به‌سته‌ی، نه‌فتم پۆله‌گیان!
 سووزیا ریشه‌م و، که‌فتم پۆله‌گیان!
 به‌هارم وه تار کریان، پۆله‌گیان!
 گول باغچه‌م وه خار، کریان پۆله‌گیان!
 هیچم بی ناکات، گریان پۆله‌گیان!
 ها وه‌خته بوومه، بریان پۆله‌گیان!
 به‌ند به‌ند نه‌عزام، گشت جیان پۆله‌گیان!
 پۆژم وینه‌ی شه‌و سیان پۆله‌گیان!
 شه‌وان تا وه پۆ، الفراقمه‌ن
 چون تاق‌تاق‌کهره، هه‌ر تاق‌تاقمه‌ن
 جه‌و ساوه پۆله، له ئیوه دوورم
 زه‌یمن نایینان، بی‌تا بی نوورم

جاری هه‌والی، بدهن وه شه‌مال
 به خوه‌ش هه‌والی، باوه‌روم وه حال
 وه نیلا مه‌بووم وه کوته‌ی زوغال
 گهردم مه‌شانو، زلان یا شه‌مال
 وه‌ختن جه‌ ناهر، دووریتان به‌کده‌س
 بسوزووم نه‌وه‌ن، تا بووم وه قه‌قه‌س
 بکیانن نامه‌ی، بو بنیه‌م وه بوش
 نامانه‌ن پوله، نه‌که‌ن فه‌راموش
 چون بولیول به‌لکی وه بوی عه‌تر گول
 غه‌م و خه‌فه‌تم به‌ر بشو له دل

★ ★ ★

ئەي دِل تا وه كهی؟

ئەي دِل تا وه كهی، های له ته لاتوم؟
 له به حر خه یال، خام ویت که رده ن گوم؟
 بو بیدار به ره، له خاو غه فلهت
 سه ره ر ئاوه ره، له په رده ی خه جلەت
 وه سه ن پا به ندی، وه هه واو هه وهس
 ته سلیمی وه دهس، وه سه وه سه ی عه بهس
 ویت فرب مه دهی، وه خه یال بازی
 نیه نی وه ته نگ، رای چاره سازی
 په رکه نده و په شیو، خام و بی چاره ی
 دوچار تو پر دام، نه فس عه ماره ی
 ئی خه رمان ویت، کرد وه کای بی دان
 گیری له بیر، بی ئاوو بی نان
 ویت به ده ست ویت، وستى وه زلله ت
 وه بار ئاوه ردی، ئی عه یب و علله ت

شه‌مال وه گیره‌ن

شه‌مال وه گیره‌ن، شه‌مال وه گیره‌ن
 شه‌مال یه‌ك ئیمجار، نامات وه گیره‌ن
 ئیده‌ن مه‌واچوون قبیله‌م زویره‌ن
 دل زه‌ده‌ی سه‌رنیش، په‌یکان تیره‌ن
 شادیش لئ بیزار، غه‌مش له ویره‌ن
 شادیش له توور دام، غه‌مش نه‌سیره‌ن
 هه‌نی وه سوخته‌ت، نه‌دارو مه‌یلئ
 قه‌لاخی که‌رده‌ن، داخینه‌ن خه‌یلئ
 مه‌واچوون: زلفان، سیای چین‌چینش
 بی‌نازه له پای، تای عه‌ره‌قچینش
 دواره بی‌که‌یفه‌ن، شوخی شیوه‌که‌ش
 هه‌ر خوه‌م وه قوربان، خال لیوه‌که‌ش
 شه‌مال یه‌ك ئیمجار، حال‌م په‌شیوه
 په‌ی په‌شیوی نه‌و، خال ژیر لیوه
 ئامان سه‌د ئامان، به‌ل بیاوی پیش
 مه‌بادا وه نیش، ناخون که‌رو پیش
 تا‌قمه‌ی تا‌قیه‌ش، هه‌وا دان له فه‌وق
 ره‌خشانه‌ن چون مانگ، چوارده‌ی پر شه‌وق
 فه‌قیانه‌ش فارغ، وه شه‌ماله‌وه
 بیچ وه‌رده‌ن چون مار، وه دوو باله‌وه

چه تفه ی چه تر چه م، چه میدن وه هم
ستون بالاش، خه میدن له غه م^(۱)

گولان مونته زیر

کولم گونا سور، وهك هه نار ساوا
گه رده ن زهرد له تهرح، زهردی خوه راوا
ساداری سو سدن، سیمای شیوه تن
شه قایق له شهوق، شیوه ت لیوه تن
گولان مونته زیر به رناتمانته ن
چون به هار ده سیان به داماتنه ن
نالهی بولبول په ی قه ده م په نجه تن
شمشاد حه سره تمه ند، ده سو په نجه تن
پاس تهر له سه رو، چه مهن بالاته ن
چه مهن مونته زیر، پاوو پالاته ن
گولان که ی له تهرز کالای والاته ن
به نه فشه که ی چون، خال ئالاته ن

ئازیز خە یالم

ئازیز خە یالم، ئازیز خە یالم
 پەشیوێن پەریت هەر ئان خە یالم
 وه مهرگت سهوزە، شای سۆسەن خالم
 تا مەحشەر بە دڵ پەریت ئەنالم
 چیش مەبۆ دیدەم دەردت لە مالم
 باز هەم بکەری فکری وه حالَم
 لە خەرمان مانگ جەمالت شەوئ
 دڵ خوێشم ئەگەر پێم بدە ی جەوئ
 لە مە یگوان لەب شەگەر پێزە کەت
 بە مەیل و کەرەم حاتەم پێزە کەت
 بە پێزە ی مووبەت بی نیازم کەر
 وه شەو بۆی زلفەت سەر ئەفرازم کەر
 بۆ بە حەلقە ی «حە ی» دەس بەن کەن دەسم
 نەر دەس خە تا کەرد با بکەن قەسم
 «ئەحمەد» رازین بەو گەزە ی «حە یه»
 بەو شەرت بیاوێ دەست بەو دوو «بە یه»

شیرین و فهرهاد^(۱)

رؤیشتنی «شیرین» بۆ سه ر له شی «فهرهاد»

«نحمده» چون «خانای»، خلس خه یال خامه

نیشنا که رد بهی ته ور، نی نامی نامه

شنه فتش «شیرین»، بالا زه پرستون

ستون که رد قامه ت، له پشت گولگون

به شین و شیوه ن، به دادو بیداد

داد مه که رد مه وات، «فهرهاد» ناشاد

کام دل جه سه نگ بی، زه دهی خه ده نگ بۆ

چون «فهرهاد» سه رش، سپه ردهی سه نگ بۆ

دوچار به لای، کۆس ناحه ق بۆ

فه رقش چون «فهرهاد»، وه تیشه شه ق بۆ

وات: وه که نیزان بی په ردهی شه رمی

با شین «فهرهاد» گیریم وه گه رمی

شین نه و شه و:

نه و شه و «شیرین» شین، په ستاخیز مه که رد

نفرین وه به خت ته خت، شای «په روئیز» مه که رد

چون سپیده ده م، غونچه ی سوبح خیزا

شیرین چون «شیرین»، تالی شه و بیزا

۱- رخنه له چیرۆکی «شیرین» و «فهرهادی» خانای قوبادی له لایه ن «میرزا نه حمده دی داواشی» واته به بیروهستی هونه ر نه م چه ن شیعه بۆ ته و او بوونی نه و چیرۆکه پێویسته.

چه نی که نیزان، دور دانه ی مه کنون
 ته شریفشان بهرد، وه پای «بیستون»
 دیش فهاد چون شیر زامی خه تهرناک
 له پای «بیستون»، که فتهن وه هیلک
 تا دیش زیرنا، له پشت گولگون
 واروو وینه ی گول، ویش کرد سهرنگون
 وه تاک پروالا، چون غه زاله ی تاک
 وه چالاک نیا سهر، فهاد وه چاک
 وه زایلله ی بهرز، فهادش لاوان
 وا لاوان تا سینگ، «بیستون» تاوان
 «شیرین» په ی مه لهم، شه فای نیس نهو
 دهم نیا وه دهم زامو، پیش نهو
 واتش: فدات بام «فهاد» ناشاد
 شیرین مه رده بای، سهرت دا وه باد
 «شیرین» چون شیرین، شیرین تهر له قهن
 ثاوه ردش وه هوّش، فهاد کوکهن
 فهاد وات: نوّخه ی، «شیرین» نه مه رد
 گیان شیرین فدای، گیان شیرین که رد
 «شیرین» وات: «فهاد»، په ی چه واکه ردی
 «فهاد» وات: «شیرین»، واتن: تو مه ردی
 من که شنه فتم، نام مه رگ تو
 مه رگم واجب بی، راست بو یا درو
 نینه «شیرینه ن»، جه رای دلّداری
 نامان په ی «فهاد»، مه که رو زاری

ئانه «فهره‌اده‌ن»، گیرۆده‌ی عه‌شقن

په‌ی نه‌هل عاشق، ئینه سه‌رمه‌شقن

هه‌رکەس چون فهره‌اد، عه‌شقش پێشه‌ بو

فه‌رقش مه‌بو شەق، مه‌ودای تیشه‌ بو

عاشق که‌سیوه‌ن، نه‌نیشۆ وه‌ شاد

تاله‌ پای مه‌تله‌ب، سه‌ر نه‌دۆ وه‌ باد^(۱)

۱- «میرزا نه‌حمه‌دی داواشی» نه‌یگوت که‌ چیرۆکی «شیرین» و «فهره‌اده‌که‌» «خانای قریادی» به‌ شیعر گوتوویه‌ له‌ بری شوین دا که‌م و کوو پری هه‌یه‌و نات‌ه‌واوه‌ وه‌ نه‌مه‌وی ته‌واوی بکه‌م و نه‌وکه‌م و کوو پری ده‌ر بکه‌م نه‌م شیعره‌ی به‌و بۆنه‌وه‌ گوتووه‌ به‌لام نه‌ج‌هل مرو له‌تی پێ نه‌داو هه‌ر له‌ نه‌و س‌اله‌دا (۱۳۵۹ ی هه‌ تاوی) کۆچی دواینی کرد.

دیدم که‌رده‌وه

دیدم که‌رده‌وه، دیدم که‌رده‌وه
 دیدم دل‌ه‌وای دیدم که‌رده‌وه
 دووباره جه نو‌گفت وه دهرده‌وه
 زه‌هر زام زووخ دوریت وه‌رده‌وه
 گرپه‌ی بلّیسه‌ی شه‌ره‌رخیزه‌کم
 ناه و هه‌ناسه‌ی دوزه‌خ بی‌زه‌کم
 دل‌ه‌ی دی‌وانه‌م دواره دی‌ویاوه
 کوش که‌فته‌وه و شادیش شی‌ویاوه
 سه‌یلات نه‌سرین تو‌فان بی‌زه‌کم
 له‌چه‌مان چه‌م، چه‌سرت پ‌یزه‌کم
 سه‌د ئستوار فکرش وه‌هم‌دا
 فام‌دا به‌سه‌ر سه‌نگ سه‌خت سته‌م‌دا
 کولی‌اوه زامان زه‌دی زامه‌تم
 داخ‌مین داخ‌دار، تا‌قیامه‌تم

شیرین بیژه کهم

شیرین بیژه کهم، شیرین بیژه کهم
 فرههنگی مهتاب شیرین بیژه کهم
 شاباز شاهین شه پئه نگیزه کهم
 بهی قه تل ناحق، له ستیزه کهم
 شیرین چون شیرین شای په رویره کهم
 وه نه وشو شه و بوئی عه نهر پیزه کهم
 وه پیزه ی پازان شه کهر پیزه کهم
 سه رو سه می تهرز سه حه رخیزه کهم
 گوش دهر وه عهرزم هه ی نازیزه کهم
 وه حه لقه ی زلف کهر حه لقاویزه کهم
 بکه ر له بالات سه راویزه کهم
 وه موژت بکه ر بزمار پیزه کهم
 هم نیشان دهری په ستاخیزه کهم
 که لافی سو سن مشکین پیزه کهم
 وه حه لقه ی کلّاف دوو سیای حه ی دا
 بم پیچه وه توول بالای چون نه ی دا
 نیجازه بدهر وه حه یانه دا
 برژین خوینم وه به یانه دا
 فرهاموش نه بو ده سمه دامانت
 زه نگین کهر وه هوون جاگه ی زامانت

وا خوه شه «نوحه‌ده» بۆ به قوریانت
ته سلیم بۆ له بهین هه‌ر دوو به یانت

قیبله‌م وه لاما‌ن

قیبله‌م وه لاما‌ن، قیبله‌م وه لاما‌ن
په‌ی چی ناوه‌ردی ته‌شریف وه لاما‌ن؟
گه‌ردی به‌خاتر شه‌ریفه‌ت یاوان؟
لیتمان تو‌ریاگی بی‌گوناو تاوان؟
فدات بام ساده‌ی شای نه‌ونه‌مامان
قه‌ده‌م په‌نجه‌که‌ر ناسۆره‌ن زاما‌ن
یا تالی له‌و زلف خه‌یا‌ته‌ی خامان
بده‌ر وه شه‌مال ده‌سم وه دامان
فه‌رامۆش نه‌بۆ ئامان سه‌د ئامان
یا ویت یا شه‌مال بکیان وه لاما‌ن
وه ئیلا زلان خه‌یزیان وه جه‌خت
سه‌راو «قه‌لاش»^(۱) که‌رده‌ن وه پاته‌خت
له‌گه‌رمی سه‌بوون شه‌را‌ره‌ی شه‌ره‌ر
پای ده‌لیل برپیان له‌پای پا‌گوزه‌ر

زلان وه ئاهر بئی دوودو پسرگر
 ها کەرد وه قەقەس سارای دەشت حور^(۱)
 پوست بهنی کەردەن وه «داله‌هۆ» وه
 به‌یдахش کوان و کۆی «به‌مۆ» وه^(۲)
 چه‌نی «ساراوەن»^(۳) هاله ستیزه
 بیژنا فه‌زای سه‌یران «پیزه»^(۴)
 وا هو جوم به‌ردەن روو وه «خانه‌شور»^(۵)
 خه‌یالش ئیده‌ن که‌روش وه کۆی «توور»
 «قالیچه» و «ئەشکی» تا وه «بانی نار»
 ئاگر وارانەن «تاریکه» یه‌ك جار^(۶)
 «ئەزگله» و^(۷) «قەیتول»^(۸) تا وه «بانەدار»^(۹)
 «گاری»^(۱۰) گپر سەندن مه‌سوزیو بئی نار
 «حەسەن گایار» و^(۱۱) «یادگار» و «بالول»^(۱۲)
 تەم غەم پو‌شان په‌شیو‌ن مه‌لول
 ئیسه‌ ئه‌و ئازیز له‌ و خارسانه
 له‌ سه‌ختی زلان دل هه‌راسانه

۱- مه‌به‌ست ده‌شتی و‌ره‌ که‌ له‌ ناوچه‌ی «باوه‌جانی» «جوانرو» یه‌، «میرزا نه‌حمده» هه‌ندی جار ده‌بستی حوری هه‌ناوه‌ وه‌ په‌یگوت له‌ میژوودا ماوای مه‌ردومانی سه‌ربه‌رزو نه‌به‌زو ئازاده‌ بووه‌ که‌ زو‌رو زلسی زو‌رکارانیان قەبول نه‌ کردووه‌.

۲- «به‌مۆ» و «داله‌هۆ» ناوی دوو کۆی به‌رزن له‌ سنووری «ئیران» و «عیراق» دا.

۳- هه‌مووی ئه‌م شو‌ین و مه‌حالانه‌ هی «باوه‌جانی» «جوانرو» یه‌.

۴- پشین.

۵- پشین.

۶- گوندیکه‌ له‌ سنووری «ئیران» و «عیراق» سه‌ر به‌ شاری «ئەزگله».

۷- چوار لادین سه‌ر به‌ شاری «ئەزگله».

۸- زیاره‌نگه‌ یه‌ که‌ له‌ نزیکێ «جوانرو».

۹- کۆیکه‌ به‌رانبه‌ری «به‌مۆ».

۱۰- زیاره‌نگای «ئه‌هل حق» له‌ ناوچه‌ی «پیزاو».

۱۱- زیاره‌نگای «ئه‌هل حق» له‌ ناوچه‌ی «پیزاو».

مه‌گه‌ر خوداوه‌ن بینای بوله‌ن مال
 وه ئیراده‌ی ویش نازل کات شه‌مال
 وه فه‌ر نه‌سیم ساراو ده‌روده‌شت
 دواره «ده‌شتی حور» که‌رو وه به‌ه‌شت
 بی‌چۆ وه توول به‌ژن بالا‌ک‌ه‌ش
 بمالۆ وه چه‌م گه‌رد پا‌لا‌ک‌ه‌ش
 سه‌رشار بو وه سه‌یر کالای والای نه‌و
 مات بو له به‌رزی به‌ژن بالای نه‌و
 په‌نگین که‌رو په‌نگ په‌نگینش چون گول
 وا بسۆ به‌ ناله باوه‌رو بولبول
 وا بی بمالۆ گه‌رد پروی خالش
 بشانۆ زلفان مشکین تالش
 گه‌ردی نه‌گیرو گونای بی‌گه‌ردش
 هه‌ر بی‌گه‌ردته‌ر بو‌گه‌رده‌ن زه‌ردش
 زه‌ردی گو‌ی زه‌نه‌خ لیموکاله‌کی
 نه‌قش «مانی» یه‌ن چمان خاله‌کی
 «نه‌حمه‌د» لاله‌که‌ر به‌ل بو شه‌مالی
 تا ئازیز له ده‌س زلان نه‌نالی
 شه‌و شنۆی نه‌سیم شه‌وبۆی «ده‌شتی وپ»
 به‌ر دان وه گیانم ئاگر گرای گپ

نهم وئسنه له کاتی دیداری «میرزا نه حمه‌دی داواشی» له پېشانگای تراکتورسازی «ئالمان» له «تاران» له لایهن موهندیسی ئالمانی وه وه‌رگیراوه. موهندیس نه‌لئی: به «میرزا نه حمه‌د» یلین چه ئیرادی له زاهیری نهم تراکتورره‌دا ده‌بیئی. میرزا نه حمه‌دیش دوو رخنه له ته‌راجی تراکتورره که یان به یان ده‌کا که بو‌نه‌وان زور به که‌لک و پاینج ده‌بی. پاش چهن سال وئسنه که‌ی له گهل نامه‌به له ئالمانه‌وه بو ده‌ئیرینه‌وه وه نه‌لئی وئنه که‌تمان له کارخانه‌ی خو‌ماندا داناوه وه به ناوی ئوستای خو‌مان یادت لی ده‌که‌ین.

شنۆی سهحه رخیز

شنۆی سهحه رخیز، شنۆی سهحه رخیز
 شنۆی سهرگاوان، شنۆی سهحه رخیز
 پهنگ پهزی گولان، سورخ و سهوزو دیز
 پهنگ و بوئی بهار، بهرگ زمسان بیز
 شهندهی به پهزای، بهرز سهراوینز
 سهراف دانهی، خال خوردهی پیز
 شانای تای توغرای، زلف نازیزان
 پهشتهی وهنگ وهن، فسل پاییزان
 شکافندهی سهخت، کلبله ی کاوان
 توغیان چه شمه ی، کونه ی سهراوان
 نسیم شنۆی، وهش بوئی بهاری
 سهروه ی سهفابهخش، دل و دلدار ی

عەرزەم کەرد مەجنوون!

عەرزەم کەرد «مەجنوون»، دێوانە ی دیدەت
 باوەفاو بەینەت، مەینەت کەشیدەت
 سەلامش وە لای، «لە یلا» کیاستەن
 دین دیدارش، وە ئاوات واستەن
 دیم دەم چون غونجە ی، نەشکوفتە ی سەحەر
 باز کەرد بە ناز کەرد، سەحرا موعەتەر
 واتش: هیچ جە «قەیس»، وێم نیەن رازی
 سیاسەت چە نیم، مە کەرۆ بازی
 وە لەحامل ئەو شوخ، شای شیرین شیوہ
 بە تر لە زلفش، حالش پەشیوہ
 مەنی وە مووبەت، نە دارو مە یلێ
 قە لاخی کەردەن، داخینەن خە یلێ

گيان وه لهب ياوا

گيان به لهب ياوان، پەي تۆ ديدەمەس
 چيش ماچى بەرشۆ، يا گيلۆ وه پەس
 نەر بۆ دامانت، بگيرروم وه دەس
 شەرتەن تا مەحشەر، نەيكەم مەرەخەس
 سا تويچ بۆ بە زات، فەرد فەريادپەس
 ئازاد كەر مورغى، رۆحم لە قەفەس
 سەماوەرى دڵ، تاكەي بجۆشۆ
 چەم تاكەي پەي تۆ، پەردەي تەم پىشۆ
 نەسرېم نە چەم، پەي تۆ خرۆشان
 دڵ پەي تۆ بادەي، مەينەتش نۆشان
 ساكن كەر كۆلەي، دڵەي پىر جۆشم
 رەوشەن كەر ديدەي، ماتەمى پىشۆم
 سۆبەكەي دلىم، پىر تاوى نارەن
 سووزىاي سووزان، مدام بىدارەن
 فايدەش چيشەن، كۆش كەفتە بۆ
 دڵ پەي ئەو بىدار، دڵ ئەو خەفتە بۆ
 دلىدارو دلبەر، مەبۆ يەك دلى بۆ
 نە ئەم بى خەبەر، ئەو دلى غافل بۆ
 نەك يەك بى غەم، ئەو زام خەتەر بۆ
 نەر ئەم بسووزىو، ئەو بى خەبەر بۆ

ریزه ی نه لماسه^۱

ههوا ته م نه نگیز، نه شوور شینش
 زه مین بی وه گل، خوون و نه سرینش
 ریسه ی نه لماسه، مه ریزا له سهر
 مهویا وه سورمه ی، ژیر دیده ی دلبر
 توخم به نه فشه ش، له ی فسل ده ی دا
 شه ندو بی وه کشت، له سه حرای وه ی دا
 بی وه فره وهر دین، فره وری ده ی گوزه شت
 وه گولشمن که ردش، چون نوردیبه هه شت
 موشک نه فشان زلف، دیز نازیزان
 بو ی نافه ی ناهووی، موشکین مه بیژان
 نه ک وه ک تورپه ی لوول، له ولای لاوان
 یه ک یه ک وه مه لوول، خانش مه لاوان
 شوغای شه فقه خیز سینه ی سیم دوزان
 ناهر له بایر «سنجایی» خیزان
 گونا گولگونان، گولگون هوون بی
 نه ققاشی ته راش، نیش ناخوون بی
 بال چه م چون مه وچ، هه ور به هاران
 نه سرین چون قه تره ی، شه بنه م مه واران

۱- نه م شیعره وه سفی چه مه ری به ک بووه له ناوچه ی «سنجایی» کرماشان.

خەم مەویا قامەت، وە پرووی کۆتەلدا^(۱)
 سینگ مەدا وە سەر، زێن مەخمەلدا
 پۆل پەلکە شوپ، زلفان سۆسەنی
 شیرین چون شیرین، شیوخ ئەرمەنی
 پەبی کەردن دەستەیی، پەلکەیی زلف دیز
 دەور مەدان لە دەور، چەمەری پەرۆیز
 ھەر یەک وە پازیی، «خوسرەو» مەلاوان
 دڵ نەر جە سەنگ بی، چون مۆم مەتاوان
 قومری تەلەتەن، جۆشان خرۆشان
 دێبای ھەور غەم، ماتەمی پۆشان
 یەک یەک لە قودرەت، دانای ساحیب سەر
 جە تۆی تاریکی، مەدرۆشان چون دوپ
 نازک نازاران، نزاکەت فرۆش
 گیسووکە مەندان، موشکین مار لە دۆش
 وە شانەیی پەنجە، خەیاتەیی خامان
 مەپێزان چون گۆل، دەس دەس بە دامان
 مەیدان گای شیوەن چەمەری و زاری
 گرتە بی بە ویش پەنگ بەھاری
 بەنەفشە، شەوبۆ، گۆل جە غونچەیی ھوون
 سیمای پۆمەتان پۆمەت مەکەرد پوون
 خەمیا بی قامەت نەوتوول نەمامان
 مەپێزان قەترەیی ئەسەری بە دامان

۱- کۆتەل: ئەسپی کە لە تازیەدا دەیگێرن و جل و بەرگی مردووە کە لە سەری دانەن.

مەحبوب گۆلی وەن

مەحبوب گۆلی وەن، وە ئارەزۆو
 وەشەن وە تاسق، کەریش وە بۆو
 تماشای شوخان، شە کەریار پەند
 وەش تەرەن لە نۆش، شیرەیی شەھد قەند
 مدام چون بۆلۆل، بە دڵ بنالی
 ھەر ئان خاک پاش، وە چەم بمالی
 ھەمیشە وە بۆی، مەیل ئەو مەس بای
 تا مەحشەر وە تایی، زلفش پابەس بای
 سەوزەم تۆ چون گۆل، «ئەحمەد» بۆلۆلەن
 تاکەیی بنالوو، داخت لە دلەن
 زەنجیر مەیلەت، بووگە پابەستم
 تا مەردەن وە بۆی، مەیل تۆ مەستم

بی‌مه‌یلی وه‌سه‌ن

ئه‌ر دیدت وه‌ ناز، بدیهی وه‌ «په‌راو»^(۱)

«په‌راو» په‌ر تا په‌ر، مه‌کهری وه‌ ئاو

وه‌ تیغ ئه‌برۆت، دوو نیمه‌م که‌ره

وه‌ پێزه‌ی پازان، سه‌د قیমে‌م که‌ره

بو‌ مه‌زه‌و له‌زت، زه‌رده‌ خه‌نده‌ که‌ت

په‌ی نه‌شه‌ی مه‌ستی، تازه‌ به‌نده‌ که‌ت

وه‌ به‌های گیان، وه‌ پیم بفرۆشی

خوه‌شه‌ خوه‌ت وه‌ ده‌س، خوه‌ت پیم بنۆشی

بی‌مه‌یلی ئیتیر، وه‌سه‌ن به‌سه‌ن به‌س

«نوحه‌مد» که‌م وه‌ ناز، ویت که‌روه قه‌قه‌س

دوور که فته‌ی وه‌ته‌ن

دوور که فته‌ی وه‌ته‌ن، کوردسانه‌کم
 ته‌سه‌لای دل‌هی، هه‌راسانه‌کم
 کوردستانی وا، پهی من به‌هشت بی
 زمسانش جه لام، ئوردیبه‌هشت بی
 ئیسته وه بی تو، نار حیرمانه
 په‌شیویش وه بار، غم وه خه‌رمانه
 «ئاویه‌ر» ماته‌م، «ئامانیه»^(۱) ماته‌ن
 «عه‌زامیه» عاجز، چه‌مه‌پای پاته‌ن
 «سه‌ر ته‌خت» و «بانتاو»، وه‌کول سه‌فاوه
 بی‌سه‌فان بی تو، هان وه جه‌فاوه
 «زه‌فه‌ریه» زاهر، زار و دل ته‌نگه‌ن
 بول‌بولش په‌شیو گولش بی په‌نگه‌ن
 سه‌رچه‌شمه‌ی «خزرش»، خیزا و خه‌زان که‌رد
 زه‌رده‌گیش پهی شار، «سته» نه‌رزان که‌رد
 «نزامیه» نیه، سه‌فای جارانش
 مه‌حروومه‌ن جه‌دین، دیده‌ی یارانش
 «خه‌سراوا» نیه‌ن، چون جارانش نازش
 شیویان بسات، سۆز و گودازش

«موباره‌كُتَّاباد»، مات و مساتمه‌ن
 سهر تا پاش خه‌لات، وه‌كالا‌ی غه‌مه‌ن
 «ئامانیه» مه‌دو، ئه‌مانه‌ت وه‌باد
 شایه‌د وه‌گهردی، پالات‌كه‌روش شاد
 «ته‌كیه» و «چه‌مه‌نزار»، چه‌ن موعه‌ت‌هر بی
 به‌دین دیده‌ی، تو‌مونه‌وه‌ر بی
 ئیسته‌وه‌بی تو، خه‌زانش خیزان
 وه‌لگ چناران، چه‌مه‌نش ریزان
 «ویلله‌ویلله‌گه‌ل»، وه‌یلان وه‌یلن
 شادی لیش بریان، له‌غه‌مان‌كه‌یلن
 «باغه‌نه‌مامه»، مه‌شه‌وور عامه
 نه‌باغی ماگه‌و، نه‌ئه‌ونه‌مامه
 «گریاشان» یه‌كشان، خوار و په‌ریشان
 په‌ی جاگه‌ی خالیت، هه‌ر ئاخ مه‌کیشان
 جه‌و ساوه‌ئازیز، ته‌شریف‌به‌رده‌ن
 «کوردستان» یه‌کسان، پرئیش و دهرده‌ن
 ئه‌و تارمه‌و ته‌لار، ئه‌یوان‌عالیت
 په‌نجه‌ره‌ی به‌سته‌و، ئوتاق‌خالیت
 ده‌نگ مه‌دا‌چه‌نی، ده‌نگ‌ناکه‌سان
 قاپی مه‌عرفه‌ت، جه‌ویشان به‌سان
 تا‌دیم دی‌ویام، نسالانم‌كه‌فتم
 له‌و ساوه‌تا‌حال، سووزان‌نه‌فتم
 چوقم‌دا‌چه‌م‌یام، له‌غم‌خه‌م‌وه‌ردم
 تسا‌تماشای‌جای، خالی‌تو‌که‌ردم

نمە شو وه ياد، تا به روى مهرگم

خە يالت نشتەن، له پيشەى جەرگم

دوو ديسدم پەردەى، تەم غەم پۆشان

ئەسرىم چون سەيل، «سەروان» خرۆشان

«فەرەجە» و «قشلاخ»، ساراي «گريزه»

بى ئۆ نەسە ماگە، سەفاشان ريزه

كەى مە شو وه ياد، سەفاو سەير «قار»

نفرين بۆ له چەرخ، چەپى رۆزگار

ئەو بەرزى و سەوزى و سەرچەشمە و كانى

ئەو قولى و قەلەمى، «خان ئەحمەد خانى»

ئاگر مە يو ليش، چون خەرمان خەم

چون كۆى «دەماوەن»، دايم ها له تەم

ئوميدەوارم، بى تەم و هەم بۆ

بە دين ديدەت، فارغ له غەم بۆ

له غەوربەت دلت، نەبۆ هەراسان

تە شريف باوەرى، باز بە «كوردسان»

پە فەيقانت گشت، مـونته زيرتن

مـونته زير پەسەى دين، بى نە زيرتن

تويج بى بە ديدەن، دۆس و برادر

مە يلى تازە كەر، بدیه «ئاويدەر»

گولان پەنگ پەنگ، ئاويزان كەردەن

نارەزووى بالاي، ئازيزان كەردەن

«ئەحمەد» مـونته زر، چەمەراى پاتەن

دوور بۆ يا نزىك، گيان بە فيداتەن

شەمال وە جایە

هۆنەر ئەم شەمالە ی لە گوندی «کانی خەیران» بۆ ناوچە جوانە کانی
«باوە جانی» هەناردوو.

شەمال وە جایە، شەمال وە جایە

شەمال مەکیانوت، بشۆ وە جایە

چون ئەوجا نیە، لە هیچ جا جایە

نیەنش بەغەیر، سومبیل گیایە

یاریم دەر شەمال، وە یاد جاران

بۆ بشۆ وە سەر، چیهی «چل یاران»^(۱)

عوزر ناوهری، نەواچی شەو

تا مەشی وە سەر، قولهی «سەر کەو»^(۲)

نەوعی بسویاری، وە «گەر او» دا

هەراسان نەکەیت، کەس لە خواوە دا

شەمال بۆ عەرز، بکەرە قبول

بشۆ وە تەواف، بارگهی «شیخ پەسوول»^(۳)

خاک بارگاش، وە چەم بمالە

لالە و پالە کەر، وە دل بێنالە

۱- کۆی بەرزە لە نزیک گوندی «کانی خێران» ماوای ژبانی هۆنەر سەر بە شاری «پروانسەر».

۲- پشته کۆی لە نزیکي «کانی کەو» ی «پروانسەر» هەتا «گەر او» درێژی هەیه.

۳- مەرقەدی واکە «دەولەت ناوا» سەر بە شاری «پروانسەر» و لە شیخانی «سۆلەیه».

همه‌ت خواهی که، بآل دهر دووباره
تا مه‌شی وه کوئی، پشت «شوانکاره»^(۱)
راسته کووره پا و، سه‌خت و سه‌روه کوئن
که‌ی شایسته‌ی شه‌ست، په‌ر و بآل توئن
مه‌شی وه جایه، سه‌حرای خوه‌ته‌ن تهرز
سه‌بزو خو‌په‌م و دلنشین و به‌رز
خاکش عه‌تیقه‌ی نه‌شیای قه‌دیمه‌ن
هر گۆشه‌ش بدیه‌ی، هر زه‌ر و سیمه‌ن
له پای دامه‌نه‌ش، سه‌راوی دارۆ
شه‌مال مه‌ویاری، مه‌وینیش ئارۆ
باغه‌ن باغاتنه‌ن، گولزاره‌ن گولنه‌ن
زوان قاسره‌ن، وه سفش موشکولنه‌ن
وه ته‌نیا بشۆ، وه «کانی که‌له‌ک»^(۲)
بدیه وه «که‌له‌ک»، چیش که‌رده‌ن فه‌له‌ک
پهلور و ته‌خت و تاجش بوینه
یافه‌رز یا سونه‌ت، نویژی بخوینه
وه کانی «گه‌شکی»^(۳)، خاترت جه‌م که‌ر
تماشای هه‌وار، «سه‌ردار نه‌که‌رم»^(۴) که‌ر
باشگای باشکۆی، «سه‌ردار نه‌که‌رم» بی
سه‌رداران په‌ی شه‌ور، له ده‌ورش جه‌م بی

۱- شوانکاره‌ی ده‌وله‌ت ناوایه، سپر به شاری «پروانسه‌ر».

۲- چه‌شمه‌یه جوان له ناوچه‌ی وه‌له‌د بیگی «پروانسه‌ر».

۳- کانی و ئاوۆ له ناوچه‌ی وه‌له‌د بیگی «پروانسه‌ر».

۴- یه‌کۆ له سه‌ردارانێ مه‌شه‌ووری وه‌له‌د بیگی.

سه‌رداری نه‌وی، چون «سه‌ردار نه‌کره»
 خاس تر له حاتم، کان کوی که‌ره
 شه‌مال جه‌خت که‌ره، وه بیم و ئومید
 ئامان وه دزه به‌رشو، له «شه‌ش بید»^(۱)
 هه‌نی نه‌که‌ری، لا وه دماوه
 سلا‌مت بویه‌ر وه «سلا‌م گاهه»^(۲)
 نه‌و وه‌خت ویت بده‌ر، وه به‌ند «بازان»^(۳)
 مینگی هه‌وارگی، نازنه‌نین نازان
 بدیه وه «کیکه‌ن»، چه‌ند کانی دارو
 چه‌ند جای دیواخان، خه‌وانی دارو
 سرشته‌ی قودره‌ت، له‌قای باری‌یه‌ن
 هه‌ر چه‌شمه‌ش نه‌وعی، ئاوش جاری‌یه‌ن
 جای شانازی ناز، نازنه‌نینانه‌ن
 جای جیلوه و جه‌لای، ماجه‌مینانه‌ن
 مدارات نه‌بو، نه‌ر پو‌بو‌نه‌ر شه‌و
 تا مه‌شی وه سه‌ر، کوی «کانی خه‌سره‌و»^(۴)
 بو‌که‌ره خاکش، چه‌ند موعه‌ته‌ره‌ن
 ئاوش ئامیته‌ی، زولف دل‌به‌ره‌ن
 سیمای مه‌نزه‌ری، به‌رزش عالی‌یه‌ن
 جای به‌زم «خه‌سره‌وخان» والی‌یه‌ن

۱- ناوایه‌کی ناوچه‌ی وه‌له‌دیگی، «پروانه‌ر».
 ۲- که‌ژی «بازان» نزیک‌ی جوان‌پویه.
 ۳- ناوی چه‌شمه‌یه جوان له «بازان».
 ۴- ناوی کیویکه له ناوچه‌ی «نیمای».

«کوئله»^(۱) و «ماکوان»، وه «ناته‌شگاوه»^(۲)

بدیه و بگیله و بووری دماوه

بدیه وه «که‌نه»^(۳)، ماچی به‌ه‌شته‌ن

کاو و ک‌ه‌ش و ک‌وش، نوور پیا وه‌شته‌ن

نیه‌ن چون «که‌نه»، جایه موشکوله‌ن

سه‌رتاس‌ه‌ر سه‌حراش، یه‌که‌پارچه‌گوله‌ن

ه‌ه‌وارگه و مینگه و مه‌نزل مه‌نزل‌ه‌ن

هر مه‌نزل موخته‌س، یه‌ک ده‌سته‌گوله‌ن

شه‌مال بو‌ه‌رزم، بگی‌ره وه‌گوش

نامان «پرشکه‌بی»^(۴)، نه‌که‌ی فه‌راموش

تماشایی‌ه‌ن، چه‌شمه و سه‌راوش

له‌دونیا نیه‌ن، ئاوی چون ئاوش

«میکان» و «مینگه»^(۵)، په‌وانه‌ن هر سال

مه‌حالی نیه‌ن، وه‌ش‌ته‌ر له‌و مه‌حال

ه‌وشت بو‌شه‌مال، نامان سه‌د نامان

په‌وانت په‌وان، نه‌بو له «پوان»^(۶)

کویه مه‌وینی، پروبه‌پرووت شه‌مال

سه‌رد و سه‌خت‌ترن، له‌قوله‌ی «سارال»

ئاوی ویت‌بده‌ر، وه‌کوو‌کاوه‌دا

به‌و جای بیا سه‌فای، پر له‌ئاوه‌دا

۱- دوو‌کیوی به‌رز له‌ناوچه‌نیامی و ئیناخ‌ی.

۲- کیوی‌که به‌رانبه‌ری شاری «پاوه» که‌قدیم ناته‌شگای زه‌رده‌شتیان بووه.

۳- ناوی چه‌شمه‌یه له‌ماکوان ه‌ه‌وارگه‌ی نیامی و ئیناخ‌ی.

۴- چه‌شمه و ه‌ه‌واری زه‌ردویی له‌نزیکی ناته‌شگاه.

۵- ناوی دوو پرووبار له‌نزیکی باینگان.

۶- ناوی لادیی زه‌ردویی.

مه‌شامت وه بۆی، شه‌وبۆی که‌یل که‌ره
 جه‌و دوما‌هه‌وای، کۆی «دوجه‌یل»^(۱) که‌ره
 سه‌حرا و که‌ش و کۆو، ده‌ره و دۆل و یال
 ته‌ی که‌ره وه تاو، تا وه «هه‌ره‌گال»^(۲)
 ئاسۆ وه ئاسۆ، ده‌ن و ده‌ر و دۆل
 «چالاو»^(۳) و «ناوئل»، مه‌شی و «شه‌شۆل»^(۴)
 به‌هه‌شت نه‌دارۆ، سه‌فای زینه‌تش
 دونیا نه‌مه‌دۆ، نسیمه‌ی قسیمه‌تش
 جای به‌زم و په‌زم و مه‌رام مه‌یل بی
 چون «دوجه‌یل» ماوای، مه‌جنوون و له‌یل بی
 وه یاد که‌دیم، سه‌فای سه‌رپاخان
 زاخاو دل ده‌ر، وه بۆی ئیلاخان
 با عه‌رز به‌نده‌ی، ویت له‌گۆشت بۆ
 بێ خۆف نه‌ویاری، شه‌مال هۆشت بۆ
 با وه سه‌راحت، بواچووم وه پیت
 شه‌مال نه‌ترسی، «زلان»^(۵) هاله‌ پیت
 به‌و سه‌حرای شیرین، بۆ عه‌نبه‌رینش
 به‌کپارچه‌گۆله‌ن نیه‌ن قه‌رینش
 چه‌مه‌ن چیمه‌نه‌ن، چه‌مه‌نه‌ن باخه‌ن
 که‌مه‌ره‌ن کاوه‌ن، شاخه‌ن ئیلاخه‌ن

۱- کۆی جوانه‌ له‌ ناوچه‌ ئیناخی. ۲- کۆی «بی‌وه‌ن» له‌ نزیکه‌ی «جوانرۆ».

۳- هاوینه‌ هه‌واری تایفه‌ی مه‌نوجهری و «میرناولی» و «لۆرا به‌گی» و «نۆخانی» جوانرۆیه‌.

۴- کۆی به‌رز له‌ نزیکه‌ی «نۆخان» و «نه‌وه‌ل» جوانرۆ.

۵- لادی‌یه‌ که‌ نزیکه‌ی «چه‌مه‌نزار» جوانرۆ.

حه‌وزنه حه‌یاتنه، چه‌مه‌ن کانی‌یه‌ن
 ئاوش ماچی ئاو، زنده‌گانی‌یه‌ن
 هه‌له‌ته‌ن سه‌خته‌ن، که‌مه‌ره‌ن کاوه‌ن
 سه‌یرانگای سه‌یره‌ن، شکارگای پراوه‌ن
 شه‌مال ساده‌ی سا، تو‌بی و یا «علی»^(۱)
 نه‌ر سه‌ری نه‌ده‌ی، له‌خیل «سه‌یالی»^(۲)
 بکه‌ر تماشای چه‌شمه و سه‌راوش
 تماشاش وه‌شه‌ن، شکارگای پراوش
 حه‌رامه‌ن شه‌مال، لیت نه‌ر که‌ری خاو
 تا سه‌ری نه‌ده‌ی، وه‌سارای «ناراو»
 سه‌رشا به‌ر وه‌سه‌یر، سه‌فای سه‌راوش
 نه‌میو هه‌زار، «که‌وسه‌ر» وه‌خاوش
 ئاوش ماچی ئاو، زنده‌گانی‌یه‌ن
 جای میر و نه‌میر، «باوه‌جانی»^(۳)‌یه‌ن
 شه‌خس هه‌ن شه‌مال، به‌رز و دیاری
 شه‌مال بی‌سلام، وه‌لش نه‌ویاری
 به‌ند «به‌نی‌گه‌ز»، به‌رزی «وه‌زه‌نه»
 سه‌یر که‌ره تا سه‌ر، «سه‌راو گه‌زه‌نه»
 په‌پیل‌گی راگی، ته‌لمیت^(۴) بارانه‌ن
 هه‌ر سال هه‌وارگی، شه‌ده‌لارانه‌ن

۱- حه‌زره‌تی علی.

۲- لادی‌یه‌که له‌به‌ینی چه‌منزار و میرناوای باوه‌جانی.

۳- مه‌حالیکی به‌ربه‌لاوه و کویتانی له‌خو‌رنشینی جوانرو تاسنوری «عیراق» ناوی شاره‌که‌بان «سه‌لاسه».

۴- نه‌و بارگه و به‌یه‌که کوچه‌ربه‌کان نه‌یه‌ن بو‌کویتان.

بارنه‌ناز بار، نازفروشانه
 شهو مه‌نزلگای شهو، مار له دوشانه
 جای وه عدهو وه عید، مه‌رام مه‌یلنه
 چون «دوجهیل» ماوای، «مه‌جنون» و «له‌یلنه»
 سه‌یر کدر وهو سارای، خوه‌ته‌ن^(۱) تهرزه‌وه
 وهو به‌ند باهووی، سه‌وز و به‌رزه‌وه
 هه‌ر گۆشه‌ش بدیهی، ماچی به‌هه‌شته‌ن
 هه‌ر حووری نووری، ویش پیا وه‌شته‌ن
 هه‌ر شاخه‌ی باغی، هه‌ر باغی گولی
 هه‌ر چلی گولی، گولی بولی
 له هه‌زار لاهه، چه‌م و کانی‌یه‌ن
 جیی وه‌شی و شادی و کامرانی‌یه‌ن
 شه‌مال به‌شادی، راهی به‌روه‌شاد
 شادی کدر تا سه‌ر، ته‌پهی «میرثاباد»^(۲)
 شیت نه‌وی شه‌مال، چون من عاقل به
 لهو جای باسه‌فا، چه‌ن پوژ مائل به
 لهو جای باسه‌فای، سه‌حرای خوه‌ته‌ن تهرز
 شه‌مال سه‌یر کهره، وه سه‌د خوف و له‌رز
 کاو و کesh و کۆش، یه‌ک پارچه‌ نوورهن
 وه‌ش تر له به‌هه‌شت، پرپهری و حوورهن
 چیش و اچوو شه‌مال، چه‌نیت و اچوون چیش
 شه‌مال به‌هه‌شته‌ن، بو‌ی حوور مه‌یو لیش

۱- ناوی قه‌دیمی به‌شی له تورکستانی خوره‌لات یا تورکستانی چین که ناسکی موشکی مه‌شهور بووه.

۲- میراواي «باوه‌جانی».

شه مال مه ویني، يهك تاكله حووري
 سهر تا پا بي گهرد، گهردهن بلووري
 مسوكريمه ن مه يو، وه ئيستقبال
 شيت نه وي شه مال، بشيوي حالت
 دانا و ميهره بان، ميهمان نه وازهن
 شيرين سفه تن، شه كهرين پازهن
 چون شنوي نه سيم، ويت له به ياندا
 بوياره وه بان، سهر او «شياندا»^(۱)
 له و ناوه چون شه هد، شه كهر بكه رنوش
 ره نچ پای پاگه ت، بكه ره راموش
 پای «حفت كمش»^(۲) دووره، «شيفيله»^(۳) تووشه
 چون شه هاب شه، بويهر له «لووشه»^(۴)
 كوويه مه ویني، چون «ده ماوه نه ن»
 نه و كووه شه مال كووي «ساراهه نه ن»^(۵)
 جاگير بهر له سهر، قوله ش چون «نادر»
 بكه ره ته واف، «شيخ عه بدولقادر»^(۶)
 نه گهر مه يلت بو، «پژزه»^(۷) نزيكه
 ئاوي مه وهری، مه شي وه «زيكه»^(۸)
 «پژزه» له و پژزه، بهر مه يو سهرده ن
 ههر پژزه ي «پژزه»، شفای سه د ده رده ن

۱- سهر اوي مير ناوا.

۲- كه زي كاكه ره شي.

۳- مه شه وور به باخي ميري.

۴- نزيكی مير ناوايه.

۵- كيوي سهريني «پژزه».

۶- نه زهر كه رده ي حه زره تي «غوس».

۷- چه شه يه شه قا به خشه له باوه جاني.

۸- شويئي له نزيكی پژزه.

شه‌مال بزانه، باتن و زایه‌ر
 له راتنه هه‌لت، سه‌خت «سیاتایه‌ر»^(۱)
 مدارات نه‌بو، به وه‌خت و بی‌وه‌خت
 وه جه‌خت بویه‌ره، له و ده‌ریه‌ند سه‌خت
 چون شاهین وه شوین، سید کوپ کوپ‌دا
 بالی بشانه وه «ده‌شتی‌وپ»^(۲) دا
 ته‌شریف به‌ر وه سه‌ر، کانی «قول‌قوله»^(۳)
 چون دل‌هی عاشق، مه‌دام پر کو‌له
 سه‌رده‌ن سفیده‌ن، سافه‌ن زه‌لال‌ه‌ن
 گه‌واران وه‌شن، شایسته‌ی حال‌ه‌ن
 نه‌سیمش هه‌وای، به‌هشت مه‌پیزو
 جه‌فه‌زای هه‌واش، عه‌نبر مه‌پیزو
 شه‌مال بو چون من، وه نالانه‌وه
 پاله‌که‌ر، پال‌ده‌ر، وه «پالانه‌وه»^(۴)
 مه‌شامت وه بو‌ی، چنوو‌ر و شه‌وو‌و
 با پر بو وه بو‌ی، فه‌زای «داله‌هو»^(۵)
 وه یاد مه‌جنوون، دل جه‌غه‌مان که‌یل
 مه‌یل تازه‌که‌ر، مه‌یله و ده‌شت له‌یل^(۶)
 شه‌مال بو وه عه‌شق، یادگار یاران
 به‌شه‌وق شه‌فه‌ق، زه‌ردی نیواران

۱- م‌له‌یه سه‌خت له نزیک‌ی تازاوای باوه‌جانی.

۲- ده‌شتی و پر یاده‌شتی جو‌ر واله «باوه‌جانی» که به شاری «سه‌لاس» مه‌شهو‌وره.

۳- چه‌شمه به‌جوان له قول‌قوله‌ی باوه‌جانی. ۴- ناوی لاد‌ی به‌کی «قه‌لخانی».

۵- کیو‌یکی به‌رزو دیاری له چه‌می زریسک تا حه‌فت که‌ش له به‌ینی «قه‌لخانی» و «باوه‌جانی».

۶- نزیک‌ی «داله‌هو».

خاترت وه خار، غم مه‌با مه‌لول
 عه‌رم عه‌رزه‌که‌ر، وه بارگه‌ی «بالول»^(۱)
 عه‌رم هه‌ر ئیده‌ن، ئه‌ر پۆ بۆ ئه‌ر شه‌و
 ئازیز نزیکه، مه‌سپاروش وه ئه‌و
 له‌ دیده‌ی به‌دان، مه‌حفووز بۆ دیده‌ش
 خه‌م نه‌بۆ قامه‌ت، سه‌ول که‌شیده‌ش
 گه‌ردی نه‌گیرو ئایه‌نه‌ی په‌نگش
 گه‌ردین بۆ شیوه‌ی، شیشه‌ی قه‌شه‌نگش
 شسه‌مال وه نه‌رمی، بالی بشانه
 دوعای «گنج‌العرش» به‌ ویتا وانه
 به‌ری له‌ ئافات، دوور باله‌ به‌لا
 بی به‌لا بشو، وه سه‌راو «قه‌لا»^(۲)
 ته‌واو «ده‌شتی‌وپ»، تا سه‌راو «قه‌لا»
 بی فه‌رقه‌ن خاکش، با خاکه‌ ته‌لا
 درختش گشت عوود، خاکش عه‌نه‌رن
 موشک ئه‌فشان زولف، دیز دلبه‌رن
 قادر وه قودره‌ت، عه‌مه‌دن سرشته‌ن
 نوور ته‌جه‌لای، ویش پی‌یا وه‌شته‌ن
 مه‌خسوس «سی‌ته‌پان»^(۳)، به‌رگوزیده‌که‌رد
 له‌ گشت عه‌زیزتر، نوور دیده‌که‌رد
 شه‌مال ساده‌ی سا، ده‌سم وه دامان
 ته‌شریف به‌ر وه سه‌یر، سه‌فای «سی‌ته‌پان»

۲- سه‌راوی «میرناوا».

۱- زیاره‌ت‌گای قه‌لخانه‌یه‌ له‌ «داله‌هۆدا».

۳- دئی‌یه‌که‌ له‌ نزیکه‌ «تازاوا»ی باوه‌جانی.

پراسه‌ن «ده‌شتی‌وپ»، گشتی شیرینه
 له گشت شیرین‌تر «دی‌کهی نه‌مینهن»^(۱)
 بـدیـه بـوینـه، چ باخی دارؤ
 چ جیلوه و جه‌لا و پـه‌رداخی دارؤ
 چ بـه‌نه‌فشـه‌جا، سـونـبـلی دارؤ
 به‌رجه‌سته‌ترین گشت گولنی دارؤ
 مه‌شامت وه بسوی، عه‌ترش پرکـره
 نه‌وسا تماشای، «ده‌شتی‌وپ» کـره
 مه‌دام چون به‌هشت، نوور لیش مه‌وارؤ
 هـه‌زاران هـه‌زار، پـه‌ری و حـوور دارؤ
 ئاوش به‌ر مه‌یو، له به‌تن حـه‌جـه‌ر
 «الطهور العین»^(۲) جوئی شیر و شه‌کـه‌ر
 شه‌مال نه‌و کانی، پـلووری دارؤ
 هـه‌ر زه‌پـه‌ش نه‌رزش، کـورووری دارؤ
 نه‌و سیمای سیمین، جه‌مین چون جامه
 نه‌و شیرین شه‌وکـه‌ت، شیرین کـه‌لامه
 نه‌و قسه‌د و قامه‌ت، قسه‌یامه‌ت خـیـزه
 نه‌و جه‌مال مانگ، چـوارده بیـزه
 هـه‌ر سوچ تیته‌سه‌ر، «کانی پـلووره»^(۳)
 نه‌و گه‌رده‌ن بی‌گه‌رد، گه‌رده‌ن پـلووره

۱- نیسته شاری «سه‌لاس» نزیککی بوئه‌توه.

۲- ناشیره به «ماءه‌ طهور» چه‌شمه‌ی ناوی پاک و بی‌گه‌رد.

۳- چه‌شمه‌یه له ده‌شتی وری باوه جانی.

بهی سه‌فای سوورەت، زولف و خال ویش
 بهی جه‌لای جه‌مین، کوی جه‌مال ویش
 چین مه‌دۆ وه‌ چین، نه‌ گریجه‌ی ^(۱) چه‌نگش
 که‌رۆ وه‌ په‌رچین، دیده‌ی قه‌شه‌نگش
 وه‌ په‌نجه‌ی له‌نجه، ناو مه‌که‌رۆ شەق
 مه‌شانۆش له‌ پرووی، گۆنای زه‌پوه‌ره‌ق ^(۲)
 نه‌گه‌ر دیت و هات، چه‌م وه‌ جه‌لاوه
 چون مای «سه‌لمانه»، وه‌ «سه‌ر قه‌لاوه»
 مه‌خفی نگاکه‌ر، وه‌ که‌مینگاوه
 نه‌ه‌وا بوینۆت، وه‌ نیم‌نگاوه
 موژه‌ش بنیشۆ له‌ ریشه‌ی جه‌رگت
 چون من بنالی، تا وه‌ پۆی مه‌رگت
 پروم نه‌وی شه‌مال، چه‌نش و‌اچوون چی‌ش
 دل‌ بیه‌ن وه‌ نی‌ش، موژه‌ی دیده‌ی ریش
 یه‌ك ده‌می وه‌ ده‌م، بی‌ نی‌شش که‌ره
 وه‌ مه‌له‌هم مه‌یل، ساپ‌نشش که‌ره
 جارێ که‌ری سه‌یر، بالای نه‌مامش
 مه‌وی تا سه‌د سال، تۆیج وه‌ غولامش
 مه‌ست نه‌وی وه‌ دین، دوو دیده‌ی مه‌شش
 بی‌خۆف بای له‌ تیغ، نه‌برۆی په‌یوه‌شش
 نه‌ر بدۆ وه‌ «قاف» ^(۳)، بی‌ پای بی‌ ئینساف
 شەق مه‌بۆ شه‌مال، ئی قاف تا نه‌و قاف

۱- مه‌په‌ست له‌ پرووی جوان و سه‌ی نگاره.

۲- زولف.

۳- مه‌په‌ست قوله‌ی به‌رز و سه‌ختی «قاف» که‌ له‌ چیرۆکدا ئه‌لێن جی هیلانه‌ی سیمورغ بووه.

تسماشای بالای، نه‌مامش کهری
 گۆل نه‌خوهی شه‌مال، سَلامش کهری
 مه‌پیچۆت وه زلف، بۆ عه‌بیره‌وه
 په‌ی ویش مه‌که‌روۆت، وه زه‌نجیره‌وه
 با ته‌نیا «ئه‌حمه‌د» گیر دامش بۆ
 تامه‌حشر شه‌مال، هه‌ر غولامش بۆ

شه‌مال ئامانه‌ن^(۱)

شه‌مال ئامانه‌ن، شه‌مال ئامانه‌ن
 شه‌مال ساده‌ی سا، ئیمجار ئامانه‌ن
 ئیش بێ سامان، کاری زامانه‌ن
 به‌وینه‌ی عه‌ره‌و، ده‌سمه‌ دامانه‌ن
 ساکنی زامان، ده‌رد داغانه‌ن
 فه‌زای شکوفه‌ی، سه‌یر باغانه‌ن
 واده‌ی کۆچ ئیل، به‌رز ده‌ماخانه‌ن
 هه‌واشان وه مه‌یل، پای ئیلاخانه‌ن

۱- نهم شیعرانه که «میرزائے حمه‌د» به ناوی شه‌مال گوتویه جگه له جوانی تایه‌تی‌یان له پوانگه‌ی «جغرافیایی» دانرخ و بایه‌خی زۆریان هه‌یه‌ به‌م جوړه‌ که زۆربه‌ی ناوو ئیسمه‌ جوان و قه‌دیمه‌ کان پابردوو وه مه‌حاله‌ کان ولاته‌ که مان دواړه‌ زیندوو ده‌ که نه‌وه‌و بۆ هه‌ تاهه‌ تایه‌ له بیر ناچن و له میزوی نهم گه‌له‌ دا سه‌بت ده‌بن.

کهش و کوچه شوق، گول چراخانه
 چنور توق بهستی، هرد^(۱) زاخانه
 وه فراوان جاری، پای مه غارانه
 سو سن و شه بو، شهیدای بارانه
 نه رگسان کهیل، پای چنارانه
 شه فاف شنوی، وه لگ دارانه
 وادهی شمارهی، رهش دهوارانه
 عیشوه و ئیشارهی، شهده لارانه
 سهیران سهفای، گول عوزارانه
 وهخت دید و باز، دوس و یارانه
 سهرکهش شیر خوان، شه کهر بارانه
 ئیرسال مه رسوول، دهرده دارانه
 سهرافی دانهی، مایو و خالانه
 وهخت گهشت و گیل، کورده مالانه
 مه حرومی «مه جنون»، دیدار «له یلن»
 «له یلی» خاتر کهیل، سه حرای «دوجه یلن»
 شه هیدی «فهرهاد»، شازادهی «چینه»
 زایه لهی «شاپور»، شین «شیرینه»
 ئیسه من وهی زام، نه سره فتمه وه
 شه مال وهی نامهی، بو نه فتمه وه
 بدهین غه مخانهی، دل وه تالاندا
 گنجی بخوهین وه ناو، کورده مالاندا

مینگە^(۱) وە مینگە، ھەوار وە ھەوار
 ئیڵ ئەحشامات، کوۆمار وە کوۆمار^(۲)
 چەشمە وە چەشمە، کانی وە کانی
 تەفریگای زومرە ی خان خەوانی
 بەن، بەن، کوۆ وە کوۆ، باھوو وە باھوو
 شەمال ئەمانەت، من مەدەم وە توو
 بگنیلە ھەتا، مەشی وە جسایە
 بەرز دڵنشین، پەرچە سەفایە
 فەزای فەرەح بەخش، چەشم ئەنازیوھن
 مەنزلگای شیرین، شەکر پازیوھن
 شەوان مەمدەرۆ، وە شەمالوھ
 سەحەر مەقابیل، وە «گاجالەوھ»
 نیشانەش ئیدەن^(۳)، ساتی بکەرگەشت
 ساراش بوۆ مدوۆ، چون پەوزە ی بەھەشت
 شەمال بوۆ تو دز، من پاشکەمانت
 ئیمجار وە گیرەن، دەسمە دامانت
 من ویم نەمدەم، وە ئاماجشان
 توۆ سەر بکیۆشە، وە کوۆماجشان
 پاسەم شەنەفتەن، وە قەوڵ گەفتار
 ماچان سی مالن، ھان لە یەك دەوار

۱- شوین.

۲- گەرەك - چەن مال لە نزیک یە کدا کە پرو چەرداخ و دە واریان ھەل داہی.

۳- ئەمە یە.

نامانت بو وگم، وه ده خيله وه
 ويټ بووزه به وار، وه «سر تيله وه»
 نه مانهت فدرزه، من مه دم وه توو
 ستون نه وه، تا ستون دوو
 بدارش وه چم، وه پيوازه وه
 نيشانهش نيدهن، وه شيوازه وه
 نه گهر مه پهرسي نيشانهش كامه ن
 شيوه ي شيرينيش، مه شهوور عامه ن
 له يلئ «سفته ن، سه وزه روخساره ن
 «شيرين» شه وكه تن، شه كه ر گفتاره ن
 عه رعه ر نه نامه ن، بالانه مامه ن
 جه مين چون جامه ن، زلف ده سه دامه ن
 كوئچه جه نكي وهن، شوخ شه نكي وهن
 جه م سيوه نكي وهن، نه تلمس په نكي وهن
 خال قه شه نكي وهن، مه يل وه جه نكي وهن
 دل جه سه نكي وهن، يه كه فدره نكي وهن
 زلف زه نجيري وهن، بزانگ تيري وهن
 بو عه بيري وهن، كورده ميري وهن
 مار نه دوشي وهن، دل وه جووشي وهن
 شه كه ر نوشي وهن، ژار فروشي وهن
 نه ونه هالي وهن، سو سه ن خالي وهن
 قه د شمشالي وهن، شه و غه زالي وهن
 موشكين مووي وهن، نافتاب رووي وهن
 عه مبه ر بووي وهن، مار گيسووي وهن

تەپلان بازی وەن کەوێ نازی وەن
 تاوس تەرحی وەن تووتی بازی وەن
 پاز وە نازی وەن، تیر ئەندازی وەن
 وە خود نازی وەن، بەک تە نازی وەن
 شیرین شەرمەندە، بێستوونی وەن
 چەم وە ئەسەر وەو، چنگ وە هوونی وەن
 گەردن زەردی وەن، دل پەردە وەن
 خال بێ گەردی وەن، بێ هام فەردی وەن
 شەمال تو حەکیم، حال یارانی
 مەلەم زەدە ی زام، دەردە دارانی
 شەوان شەندە ی زلف، شەدە لارانی
 مەحرەم وە سینە ی، گۆل عوزارانی
 پەونەق بەخش شەوق، جەمین جامانی
 جەلال جەلوی، نەونە مامانی
 لاقەید لە تانە ی، بێگانە و خویشی
 ئەشی ئەم جەورە، بو من بکیشی
 بو مەکر مدار، تو پەروەردگار
 تا سپیدە ی سوح، نەوگە ئاشکار
 غەم و پەژارە، ئەرواحم سەندەن
 شەمال سادە ی سا، شەوگار نەندەن
 مەبادا کیشووم، ژ پەردە ی نەفەس
 ئامی ئاھرین، بە وینە ی قەقنەس
 «شاوێ کو» جەو ئا، ئاتەش مەسانو
 سا پرشنگ وە هەر، کوپە مەشانو

ئەو ھەم مەسووچنۆ، ئاھ ئاتەشیم
 ھەی خاکم وە سەر، چیشەن دڵخوہ شیم
 سارای «ماھیدەشت»^(۱)، مەکەرۆ خاپوور
 پارچەیی «بەنی گەز»^(۲)، مەبۆ وە کۆی «توور»
 لال بام مەبادا، وە شیوہی دلبەر
 شەرارەیی ئاھم، بیاونۆ زەرەز
 یا ھەر گەرمی دووی، ئاھم بدۆ لیش
 ئەو ھەم مەسووچیۆ، چون گرسندەیی ویش
 ھەنی جە دنیا، بەرمەشوۆ دی کەس
 عەرش و ئاسمان، مەسووچۆ یە کدەس
 «نەحمەد»! تۆ وە توون، دنیا وە تەوہس
 دونیای بێ دلبەر، حەق نەیدا وە کەس

۱- دەشتیکی زۆر گەورە و بەربلاو ھەر لە «کرماشان» تا «پروانسەر».

۲- پرشتە کۆی جوان لە «بازان» نزیکی «جوانرۆ».

⁷
شه‌مال غه‌مانم

شه‌مال غه‌مانم، شه‌مال غه‌مانم
 بو‌بدەر وه باد، عومده‌ی غه‌مانم
 وه مهرگت قه‌سه‌م، ئاگر وه گیانم
 قرچه دان وه جه‌رگ، موخ و سوقانم
 سه‌نگ که‌رو وه ناو، شو‌ر گریانم
 مه‌یاو^(۱) وه عه‌رش، قرچه‌ی بریانم
 شه‌مال بو به عه‌شق، «مه‌جنوون» و «له‌یلن»
 فریاد پره‌سیم که‌ر، دل که‌یلن خه‌یلن
 سه‌راپام وه نار، گرپه‌سته‌ی نه‌فته‌ن
 چون ئازیز وه ئیش، زامم نه‌سه‌رفته‌ن^(۲)
 چارم ناچاره‌ن، پای پراسیم چه‌فته‌ن
 دوور بو جه‌ ئازیز، سه‌خت کو‌سم که‌فته‌ن
 قامه‌تم چون چو‌ی، چه‌وگان چه‌م وه‌رده‌ن
 چون نه‌برو‌ی ئازیز، وه هم‌ه‌م وه‌رده‌ن
 ره‌نگ زه‌رده‌ن جه‌ داخ، ره‌نگ زه‌ردی ئازیز
 خه‌ زانش که‌رده‌ن، بی‌واژه‌ی پاییز
 فدات بام شه‌مال، جه‌ غه‌مان که‌یلم^(۳)
 چه‌مه‌پای هه‌وال، موژده‌ی «دوجه‌یلم»^(۴)

۱- نه‌گه‌به.

۲- سارپیش نه‌بروه.

۴- شوینه‌که‌ی مه‌جنوون.

۳- پر.

عوزر ناوهری، را دوورن خه‌یلن

وه یاد جارن، تازه کهر مه‌یلن

چون سیمورغ وه قاف، بشانه بالن

هه‌وال پرسى کهر، باوهر هه‌والن

وه شه‌رتن شه‌مال، وه ده‌وان ده‌و

نه وه رۆ نارام، نه شه‌وکهری خه‌و

بکیشه شه‌مال، بال چون شه‌هاب شه‌و

بشو وه ته‌واف، «میرحه‌مزهی»^(۱) عه‌ره‌و»

وه شه‌رتن پاک بسو، سویح سه‌ح‌رش

وه‌شن تماشای، مه‌نزهری خوهرش

«زاخه» و باد‌مان»^(۲)، کووی «نقاره‌کو»^(۳)

تا «چه‌نگیزقه‌لا»^(۴) مدارات نه‌بو

له «قزل‌قه‌لا»، وه جه‌خت مه‌ویاری

مه‌وینی برجی، به‌رز و دیاری

قوله‌ش هر نه‌وه‌ن، بوله‌ند و سافه‌ن

مه‌واچی یه‌کی، له قوله‌ی قافه‌ن

کووی «قه‌با سورخه‌ن»، بدیه به‌یه‌قین

دیاره خوهره‌لات، تا وه خوهرنشین

له «قه‌ره‌چیمه‌ن»، مه‌سکه‌ن کهر تاوئ

شه‌کته‌ی به‌رکهر، وه به‌وره‌ئاوئ

۱- مەرقەدی یەکی له ئەسحاب لە بەشی خۆره‌ه‌لانی شاری «جوانرۆ».

۲- دووکیۆن له‌ نزیکێ سووریدەری «جوانرۆ». ۳- کوپێک له‌ نزیکێ «هەلانی» جوانرۆ.

۴- قەلای چەنگیزخان لە سەربینی شاری «جوانرۆیه».

«قهره چه» دهشتی، خوش ههوا و بهرزه
 ئاسوش له هاوین، مهواچی تهرزه
 چاگه مهویه ری، «حسار سفیده»
 چه من چیمه نهن، چناره ن بیده
 «که یفه» و «زیران»، «مهنمی» و «گولباغی»
 بیشه ی پر له شیر، له شاهان یاغی
 وه دققهت بدیه، وه مه حاله وه
 «هه وه توو» دیاره، وه «ساراله وه»
 بالئی بشانه، مه گیر به هانه
 «سه قز» و «بووکان»، «سهردهشت» و «بانه»
 بهن بهن، کو وه کو، له یلاخ وه له یلاخ
 سهیر که رتا وه سهر، سهرقوله ی «باشماخ»
 «باشماخ» یاگهی، شیرین تهرزانه
 چه من چناران، بالآ بهرزانه
 سهوزه و بالآ بهرز، قوچ میس چاوه
 ناهووی خوه ته ن خوئی، گول کوئی پهراوه
 چه ترچین شیرین، قاز و قوله نگ مل
 شده شهوبه ند شوپ، که مهر شال شل
 شه مال فرسته ته، له م «په مه زانه»
 شیرینی شه کهر، له و سهر ههرزانه
 شه مال نهرو و سه مع، شریفه یاوان
 وه یاو یاو^(۱) بشو، تا وه «مه ریوان»

بـویـهـرـه وـه بـان «زـرّـبـارـه وـه»

بـدیه وـه زینـت، زیـبای شـاره وـه

تـمـاشایـهـن، سـهـبـا و ئیـواران

دـهـس دـهـس نـاـزـاـران، مـهـویـان مـهـویـاران

خـاکـش شـور نـه نـگیز، شـاعـیر پـه روه رهن

کـوی مـه عـریفـه تـهـن، کـان گـه وـه رهن

کـویـه مـه وینـی، لـه کـوان تـاکـهـن

قـولـهـش چـون قـولـهـی، «قـاف» سـهـمـنا کـهـن

نـه و کـو «کـوسـالان»، بـه نـهـن شـا وـه کـون

شـه مـال شـایـستهـی، پـهـر و بـال تـون

وینـت نـاسـا دـهـی سـا، تـهـیـران کـهـر چـون تـهـیـر

جـا گـیر بـهـر لـه تـهـخـت، چـون شـا بـکـهـر سـهـیـر

بـا غـهـن بـولـا غـهـن، سـهـولـا و ان دـهـشـتهـن

سـهـیـرانـهـن سـهـیـرهـن، سـهـفـای گـول گـه شـتهـن

شـه مـال خـاتـرت، لـه غـهـمـان شـاد کـهـر

چـون مـن تـمـاشـای، «مـهـمـوود نـابـاد» کـهـر

بـدیه بـویـته، چـ بـاخـی دـارو

چـ قـهـسـرو و یـلا، چـ کـاخـی دـارو

حـهـوش و حـهـیـات و گـول بـا غـهـ و گـولش

بـوی بـهـهـشـت مـهـدو، مـا وـا و مـهـنـزلش

چـون خـوه تـهـن خـاکـش، یـه کـسـهـر مـوش کـینهـن

بـا غـش مـا چـی بـاغ، پـو ح نـه فـزای چـینهـن

شـه مـال وـه یـه قـین، قـاپـی مـورادـهـن

مـه کـان مـه قـام، قـوتـب نـیرشـادـهـن

له هه ر حه‌فت ئه‌قلیم، مه‌عرووفه‌ن نامش
 به‌رزه‌ن له ئه‌وتاد، پایه و مه‌قامش
 «آسماء الله» و عه‌زیمه‌ن نامش
 شه‌مال چون من به‌ر، تو‌یج وه غولامش
 «نه‌حمده» ریزه‌خوار سفره و خوانشه‌ن
 «فانی فی الله» و، سه‌نا خوانشه‌ن
 ئه‌یجازه‌ بگه‌ره، له‌و پیر کامل
 ته‌شریف به‌ر وه سه‌ر، قوله‌ی «سوور که‌ول»
 ئاوئ بو‌ه‌ره، له‌و ئاو کانی‌یه
 ئاوش ماچی ئاو، زنده‌گانی‌یه
 شه‌و بخه‌ف سه‌حه‌ر، زوو ئاخیزکه‌ره
 تسماشای به‌رزی «کو‌ی ئاریز» که‌ره
 شه‌مال چون شاهین، هه‌ر ته‌و به‌یانه
 ویت به‌ده‌ر له‌ برج، به‌رزی «میانه»
 به‌دیه بو‌ینه، چ کو‌ساری وه‌ن
 چ شاخ شیرین، پیر شکاری وه‌ن
 غاره‌ن مه‌غاره‌ن، شاخه‌ن شه‌تاوه‌ن
 قوله‌ش مو‌تابق، قوله‌ی «په‌راوه‌ن»
 سه‌خته‌ن هه‌له‌ته‌ن، که‌مه‌ره‌ن کاوه‌ن
 سه‌بیاده‌ن سه‌یده‌ن، شکارگای راوه‌ن
 لیژو به‌ر چون ئاو، سه‌ره‌نه‌ر^(۱) که‌ره
 وه‌ جه‌خت بو‌یه‌ره، له‌و دو‌ل و ده‌ره

فـهـر اـمـوـش نـهـبـو، دـهـسـم وـه دـاـمـان
 نـهـهـار لـه «تـيـژ تـيـژ» شـام لـه «نـارهـنـان»
 شـهـمـال سـهـرو نـو، چـهـمـن «مـهـمـهـد»
 تـمـاشـايـهـن، لـهـو جـا نـهـو يـر د
 بـدـيه بـگـيـلـه، شـهـمـال شـوـن وـه شـوـن
 وـه تـهـنـيا بـشـو، وـه «كـهـمـيـزه كـوـن»
 وـه پـهـژارهـوه، شـهـو نـهـدهـي وـه سـهـر
 مـدـارـات نـهـبـو، تـا وـه «نـاوـيـهـر»
 گـشت كـشـتـهـن گـولـهـن، مـهـزـرـهـعـي سـهـوـزـش
 مـاچـي «كـمـوسـهـر مـن»، سـهـر چـهـشـمـهـي حـمـوـزـش
 نـاوـي بـوـهـره مـهـيـلـي تـازـهـكـهـر
 حـمـد و سـهـنـاي حـق، بـيـنـهـنـازـه كـهـر
 وـه پـيچ و قـهـمـچ و وـه خـم و دـهـره
 دـهـورـي دـهـر لـه دـهـور، «نـاوـيـهـر» گـهـوره
 وـه نـيـسـتـيـغـناوـه، بـگـيـلـه تـاـو تـاـو
 وـه يـهـواش يـهـواش، تـا وـه «سـهـر نـاسـيـاو»
 لـه «مـاـمـاتـگـه»، بـوـهـره نـاوـي
 نـاوـي وـا شـهـمـال، دـي پـهـيـدا نـاوـي
 سـهـر و سـوـورهـت بـه پـوـوي سـهـفـاو
 سـهـفـا دـهـر وـه نـاو، «كـانـي شـهـفا» وـه
 چـون شـاي نـمـو جـلوـوس، زـيـبـاي زهـر پـن پـهـخت
 وـه «سـهـر تـهـخـتـهـوه»، بـنـيـشـه وـه تـهـخت
 لـهـنـگ نـهـوي شـهـمـال، وـه خـتـم وـه تـهـنـگـن
 دـوـور بـا پـاي نـازـيـز، لـه سـهـيـرـان لـهـنـگـن

په عدناسا ده یسا، وه نالانه وه
 ناله کهر وه کوی، «عه والانه وه»
 بوله ند کویه وهن، با وه قیر و شهره ف
 بدیه دیاره، له هر چوار تهره ف
 «سه رچی» و «نشور»، چهنی «تا» و «دولاو»
 «چالی» و «چه مرگا»، مه وینی وه چاو
 نه و جا مه عبه دگای، پیر کاملنه^(۱)
 شه مال مورادت، له و جا حاصلنه
 حه کیمه ن په ی دهره، زامان کاری
 وه بی زیاره ت، وه لیش نه ویاری
 ته وافی کهره، وه ته مه ناوه
 خوا حافیزی کهر، بشو وه راوه
 سه سه ری سه ر دهر، وه «باعس په رنه»
 بشو وه «گورگان»، بوینه «زه رنه»
 «زه رنه»^(۲) زه پینه ن، زه پ لیش مه وارو
 چون بهك وه جه ب خاك، بی ناو نه دارو
 «لون» و «شایه نی»، هر دوو دیاره
 په رواز کهر چون په يك، له په ی ناواره
 «پاگه»^(۳) و «که ماله»^(۴) و بخوما ی «شوه ر»^(۵)
 ته نگ «نور و سوور»^(۶)، «ته لاش»^(۷) و «سه نجه ر»^(۸)

۱- مه به ست «شیخ مرجه مه دی» زاد نه خوړه که مه رقه دی و ا له «دولاو».

۲- کیویکی به رزه له نريك لادیکانی «لون کون»، «که لانی»، «ته ختی زه نگی»، «هسته»، سه ر به شاری کامیاران.

۳- کیویکه له نريك دیی «به له زین» روانه ر.

۴- کیویکه له دیی «که لاره ی» روانه ر.

۵- ناوی کیون له لادیی «خه راجیان» سه ر به ناوچه ی «پروانه ر» له مه حالی باشو کی.

۶ و ۷ و ۸- پشین.

بشو وه «زینان»^(۱)، جاگهی شکاره ن

قولهی «پروانسه ر»، لیت ئاشکاره ن

«پروانسه ر» ده شتی، پیر سه فا و کشته ن

ماچی پهی به هه شت، خودا سرشته ن

تازه مه سجدی سازیان ئارو

وینهی تاق عه رش نور لیش مه وارو

«پروانسه ر» پو شن، جه نور فه رش

خیزیا خه یر و، بی زیان شه رش

واجبه ن شه مال، بشو بسوینه

فه رزی سونه تی، تی یا بخوینه

تماشای سه راو «پروانسه ر» که ره

ئاوش وینهی ئاو، چه شمه ی «که وسه ره»

تاف مه دو چون تاف، وه فراوان کو

سه فاش هه ن چه نی، کو کو ی «وشکه رو»

خاکش ماچی خاک، خوه ته ن زه مینه ن

په اته خت زیبای، والی نشینه ن

مه خسو سه ن بدیه، وه «ته ختی زه نگی»^(۲)

نیه ن نه په یدان، ته خت وه ی قه شه نگی

ته شریف بهر وه سه ر، قوله ی «پروانسه ر»

خاس وه ئاره زو، سه یر و سه فا که ر

۱- ناوی کیو بکه له گوندی «خه راجیان» سه ربه شاری «پروانسه ر».

۲- بهر دیکی گردوته راشیاو و ساف که نه لێن هی ده وره ی «ماده» و به سه نگی مه زبه ح مشهوره و له لێوی سه راوی پروانسه ر دانراوه.

شه‌مال دیاره، بدیه وه زه‌روور

به‌ند «سه‌له‌کان»^(۱)، «خانپله»^(۲) و «دی‌سوور»^(۳)

به‌پاس موسته‌قیم بداره وه چه‌م

وه خاتر جه‌می، بشو وه «ته‌م ته‌م»^(۴)

فیدات بام شه‌مال، وه سدق سافئ

له‌جای من له‌وجا، بکه‌ر ته‌وافئ

شه‌مال شیت نه‌ویت، چون من عاقل به‌ر

زیاره‌ت زات، پیر^(۵) کامل کهر

جای سدق و سه‌فا، عیلم و به‌قینه‌ن

مه‌زه‌ر شه‌ره‌ف، ئیمان و دینه‌ن

کان که‌ره‌مه‌ن، کوی مه‌رحه‌مه‌ته‌ن

دارای که‌رامات، فه‌ر و په‌حه‌مه‌ته‌ن

شه‌مال بو له‌جای، که‌مه‌ر غولامش

نه‌ک جارئ سه‌د جار، بکه‌ر سلامش

«نوحه‌د»! ئی دنیا خودعه‌ش سه‌د په‌نگه‌ن

هه‌ریه‌ک وه نه‌وعئ، پاش له‌پا له‌نگه‌ن

۲- پیشین.

۱- له‌گونده‌کانی پروانسه‌ره‌ن.

۴- پیشین.

۳- پیشین.

۵- شیخ مه‌حموده له‌«ته‌م ته‌م» دئی سه‌ر به‌ناوچه‌ی پروانسه‌ره‌.

شەمال زەرورەن

شەمال زەرورەن، شەمال زەرورەن

شەمال وە جایە، لوات زەرورەن

ئیدەن ئەر خاتەر، منت مەنزورەن

مەکیانوت بشۆ، ئەواچی دوورەن

عوزر ناوهری، فرمانم پیتهن

های شەمال! نازیز، دیدەش لە پیتەن

چون یە چەندیوەن، شەمال مەنمانی

توهری توغرای زلف، ئەو نەمشانی

بی خەوهرەنی، شەمال جە حالش

مەر تەرکت کەردەن، ئامۆشوی مالش

ئیسە بسۆ تومار، حالش بوانە

مەلاحزەش کەر، سابۆ بمانە

جە سەختی زەمان، ئەو بی دەماخەن

جە خەلوەت خانەیی، ویش دیل دوساخەن^(۱)

نیان پەیی جەستەیی، خەستەیی پەشیوش

ئەنگوشت حەسرەت، وە خال لیوش

نیەن ناز ئاخیز، سووچ و بەیانیش

کووتای کردگە، ئامۆشوی کانیش

زلفان وینەى مار، جەنگى مەدۆ پىچ
 پۆژ بى فەزای دەشت، شەو وە سزای کىچ
 شەمال مەى زلانا لیت زۆر کەردە بۆ
 دەى چون من نازىز، لیت تۆر کەردە بۆ
 سەختى زمستان، لیت مەدۆ تانە
 نە نه کىشى سەر، وەو خەلۆت خانە
 نە بەخشى فەرەح، وە جەستەى خارش
 نە شکاوى چون گۆل، قورس پوخسارش
 شى نە کەى زلفان، مشکين تالش
 کەيل نە کەى لە دەور، دىدەى غەزالش
 نە شىونى گۆلەنگ، سەر قەتارە کەش
 نە زېنى چون زەنگ، گۆشەوارە کەش
 نە مالى نەرمى، وە بالاشەو
 وە شەرمى ئەو گەرد، وە پالاشەو
 سەير ئەو بالا، پەى ياران شەفان
 ئەو گەردە پەى دەرد، بيماران شەفان
 فرسەتەن شەمال، بۆ پەرەواز کەرە
 چون قاپى بەهەشت، بەقەش واز کەرە
 بشکاوه دوگمەو سوخمەو سىنجاخش
 سەرشار بەر وە سەير، تماشای باخش
 بادا شوکرت بۆ، لەى فەسل دەيدا
 مەویارى بى غەم، لە باغچەى بەيدا
 لە سەحن ئەو باغ، سازيان حەوزى
 جە نوقرەى خام و فیرۆزەى سەوزى

نهو باغ بهه شتهن، نهو جهوز «کهوسه رهن»

چه شمهش له شهربهت، شیر و شه که رهن

خوری که ی شوخی، شیوه ی نهو دارو؟

ره شته ی نهو رهن، نوور لیش مه وارو

«توبو»^(۱) که ی وینه ی، بالای نهو به رزنه؟

«کهوسه ر» که ی تهرحی، جهوزی لهو ته رزنه

گویا لهو وینه ی، سینه ی نهو سافه ن

قه له م چون موژه ی، نهو مووشکافه ن

ساق عهرش ماچان، حق شهریف که رده ن

که ی چون سای گهرده ن، نازیز بی گهرده ن

پیشانی ش کورسی، بی شبهه و شکون

عه دل و میزانش، که ی دیده و نه برؤن

قادر وه قودرته ت، له قای ویش ره شته ن

هر تایه جه مووش، قه سری بهه شته ن

شه مال مهویه ری، جه سر پاشه وه

مه خیزو گهردی، وه پالاشه وه

حه کیمه ن ثامان، په ی دهوای دهردی

نه گهر باوه ری، لهو گهرده گهردی

شانی چون نه سیم، وه پرووی داخه وه

چون خاك «مه که»، وه «له یلاخه وه»

دی قاپی قه فهس، نه فهس واز مه بو

نساویر له سه رما، سه ره فراز مه بو

په‌نگ زه‌ردی «شه‌حمەد»، دووری نگاره‌ن

شه‌رچی ده‌رد دل، شه‌و بی شماره‌ن

شه‌مال و «ئاویه‌ر»^(۱)

دل هه‌راسانه‌ن، دل هه‌راسانه‌ن

شه‌مال سا ده‌ی سا، دل هه‌راسانه‌ن

مه‌رامم مه‌یلش، وه «کوردسانه‌ن»

ئه‌گه‌ر مه‌یلت بو، جه‌لات ئاسانه‌ن

ئاره‌زۆش وه‌ دین، دیده‌مه‌سانه‌ن

هه‌ر شه‌مال قاسد، نامه‌په‌سانه‌ن

ته‌مدیعت کی‌شان، فراوان خه‌یلێ

یاونات نامه‌ی، «مه‌جنوون» وه «له‌یلێ»

ئیه‌سه‌ بو وه‌ نه‌شق، شه‌و دوو دل‌داره‌

مه‌جزووب و مه‌حرووم، شه‌و دوو بی‌چاره‌

وه‌ شیوه‌ی شیرین، وه‌ نه‌شق «فه‌ره‌اد»

«خوسره‌و» وه‌ نه‌فسوون، په‌نجی داوه‌ باد

وه‌ ناگر عه‌شق، «نووره‌» وایه‌کده‌س

سووزیا بو «ئاووس»، تا بی وه‌ قه‌قه‌س

۱- کۆی‌کی جوان له‌شاری «سئه» که جێی مه‌یرانه.

وه شیخ «سه‌نعان»، وه دین ته‌رسا
 وا دین «ته‌رسا»، په‌رسا و نه‌ته‌رسا
 منیچ چون شه‌وان، وه تو موحتاجم
 ویت ئاسا شه‌مال، بکهر عیلاجم
 هه‌وای «ئاویه‌ر»، به‌رزی ده‌ماخی
 که‌فتگه‌سه‌یادم، گوئباخی، باخی
 جاگیر به‌ر له‌سه‌ر، قوله‌ش چون جاران
 تازه‌که‌ره‌مه‌یل، وه یاد یاران
 نه‌جای من بدیه، وه سه‌ر به‌رزه‌وه
 به‌و سه‌حرای شیرین، خوه‌ته‌ن ته‌رزه‌وه
 بدیه و بوینه، وه بی‌دره‌نگی
 مه‌وینی تالار، کیسرای بی‌په‌نگی
 ئوتاق شه‌وخواو، شه‌و شه‌که‌رباره
 هه‌ر ئان له‌به‌هار، ها له‌و ته‌لاره
 عاده‌تش ئیده‌ن، شه‌و بالآ به‌رزه
 شه‌و شیرین شوخ، نه‌یشه‌که‌ر ته‌رزه
 شه‌و سیمای سیمین، جه‌مین چون جامه
 شه‌و شیرین شه‌وکه‌ت، شه‌که‌رکه‌لامه
 شه‌و قه‌د شه‌و قامه‌ت، قیامه‌ت خیزه
 شه‌و جه‌مال مانگ، چواره‌ده‌ بی‌زه
 تا بیته‌خوا، خوئی شه‌دا له‌ته‌ل^(۱)
 گو شه‌نه‌کیشی، وه‌ک مانگ له‌سه‌رکه‌ل

چهرخ چه‌م، چون باز، له هدر سه‌هردا
 چه‌رخ نه‌دا وه ناز، وه «ئاویه‌ر» دا
 شه‌مال نه‌و چه‌رخ و چاوه نه‌دا لیت
 خوه‌ت و «ئاویه‌ر»، ئاگر بچن تیت
 نه‌و نه‌وی وه کل سوبحانی زایه‌ر
 توئه‌وی وه گهرد سفته‌ی سه‌ربایه‌ر
 ههر کاری نه‌که‌ی، شه‌مال به‌ل شه‌و وی
 تا سه‌وزهم وه ناز، سه‌رمه‌ست خه‌و وی
 ویت‌ئاسا، نه‌وسا، ئاخیز که‌ر نه‌رم
 یه‌خه‌ی که‌تانی، لاده‌ر وه شه‌رم
 په‌شیو که‌ر زولفان، سیای ری‌حانیش
 ده‌قی که‌لایده، له پرووی پیشانیش
 نه‌سیمت نه‌رم، بده‌ر له گونای
 سه‌دجار نك جاری، ملج که‌ی دمس و پای
 نه‌سیمت وه بوی، شه‌وبوی «ئاویه‌ر»
 دو وه ده‌ماخی، تا بیته‌ خه‌وه‌ر
 بی‌ده‌نگ بیژ، دل‌به‌ر، دل که‌واویه
 له تاسه‌ی چاوی، چاو بی‌خواویه
 ناسوره‌ن^(۱) زامم، ده‌ردم کاری‌یه
 خویناو له چاوگه‌ی، چاوم جاری‌یه
 نه‌ر دلت وه تیر، دل‌به‌ر کاری‌یه
 «شه‌حمده» نه‌نالی یسادگاری‌یه

وەسفی «ئاویەر»ی «کوردوستان» بۆیە کۆی لە دۆسان^(۱)

«کاکە ئەحمەد» گیان، برای ئیمانی
 من هام لە «کورسان»، با خاس بزانى
 «کوردوستان» زیبای فەرى ئەماگە
 هام فەردان يەك يەك، پیری لینی داگە
 من و «مەحمودی» و «شیخ الاسلامی»
 «وەفا»ی باوەفا، بەو خوێشکەلامی
 نیشترین وە ماشین هەر چوار ئەفەر
 جیت خالی «ئەحمەد»، چوینە «ئاویەر»
 «ئاویەر» چادر، غەم لە سەر لایەرد
 تەم و غەم و هەم، وە جارێ با بەرد
 خاستەر لە عەرۆوس، تازە پەسیدە
 سورمەى دەلالەت، کیشا وە دیدە
 وە بای بەهاری، کێزەى ساز و سۆز
 بە سەفا و سەبای، پێشەى جگەر دۆز
 چون باش عەیاران، بە دل پوبایی
 حازر بى بە دل، پەى پەزیرایی
 لالە و هەلالەش، شکوفا مەس مەس
 هەریەک يەك دەستەى، گۆل گرتن وە دەس

۱- «میرزا ئەحمەد» ئەم شێعرە لە شاری سنەو بۆ یەکێ لە دۆسانی دوور لە وەتەن نووساوە بە ناوی «ئەحمەد» کە سەفا و یادی «ئاویەر»ی بۆ دەخاتەوێ بێر.

وه ی‌باد دووری، دۆس و ئازیزان
 «ئاویه‌ر» ده‌س که‌رد، وه عه‌ن‌به‌ر پ‌یزان
 چه‌تر چ‌ناران، چه‌مه‌نش واز که‌رد
 نه‌س‌اسه‌ی بسات، شادیمان ساز که‌رد
 پازنا‌گولان، به‌ دَل وازمان
 ئساماده که‌رد گرد، به‌ی پ‌یش‌وا‌زمان
 نه‌وه‌ل گول «نه‌ورۆز»، زیبا وست وه به‌ر
 به‌نگین بی چون به‌نگ خال پرووی دل‌به‌ر
 دی‌بای ئه‌لوانش پ‌وشاو که‌رد وه به‌ر
 ئابی، ئه‌زهرقی، ئه‌حمه‌ری و نه‌خزه‌ر
 «به‌ره‌زا» به‌و زولف، تو‌په‌ی تاتاوه
 وه‌ش وه‌ش مه‌ش‌نیا، وه‌ی لاو وه‌و لاوه
 «خار» چون نه‌گریجه‌ی، کو‌رپه‌ ک‌ناچان
 تازوه ته‌ر له‌ بان، گو‌نای گول پاچان
 «به‌نه‌فشه‌»ش له‌ تو‌ی، چه‌مه‌ن وه‌رده‌ن چ‌یم
 دی‌مای دی‌مش‌ه‌ن، وه‌ شنۆی نه‌سیم
 ته‌ماشاش وه‌شه‌ن، چه‌نی «ئاویه‌ر»
 مه‌دره‌وشو چون خال، ژیر لیو دل‌به‌ر
 «نه‌رگس» چون دیده‌ی نزاکه‌ت داران
 به‌ ناز ناز مه‌دیا چون دیده‌ی یاران
 نه‌سیم کاوان، عه‌تر وه‌رکه‌مه‌ر
 مو‌عه‌ته‌ر که‌رده‌ن، قوله‌ی «ئاویه‌ر»
 لاله‌ وه‌ه‌لاله‌، وه‌ ناز ناخیز که‌رد
 له‌باله‌ب له‌بان، له‌ مه‌ی له‌ب‌ر‌یز که‌رد

ره‌ونه‌ق دان زه‌مه‌ق، له‌ سه‌ر دپاران
 مه‌دیا وه‌ حه‌سره‌ت، هه‌وارگه‌ی یاران
 سو‌سه‌ن شکوفا، په‌ی سه‌یر کاوان
 چه‌م و خه‌مش بی، چه‌نی وه‌فراوان
 ریواس چون بالای به‌رز نازیزان
 ناخیز که‌رد به‌ ناز، خیزا له‌ ریزان
 چنور چه‌په‌ی گول، ویش دا به‌ سه‌ردا
 کی‌شا په‌رده‌ی عه‌تر، وه‌ «ئاویه‌ر» دا
 نه‌رچی «ئاویه‌ر»، ویش مو‌عه‌ته‌ره‌ن
 عه‌ترش له‌ عه‌تر، گولان وه‌ش‌ته‌ره‌ن
 گولباغی له‌ باغ، شکوفا به‌ شاد
 به‌ ناز بولبولان، له‌ غه‌م که‌رد نازاد
 «ئاویه‌ر» ریزا و خیزا و ناخیز که‌رد
 سه‌حراو ده‌رو ده‌شت، له‌ گول له‌ پریز که‌رد
 ویش بی به‌ ساقی، گول چون پیاله
 شه‌ونم چون قه‌تره‌ی، مه‌ی له‌ هه‌لاله
 کشت تو‌م و گول، مه‌زرعه و شو‌م^(۱) بی
 یاد «مه‌وله‌وی» و «مه‌ولانای» پو‌م بی
 «مه‌ولانا» وه‌ سو‌ز، ساز و نه‌یه‌وه
 «خه‌یام» وه‌ خه‌یال، جام و مه‌یه‌وه
 «نزامی» وه‌ نه‌زم، ساز و به‌زمه‌وه
 «فیرده‌وسی» وه‌ شو‌ر، شی‌عر په‌زمه‌وه

«خاقانی» وه فهرد، دل په زیره وه
 شاهان گشت جهم بین، وه وه زیره وه
 «حافظ» له مه نبر، سوخه نرانش بی
 هزار چون «خواجو» غه زه ل خوانش بی
 «سه‌دی» وه له حن، سوخه نه رایسی
 به زم که رد وه به زم فه په خش شایی
 «جامی» وه جلوه‌ی، پر سه‌فا و سه‌یرش
 «عەتتار» وه عەتر، «منطق الطیر» ش
 «مانی»^(۱) جه و ده‌مدا، نه‌قاشی مه‌که‌رد
 هزاران هزار، فه‌پاشی مه‌که‌رد
 «سقراط» له نه‌قش، دل بازی مه‌که‌رد
 دل نه هزار، دل بازی مه‌که‌رد
 «نه‌فلاتون» ده‌ستور به راستی مه‌دا
 «نهره ستو» ده‌وای، دروستی مه‌دا
 «لوقمان» نیفتخار، په‌رده‌داریش بی
 مه‌شغول دانه و دورنگاریش بی
 «شمس» وه باده‌ی، پر که‌مال ویش
 نه‌شه که‌رد هر یه‌ک، وه خه‌یال ویش
 «مه‌وله‌وی» له به‌حر، عیرفان کوردی
 ده‌س نشان مه‌که‌رد، گولان به وردی
 جوبه‌ی عارفی و عیرفانی پو‌شان
 جام جام له باده‌ی، مه‌عریفه‌ت نو‌شان

نه شه بین وه مهی، نازک خه یالی
 واتن: جای «مردوخ» خالی یه خالی
 تهختی له تهختی، مه عریفهت نه وشه و
 به دانش سازان، وه یادبوود نه و
 به دانسهی عرفان عارفانه وار
 به که مال ته زئین کهردن چون به هار
 نیراده کهردن بوینون نوورش
 نورین بان وه نوور فه زای حزورش
 ته لاوت کهردن فرهی بی غایهت
 پی پوخ «مردوخ»^(۱) هه ریهک جهند ثایهت
 زهوور کهرد نوری له سه مت مه غریب
 «کوردستان» یه کسان پوشا وه ته رتیب
 شهرو خیابان کووچه و ده روده شت
 مه غازه و بازار گشت کهرد وه به هه شت
 شکوفا به شاد شکوفه ی باخان
 پارچه ی «ئاویه ر» بی وه چرخان
 پوخ پر فتوح مهردوخ بی چون «تهیر»
 تهیران کهردو به زم یاران کهردش سهیر
 فه ر به خشا وه به زم نه و زهوورشان
 بهرز بی له بهرزان وه جدو شوورشان
 مه ست بین وه باده ی پر که مال نه و
 شاد بین وه شیوه ی شه م جه مال نه و

۱- ماموستای ثانی و عالمی پایه بهرزی کورد که له شاری «سنه دا» ژیاوه، «میرزا نه محمدی داواشی» نه م
 هوندراوهی به یادی نه و بو یه کئی له دوسانی به ناوی کاک «نه محمد» نویسه و.

چون شەمەع نىشت لە جەمەع ياران بە شادى
 ۋەندشان سىروود موبارەك بادى
 سەلەۋات مەدا مەلەك چەنى حوور
 مەۋاتن: سەدەق نورەن على نوور
 «ئاۋيەر» جە زەۋق چون كۆى نوور لە دوور
 مەگريا مەۋات: ھا بيم ۋە «كۆى توور»
 «ئەحمەد» تا بادەى ئەجەل نەنۇشۇ
 چەم لە «ئاۋيەر» مەبۇ نەپۇشۇ

«ميرزا ئەحمەد داۋاشى»

كوردستان ۱۳۴۵ى ھە تاۋى

بۆ کوردوستان^(۱)

ئوستاد دانای ساحیب تەدارەك

بەهارت بە خەیر عەیدت موبارەك

بەهار چون حوسنت، كەى خوش پەنگ و بۆن؟

چەمەن كەى چون تۆ، دارای سەول نۆن؟

سەرشار و شاداب، شاد و بى غەم باى

مودام چون بەهار، سەبز و خو پەم باى

بەهار حوسنت خەزانى نەبۆ

«الله!» ارەنگ زەردى ئەرزانى نەبۆ

سەرو قامەت لە خەم خەم نەبۆ

شادى و شور شەوق زەوقت كەم نەبۆ

نەبۆ گۆل غونجەى، پەنگ و پروت بىرەنگ

نەوینوت ھەرگیز، ئازیز وە دڵ تەنگ

بەلام ئەى ئاغەى، دانای موعتەبەر

قەسەت مەدەم وە خودای ئەكبەر

فەرامۆش نەبۆ، ھەر شام ھەر سەحەر

وە یەاد بەندەت، بىدیە «ئاویەر»

گوللان پەنگ پەنگ، ئاویزان كەردەن

ئارەزووى بالای، ئازیزان كەردەن

سەبزەن سفیدن، قەرمزەن چون گۆل

ماوەرۆ وە دەنگ، بۆلبۆلە كەى دڵ

۱- ئەم ھۆنراوە نامە بە كە بۆيە كۆى لە دوستانى نووسىووە كە لە شارى سەدا زیاو.

ها وه ختهن پوحم، وه بولبولش بو
 سه رقولش پهی سهیر، وه مه نزلش بو
 بدیو بوینوش، وه دهشت و دهردا
 شاید ئسازیش، به پراگوزهدا
 فهزای «ئاویهر»، سهیر سهفای دهشت
 نیشان مهدهرو، گوشه‌ی جه بههشت
 سه‌رشار بپروانی، به پرووی شاره‌وه
 بهو شار زیبای، پپرنگاره‌وه
 ویرانه‌کی دل، به پرووی سه‌فاوه
 ئاواکی به ئاو، «کانی شه‌فا» وه
 سه‌رچشمه‌ی «خزر» ش، یادگاری‌یه
 ته‌ماشای شه‌فای، دهر دکاری‌یه
 «مامانگه» ش تاك، تهرزش شیرینه
 چون سه‌حرای خوه‌تهن، بوش عه‌نبه‌رینه
 «سه‌رته‌خت» وینه‌ی ته‌خت مه‌عرووفی جه‌مشید
 نه‌قاشی کریان وه هه‌زار ئومید
 «زه‌فه‌ریه» زا کمر، ئستغاسه‌شن
 «عه‌زامیه» په‌ی دین، دل‌به‌ر تاسه‌شن
 چه‌مه‌ران ئسازیز، ته‌داره‌ك که‌رو
 «موباره‌ك ئاباد»، موباره‌ك که‌رو
 «ئامانیه» گولان، په‌ی ئامان نه‌و
 ئاماده‌ که‌رده‌ن، په‌ی دامان نه‌و
 نه‌ پرووی دامانش، به وینه‌ی نه‌سرین
 بریزو گولان، ده‌س ده‌س و چین چین

سه‌یر «سه‌ر ئاسیاو»، سایه و سه‌هه‌ندش
 هه‌ر که‌س مه‌وینۆش، مه‌بو پابه‌ندش
 «مه‌سناو» و «مه‌عرووف» تا وه «خانه‌پال»
 مه‌حزوونی دارۆ پهری ئه‌هل حال
 «ته‌کیه» و «چه‌مه‌ن» جای، بی‌نه‌زیرشه‌ن
 فه‌رش که‌رده‌ن چه‌مه‌ن، مونه‌زیرشه‌ن
 «خه‌سرئاوا» ئاوا ئاوا‌ی نازشه‌ن
 «وی‌سله‌ وی‌سله‌» گه‌ل به‌ دل وازشه‌ن
 «با‌خه‌نه‌مامه»، مه‌شه‌وور عامه
 که‌ی نه‌مامش هه‌ن، چون ئه‌و نه‌مامه
 شیوه‌ی شیرینش، به‌وته‌ور نیشان دا
 ئه‌ر نیشان ده‌رو، وه «گریاشان» دا
 «هه‌ر زه‌ری» جه‌نوور، ویش ئه‌فشان که‌رو
 سه‌نگش گشت به‌ له‌عل، «به‌ده‌خشان» که‌رو
 شیوه‌ی شیرینش، به‌و ته‌ور به‌یان دا
 به‌یان دا به‌ پرووی، «ده‌ره‌به‌یان» دا
 گاه‌ی نگاه‌ی، به‌ «شیخان» که‌رو
 «قه‌لاچوارلان»، چه‌راخان که‌رو
 «جه‌ورئاوا» مه‌گه‌ر، جاگه‌ی جه‌بیاره‌ن؟
 یا قه‌دیم ماوا‌ی گرو‌ی زورکاره‌ن
 به‌ دین دیده‌ش، ئه‌ر ره‌وشه‌ن که‌رو
 به‌لوتف و که‌ره‌م، وه‌گولشه‌ن که‌رو
 به‌لام ئه‌ی ئاغه‌ی، دانای گرامی
 نایافت نایاب، ناده‌ی نامی

«لوقمان» لایق، «سه‌جبان» سانی

کان مه‌عریفه‌ت، که‌نز مه‌عانی

سه‌نای «ئاویه‌ر»، که‌ی مه‌یۆ ته‌مام

هه‌ی خوه‌م وه‌ سه‌رگه‌رد، خاك و خوه‌لش بام

درختش گشت عوود، خاكش عه‌نبه‌ره‌ن

سه‌نگش موتابق، له‌عل و گه‌وه‌ره‌ن

ئاو سه‌رچه‌شمه‌ش به‌ر مه‌یۆ وه‌ به‌ر

وه‌ش ته‌ره‌ن له‌ ئاو سه‌رچه‌شمه‌ی که‌وسه‌ر

سه‌راوش یه‌کئ، نیه‌ن هه‌زاره‌ن

هه‌ر یه‌کئ شه‌فای، هه‌زار ئازاره‌ن

کاووکه‌ش و کۆش نوور پیا وه‌شته‌ن

گولانش یه‌ک یه‌ک نوۆ سه‌وه‌یل په‌شته‌ن

چه‌مه‌ن به‌نه‌فشه، باغش پرگوله‌ن

دایم پر له‌ ئاه، ناله‌ی بولبوله‌ن

سه‌حراش هه‌ر ئه‌وه‌ن، پرزه‌رع و کشته‌ن

چمان په‌ی به‌هه‌شت، خودا سرشته‌ن

ئاو سه‌رچه‌شمه‌ش، به‌ر مه‌یۆ وه‌ به‌ر

وه‌ش ته‌ره‌ن له‌ ئاو، سه‌رچه‌شمه‌ی که‌وسه‌ر

«ئاویه‌ر» هه‌ر دوو، واگه‌رتنه‌ن جلووس

یه‌کئ چون داماد، یه‌کئ نه‌و عه‌رووس

ئه‌و باده‌ی هه‌ستیو، سه‌رمه‌ستی نوۆشان

ئێد دیبای حه‌ریر، تازه‌ی ته‌پ پۆشان

مه‌جلس ئارای به‌زم، خوسووسی شاننه‌ن

هه‌رئان مه‌واچی، عه‌رووسی شاننه‌ن

سەوت سەدای کەوڤ، سەر شاخە ی شاخان
 چریکە ی چیهچە ی، بۆل بۆل لە باخان
 بەرزەن نالە شان، جە شەوق شادی
 مەوانان تە سنیف، موبارە ک بەدی
 نە هەر سەراوی، سۆزە ی ساز ی وەن
 دەنگ نازارو، عیشو و نازی وەن
 شارو خە یابان، کووچە و دەشت و دەر
 موعەتەر بیەن، جە بۆی «ئاویەر»
 نە شکۆی «ئاویەر»، سەفای سەراوان
 شنۆی سەر کاوان، شاخە ی شەتاوان
 نەرگس و سۆسەن، وەنەوشە ی بەل دیز
 شەویو وە لالە ی، ئەسەر حەسەرت پیز
 شکوفە ی شاخە ی، خونچە ی نەمانان
 مە پیزو وە بۆی، نەسیم وە دامان
 فەرش کەردەن دامان، بە دێبای پەنگین
 خاس تر لە دێبای پۆم و ھندو چین
 پەنگین تر لە پرووی، پەنگ و پوی دل بەر
 بۆ وەش تەر لە بۆی، بۆی گیسووی دل بەر
 تۆی دەرەش^(۱) چون لۆی، یەخە ی نازیزان
 بازەن وە کویتری، دیدە ی پایزان
 سیما تەر لە تەرز، تازە نەو پەسان
 گولانش مەدۆ، شیو ی چاومەسان

شه و بوش به شادی، سه رکیشان وه بهر
 خه م به ستهن چون چین، تای چه تر دل بهر
 چنوروش به ردهن، چه م وه که مهردا
 عه تر نه فشانیسهن، وه ده شت و ده ردا
 نه شکوفته ی خونچه ی، سوسه ن دان جلوس
 شیرین چون بوته ی، مه مکه ی نموعه روس
 یا «خوا»! «ئاویه ر»، بوله ند پایه بو
 سه ربه رزو سه بزو ساحیب سایه بو
 چه تر چناران، چه مهنش واز بو
 چهنی نازاران، با عیشه و ناز بو
 سه ر تا پاش وه نوور، «خودا» ره شته بو
 وه شت نوور وه بان، قوله ش وه شته بو
 دوورنمای دیده ی، «کوردستان» گشته ن
 ته فریگای زومره ی، حووری سرشته ن
 نیه ن نمه بو به وته ور کو هساری
 له پادامه نه ش واقع بو شاری
 مه نزه ری زیبای، زینت به خش نه و
 سه رمایه ی نیشا ت، پر له نه خش نه و
 مه کیشو شو خان، وه بی ته حاشا
 وه پادامه نه ی، ویش په ی ته ماشا
 نیسه نه و شیرین شه که رین پازه
 نه و باز شه ش دانگ بوله ند په روازه
 نه و هومای گولشه ن تاووس باغه
 نه و یاخی سلخوی بوله ند ده ماغه

ئەو زلف ئەنەبەرین مشکین کلافە
 ئەو سیمورخ خوان حەفت قوڵە ی قافە
 خە یالی و خاویر خاوبەردە ی نازەن
 پەنجەرە ی مەنزور نازەزووش وازەن
 بۆ شنۆی شەوبای شەوبۆی «ئاویەر»
 ھەر شەو پەنجەرەش وازەن تا سەحەر
 بە خە یال ئیئە تا ئوردیپەھەشت
 بە یۆ بوەرۆ تەشریف وە گۆل گەشت
 عادەتشان ئیئەن ھەر نەو بەھاران
 دلبەران وە چۆل فرەقی دلداران
 سەر و قامەتان سەوزەو دیدە مەس
 بگیان ئەسپاب شادیشان بە دەس
 ھۆردەران چون گۆل خەیمە نە پرووی دەشت
 سەحرای «کوردستان» کەران وە بەھەشت
 بێ خەم نە خەلوەت خانە ی شو وە بەر
 غەم بدۆ وە باد، لە پای «ئاویەر»
 یاخوا نازیزم مسودام ھەر وەش بۆ
 تا دل ھەر پەریش پەر لە ئاتەش بۆ
 ھەر سەل وە خوەشی، لە پای «ئاویەر»
 وە سەلامەتی، سەل بوات وە سەر
 «ئەحمەد» تا نەبۆ لە گیان ھەر اسان
 شەرەتە گیان بدۆ نە پای «کوردسان»

پروانسه‌ر^(۱) و گهرمه‌خانی

کاکه بزانی، کاکه بزانی
 حال و ئەحوالسم ئە گهر بزانی
 نه شهو خامه‌ن نه پۆ زنگانی
 قیبله‌ی دل بیهن، وه گهرمه‌خانی
 وه‌شەن چون «ئەرمەن»، ماواي «شیرینەن»
 پەي کورده‌واری وێستەي نگینەن
 دره‌ختش گشت عوود، خاکش عەنبەرەن
 سەنگش مۆتابق دوپو «گەوهەرەن»
 ئاو سەرچەشمەش، بەرمەپۆ وه بەر
 وه‌شته‌رن له ئاو سەرچەشمەي «کەوسەر»
 سەراوش یەکی، نیه‌ن هەزارەن
 هەر چوار فەسلش، ماچی بەهارەن
 کاو و کەش و کۆش، نوور پیاو‌ه‌شته‌ن
 گولانش یەك یەك، نۆ سو‌ه‌یل پە‌شته‌ن
 چە‌مه‌نەن، باغەن، بە‌نف‌شەن، گولەن
 دايم پەر له ئاه، نالەي بۆل‌بۆلەن
 سە‌حر‌اش هەر ئە‌وه‌ن، پەر زەر‌ع و ک‌شتەن
 چمان پەي بە‌ه‌ه‌شت، خودا س‌ر‌شته‌ن

۱- «میرزا ئەحمەد ئەم شیعەرەي له وه‌سفی «پروانسه‌ر» زادگای خۆيا داناوه پروانسه‌ر دووبە‌شه‌که‌ به‌شیکي به‌ ناوي «گهرمه‌خانی» مە‌شهوره‌.

ئیسە وە «پاوە»ی، جافان مەشهورەن
 وەشتەر لە «پاوە»، پەرپەری و حوورەن
 پارێزگا و پایتەخت، بێشە ی شیرانە
 ماوای شەور جەنگ^(۱)، دڵ دلیرانە
 «روانەر» یە کەر، لە خەیر لە برێزە
 خەیر باران بووگە، ریزە وە ریزە
 پاسەم شەفتەن، لە ساحیب هوشان
 بێ شک شارنۆن، چون سیاپوشان
 هەر کەسێ لە ئاو چەشمەش بنۆشۆ
 لابەدن مەشیو، سیا بپۆشۆ
 ئە ی کاکە! ساتۆیج، ئەر ساحیب هوشی
 مەشی چون «ئەحمەد»، سیا مەپۆشی

۱- مەبەست جەنگ لە گەل پەزاشایە کە لە شیعری جەنگی «هەلالە زەرەدا» باسی لێ کراوە.

داستانی عه نته رو مه یموون

شنه فتم له یهك، دیوانی سەلیم
 داستانی شیرین، عه جیب و قه دیم
 نه لبت له عه سر، جه جه و شه جه
 فدرق نه وی له بهین، جه یوان و به شه
 نه گهر زمستان، نه گهر به هار بی
 وهك هم ماواشان، له بی شه و غار بی
 له و حه والی هند، بی شه یه خه تهر
 جاگیر بی له و جا، هه موو گیان له بهر
 له شیرو له بهور، له گورگ و عه تهر
 مه عرووف وه بی شه ی، جن و جانه وهر
 فقهت زنده گی، ئاده می سهخت بی
 سایه و په ناشان، بهرگ درهخت بی
 هه رنان مه یلشان، به داواو جهنگ بی
 حه ریه ی ئاده می، چوماغ و سهنگ بی
 مه علووم بی با هه م، زدونه قیز بین
 هه می شه با هه م، جهنگ و ستیز بین
 هه ر یهك وه نه وعی، زنده گی مه كهر د
 به عزئی بۆ به عزئی، به نده گی مه كهر د
 هه ر گوشه موخته سن، یهك جانه وهر بی
 هه ماسایه ی به شه ر، فقهت عه تهر بی

نه گهر چه با هم، نفاقشان نهوی
 باز هم وه هر حال، نفاقشان نهوی
 عهنته رپی به شهر، بهنده گی مه کرد
 هدریهك وه نهوعی، زنده گی مه کرد
 مهردیان مه شیا، هر پو پی شکار
 ژنان ماوهردن، وه کول میوهی دار
 نهلبهت بو شکار، بهند بی قامشان
 جه راگی شکار، چاه بی دامشان
 له چه نندین لاه، مه کندن گاکوړ
 وا شکارشان، ماوهردن وه توړ
 نهسل داستان، نیته نهقلش بی
 مساده مهیموون، وهزع هملش بی
 هه رتا فسارغ بی له غم و خهتر
 له دهورش جهم بین، نهقوم عهنته
 خودا دوو نهولاد، وه نهو داده بی
 نهلبهت به کی نه پ، به کی ماده بی
 فارغ بی مهیموون، نهوشه وه هر حال
 جه ژن زایمان، فهوری بی بهتال
 عهنته و مهیموون، بی قوله و بوله
 بی خه یال خهفتن، له دهور پوله
 قهزا نازل بی، گورگ گورسنه
 دوو بهچکهی عهنته، دی وه برهنه
 فهوری قهپانی، هر دوو وه حولقوم
 بردی خواردیانی، له جای نامه علوم

عه‌نته‌رو مه‌یموون، هه‌ر دوو وه سه‌رشار
 سه‌حه‌ر به‌ر له‌خوهر، له‌خه‌و بین بی‌دار
 عه‌نته‌ر و مه‌یموون، به‌ستن تۆشه‌شان
 كه‌فتنه جستووجۆی، جگه‌رگۆشه‌شان
 عه‌نته‌ر و مه‌یموون، له‌غه‌مان كه‌یل بین
 هه‌ردوو له‌داخا، وه‌یلان وه‌یل بین
 هه‌رده وه‌هه‌رده، كۆو كاو كه‌مه‌ر
 راشان كه‌فت وه‌یه‌ك، مه‌خفی گای به‌شه‌ر
 له‌و جا دوو نه‌وزاد، وه‌تاكو ته‌نیا
 تازه وه‌تازه، هاتوونه دنیا
 پاك و پاکیزه، دوو دانه‌ی دوو بی
 یه‌کیکیان كه‌نیشك، یه‌کیکیان كوو بی
 هه‌لیان گرد هه‌ردوو، بردیان وه‌مه‌نزل
 مراد حاسل بی، وه‌ئاره‌زۆی دل
 عه‌نته‌رو مه‌یموون، وه‌خاتره‌جه‌می
 خوه‌یان دا له‌ده‌ور، به‌چه‌کی ئاده‌می
 به‌شادی و سروور، بی بۆله و قۆله
 گه‌ردیانه به‌غه‌ل پۆله له‌و چۆله
 په‌ی زیبا و زینه‌ت، نه‌وزادان كووشان
 سه‌ر تا پا وه‌گول، بالاشان پۆشان
 هه‌ر پۆتا وه‌شه‌و، هه‌رشه‌و تا به‌یان
 مه‌وازیان بوون، وه‌ك پۆله‌ی خوه‌یان
 وه‌كۆل ئه‌یان‌ورد، بۆ ئه‌ملا و ئه‌ولا
 تا واگه‌وره‌ بوون، كه‌فتنه سه‌ریا

نه قوام عه نتهر، له نه ترافیان
 دس وه دس هاتن، بو ته وافیان
 له گیا و له گول، له بهرگ درخت
 بویان نه هاورد، له وخت و بی وخت
 نه یانوت ئیوه، توتان گوړاوه
 ئیتر وه به چکه ی، مه یمون نه ماوه
 نیمه یچ حازرین، به نده گی بکه ین
 له ده ور ئیوه، زنده گی بکه ین
 شاید بگوړی، نیمه یچ نه سلمان
 بویت وه به شهر، نه وه و نه سلمان
 براو خوه یشک خاس، شکوفا گولیان
 تا ناگر عشق، بهر بوو وه دلیان
 میوه ی باغ عشق، حه قیقی وهردن
 به دل ناره زوی، عه روسی کهردن
 وه ختی هل گرپا، ناگر هه وه سیان
 به شادی کردیان، دس وه ده سیان
 پاره بی په رده ی، نا پروویشان
 نه نجام دان عه مه ل، زنا شوویشان
 وه خه یال خوه یان، نه سل مه یمون بین
 چون مه یمون وه ناو، بی شه مه سکون بین
 به په سم عاده ت، زاوو زوو کهردن
 زکی دوو منال، هه رسال ماوه ردن
 چون به شهر مه ویا، وزع حه ملشان
 تا بی وه باعیس، ته ولید نه سلشان

له بی‌شه ئاده‌م، له عه‌نته‌ر بی‌ش بین
 نه‌ر چه‌ وه‌ خه‌یال، نه‌قوام و خویش بین
 وه‌لن هه‌ر کامیان، فرس‌دت ماوه‌ردن
 نه‌زیه‌ت به‌چه‌کی، به‌ک‌تر مه‌که‌ردن
 له‌ ته‌نگی جی‌گه‌ و مه‌سکه‌ن و ماوا
 عه‌نته‌رو به‌شه‌ر، ک‌ردیانه‌ داوا
 له‌ دوا‌ی چه‌ن سالی، زدونه‌قیزی
 عاقبه‌ت مونجه‌پ، بی‌ وه‌ خوون‌پیزی
 له‌ مرخه‌ی مه‌یموون، له‌ پرخه‌ی عه‌نته‌ر
 له‌ قال و گاله‌ی، قاوو‌قووی به‌شه‌ر
 مه‌یموون وه‌ گاز و عه‌نته‌ر وه‌ چه‌نگال
 گه‌وره‌ وه‌ گه‌وره‌ منال وه‌ منال
 عه‌نته‌ر وه‌ سه‌نگ و به‌شه‌ر وه‌ کوته‌ک
 تا موده‌ی چه‌ن سال، که‌فته‌ن گیان به‌ک
 عاقبه‌ت عه‌نته‌ر، بی‌زار له‌ جه‌نگ بی
 له‌ ده‌ست به‌شه‌ر، خولقیان وه‌ ته‌نگ بی
 وه‌ چووب و چماخ، وه‌ ته‌ور و تی‌شه
 به‌شه‌ر عه‌نته‌ری، ده‌رک‌رد له‌ بی‌شه
 عه‌نته‌ر و مه‌یموون، گشت فه‌راری بین
 هه‌ر به‌ک وه‌ لایه‌، مه‌ته‌واری بین

شیم^(۱) وه «توانکهش»^(۲)

شیم وه «توانکهش»، شیم وه «توانکهش»

یهك رۆ پاگه‌م كه‌فت، شیم وه توانکهش

دیس‌م كه نازاری، شوخ دیسه رهش

زوق ده‌ستی شه‌بو، ئاما وه سه‌رخوش

قو‌م‌ری ره‌فتاری، له‌نجه و لاره‌خو‌ه‌ش

نگاشه‌ن چون باز، شکاری سه‌رکه‌ش

گوله‌نگان له‌سه‌ف، سه‌روین كه‌رده‌ن په‌خش

كه‌رده‌ن وه سه‌یوان، پیشانیش په‌ی نه‌خش

میل سه‌وه‌نای، نو‌قره‌كۆی كل‌چه‌ش

كه‌رده‌ن به‌داخل، نه‌بیه‌زی و حه‌به‌ش

هه‌نگامه‌ی بسات، به‌زم سووری^(۳) بی

سوور نه‌وزو‌هوور، بی قو‌سووری بی

پاسته‌مه‌واچووم، وه ده‌م سووری بی

ئه‌ما یه‌ك به‌هه‌شت، پر جه‌حووری بی

نازیز جات خالی، نه‌و نازادی‌یه

نه‌و به‌زم و ته‌ره‌ب، شه‌وق و شادی‌یه

له‌ته‌قه‌ی ده‌هۆل، له‌چریکه‌ی ساز

ده‌نگ زیل به‌م، سه‌دای هه‌ی شاواز

لفكهی دهسمالان، گریه‌ی پووشین بی
 زپه‌ی سه‌ر ئاوێز، چریه‌ی پووتین بی
 مه‌داشان وه هم، له‌رزانه و گوله‌نگ
 زولف و زنج و خال، فه‌رزانه وه جه‌نگ
 نازاران مه‌خه‌ند، وه پووی نازه‌وه
 عاشقان مه‌که‌ند، لب وه گازه‌وه
 گا مه‌بیان په‌یوه‌ست، گا گا نه‌ورپان
 چون قه‌تاره‌ی زه‌نگ، وه هم نه‌زریان
 هه‌ر که‌س با که‌سی، به‌ین به‌ستش بی
 جه‌و ده‌م بی‌په‌روا، ده‌س وه ده‌ستش بی
 خالان له‌ شه‌فاف، شه‌میم نه‌فزای زولف
 به‌خه و سینم و مه‌م، نا‌په‌زا وه قولف
 هه‌ی له‌ نزاکه‌ت، لاو شه‌ده‌لاران
 وه‌ی له‌ ئیشاره‌ی، دیسه‌ خو‌ماران
 حه‌ریفان وه‌و زام، زه‌ده‌ی عه‌شقه‌وه
 ده‌ست گیرۆده‌ی دام، پا وه مه‌شقه‌وه
 په‌قییان مه‌دان، گیان وه داخه‌وه
 گول‌پوخان مه‌دیان، وه‌و په‌رداخه‌وه^(۱)
 سه‌روین وه‌و توپه‌ی خواه‌ش په‌ونه‌قه‌وه
 جه‌مین وه‌و گپه‌ی گول‌ته‌به‌قه‌وه
 چرکه‌ی به‌ند زه‌نجیر ورشه‌ی لاگیره
 برقه‌ی نه‌شره‌فی و خشه‌ی نیم‌لیره

خشپه ي پاى شه و به ند، زرنگه ي لاسره
 زړه ي مسوره وگو، خرنگه ي که ميره
 گاز قولوان، پايه ي گيل گيله
 نيش نه قره وان، سايه ي پاپويله
 شوق پيشاني، بريقه ي کلوزه ر
 قريقه ي نازاران، تريقه ي لولولوى ته ر
 دیده غه زالان، نه و به ر نه مامان
 قسامت شمشالان، عه ر عه ر نه نامان
 ویشان چون ماهى، که رده بين درووس
 هه ر يه ک وه ک شاهى، گه ر ته بين جلوس
 هه ر يه ک وه يه ک ره نگ، مه دروشان له دوور
 چون خوور به زمشان پر مه که رد جه نوور
 بازووبه ند جه لال، حه مايه ل جه دو ر
 ورشه ي مايوخال، جه رگ جايه ل بو ر
 موشک ميخه ک وهن، بو ي عه بير ساف
 له ر ه ي مه حبوبان، شنو ي حه رير ياف
 نازک نه و هالان، چاومه ست و که ژه ل
 موسته غريق له ناو نه تله س و مه غمه ل
 شه وشو جه به يزاي، قه مه ر په رداخان
 بي زيا فه زاي، يه که سر چراخان
 په قبيان مائل، وه نزاره وه
 حه ريفان عاقل، وه ئيشاره وه
 له نجه ي سه ر په نجه ي، نازنه ين نازان
 نساز نسا زاران، جه مين په ردازان

شوخان وه گریشمه‌ی به‌زم عشق‌بازی
 مه‌شاق‌تر له نه‌زم، مه‌شق سه‌ریازی
 نه‌ك وه‌ك مه‌عره‌كه‌ی^(۱) شه‌مال و زلان^(۲)
 جه‌نگه‌را له سه‌ر، خال كهل‌ملان
 تا شه‌مال وه خال، «فانۆز» مه‌غسل‌دا
 زلان گومی نه‌كرد له تۆز و خوه‌ل‌دا
 تا شه‌مال مه‌كه‌رد گه‌رد خالش پاك
 پر مه‌كه‌رد زلان جه‌مالش وه خاك
 شه‌مال گیسوان مه‌پیچا په‌ی ویش
 زلان گه‌ردشان مه‌گیچا په‌ی ویش
 جه‌غهره‌ز مه‌كه‌ند پروبه‌پروشه‌دا
 پل و پووش مه‌شه‌ند وه گیسووشه‌دا
 شه‌مال وه جه‌سه‌رت ته‌واساشه‌وه
 زلان وه فهرسه‌ت مه‌بو‌ساشه‌وه
 ئاخه‌ر ئه‌م سه‌روو په‌لك سه‌راوی
 باعیس جه‌ده‌ل «ئه‌لك»^(۳) و «ماراوی»^(۴)
 پیچ وه گیسوان شو‌رته‌نگیزدا
 چون شیرین جه‌قار تۆر په‌رویژدا
 خیزا و دل وه قین پر خشم و ئالۆز
 له تاوشت گه‌رد خه‌وش و خاك و تۆز
 به‌توندی چون باز چه‌رخ نه‌خچیردۆز
 به‌شه‌وق تاری شه‌ب تابنده‌ چون پۆز

۲- ناوی دوو دانه بایه.

۱- جه‌نگ.

۴- پیشین.

۳- ناوی دوو گونده سه‌ریه‌شاری «کامیاران».

بهو جوقه‌ی سه‌روین پای ده‌سماله‌وه
 بهو نه‌قش و نگار خهت و خاله‌وه
 بهو کلافه‌ی زلف، کرژ کاله‌وه
 تال تال وه شنوی، بای شه‌ماله‌وه
 چون خور تاوا بی، شی وه ماله‌وه
 مه‌ردم مه‌ن وهی خهم، وهی خه‌یاله‌وه
 مه‌ردمان مه‌ندن، خاتر په‌ریشان
 مه‌کهردن زاری، هه‌رکس په‌ی ویشان
 بازی نسا‌پازی، بی وه سه‌رسه‌ری
 ساز مه‌ژهند مه‌قام، به‌زم چه‌مه‌ری
 هه‌رکس دو چه‌م داشت که‌رده بی وه هه‌شت
 په‌ی سه‌یر «فانووس»، که‌ی به‌یو وه ده‌شت
 نه‌ما قیله‌که‌م مات ئالۆز بی
 فانووزی پوخار، هه‌رویش «فانووز» بی
 په‌رگنه و به‌شیو خه‌یلن دلگیر بی
 مه‌لول ماته‌م چمان نه‌سیر بی
 دو په‌نجه‌ش په‌یوه‌ند دوو زرانیش بی
 یه‌عنن نیشانه‌ی دل‌گرانیش بی
 نگای وه سه‌سه‌رت، دوور وه دوورش بی
 دل وهی تاره‌زووی، به‌زم سوورش بی
 خوون خشم قه‌ست، وه چه‌م پژی‌یاگ بی
 زلف و زنج و خال، گشت پلمژی‌یاگ بی
 چون که‌وک له‌چه‌نگال، شاباز به‌دحال بی
 غه‌مین و غه‌مبار، ئاشفته خال بی

ھەر سوح تا وە زۆر خەیلێ غەمناک بێ
 وەلی بە عەدە زۆر یەک جار بێ باک بێ
 وەختێ خەیزیا، پەرەوێلە ی پەم بێ
 بێ پەرەوا، لاقەید، بێ خۆف و غەم بێ
 دیم کە بەر ئاما دوو جە سەدەف بێ
 و عەزم بازی دەستار نە کەف بێ
 تەک دا وە تەکیە ی، ھامسەران وێش
 بێ وە پەرەوێلە ی، قەتارە ی پەم کێش
 گا وە عیشووی ناز، گا وە سەر پەنجە
 گا وە لارە ی نەرم، گا گا وە لەنجە
 گا چەتر تاوس، نە سەر مە پۆشا
 گا ھەرەق خوێ، چون مە ی مە نوشا
 چون کەوک وە خالان، وێش مە دا تەرتیب
 گا پا لە بازی، گا چەم لە پەرەقیب
 گا پێچ چون ئەفە ی، مە دا وە گیسووش
 گا جە قین مە وست، چەند چین وە ئەبرووش
 ھەر کەسێ مە دیاش، لەو مە جالە دا^(۱)
 لەو شادی و نیشات، لەو جە لالە دا
 چون «ئەحمەد» مە شوست، دەس لە گیان شیرین
 تەرسایی مە سەند، «سەنعانی» لێش دین

بیره‌وهری یه‌ک رۆژ سی‌زده به‌دەرله‌ تا‌قۆسانی «کرماشان»^(۱)

نازیز خالی بی، نازیز خالی بی
 ئارۆ جه‌ بوستان، جاگه‌ت خالی بی
 چون قه‌قنه‌س جه‌سه‌م کۆی زوخالی بی
 «باله‌» جای خالیت، په‌ریم تالی بی
 تیپ غه‌زالان که‌ل په‌مان کوو
 جه‌م بین گشت په‌ی من بی‌فایده‌و بی‌توو
 «تا‌قۆسان» جه‌فه‌یز، فه‌زای «کرماشان»
 بوخشان بی جه‌شه‌وق، شیوه‌ی مه‌هوه‌شان
 عاشقان وه‌ عیشق، نه‌مامانه‌وه
 مه‌عشوقانشان، گشت فامانه‌وه
 حه‌ریف مه‌که‌ردش، حه‌زه‌ر جه‌ره‌قیب
 په‌قیب په‌غبه‌تش، نه‌موی، ته‌رغیب
 عارف و عرفان، نیشته‌بین وه‌هم
 وه‌کناره‌وه، ئید مه‌دیان وه‌چه‌م
 هه‌ر شه‌وق گۆل بی، زه‌وق بۆلۆل بی
 عاشق شۆر عه‌شق، مه‌عشووق جه‌دل بی
 سه‌دای سووزه‌ی سه‌وت، نه‌غمه‌ی ئاواز بی
 ته‌قه‌ی تریقه‌ی ده‌ول، چریکه‌ی ساز بی

۱- هۆنه‌ر نه‌م هۆنراوه‌ی له‌ته‌مه‌نی بیست و پینج سالی داگۆتوو.

لوی یه‌خه‌ی که‌تان سه‌رخه‌تان واز بی
 بازار عیشوه و کریشمه و ناز بی
 چرپه و ترپه‌ی که‌وش، پای بازی باز بی
 دلدار به دلبر، ویش سه‌رنه‌فراز بی
 بیا بیا بی، بده و بده و بی
 عه‌رووسی «شیرین» شادی «خوسره» بی
 پاشه و پاشه و بی، بشین بشین بی
 «خوسره» نه مه‌جلس، مه‌ست «شیرین» بی
 شه‌قه‌ی په‌نجه و ده‌س، خواهش مه‌زاقی بی
 بس‌ریزای بریز، باده و ساقی بی
 شتوور^(۱) «شیرین»، شین «فه‌ره‌اد» بی
 مهرگ «خه‌سره» بی، «شیرۆ» ناشاد بی
 جادار و بی‌جا، جایز وه قبری
 په‌واج بازار، فوکول و فر بی
 خه‌ز و پاردسو، ژلیت و ژاکه‌ت
 پو‌شا بین شو‌خان، په‌ری نزاکه‌ت
 سه‌ر په‌تی سی‌نگ تاق، بال لوخت و عوریان
 جه‌رگ جوانان مه‌که‌رد وه بریان
 ده‌س به‌ند و ته‌سمه و بلووز و دامنه
 زره و زامنه‌ی، حه‌لقه‌ی که‌مه‌ربه‌ن
 ئی‌فاده وه بار، غه‌مزه وه خه‌رمه‌ن
 زلان مه‌شه‌ندش، شه‌مال مه‌که‌رد شه‌ن

نیزهار مووبه‌ت، مودبرماسان^(۱) بی
 بیا و بفرما و بده و بسان بی
 به‌دره‌قه‌ی ته‌فریح، سیزده‌ی سال نو
 وه‌ش بین گشت به‌ی من، بی‌فایه‌و بی‌تو
 سه‌دای ساز و زهر، ته‌مووره‌ی تار بی
 بنوشای بنوش، باده‌ی گولنار بی
 عاشقان سه‌رخوش، مه‌عشوقان سه‌رمس
 دهم له‌ نساو دهم، ده‌س له‌ نساو ده‌س
 نگا و خنده و ناز، نه‌زم و نه‌خلاق بی
 بازار شادی و به‌زم و مه‌زاق بی
 عاشقان وه‌ عشق مه‌عشوق موشتاق بی
 سه‌یر سه‌راو بی، تماشای تاق بی
 مه‌ودای نیم‌نگای، ناز وه‌ بی‌دریغ
 مه‌نیشت له‌ ریشه‌ی، جهرگ و دل‌چون تیغ
 قه‌بزه‌ی قه‌داره‌ی شه‌مشیر شه‌بروو
 شوق مه‌که‌رد نه‌گه‌ر، مه‌شه‌ندش وه‌ کوو
 زه‌هرنالووی خه‌ده‌نگ، موژه‌ی دیده‌مه‌س
 موشرف وه‌ مه‌وت بی، مه‌پیکان هه‌رکه‌س
 حه‌ربه‌ی نزاکه‌ت، گریشمه‌و لاره
 هه‌رکه‌س مه‌که‌رد، مه‌که‌رد دووپاره
 وه‌ نیم‌نیشاره‌ی، نه‌یزه‌ی سه‌ر نه‌نگوشت
 مه‌ویه‌رد جه‌ سینه، به‌رمه‌شیا جه‌ پوست

موحبت وه مه‌رام، ناز بی‌قیمت بی
 زیب نارای زیبای، زه‌وق و زینت بی
 «گه‌بر» و «به‌هود» و «ته‌رسا» و «ته‌رمه‌نی»
 به‌سته بین وه هم، خه‌یمه‌ی چه‌مه‌نی
 حه‌ریفان بی‌غم، ره‌قیب داغ له‌دل
 به‌ر نامان وه هم، وینه‌ی خار و گول
 باخی سلخوی^(۱) ره‌م، ره‌ویله‌ی ره‌ندان
 بی‌باک تاك جه‌توی، چاك چه‌مه‌نان
 ترفه‌ی توف تاف، تریفه‌ی ناو بی
 شنوی شاوه‌ی کو، که‌مه‌ر و کاو بی
 چفه‌ی راز ناز، سه‌ر گووشی گووش بی
 هو‌شداران جه‌شوق، شو‌خان بی‌هووش بی
 چه‌مه‌ن نه‌تله‌س پو‌ش، سه‌حرا موعه‌تته‌ر
 زه‌مین لاله‌گون، جه‌شیوه‌ی دل‌به‌ر
 چه‌ن سه‌ید ناغافل، گیروده‌ی دام بی
 چه‌ن سه‌یاد سه‌رسام، چه‌ن وه‌حشی رام بی
 دل‌به‌ر ماورد زام، دل‌داران وه‌سو
 وه‌ش بین‌گشت په‌ی من، بی‌فایه و بی‌تو
 ناخ و وای و توف، مه‌رگ و خودا داد
 فدایه‌ت جانم، قوریانم زیاد
 نه‌یا ئولاغی، دورشکه‌ به‌ره‌و
 ئاغا‌یان کنار، خانم پیاده‌ره‌و

گەڕە ی دووچەرخە و فەرە ی مووتر بی
 ئو تر بە فەرمان، ئەمر شوو فر بی
 بە مادە تاریخ، ئەو پۆ بە هەشت بی
 هەزار و سیسەد بە نجا و هەشت^(۱) بی
 دوو شەممە و تەفریح، سیز دە ی سأل نو
 مەرگش واجب بی، «ئەحمەد» وە بی تو

شکار وە بەهار

ئاغە ی عەزیزم، تەفەنگچی تەردەس
 شکارچی چون تو، لە دنیا هیچ کەس
 نەوین نەبوو، تا بە پۆی مەردەن
 گۆی میر شکاریت، لە دنیا بەردەن
 دەرو دیسوارت، وە پۆست شکار
 گۆل کاریت کەردەن، بە نەقش و نگار
 پەڕ تا پەڕ وە پەڕ، پەڕندە پەڕکار
 نەققاشی کەردی، خاس تەر لە بەهار
 «سعدوقاص» ئاسای، بۆ تیر ئەندازی
 نابغەو نایاب، بۆ ساعەت سازی

دارا ئستعداد، وه قسرو تاعه‌تی
 ئوستای موخته‌رع، کولی ساعه‌تی
 له راستی ئاغه، ئوستای حه‌قیقیم
 شیویاگه ساعه‌ت، خاس وه ده‌قیقیم
 وهك نه‌سبی سه‌رک‌ه‌ش، وه سه‌د مه‌یته‌رو
 هه‌ر چه نه‌یکیشم، هه‌ر ها له به‌رو
 ئامان سه‌د ئامان، زنه‌ار سه‌د زنه‌ار
 وه عاده‌ت نه‌که‌یت، شکار وه به‌هار
 دانا‌یان واته‌ن، له پرووی پژگار
 گونای که‌بیره‌ن، به‌هارو شکار

شه‌مال ماله‌که‌ی

شه‌مال ماله‌که‌ی، شه‌مال ماله‌که‌ی
 شه‌مال بو بکیش سه‌ر وه ماله‌که‌ی
 هه‌وال پرسى که‌ر، بزانه‌ حاله‌که‌ی
 هیمن باقیه‌ن زه‌ره‌ی خاله‌که‌ی
 بشانه زلفان مشکین تاله‌که‌ی
 بو بنیه‌ر وه بو‌ی لیمو کاله‌که‌ی
 خاس بدیه وه خال حوسن و جامه‌وه
 پیروزه‌ن وه پرووی نوقره‌ی خامه‌وه

هه‌ی هه‌ی حه‌ی تاران پاسه‌وانشه‌ن
 دین‌داران وه‌ دین هه‌راسانه‌ن
 چون خه‌یال بویه‌روه به‌یانه‌دا
 مه‌وینی نه‌قشش وه‌ عه‌یانه‌دا
 نه‌و نه‌قشه نه‌قشه‌ی له‌وزی حه‌وزیوه‌ن
 چون سه‌سه‌وز په‌نگش سابت سه‌وزیوه‌ن
 له‌وزی نه‌قشش وه‌ن حه‌وزو حه‌یاته‌ن
 نه‌سکه‌نده‌ر په‌ریش جو‌یای زولماته‌ن
 نیایفت نیایاب پرووی سه‌ریساته‌ن
 ماهو خوه‌ر له‌ شه‌وق جه‌مالش ماته‌ن
 شه‌که‌ر شه‌رمه‌نده‌ی شه‌هد شیرینش
 یاس په‌ئس حاصل که‌رد له‌ عه‌بیرینش
 نه‌که‌رو وه‌ بو‌ی عه‌تر ویش وه‌ مه‌ست
 په‌شته‌ی ئه‌ختیار نه‌وا شو له‌ ده‌ست
 ناغافل شه‌یدای شه‌وق شیوه‌ش بای
 تویج هه‌روا چون من شی‌ت و لیوه‌ش بای
 «نه‌حمه‌د» نه‌و «سه‌نعان» حه‌فتاد ساله‌شه‌ن
 په‌ی دین «ته‌رسا» ئساو ناله‌شه‌ن

تاقەتم تاق بی

تاقەتم تاق بی، تاقەتم تاق بی
 لە دووریت دیدەم تاقەتم تاق بی
 دڵ نە گێج مەوج دەریای فراق بی
 دیدە بە دیدەن دیدەت موشتاق بی
 «الْحَمْدُ لِلَّهِ» بازەم نەمەردم
 دیدە پەیی دیدەن دیدەت ئاوەردم
 نەسکین دڵی هەراسانەکم
 غونجەیی گۆڵ باغچەیی کوردسانەکم
 ئەدیب دانای دوو شتاسەکم
 سویمای بینایی دیدە پاسەکم
 گۆڵ بۆی گۆڵ ئەندام گۆڵ عوزارەکم
 نازک تەر لە گۆڵ هەیی نازارەکم
 ئوستاد دانای پایە بەرزەکم
 دڵ گران نەوێت من چەت عەرژنەکم
 نەڕ چە گگیر دام پۆزگارەنی
 دوور لە نازاران بی نازارەنی
 دڵت وە بادەیی مەینەت لەبەرێزەن
 بەهار بی ئازیز پەریت پاییزەن
 ئامانەن خەیاڵ نەدۆ نازارت
 سەرشار بەر وە سەیر گۆڵ و گۆلزارت

هه رنان وه سهیران گولباغچهی پزگول
 بهر مه شو غه مان ساکن مه بو دل
 باغچهی پر نه مام نه وره سیده ت ههس
 عه زیزته ره له گیان نوور دیدته ههس
 چهند له عل و گه وه ره دانه و دوپت ههس
 باغ پر سه مهر میوهی کوپت ههس

فهلهك تۆ خانه خراوم كهردی

فهلهك تۆ خانه خراوم كهردی
 جگه ره پاره وو كه واوم كهردی
 یهك نۆنه هالئ وه دهس ئاوه ردم
 وه ئاو دیده پهره و ردهش كهردم
 ته نیا توولئ بی بی بهرگ و پیشه
 من به ردم نیام له سه حن بیشه
 وه ئاو دیده وه خوون جگه ره
 پهره و ردهش كهردم تا هاته سه مهر
 ناغافل فهلهك له به دشانسی ویم
 له چه پگه ردی تۆ له ناراسی ویم
 دهس به ردم گه ردم له شاخش چلئ
 وتم: دی تاكهی با بچنم گولئ

بە وێم نەزانام ئی نەردە شەندی
 شاخەو چل و گول لە دەستم سەندی
 ئێسە من جەکار خەزان وە سەفیل
 «دست ما کوتاه خرما بر نخیل»

«ئەحمەد» تیر ناز سەوزەش بەرد وە گل

لەب چون گول خەندان، نیش ناز چون خار
 شیرین چون شەکر، تال چون زەهرەمار
 هەر لە حەزە دەردی هەر تاوی ئیش
 هەرتان وە نیشی ریشە ی دل کیشی
 نەمام هەستیم لە ریشە ئاوەرد
 وە بای فەنا دای گەردم بەرد وە هەرد
 «ئەحمەد» بەرد وە گل عومدە ی ئارەزوو
 شاهین کو بی و سە یاد ئاهوو
 کو بەرشی لە دەس، ئاهوو لە دامم
 ئێسە تا مەحشەر ناسۆرەن زامم
 ئاغە من و تو هەر دوو هام فەردیم
 هەر دوو گرفتار ئیش یەک دەردیم
 هەر دوو هاین وە کیش گیسوو کە مەندان
 ئامیتەین وە عەشق سەرمەشق پەندان

دایم هام نشین مار نه دۆشانیم
 هام پیالە ی بەزم ناز فروشانیم
 هیچکام نه مەندەن پیمان نه حوالی
 ناخ من بە ی سەوزە داخ تو بە ی کالی
 وه شوخی شیوەی کال تو قەسەم
 وه گەرفتاری حال تو قەسەم
 وه ئەندوھناکی عەرزە ی ویم قەسەم
 وه خال ژیرلیو سەوزە ی ویم قەسەم
 هەتا نه پێچۆن وه سفید بەرگم
 بەرز نه بۆ له عام ناوازی مەرگم
 سەرد نه بۆ گەرمی بازار فەردم
 شین نه کەن شوخان جە نالای دەردم
 تا سەوزەم پوخار ویش وه سەرناخوون
 وه پرووی پەختەدا نه کەرۆ گولگوون
 وه گیسووی حەسەرت نه پێچۆ تەرمم
 چون شیرین نه کا شیوەن گەرمم
 وه تیشە ی نازش نه کەنن قەورم
 وه زاری نه کا وه گولزار دەورم
 بە پێزە ی پازان کەرۆش گول کاری
 وه سەیل ئەسەرین قەترە ی مرواری
 وه ئەسەیم مەیل ئاوپاشی کەرۆ
 خاس چون شیوە ی ویش نهقاشی کەرۆ
 «ئەحمەد» تیر ناز سەوزەش ها له دل
 بەرنەشی له دل تا بەردش وه گل

نازیز که رد وه کیش

نازیز که رد وه کیش، نازیز که رد وه کیش
 چون شیرین گیسوی مشکین که رد وه کیش
 په‌رده‌ی دل چون گوئل چل مه‌دا له نیش
 بی ناز که‌فته بی بی نازکیش ویش
 مه‌دیا وه خه‌سره‌ت خار خاتر ریش
 شیرین هه‌والی بکیانو په‌ریش
 وه‌سیه‌ت مه‌که‌ردش وه‌و خه‌یاله‌وه
 زلف مه‌دا وه دهم بای شه‌ماله‌وه
 واتش: نه‌ی نه‌سیم په‌یک پره‌ونه
 چون دووی هه‌ناسه‌م بیرئ گر وه به‌ر
 مدارات نه‌بو پراهی به‌ر نیمشه‌و
 بیانونه په‌یام شیرین وه خه‌سره‌و
 که‌ی په‌وان نه‌و خوړ له سه‌حرای خوړ دا
 من له تای ته‌نوور نار پر گردا
 واچه به‌ دلسوز: دل که‌واوشه‌ن
 قامه‌تم چه‌م دان چه‌م بی خواوشه‌ن
 نه‌ر ویش وه خه‌سره‌و شیرین مه‌وانو
 تازه هه‌والی په‌ریم مه‌کیانو
 نه‌گر چه «شیرین» ویه‌رده یه‌کسه‌ر
 موباره‌کش بو عه‌رووسی «شه‌که‌ر»

«شیرین» شیرینەن «شەكەر» چكارەن

«شەكەر» بىي «شیرین» وه زەھر مارەن

تاكەي مەن بەیتەور تەن وه جەفاوه

هەوون دۆل وه رووم بە پرووی وه فاوه

كەي بە مەقبوولەن لە دەرگای باری

تۆ خەندەو مەزاق مەن گریه و زاری

ئەر زەر مەیلەت مەندەن جە لامان

ئامانەن ئامان دەسم وه دامان

فەر قەدەمت بۆر وه مائەم

بەاوەرە وه حال دۆلەي بىي حالەم

وه ئیلا مەبوون وه كوۆتەي زوغال

گەردەم مەوەرەن زلان یا شەمال

هەر تۆ وەشت بۆگیان شیرینم

بۆرئۆه جارێ بآلات بوینم

زام تیشەي تۆن «شیرین» لە سەرم

باز هەم تۆ مەدەي تانەي «شەكەر»

شه‌مال ناشادام

شه‌مال ناشادام، شه‌مال ناشادام
 شه‌مال فدرات بام، خاتر ناشادام
 چون جاران شه‌مجار، بره‌س به دادم
 بکهره جه ده‌ست، مه‌ينه‌ت نازادم
 باى غم دان خهرمان، شادى وه بادم
 ميهر وه فاو مه‌يل، به‌رده‌ن جه يادم
 چه‌نديون شه‌مال، من لهو سه‌روه‌رم
 مهر نهمه‌زانى، من بى‌خه‌به‌رم
 مه‌كيانوت بشو، كو‌كو‌كاو وه كاو
 هانى وه هانى، سه‌راو وه سه‌راو
 مدارات نه‌بو، ده‌سم وه دامان
 ته‌ي كهره راگه‌ي، چول بيابان
 شه‌مانه‌ت فهرزن، شه‌وه‌ل له‌م لاوه
 بگيله‌هه‌رتا، مه‌شى وه «پاوه»
 شه‌مال ساده‌يسا، به‌دحاله‌ن حالم
 مازه له‌حه‌سره‌ت، نازيز بنالم
 جه‌ختت وه خه‌ير بو، ناخيز كهر وه جه‌خت
 ويت بده‌ر وه قه‌لب، ده‌ريه‌نان سه‌خت
 ته‌نگ «لون» وه تاو، ته‌ي كهر وه زه‌روور
 «هه‌تاوه‌چه‌رمه»، ده‌ره‌ي «نووره‌سوور»

دگانه‌ی «به‌رکوپ»، وه به‌رزده‌ماغی
 یال «نور که‌وه»، تا وه «گولباغی»
 چیه‌ی «چالاه»، پشت «تاقه‌پرش»
 سه‌رکیشه‌خو شه، سه‌یر که‌روه سه‌رخو شه
 کوپ «سووراه پئی»، «شین کوو» «خه‌لانه»
 سه‌یر که‌ره بدیه، نه‌و گشت ملانه
 «مای شه‌وره» «ده‌یلم»، تا «خره‌سفید»
 قه‌دیم شکارگای، «سه‌رداره په‌شید»
 «گول‌کئی» و «به‌وره وار»، نساو هه‌تاو
 شان «شه‌تی نوور»، سه‌رته‌خت «ساناو»
 «کانی گولجی»، حه‌وش «حوشه زهره»
 هه‌نگ حورناسا، گیلّه به‌رد وه به‌رد
 شه‌وگه‌ی شکارگای، سینه‌ی «سئی خپران»
 ناومای «چاشته‌وره»، کاو «گاقران»
 به‌رزی «پیر خضر» و، به‌رزه ده‌ماخی
 تا وه هه‌وارگه‌ی، قه‌دیم «قسلّخی»^(۱)
 سه‌راو «سه‌ریاس»، تا سارای «شه‌مشیر»
 شیرانه شه‌مال، بانه‌شوت له ویر
 چاوگه‌ی «دوورسان»^(۲)، چیه‌ی «ده‌ره‌نیش»
 دیش «سه‌راوه‌ولی»، بوی هوون مه‌یو لیش

۱- هه‌مو ناو شوینه و مه‌حاله کان له‌م شیردا هی‌کیوی «شاه‌ویه».

۲- سه‌ریاس، شمشر، دوورسان هه‌رسئ گوندی سه‌ر به‌ شاری «پاوه‌یه».

په‌شیو بی دیا، په‌شیوی «پاوه»
 شابالش کی‌شا، وه «ناته‌شگا» وه^(۱)
 سه‌رسام بی ساتی و نیستغناوه
 نه‌مانایوش که‌رد وه «خانه‌گا» وه
 دیش خاکش چون خاک خوه‌ته‌ن زه‌مینه‌ن
 شیرینه‌ن شیرین پرله شیرینه‌ن
 باغه‌ن باغاتنه‌ن، گولنه‌ن، گول گه‌شته‌ن
 شینه‌ن شیرینه‌ن، ماچی به‌ه‌شته‌ن
 گو‌شه وه گو‌شه نوور لیش مه‌وارو
 هه‌زاران هه‌زار پهری و حوور دارو
 شیرینشان هه‌رچه‌ند شیرینی دارو
 له شیرینی‌شان شه‌که‌ر بو‌وارو
 شیرینی شیرین بی وه^(۲) مه‌حاله‌ن
 نه‌گه‌ر وه نه‌بو شیرینی تاله‌ن
 شیرینشان وه نوور ئافتاب شیرینه‌ن
 گول وه بی ئافتاب که‌ی عه‌بیرینه‌ن
 بدیه چه‌قه‌لای تازه سازبوه‌ن
 با شکو و شه‌وکه‌ت قاپی وازبوه‌ن
 هیچ تاقش له تاق «که‌سرا» که‌م نیه‌ن
 ساحیش که‌مته‌ر له حاته‌م نیه‌ن
 چمانی «فه‌ره‌اد چینی» سازنان
 شیرین په‌ی «شیرین» شیرین پازنان

۱- سه‌راو هه‌ولی، ده‌ره‌نیش، ناته‌شگا هه‌رکام به‌ شی له شاری «پاوه» به.

۲- خو‌ر، هه‌تاو.

يا قه‌سر شاهان خوسره‌وان ده‌ور
 شاپور نه‌قاشيش كه‌رده بوو وهى ته‌ور
 تارمه‌و تالار قه‌سرش قه‌شه‌نگه‌ن
 يه‌ك پارچه‌ماچى نايه‌نه‌ى سه‌نگه‌ن
 عه‌رش عه‌زيمه‌ن باب هيمته‌ش
 دنيا نهمه‌دؤ نيمه‌ى قيمه‌ش
 بو‌ى به‌هشت مه‌دؤ ماوا مه‌نزله‌ش
 حه‌وش و حه‌يات و گول باغچه‌ى گولش
 «الله» گولزارش هر بى گول نه‌بو
 بو‌لېول باغش داخ له دل نه‌بو
 غونچه‌ى گولالان نه‌و ره‌سيده‌شان
 وه‌ش بان به‌ى سه‌يران سه‌فاى ديده‌شان
 بو‌له جاي «نه‌حمده» كه‌مه‌ر غولامش
 نه‌ك جارئ سه‌د جار بكه‌ر سلامش

«شەھلا»

«شەھلا»، شەھلائی، شەھلا چەمانم
 بژانگ خەدەنگی، ئەبرۆ کەمانم
 یە چە تیری بی، تۆ دای لە جەرگم
 ئاوات مەوازووم، هەر پۆ لە مەرگم
 بەخشای پێم دەردو، نیەن دەرمانم
 دەوا کەر دەردم، دەردت لە گیانم
 نەرگس و سۆسەن، وەنەوشەو شەوبۆ
 هەر چوار مائەن، لە بۆی زلف تۆ
 نەرگس وە دیدەن، دیدەت دڵ تەنگەن
 کەئ وەك دیدەئ تۆ، مەست وقەشەنگەن
 سۆسەن جە لای لیو، لەعلت حەزینەن
 پەرە کەئ وەك بەر، لیوت شیرینەن
 بەنەفشە لە لای خسالت بی پەرەنگەن
 کەئ وەك خال ژیر، لیوت قەشەنگەن
 گولباغی پەئ گول گۆنات دڵ تەنگەن
 کەئ گولش وەك گول گۆنات گول پەرەنگەن
 پاسە دانەئ دوو بەها سەنگینەن
 کەئ وەك دانەئ دوو دگانت مەکینەن
 نارنج و لیمو، پرتەقال و بەئ
 هەر چوار کەیلن، لە واوەیلان وەئ

مه‌خسوسه‌ن نارنج، نالان ده‌رده‌ن
 په‌نگش له لای په‌نگ، زنج تو زه‌رده‌ن
 ليمو وه خه‌يال، گه‌رده‌نت زه‌رده‌ن
 كه‌ى وهك گه‌رده‌نت، زه‌ردو بى گه‌رده‌ن
 به‌ى و پرته‌قال، په‌شيون وه خسوار
 هه‌ريهك په‌ى ويشان، مه‌نالان وه‌زار
 چه‌نى گه‌رده‌نت، گره‌وشان كه‌رده‌ن
 گه‌رده‌نت گره‌و، وه ليشان به‌رده‌ن
 سينه‌ت چه‌نى عاج، هم چه‌نى مه‌ر مه‌ر
 هه‌ر سى چه‌نى هم، هان له داواو شه‌ر
 عاج پيشه‌ى فيل، مه‌ر مه‌ر خو سه‌نگه‌ن
 كه‌ى وهك سينه‌ى سيم، سافت قه‌شه‌نگه‌ن
 نه‌نه وه راسى رازنه‌بات من
 بواچه چيش بى ته‌قسيرات من
 سه‌د سال وهك يهك رو، غولاميت كه‌ردم
 هاتى وه سه‌مه‌ر، ميوه‌ت نه‌وه‌ردم
 «الله»، «موحه‌مه‌ده‌لى»، يارت بو
 حه‌يفه‌ن غه‌ير له نه‌و، خه‌ريدارت بو
 خه‌م دان وهك نه‌بروى كه‌مانت بالام
 وه‌ى ده‌ى وينه‌ى نه‌ى، بى نه‌وا نالام
 نه‌فعى زلفانت، وست وه گه‌رده‌نم
 گه‌رده‌ن گيرم بو، تا پوى مه‌رده‌نم
 كى ديه‌ن غونه‌چى نه‌شكوفته‌ى نيم په‌س
 ده‌سته‌ى شكوفته‌ى گول گيرو وه ده‌س

شه‌مال بۆ «نه‌وسوود»^(۱)

چاگه مه‌ویه‌ری وه سه‌یرو سه‌فا
 له «کیل سولتان» تا «سیده‌لوه‌فا»
 نه‌مجار جه‌و دما به‌ دلّه‌ی موشتاق
 پرووی دل بکهره و سولتان ساق
 چه‌ولاره شه‌مال وه سدق سافی
 وه‌شلّت په‌نه بۆ بکهر ته‌وافی
 رجاو لاله‌ کهر وه‌ باره‌گاوه
 با پروسفید بای به‌ لای خوداوه
 بویه‌ره له سهر «سیروان» وینه‌ی ته‌یر
 به‌ ته‌مه‌ناوه ساتی بکهر سه‌یر
 «برج ئایه‌نه» میاوی «ته‌کاو»
 تا «به‌له‌بزان» مه‌وینی وه‌ چاو
 ده‌ماخ چاخ وه‌ بۆی شه‌وبۆی ئیلاخان
 مه‌شی وه «چاوگه» بدیه وه‌ باخان
 هه‌وارگه‌ی هه‌رسال «به‌له‌بزان»
 جای وه‌عه‌ده‌و وه‌عید شه‌کهر پازانه‌ن
 سه‌یر کهره «کرن خان نه‌حمه‌دخانی»
 جه‌و دما شه‌مال تو ویت مه‌زانی

۱- به‌ داخه‌وه‌ ئهم شه‌ماله‌ له‌ ده‌س نووسه‌ که‌یدا زۆربه‌ی فه‌وتاوه‌ وه‌ ناته‌واو ماوه‌ته‌وه‌.

رات غه‌لټ نه‌بؤ به‌رزی «وه‌زه‌نه»
 سه‌ختن هه‌له‌تن نه‌و مای گه‌رده‌نه
 نه‌وه پؤ نارام نه‌شه‌و کهری خاو
 خاوی وه‌ش کهره‌له‌سەر «وشکه‌ناو»
 تن‌په‌ر کهر شه‌مال بشؤ وه «نه‌وسوود»
 نه‌وار مه‌رزی تا حه‌دو حودوود
 سه‌رمه‌لی «سوونی» تا «که‌له‌هه‌رات»
 بسدی به‌ویته‌ولات به‌ولات
 سه‌ر کوی «دالانی» پشت «دزاوهر»
 تا «هانه‌ماران» وه‌نه‌زهر باوهر
 «که‌له‌هه‌رات» وه «ده‌ره‌ی تاریکه»
 شه‌مال ئه‌ر چی‌پاش سه‌خته‌و باریکه
 ئاسؤ وه‌ئاسؤ به‌رزی وه‌به‌رزی
 چه‌م به‌دوهر وه‌چه‌م باغات وه‌نه‌رزی
 تا که‌داره‌که‌دیاره‌که‌حودوود
 مدرؤ مه‌قابل مه‌دیو وه‌نه‌وسوود
 ساتن دانیشه‌سه‌یر کهر خه‌مینن
 شه‌که‌تی به‌ر کهر دل‌ی حه‌زینن
 نه‌م دیو وه‌ئو دیو خاس بوینه‌وه
 هه‌وار «گه‌شیننه» وه «په‌روینه» وه
 قابله‌ن ته‌واف «هه‌ربه‌زاز» کهری
 ته‌وافگای شیرین شه‌کهر راز کهری
 عوزر ناوهری هه‌یج نه‌وه‌ر چه‌نه
 ته‌شریف به‌روه‌سه‌یر «چه‌شمه‌که‌چه‌نه»

كۆي «پروەوزەنى» قەلەگەي «سۆرال»
 مەھاللى نىيەن ۋەشتەر لەو مەھال
 تماشاى چەشمەي «ھانىيا» كەرە
 شوكرزات پىاك بى ھەمتا كەرە

نە ھەر تەنيا تۆ

ئاميرزا «شەرىف»، ئاميرزا «شەرىف»
 «سيف الله» نامەت، ئاميرزا «شەرىف»
 دا ۋە دەسمەۋە، يەك يەك ۋە پەدىف
 وانام و كردم، لە فامەت تارىف
 نە ھەر تەنيا تۆ، زام زەدەي تىرى
 گىر لە تۆپ دام، كەمەند پىرى
 جوانان دەور، دنيا سەراسەر
 جە دەرد پىرى، مەئالۇن يەك سەر
 جوانى و فکرو فام، ھۆش و بەشارەت
 پىرى بى پەرۋا، مەدۈش ۋە غارەت
 گىلە بە عىدەن، لە دنياي عەبەس
 عومر ويەردە، نەمىق ۋە پەس
 من جە تۆ فيشتەرا دەروون پرداخم
 پىرى ھا كەم كەم، گرتەن سەرشاخم

ئیسە لە مالا، خوار خەریکم
 شەریکم ناکات، قەدیم شەریکم
 مەلەك مەحبوبیان، جەمین چون جامان
 شیرین شەو کەتان، بالانە مامان
 وینە ی من و تو، ئالوودە ی دەردن
 یە کسەر وە خەزان، پیری ڕەنگ زەردن
 من هەم چەند فەردی، مەبۆ بواچووم
 جەرگ جوان و پیر، وە هەم بپاچووم

نامه‌که‌ت یاوا^(۱)

نامه‌که‌ت یاواک موئاله‌عم که‌رد
 دوود هه‌ناسه‌م، له‌گه‌ردوون ویه‌رد
 له‌و ساوه‌قوریان ته‌شریف به‌رده‌نی
 زیاره‌ت خاک، «رضا»^(۲) که‌رده‌نی
 تهرک‌تاب و خاک، «کوردسان» که‌ردی
 دل له‌دووری ویت، هه‌راسان که‌ردی
 دیدهم له‌دووری، دیدت ته‌م پو‌شان
 سه‌یلاتش وه‌ک سه‌یل، نه‌سرینم جو‌شان
 خاس بی‌نامه‌که‌ی، نامیت پی‌م یاوا
 زیاره‌تم کرد، به‌دیدهم ساوا
 شاد بی‌م به‌و نامه‌ی، پر له‌فامه‌وه
 به‌و عه‌ترو ته‌سویر، به‌و مه‌قامه‌وه
 به‌و شادی باده‌ی، به‌شاره‌تم وه‌رد
 سو‌جده‌م به‌رد بو‌خواو، زیاره‌تم که‌رد
 پو‌شن بی‌زه‌میر، چه‌شم و چراغ‌م
 ساکن بی‌ده‌ردم، سافی بی‌داغ‌م
 به‌ری له‌ئافات، دوور له‌به‌لا‌بای
 سه‌په‌رده‌و مه‌حفوز، زات «الله» بای

۱- جوای نامه‌ی به‌کئی له‌دۆسان که‌ له‌خوهراسان‌دا بووه.

۲- هه‌زهره‌تی «رضا».

نومیده‌وارم، وه شای خسه‌راسان
 ته‌شریف باوه‌ری، باز وه‌کوردسان
 تا دل به دیدار، دیده‌نت شاد بو
 له به‌ند مه‌ینت، دووریت ئازاد بو
 «نوحه‌ده» تا به پو، قیامت ماته‌ن
 مات و مونه‌زیر، چه‌مه‌پای پاته‌ن

دوور له وه‌ته‌نم^(۱)

دوور له وه‌ته‌نم، دوور له وه‌ته‌نم
 غه‌ریب غوریته‌ دوور له وه‌ته‌نم
 سه‌رو سه‌هی ته‌رز مینووی چه‌مه‌نم
 ئاهووی بی ئاهووی خه‌تاو خوه‌ته‌نم
 له‌وساوه پۆله ته‌شریفتان به‌رده‌ن
 دیده پر له غه‌م دل پر له ده‌رده‌ن
 جه‌وش و جه‌یات و ماوا مه‌نزلم
 لوتفی نه‌ماگه بی عه‌تر گولم
 هاین له تایی ته‌نووور توون^(۲) په‌نجووری
 گرگر ئه‌گرین له تاو دووری

۱- نهم شیمه‌ی به ته‌قازای «میرزا عباس گویری» و خیزانی به بونه‌ی دووری و جایی له متدالسه‌کانیان و توه.
 ۲- ناگردان - چه‌مه‌نم.

باغان بی پهرداخ گولزار بی گولن
 چه‌من چه‌مه‌پای نامای بولبولن
 «کرماشان» یه‌کشان خارو په‌ریشان
 په‌ی جاگه‌ی خالیت هدر ناه مه‌کیشان
 هدر له «تاقوسان» تا «سه‌راو‌قه‌مه‌ر»
 شارو خه‌یابان کووچه‌و ده‌شت و دهر
 بی ئیوه پوله نووری نه‌دارو
 هه‌ور تهم پویشان غم لیش مه‌وارو
 «کرماشان» وه نوور ئیوه به‌هه‌شت بی
 زمسانش هدر نان نوردیه‌هه‌شت بی
 ئیسه بی ئیوه نار حرمانه‌ن
 په‌شیویش وه بار غم وه خه‌رمانه‌ن
 تاقوسان یه‌کسان تا وه «باغ‌نه‌ی»
 غم لیش مه‌وارو بی ئیوه په‌ی په‌ی
 «شه‌ش به‌همه‌ن» به‌و گشت فه‌زاو سه‌فاوه
 بی سه‌فان یه‌کسه‌ر هان وه جه‌فاوه
 کسافه‌و سینه‌ما شه‌هرو مه‌غازه
 دووریا بی ئیوه یه‌کسه‌ر بی نازه
 «میدان کوورش» تا «پارک شیرین»
 شیوه‌نشان به‌رزن یه‌کسه‌ر هان له شین
 «سیلوو» «سه‌راسیاو» «مه‌لامیرانی»
 بی‌زیان بی‌زار له زنده‌گانی

«سَیْ رَای پَهله‌وی» تا «دامنه‌ی باخ»^(۱)

داخین داخ‌دار هر مه‌کیشن ناخ

★ ★ ★

قه‌دمش وه خه‌یر

نازیز مسرادت، نازیز مرادت

گوشاد بی موشکل عومده‌ی مرادت

خوداوون وه لوتف که‌رده‌ن دلشادت

غم و په‌ژاره خاس به‌رد له یادت

شکوفا به شاد گول غونچه‌ی گولت

گول وه بار ئاوهرد په‌ی وه‌شی دلت

قه‌ده‌مش وه خه‌یر نه‌و په‌سیده‌تان

حسب المرام و به‌رگوزیده‌تان

وه خه‌یر پا نیان وه عه‌رسه‌ی زهوور

ئه‌لبه‌ته کوپه‌ن نووره‌ن عه‌لا نوور

چه لازم وه شه‌رح داده و ده‌لیله‌ن

دوو سه‌ره په‌یوه‌ن سه‌رو ئه‌سیله‌ن

ئه‌داش نه‌قشینه‌ن نه‌قشش وه‌ش ته‌رزه‌ن

سه‌رو سه‌عاده‌ت به‌پَرتز و به‌رزه‌ن

۱- ته‌وار شوین و مه‌حاله‌کان که له‌م شیعه‌دا هاتووه مه‌مووی می «کرماشانه».

بابوش هر نهو دور سفید سافه
 نه‌مین موبین تایفه‌ی جافه
 «الله» ئی غونچه‌ی شکوفه‌ی تازه
 نازارت‌ری که‌یت شایسته‌ی نازه
 ئی غونچه‌ی سرچل تازه په‌سیده
 عه‌زیزتر له نوور بینایی دیده
 په‌ی دیده شه‌و په‌ی دل چرا بو
 وه براگه‌وره‌ی چه‌ندین برا بو
 دره‌خت عومرش ساحیب سایه بو
 سر به‌رزو سه‌وزو ساحیب پایه بو
 بیاوو وه چه‌رخ حه‌فته‌مین پایه‌ش
 بنیشن وه شاد هر دوو له سایه‌ش
 «نه‌حمده» انشاالله دوعا ده‌وره ویت
 وه ناز باوک و دایک، کوپه‌ گه‌وره ویت

ته سکین به خشه کت^(۱)

ته سکین به خشه کت، ته سکین به خشه کت
 شه مآل دا نامه ی ته سکین به خشه کت
 «مانی» ته رز ته ور پر له نه خشه کت
 مرواری و مهر جان، له عل به ده خشه کت
 چون بوی زلف له یل داش له ده ماخم
 روشن بی جه شوق چه شم و چراخم
 شکوفا به شاد گول باخی باخم
 ساکت بی ده ردو سافی بی داخم
 نه شه بیم وه مه ی مه یخانه ی نه ده ب
 کام شیرین وه شه هد شیرینی پوته ب
 نه شه ی ره شحه ی مه ی بن تابی شراب
 پهی مه زهش مهر هدر دل که رووم که باب
 دلن پهی مه زه ی شرابت نه بو
 نه حازر پهی سیخ که بابت نه بو
 به چه نگال خه سم پر نیش له بیخ
 رنزه رنزه بسو بریزی وه تیخ
 سه ره به رده باز پاشیل پات بو
 چه مهر توتیای گهرد پالات بو

۱- «میرزا محمد داواشی» هم شیعه ی له جواوی نامه ی «ملاحی الدین صالحی» که له «لورستان» دا بووه نووسیه.

وه سەن فدات بام سەبید سەرور
 چۆ کاریم مەکر جە ئێد زیادتر
 کە ی من شایستە ی لوتف عەتای تۆم
 مە هەر ئەو کە مەتر سایە و پەنای تۆم
 لە لە عەل لە بان بە دە خشانیت کەرد
 لە دورج دە هەمان دور ئە فشانیت کەرد
 نامە ی خە تابه ی خەت شیرین
 مە فاد مە زموون موعە نە رینت
 شە تلت کەرد لە دل بە شیرین کاری
 کاریت کەرد بە دل پە ی یادگاری
 مە دام چون بولبول نالان گول بۆ
 نازک تر لە گول زە دە ی سەر چل بۆ
 زووخ زامە تان مە ی نە ت وار وه لیش
 غەیر لە یاد تو یادی نە بۆ تیش
 بە شیوای شیرین شە کەر پازە کەت
 بە مەودای مۆبەت بێ ئە ندازە کەت
 حە لقم حە لقاوێز حە لقە ی پەتت بی
 بە مە رام مە یل دل لەت لەت بی
 مازە بە ی زامان ناسۆر کە فته وه
 بە نار هیچرە گپە ی نە فته وه
 مەر وا زووخ زام مە ی نە ت بنۆشم
 چەم لە خاس گشت دنیا بپۆشم
 نە ی زهار کە رده بیت دوور لە وه تە نی
 چون بولبول مە حرووم سە فای چە مە نی

قوربان نامانن دل واپس مه بر
 وه تن کورؤ بو یاد کس مه کر
 وه تن کام وه تن؟ کبی نه وه تنه
 نیسه خراوه ی پر له له جه نه
 وه تن چون خوه تن نافه ی موشکین ریز
 پر له شیرینان شه هد شه کر بیز
 نیسه قوم قومو مه زووکو مارش
 جاگیره له جای گول له گولزارش
 چ «پروانسه» و چ «گهرمه خانی»^(۱)
 بی خان و خاوه و سه ویرانی
 «قله گه»^(۲) خه مین «قوله»^(۳) ماته من
 تم غم له بان «هیله وپ»^(۴) جه من
 نه و سه یر «سه راو» سه «تخت زهنگی»
 هیچ سه فاش نیه غه یر له دل تهنگی
 جه من بی جه من باغ کبی باغه نان
 نه جای بولبولان پر له زاغه نان
 نه ماگه زه په قه درو قابلی
 بو ره وهن خاسه بهیت کاولی
 خودا وه غه زه ب بهرقی لی داگه
 ته لاو مه غرقی فهرقی نه ماگه

۱- ناوی به شیکه له «پروانسه».

۲ و ۳- ناوی کیون که هه دوویان له پشی سه راوی «پروانسه» دا قه راریان گرتوه.

۴- ناوی کیونکی بهرزه له باکو وپی «پروانسه».

چاۋ خوەت ھاورد لەو گشت خراوە
خوەت نەجات دا لەو گشت عەزاوە

سەرۆ سەهە قەرزی^(۱)

«موحەممەد عەلی» تازە پرەسیدە
عەزیزتەر لە نوور بینایی دیدە
سەرۆ سەهە قەرزی باغچەی سولتانی
مەتلۆوب تالاب دەرس ئێنسانی
انشاالله لە دەور ئی دونیای فانی
بەمانی وە شاد وە کامەرانی
بەو شەرت نەواچی «ئەحمەد» نادانە
من ویم مەزانووم «زیرە» و «کرمانە»
ئێیو بەوزرگ و ساحیب مەقامن
شیواو شیرین و شەکر کەلامن
لە فەزڵ و دانش وای بێ نیازن
دەسو دڵ بسازو مسکین نەوازن
هەر تا جوانی و قووی کارت هەس
تەواناو تاقەت پۆزگارت هەس

۱- «میرزا ئەحمەدی داواشی» کە لە گەڵ «موحەممەد تاهیر بەگ سولتانی» ھاوێ دەبێ نەم نامە بۆ
نامۆگاری ئەدیب و نووسەری بە پێز کاک «موحەممەد عەلی سولتانی» کۆپی ئەو کە لە واکاتەدا لە شاری
«کرمانشاه» قوتابی بوو نووسیوە..

فرسته ته ئامان وهك شیر بوانه
 بترسه له تیر تانای بیگانه
 دانش په ژوو بهر وه دل بخوینه
 پشت په قیچی په قوت بشکینه
 عهرز به ندهی ویت مه که رفه راموش
 بنیه ری پوتبهی بوزرگیت له دوش

«میرزا فتح‌محمدی داواشی»

۱۳۵۳ی هه تاوی

هەر دڵ دەرد نەکا^(۱)

کاکە «ئەحمەد» گیان برای قەزوینی
 یا خوا تا ماگی تەلخی نەوینی
 چەندی لەمەو بەر پێم گەیی نامەت
 نەشە بێم وە شەهە شیرینی خامەت
 خوانەکا برا بەد حالّ بی حالّ
 نیش نەکا سەرو دەسو پاو بەالت
 وەلێ «ئەحمەد» گیان کوردی بێژم پیت
 قسەم با وەك زەنگ دەنگ بەدا لە گویت
 نیش بەالّ خاسە ها لە ئیدارە
 ئەلبەت بۆ حەکیم زوو ئەویت چارە
 هەر دڵ دەرد نەکا لە حوجرە ی دەروون
 دەرمانی ناکات دووسەد ئەفلاتوون
 کاکە درد مەن لە تۆ بەد تەرە
 دەرد تۆ بەالّ دەرد مەن سەرە
 لەم یەخ بەنانە پام سەریاو کەفتم
 سەرم وا شکیا دە پۆژ بۆی خەفتم
 تەقە ی سەرم هات حەوش پەربوو لە خوین
 «ئەحمەد» چۆن تەقە ی نەگە یە «قەزوین»

۱- نامە بۆ «ئەحمەد فەریق» یە کۆی لە هاوێلانی «میرزا ئەحمەد» کە لەوکاتەدا لە «قەزوین» دا ژیاو.

«الله» بال تۆ ساكت بۆله ئىش
 تازه زام سەر من بووگه ساپش
 ئەو ماه کامل ئەو دوو ماه پاره
 خوا لیت نه یستینى ئەو سى نازاره
 پروت چون پۆجیار «نوحه‌ده» پروناك بۆ
 پرووى ماهت له گەرد حەسوودان پاك بۆ
 وینەى بى وینەت يادگارین
 مه‌له‌م زامەت دەرد کارین
 هەر ئان وه دیدەن دیدەنیش وه‌شم
 چمانى دنيا بووگه وه به‌شم
 وینەى «مەنووچەر» «مەنسور» و «پەشید»
 هەرسى پۆشنەن له لام چون خوهرشید
 ياخوا ناخەگیان، هەر ئان خوهرشت بى
 دین دار، ناخرخەیر، به‌هەشت به‌شت بى

سروه مه‌علوومه‌ن بای به‌هاریه‌ن^(۱)

ئاغه «سەردار»ت، ئاغه «سەردار»ت
 هەر پایه‌دار بئی پایه‌ی «سەردار»ت
 وه زمسان نه‌وێت هەرگیز به‌هەرت
 هەر پر له‌گۆل بئی باخچه‌ی گۆلزارت
 هەر کام‌په‌وا بئی له‌ پۆزگارت
 هەر واگەرم بئی گەرمی بازارت
 «سالار»ت نه‌هال یادگارێه‌ن
 سه‌مه‌رش مێوه‌ی په‌ستگارێه‌ن
 شکوفه‌ی شیرین تازه‌ چلته‌ن
 خوالێت نه‌سێنی چسرای دلته‌ن
 وه‌ ناز دایک و وه‌ مێهر پەده‌ر
 یاخواگه‌وره‌ بئی تا بیته‌ سه‌مه‌ر
 ئیسه‌ سه‌ولێکه‌ نه‌که‌ی تماشای
 خه‌وشه‌ وه‌ پیری دانیشی له‌ سای
 «سەردار» انشالله هەم سالاری بیته‌
 برای پشتیوان که‌س نه‌داری بیته‌
 نه‌سیم سروه‌ی وه‌ش بو‌ی به‌هاری
 مه‌له‌مه‌ن بو‌ ئیش زامان کاری

۱- نه‌نامه‌ی بو‌یه‌کێ له‌ دۆسانی به‌ ناوه‌ عطاءالله مه‌ردۆخی نووسیه‌وه‌.

مال و دولهت و دارایی و سه روه
 نمه دو به های نیم سروهی «سروه» ت
 کولم گونا سوور وهك هه نار ساوا
 زهردی گهردهن وهك زهردی خوه راوا
 چاو وهك هه ساره ی شو عرای به مانی
 پرشنگ مه شانۆ شهو تا به یانی
 سلخوو خه یالی وهلد غه زالهن
 «ناهووی» بی ناهووی رامیش مه حالهن
 سروه مه علومهن بای به هاریهن
 به هار بی سروه دهر دش کاریهن
 سروه سه فابه خش شکوفه ی گولهن
 گولان بی سروه مات وماتلهن
 گول سو سن سادار سیمای شیوه شهن
 شه قایق له شهوق شیوهش لیوه شهن
 گولان ئسینتیزار شنۆی شیوه شهن
 هه ر گولنی په ی ویش شیت و لیوه شهن
 بولبول چه مه پای قه ده م پنهجه شهن
 شمشاد حه سه ر ته مند ده ستو په نهجه شهن
 سه رو کهی له ته رز به رزی بالاشهن
 چه مه ن چه مه پای پاوو پالاشهن
 گه لا کهی له ره نگ کالای والاشهن
 به نه فشه کهی وهك خال نالاشهن
 شهوبۆ له بۆی زلف خاوی خجلهن
 چون بۆی له لای بۆی زلفش باتلهن

دوو ده‌سته گولن خودا دایگه پیت
 یاخوا «مردوخ» نه یانسینی لیت
 «نوحه‌ده» تاله ده‌ور دنیا بمین
 سه‌نای «سردار» و «سروه» ت نه‌خوینی

«نوحه‌ده» ده‌ماغم

«نوحه‌ده» ده‌ماغم، «نوحه‌ده» ده‌ماغم
 «نوحه‌ده»^(۱) وه «نوحه‌ده»^(۲) نه‌ن ده‌ماغم
 جه‌و ساوه هه‌وال «نه‌بیم» شنه‌فته‌ن
 له بالای مه‌سجد جامع‌ه کهنه‌ن
 منیش به‌و ده‌ستور هه‌وام به‌ست له بان
 سه‌رتاپا نه‌عزام هاته نه‌لثامان
 زام نه‌وکاری ئیش من سه‌ختن
 وه‌لن زام سه‌ختی «نه‌بی» ناوه‌ختن
 نه‌و په‌سیده‌ی نه‌و تازه په‌رداخ بی
 چون سه‌رو سه‌هی شکسته‌ی باخ بی
 زام من سه‌ختن ده‌ردم کاریه‌ن
 زامم هاله دل نادیاریه‌ن

۱- نامه بو به‌کئی له‌دۆسان به‌ ناوی «نوحه‌ده» فەریقی.

۲- پیغه‌به‌ری خوشه‌ویست «هه‌زه‌ت موحه‌مه‌ده» دروودو سه‌لامی خودای له‌ سه‌ر بی.

خە یالێش خاڕەن هەڕئان لە جەستەم
 نەشتەرەن پە ی زام تازە توژ بەستەم
 دڵ بەو زام سووہ ساڕێشیش نیەن
 غەیر لە خوەشی ئەو دڵ وەشیش نیەن
 ئامان «ئەحمەد» گیان لە ناقت تاقم
 وەختەن تەبەدیل بوو عەقل و ئەخلاقم
 زووتر لە «نەبی» لە چۆنیەتی حال
 بە خوەش هەوایی باوەرەم وە حال
 بە سوژدە ی سەحت وەزەع مەزاجی
 عەلاج پەزیر بی کریان عەلاجی
 سادە ی بە سوژدە ی بێ نیازم کەر
 دە ی سەرەفراز بای سەرەفرازم کەر
 وە ئیلا وە سەلە ی حال م ناچۆرە
 زامە کەم تا پۆژ مەحشەر ناسۆرە
 شەوان لە هەجران پۆژ لە وەسواسە
 تۆ لە چە حالی حال مەن واسە
 زیادەن پە ی مەن لاف پە فەقییم
 حەقیقەت و اچووم بەندە ی فەریقیم
 نەسەر قەبوولتەن دڵ پەر ئیخلاسم
 «ئەحمەد» بوو غولام «ئەحمەد» گیان خاسم

نامه‌کهی نامی

به نام نه و کهن، که سه بو بی کهن
 غهیر نه و کهن، که س، نیه بالاده س
 سه‌لوات و سه‌لام بی حه‌د و شومار
 نازل بی له سر «نه‌حمه‌د موختار»
 «نال» و «نه‌سحاب» و زومره‌ی «تابعین»
 به‌خه‌تم خاتهم «موحه‌مه‌د نه‌مین»
 تا دیر زه‌مانه هه‌ر پایدار بی
 دارا فکرو هوش به دل بیدار بی
 سه‌رچاوکه‌ی زه‌ینت وا پرخروش بی
 مه‌یلت وا گهرم و دلت پر جوش بی
 هه‌ر وه‌ها سه‌ودای سه‌ره‌فرازیت بی
 به دل ئیراده‌ی دل‌نه‌وازیت بی
 له ره‌ویه‌و ره‌وش خودا شناسیت
 نه من عه‌رز نه‌که‌م گشت ئیزن خاصیت
 ئیزهار لوتف و بوزورگیت که‌رده‌ن
 که‌مترین به‌نده‌ت وه یاد ئاوه‌رده‌ن
 گیانم به‌ئید بی نامه‌ت پی‌م یاوا
 قولف قایی عه‌شق شادی شکاوا
 خاص تر له ره‌یحان بو نیام وه بوش
 غوسه‌و هه‌م و غه‌م گشت بی فه‌راموش

په يحان كهى تاوشت لوتف تو دارو
 له بوى لوتف تو غمبه ر مه وارو
 بو سام و نيام وه سر بيثاييم
 مالا چون سه يقه ل په نگ سياييم
 دهر وازهى مه ينه ت جه پروم به سته وه
 دل جه مه ينه تان دنيا په سته وه
 حه يقه ن هه ر نامه ي چون تو سه رافى
 بك يانو وه لاي «بووريا» بافى
 كهى من قابلم بى عيب و نه لم
 مه قابلت بم به علم و قه لم
 كه مه ند مه يلت هه وادا وا هات
 گر تمى كيشامى هاورد مى بولات
 وه سواسه ي مه يلت وا مه جنونم كهر د
 شيت بيم و نه و روض تليفونم كهر د
 شه كيياى تو بيم وشك بيم وه پاوه
 با شه كيياى جواومى داوه
 تا ديده به دين ديده ت تازه بى
 شاكرى شوكرم بى نه ندازه بى
 سه رخو هه ل شينه ي شو كوفته ي گولت
 مه ست بيم وه مه رام مال و مه نزلت
 عاجزو غه مگين يانه ي دل خاپوور
 بى بهش له شادى له خو هشى هه ر دوور
 سار ته م نه نگيز تاريك ده يجوور
 زلمات زاتى موبه را له نوور

مه‌گیلیام سه‌فیل^(۱) سائیلان ده‌ستور

یاوام وه دووکان ئاغای «بیدار پوور»

ده‌رلاد فریشته‌ی شادیم به زه‌روور

دل ئاوهرد وه جوش به وه‌جدو سروور

به‌رکهرد خه‌یالان خارغهم نه‌دل

په‌نگین کهرد په‌نگم په‌نگین تر له گول

پوشن بی زه‌میر چه‌شم و چراغم

جه نو شکاوا گول‌باغی باغم

له موساحبه‌ی دوسته‌که‌ی گیانی

ته‌بدیل بی پیری من وه جوانی

ده‌ست وه تو‌ی یه‌خه‌ی عارفانه‌ش به‌رد

نامه‌که‌ی نامی عالیش به‌ر ئاوهرد

تارف کهردش پی‌م وه پرووی فامه‌وه

مه‌له‌م‌وار نیام وه پرووی زامه‌وه

ئومیده‌وارم هه‌ر خاترجه‌م بین

به‌رشته‌ی وه‌فاو مه‌یل هه‌ر موحه‌کم بین

خولوو‌سیه‌تم له پرووی ئیخلاسه‌ن

ئه‌لبه‌ت مه‌جه‌ت دوو سه‌ره‌خاسه‌ن

به‌خوون ریخته‌ی شه‌هیدان دین

ریایش نه‌ن «ئه‌حمه‌د» بو «ئه‌مین»^(۲)

۱- به‌دبه‌خت - زه‌بوون.

۲- جواوی نامه‌ی یه‌کێ له دۆسان به‌ ناوی «محمد امین بطحایی» خه‌لکی «سنه».

تەبەریك نەورووز

سوڤمای بینایی دیدە راسە کەم
 تەسکین دڵی پەرە راسە کەم
 مەگەر وە دینت بشکێ تاسە کەم
 کۆتا بۆ دووکەل دووی هەناسە کەم
 لە دووریت قوریان ئەوەن تاسە مەن
 «ئاویەر» عاجز دووی هەناسە مەن
 تەبەریك عەید نەورووز کەردە بیت
 پۆژو ماو سأل فیرووز کەردە بیت
 پیرووز فیرووز پووز نەورووز بای
 لە بەزم و سازو گودازو سووز بای
 ئەو کارت تەبەریك هەر ئەو دەستە ی گۆل
 دەست خۆمش تا دەستە نیش تە پێشە ی دڵ
 منیش هەم کارت تەبەریك نەورووز
 ئەلبەت ناتەشین پێشە ی جگەر سووز
 ها هەناردم بۆت دانای دیاری
 تا تۆیش سووزان بای پە ی یادگاری
 فەرمان و ئەمرت وە فەرز، فەرز ئە کەم
 هەر عەید سأل تۆت تەبەریك عەرز ئە کەم

«نه‌حمده» تا نه‌به‌د به سَدَق و یه‌قین

به‌نده‌ن بۆ‌جه‌ناب «موحه‌ممه‌د نه‌مین»^(۱)

چون بولبول په‌ی گول

شهریف نه‌شراف ساحیب روتبه‌و شان

جناب سه‌ره‌ه‌نگ «عہلی نه‌شرف‌خان»

یه‌چه‌ندی وه‌خته‌ن به‌وینه‌ی بولبول

به‌روازت که‌رده‌ن له‌ی گولزار گول

دوور بۆ‌له‌گیانت جاگه‌ت خالی‌یه‌ن

جای خالیت په‌ی دین دیدم تالی‌یه‌ن

چون بولبول په‌ی گول نالان زارم

به‌دین دیدم دَل ئیتزارم

«الله» خه‌م نه‌بۆ‌به‌رزی ده‌ماغت

مه‌دام پرگول بۆ‌باغچه‌ی باغت

جه‌و ساوه‌ته‌شریف به‌ردی په‌ی «تاران»

دینت تازه‌که‌رد به‌دین یاران

«پروانه‌ر» بی‌تۆ‌نه‌ماگه‌فه‌ری

وه‌ك تاو‌ته‌رزه‌ئه‌واری شه‌ری

۱- جواوی نامه‌ی یه‌کئی له‌دۆسان به‌ناوی «محمد امین بطحایی» خه‌لکی «سنه».

یەك جاری دەردم چه كه ردهن كاری
 قسه له من دای پسیم په ی یادگاری
 نه گریا هر ئان دلمی تهنگ نه کرد
 وه نه سر چه سرهت ده سمی پهنگ نه کرد
 ده وړانت تا سهر «سهرهنگ» وه دل ویت
 باغت پر سه مهر باغچهت پر گول ویت
 دهس دشمن دایم به دامانت بو
 «نه حمه د» بهی ته وړه سه نا خوانت بو

ره فیک شه فیک

ره فیک شه فیک حاتم ته رزه کم
 شایسته و لایق پایه به رزه کم
 فردو فرموده ده و دو فرزه نه کم
 حقیقه تی هس هر چه عرز نه کم
 داناو دانشمهند دارا دانشی
 با حوسن نییه بی نالایشی
 فه یله سووف قام «ته ره ستو» ی دهوری
 «لوقمان» لایق جای سه لاه شهوری
 سیمای سووره تن نه قش «مانی» یه
 نایندی خه یال پر مه عانی یه
 نوتاق ناتق سوخن سه نجه نی
 کلید قاپی ده رگای گه نجه نی
 تو هر نه و دانه ی ده ریای گرامیت
 دو پر مه عریفه ت نادر و نامیت
 پوشنه ن له پروو نوور ئی خلاست
 لال بام نه ر وه خان که رووم قیاست
 چون تیر شه هاب زه پره ی باتنت
 جاگیر بو له جه رگ به دخواو دوژمنت
 کان مه عریفه ت کو ی که ماله کم
 عارفان سفت خواهش خه یاله کم

هیچ حالَم نیهن بهد حالَن حالَم
 حالَ زانی نیهن هاوار وه مالَم
 بهك جار له دووریت تاقه‌تم تاقه‌ن
 دَلْ له گنج مه‌وج ده‌ریای فراقه‌ن
 دووریت هر نه‌وه‌ن مه‌دۆ ئازارم
 وه گیانَت قه‌سه‌م له گیان بیزارم
 له یادت ئانن دَلْ نیهن غافل
 وه خار دووریت مه‌دام مه‌دۆ چَلْ
 وه گیانَت قه‌سه‌م ئاگروه گیانم
 به چۆن ناشنه‌وی قرجه‌ی بریانم؟

ره‌فعت پایه بای

ره‌فعت پایه بای، ره‌فعت پایه بای
 یاخو! «نه‌رفه‌عی»^(۱) ره‌فعت پایه بای
 سه‌ریه‌رزو سه‌وزو، ساحیب‌سایه بای
 به‌فه‌رو دانش، دارام‌سایه بای
 ره‌خشان بۆ جه‌فه‌وق، سه‌عد ستاره‌ت
 هه‌ر پایه‌دار بۆ، پایه‌ی نه‌داره‌ت
 روتبه‌ی بوزورگیت، بنیه‌ری وه‌ دۆش
 عه‌رز به‌نده‌ی ویت، مه‌که‌ر فه‌رامۆش
 گوشت مه‌ده‌ر وه‌ چه‌رخ، بئی پای پرستم
 که‌شتیت گوم مه‌که‌ر، له‌ گنج‌او غه‌م
 نه‌ی چه‌رخ چه‌پ‌گه‌رد، چه‌مواشه‌ی چه‌پ‌خۆ
 به‌دخۆی به‌دمه‌جاز، بئی تان و بئی پۆ
 هه‌ر ئان به‌ نه‌وعی، هه‌ر نه‌وعی ته‌وری
 هه‌ر ته‌وری ده‌وری، پر جه‌فاو جه‌وری
 بازار مه‌که‌رش، وه‌ هه‌زار ره‌نگه‌ن
 بوخچه‌ی خه‌لمه‌ش، پر خودعه‌و جه‌نگه‌ن
 سه‌رمایه‌ی لوتفش، هه‌ر جه‌فاو جه‌وره‌ن
 موقه‌ده‌راتش، بئی فکه‌رو شه‌وره‌ن

دۆسی و دوشمنیش، هیچ دیار نیهن
 پای دۆشیش پهی کەس، پایەدار نیهن
 دانەیی مۆبەتش، پهی مەردان دامەن
 نامەردان دەوران، دنیای وە کامەن
 عەجوزەیی عەرووس، دەور زەمانە
 قەساس قاتل، پیرو جەوانە
 وە کئی تەیی نە کەرد، پای توون و تەوەس
 کئی بەرد کئی نەوەرد، کئی گیللا وە پەس
 نە هەر تەنیا تو، دل داخی کەردەن
 بەرگ چەن کەسان، قەلاخی کەردەن
 راستە تو ماچی، ئازیزم مەردەن
 فەلەک هەر تەنیا، وە تۆش نە کەردەن
 دلدارو دلبر، تا سەر نەوەردەن
 فەلەک داخ وە دل، دلداران بەردەن
 چون «تاق تاق کەرە»، هەر تاق تاق کەری
 شەوان تسا بە پۆ، الفراق کەری
 لە شالوولەیی عەشق، گاز ئاتەش خیز
 سارا سووزان بو، سەما تەم ئەنگیز
 بلیش بەرز بو، وە بەرزێ کاوان
 مەناش مە کەرە مە گیر لیش تاوان
 پاسە هەر دلی، دلبر مەردە بو
 مەبو ژار مار، ئەژدەر وەردە بو
 نەر چە بی سوودەن، وەر چە دل بەسەن
 زاری پهی مەردەن، کەردەیی عەبەسەن

«شیرین» به‌و شیوه‌ی، شیرین کاره‌وه
 به‌و شوخی شیوه‌ی، شه‌که‌ریاره‌وه
 شازاده‌ی «چین»ش، ناواره‌ی زید‌که‌رد
 به‌وه‌عه‌دی وسال، ویش نا‌نومید‌که‌رد
 نه‌وه‌ی «نوشیروان»، شیوان له‌پا به‌رد
 وا به‌رد راه‌وه‌سەر، شاهی ویش نه‌وه‌رد
 «نیران» دا‌جه‌پای تورپه‌ی مشکینش
 «فه‌رها» ره‌ها‌که‌رد، چین‌وماچینش
 خه‌سره‌وه‌ئو سه‌ریر، فه‌ربه‌خش شاهیش
 ئه‌و تاج‌ئو ته‌خت، حشمت په‌نا‌هیش
 جه‌عیشق «شیرین»، پاسه‌بی دینش
 گشت مه‌دا به‌نیم، نگای شیرینش
 «زلیخا»ی زیبا، وا بی زینه‌تش
 تای زلفش نه‌وی، «مصر» قیمة‌تش
 عه‌زیز‌ته‌ر له‌گیان «عه‌زیز»، عه‌زیز بی
 وه‌مه‌یل مه‌ی له‌جام، مه‌یلش له‌ب‌ریز بی
 به‌رگ شکوفه‌ی، شه‌رمش وا‌ریزا
 تا «یوسف»ش دی، عه‌زیزش بی‌زا
 چه‌ند سال به‌و زامه‌ت، زووخ زامه‌وه
 به‌و کزه‌ی نه‌وین، بی‌نارامه‌وه
 وا په‌رده‌ی شه‌رم، له‌پرووی خوه‌ی لادا
 وا لادا شاه‌ی، ویش وه‌گدا دا
 «بلقه‌یس» «چل‌گیس»، هه‌مه‌لای په‌ری
 خه‌رمان چین‌زلف، «له‌یلای عامری»

نه‌بی چون «له‌یلا»، چه‌رخ چه‌م شیرین
 «ته‌رسا» «سه‌نمان»ش، به‌ری که‌رد له‌دین
 «مه‌جنوون» دیوانه‌ی، دوو دیده‌ی له‌یل بی
 «له‌یلا» به‌ی مه‌جنوون، جه‌غمان که‌یل بی
 هه‌ر ئانێ نه‌و له‌یل، سه‌وزه‌ی شاه‌ین چاو
 بال چاو مه‌دا، سه‌نگ مه‌که‌رد وه‌ ئاو
 فه‌له‌ك شیونا، به‌زم باده‌شان
 چین چین، چین، چون گول نه‌مه‌ند واده‌شان
 «ته‌رفه‌عی» «شه‌حمده»، ئازیز نه‌مه‌رده‌ن
 داخ ئازیز مه‌ردان، وه‌رده‌ن وا زه‌رده‌ن

نالینم وینه‌ی نه‌ی هزار ته‌رز نه‌ن

موعه‌مبه‌رینت، موعه‌مبه‌رینت
 پی‌م یاوا نامه‌ی، موعه‌مبه‌رینت
 مه‌فاد مه‌زموون، نه‌زم شیرینت
 ته‌زه‌ین بی وه هوون، دل‌ی حه‌زینت
 که‌فته‌نی نه‌ دام حه‌لقه‌ی زلف دیز
 نه‌شه‌ی به‌ پازان، پیزه‌ی شه‌که‌رپیز
 دیاره‌ن دووربا، له‌ غم‌که‌یله‌نی
 سه‌رعی و سه‌رگه‌ردان، سه‌ودای له‌یله‌نی
 ناشوفته‌و په‌شیو، شیویای شیوه‌ی
 له‌یل لیوه‌ت که‌رده‌ن، وه‌و خال و لیوه‌ی
 که‌رده‌ن گیروده‌ی، سه‌ر حه‌لقه‌ی ته‌وقیت
 پات پابه‌ن وه‌ کو‌ت، زه‌نجیر په‌وقیت
 نه‌ر وه‌ ئیش نی‌ش، موژه‌ی دل‌به‌رت
 دل‌ پاره‌ بیه‌ن، برپان جگه‌رت
 هو‌ش و فکرو فام، نه‌ر برد وه‌ غاره‌ت
 دین نه‌ده‌ی له‌ ده‌س وه‌ یه‌ک نی‌شاره‌ت
 مه‌بو له‌ سزاو، جه‌زا نه‌ته‌رسی
 چون «سه‌نعان» نه‌ر دین، «ته‌رسا» مه‌په‌رسی
 عاشق مه‌بو وا، له‌ سازو سووز بو
 زمسانش هه‌ر ئان، فه‌سل نه‌و‌رووز بو

چون بولبول هر ثان، مرامش گول بو
 وه نه سیم گول، شوکوفته دل بو
 پیکای په یکان، شهست نازهنی
 نه چه نگال باز، ناز بی هازهنی
 مه زانووم قوریان، گیر دامه نی
 له سه د لا چون من، زه دهی زامه نی
 منیچ هر وهك تو، زووخ زام وهردم
 سه د به رابه ر تو، گران بی وهردم
 شوکر، تو جوانو، نه وهل دهمتهن
 بازارت په واج، دی چه غهمتهن
 تو ویت نهو غونچه ی، تازه دهمه نی
 که ی نه وهن دهریهن، دهر دو غهمه نی
 دهر د من به دهن، عه لاجش نیه ن
 پیریهن کالام، په واجش نیه ن
 به هارم سر چوو، زمسانم سه ختهن
 خوه رم دای له کهل، خوه راوای وه ختهن
 سه رو زنده گیم، خه زانش خیزان
 خه زان که رده ن به رگ، نومیدم ریزان
 نالینم وینه ی، نه ی هزار ته رزه ن
 جه باغ و بوستان، هاوارم به رزه ن
 تو نه خل نوخیز، باغچه ی به هاری
 پر سایه و سه مه ر، نومیده واری
 به هارن ته شریف، بهر وه سه فاو سه یر
 نه ر چه به هاری، به هارت وه خه یر

شادی به هارت، وه نه نازه کهر
 دل و دین به دین، دلبر تازه کهر
 به هارت هر وهك، پهنگ و پروی دلبر
 بوش تهر له بوی، بوی گیسوی دلبر
 چون خه سره و چهنی، شیرینت سهرشار
 به شاد بویاری، هر سال نهوبه هار
 کهی من نهو دانام، دهوا کهم دهردت
 شایسته گیم کون، بووم وه هام فهردت
 تو هر نهو شاعیر، شیرین فهردهنی
 عارفانه جام، عرفان وهردهنی
 هه میشه نه شهی، بادهی نه ده بی
 شیرین تهر له شه هه، شیرهی روته بی
 کهی چون من «سهنان»، هفتاد ساله نی
 دایم هر خه ریک، نهو ناله نی
 وه تال گیسووش، نازیز دلبر
 دهست و پت بهستن، تا یه مومله حشر
 قوریان گیان «نه حمده»، هر غولام تون
 کهی نهو هام فهردو، هام که لام تون
 تووتیای دیدهش، غوبار پاتهن
 دوور بو یا نزیك، گیان وه فداتهن

دانای خوهش مه زموون

دانای خومش مه زموون، دانای خومش مه زموون
 دانای خومش که لام، دانای خومش مه زموون
 هام فدرت نیهن، له پروی ده هر دوون
 حه ککاک حالی، وه دلی پرهوون
 مافه وقت نیهن، له ربیع مه سکوون
 بهر ثاره ندهی دو پر، له «ده ریای جه یحوون»
 زانو پای به رز، ته بیعت مه وزوون
 دایم هام نشین، وه کزهی ده روون
 «نهره ستوو» سه رسام، فکرو هوشتن
 «نه فلاتوون» غولام، خه رقهی دوشتن
 واعزو ناسح، مه وعزه شیرین
 پا به رجا به راس، له سه راکهی دین
 هادی گومراهان، به په ویهی نه دهب
 به شیرین شیرین، چون شیرهی پوتب
 هر مفتی و قازی، پدهر بهر پدهر
 هر دو پر له دو پر بین، گه وهر له گه وهر
 شیر بی نه ندیش، بیتهی شهریعت
 ناشنای شاهرای، هر جوار ته ریقت
 تهی کردهی راکهی، راسی وه نیخلاس
 بهی بهردهی نکسیر، کیمیا شناس

نایافت نایاب، نادر و نامی
 چراغ و چہ شہی، دین نیسلامی
 «کوردوستان» یہ کسان، لہ فہیز فہرش
 گشت بہر خوردار بین، لہ گہنج و زہرش
 وہ نوور دانش، «سنہ» پڑوشن کھرد
 وہ بہر فہ زلش، گشت وہ گولشہن کھرد
 ہمیشہ مہس بی، وہ بوی لہ قای حق
 نوور لیش مہوارا، تہ بق وہ تہ بق
 عزمش جہزم بی، خاس وہ خاترجہم
 تاشی وہ تہ واف، مہ ککھی موعہ زم
 خاکش پھی مہ لہم، دہوای دہرد و ہردش
 حہمدو سہنای حہقق، وہ جا ناوہ ردش
 لہ بہرزان بہرزن، بہرزی دہ ماغش
 پڑوشنہن وہ نوور، نیمان چراغش
 سہفای نوور حہقق، وہ لیش مہوارا
 وا وارا وارا، پڑ حہمت وہ سارا
 مہوسوف بہ سیفات نامی و بہرجہ ستہ
 کہ مہر بؤ خزمہت، دین نیسلام بہ ستہ
 لہ باغچہی عرفان، دانہی فہ زلش کشت
 فہ زل نہفشانیش بی، وہ خہروار نہک مش
 «نہ حمہد» نہر چہ دوور، پڑوحش جہ لاتہن
 قہ بوول کہر قوربان، گیان وہ فداتہن

بی قیاسه نی^(۱)

بی قیاسه نی، بی قیاسه نی
 میرزا! بی نه زیر، بی قیاسه نی
 ئوستاد دانای، خه یال خاسه نی
 چون سه رو سه رته ل، پلک و راسه نی
 مهرد موبارز، بی گه زافه نی
 شیر شیرشکین، هر مه سافه نی
 شاره زای نه وزاع به لاو کیوسه نی
 خه پرخوای مللهت و، وه تن دوسه نی
 با حوسن نیبهت، مهردم داره نی
 قازی قه زاوت دیهو شاره نی
 با سه فاو سفت، با کرداره نی
 با مهرو مووبهت، خوهش گوftarه نی
 دارا ئسوبوهت وه قرو شه ره نی
 سه پهرو قه لخان، تیر ته ره نی
 با جوودو سه خاو، لوتفو کهره می
 مه حره م ئه سرار، راز حه ره می
 خامتر له خاتان، سفره و خوانت ههس
 بو مهردم داری، دیواخانت ههس

عالمی بۆ وه‌خت کارت بۆ عه‌مه‌ل
 عه‌مه‌لّت خه‌یره‌ن، دووره‌ن له‌ خه‌له‌ل
 ئومیده‌وارم، هه‌ر بئی نیاز بای
 هه‌ر وا مه‌ردم‌دار، ده‌روازه‌ واز بای
 با یومن و نگین، فه‌رو ئیقبال بای
 «مه‌حبوب القلوب»، مال و منال بای
 مه‌خسوس «حه‌میده» هیممه‌ت به‌خشته‌ن
 سه‌رمایه‌ی نشات، په‌ر له‌ نه‌خشته‌ن
 هام‌سه‌ر دلسۆز، دل نه‌وازته‌ن
 سازکیش نازار، شه‌که‌رپازته‌ن
 هام‌مه‌یل و مه‌رام، هام‌خه‌یالته‌ن
 قوه‌ی قه‌لب و گیان، چرای مالتنه‌ن
 ده‌ست و پسا شیل و، جه‌فاک‌یشته‌ن
 مه‌له‌هم زام و، زووخ و ئیشته‌ن
 په‌فییق شه‌فیق، هام‌سه‌فه‌رتنه‌ن
 بۆه‌ر سه‌ردو گه‌رم، ئابای به‌رتنه‌ن^(۱)
 په‌رونه‌ق مال و، شیوه‌و په‌نگته‌ن
 هام‌شه‌ورو سه‌لای، وه‌خت ته‌نگته‌ن
 تۆ خوه‌ت چون خه‌سه‌رو، ئه‌و شیریتنه‌ن
 هام‌ده‌م، هام‌نشین، هام‌قه‌ریتنه‌ن
 سه‌ول سایه‌دار ساحیب سایه‌ته‌ن
 باعس حه‌یات و مایه‌و پایه‌ته‌ن

۱- ئیشاره به‌ ئایه‌ی (۱۸۷، بقره)، هُنْ یَیَّاسَ لَکُم وَاَنْتُمْ یَیَّاسٌ لَهُنَّ.

نه‌نيس و موونس، شه‌ويڊاريتن
 باغ ميوه‌ی عشق، يادگاريتن
 حاتم خوی خه‌يال، شیرين ته‌بيعت
 شاره‌زای نه‌وزاع عيلم شه‌ريعت
 هه‌ر کارئ که‌ردی وه‌ مه‌ردی که‌ردی
 گوئی مه‌ردی له‌ به‌ين هام‌فهردان به‌ردی
 زانای پایه‌ به‌رز، پرووی نه‌يامه‌نی
 ره‌هنمای راسی، خاس و عامه‌نی
 پده‌ر به‌ر پده‌ر، عوله‌مای نه‌علام
 باشه‌ئن و شه‌ره‌ف، مه‌رته‌به‌و مه‌قام
 به‌ نام نامیت، نه‌سيل و نه‌جيب
 «نَضْرُ مِنْ اللَّهِ وَفَتْحٌ قَرِيبٌ»
 «نه‌حمده» تا زنده‌ی پرووی سه‌ريساتن
 ميرزای نسايزم، گيان وه‌ فداته‌ن!

بوزورگواره‌نی

بوزورگواره‌نی، بوزورگواره‌نی
 سه‌روه‌ر عه‌زیز، بوزورگواره‌نی
 گول‌بوی گول‌نه‌ندام، گول‌گوفتاره‌نی
 شیرین‌تەر له گول، نه‌وبه‌هاره‌نی
 سومای بینایی دیده‌ی تاره‌نی
 ته‌سکین دل‌ی، پرچه‌خاره‌نی
 دانسه‌ی جه‌واهر، گران‌باره‌نی
 پده‌ر به‌ر پده‌ر، بوزورگواره‌نی
 شه‌کهرین زوان، شیرین به‌یانی
 شکوفه‌ی شیرین، باغ‌عرفانی
 راسته به‌هاران، عه‌تر گول‌خو‌ه‌شه‌ن
 که‌ی به‌هار چون گول، ره‌نگ تو‌گه‌شه‌ن
 به‌هار چون ره‌نگت، که‌ی خو‌مش ره‌نگ‌وبون
 به‌هار هه‌ر به‌هار، شیوه‌ی ره‌نگ تو‌ن
 به‌هار شیوه‌ت، نه‌وه‌ن پرگول‌ه‌ن
 گول له له‌تافته‌ت، لوتفت خجل‌ه‌ن
 په‌ژمورده نه‌بو، غونچه‌ی سه‌رچلت
 هه‌ر شکوفا بو، گول‌باغچه‌ی گولت

حه‌یفه به‌ه‌ارت، که‌ری وه پایز
 به‌ه‌ار که‌ی خواه‌شه، بی شی‌وه‌ی نازیز
 یاخوا شادابو، شادو بی‌غم بای
 مدام چون به‌ه‌ار، سه‌بزو خورهم بای
 به‌ه‌ار ئازادی، پرله ئومیده‌ن
 ئومیده‌وار به‌ر، عه‌یدت سه‌عه‌یده‌ن
 به‌ موباره‌کی، سووره‌ی «تبارک»
 «تبارک‌الله»، عه‌یدت موباره‌ک

نامه‌ی مامۆستا «سەییەد تاهیری هاشمی»
بۆ «میرزا ئەحمەدی داواشی»

پەرچە نوۆشە کەت، پەرچە نوۆشە کەت
«ئەحمەد» نامە کە ی پەرچە نوۆشە کەت
نە تیجە ی سەهبا ی تازه جوۆشە کەت
پەشە ی خامە کە ی مە ی فروۆشە کەت
مە زموونش غارەت دە یرو هوۆشە کەم
بانیهای مە تلە ع سیا پوۆشە کەم
باواو خاس وانام یە ک یە ک فەردە کەت
فەردە کە ی شیرین گشت بێ گەردە کەت
نەمز جە تەئسیر سەهبا ی تەبع ویت
چەنی حال من نیاوان وە پیت
پەشە ی پەر نە شە ی خامە ی مەستی خیز
تەئیر پەر شوور نامە ی بادی بیز
تازە کەردە وە دە وەرە ی جوانیم
هوۆر داوہ پەردە ی راز نەهانیم
جە شتو ی رازان سەر نە پەردە وە
تەن سەنگینی کەرد دل ویردە وە
جە خاوو خەلسە و رابطە ی مەستی
لادی ئازاد بێم جە قەید مەستی
دیم نەروای زومرە ی شیرین گوفتاران
نامی دانا یان پروی پوۆزگاران

ویننه ماموسای «بیساران» منه نزل
 ههم «ترکه» و «حه یدهر» «خانای» داخ نه دل
 «شاکه ی» و «مش مه زمون چهنی» «مه نسوورخان»
 «ئه لماس» پر شهوق «شه فی» نوکته زان
 مه لاکه ی «گوران» «یا قووی» سوخن سهنج
 «مه هجوری» دل تهنگ «ویسووی» مایه رهنج
 «قادر» و «بولبول» «مه لکه» ی، مه ینت کیش
 داخی و داخ نه جهرگ «سه یدی» دهروون ریش
 مه لاکه ی «کلاش» دیوانه ی پهروه ی
 یا نه جه شوله ی شه مان چه په ی نه ی
 «کوماسی» و «مه جزوون»، «شیخ سازانی»
 «حه بیب» و «سه لیم» «فه هیم» و «فانی»
 چمان ئییتیدای بهزم نسوشانه
 یا خه یر په ستاخیز واته ی توشانه
 خه یر توّم وهفات نه دل مه کاران
 قه درزانی توّ وه چه م مه داران
 په ی چیش تا بولبول ته بهشان په رواز
 که رد نه شاخه ی گول هوردار له ئاواز
 نهر سه د پرووزیای شوله ی مه ینت بین
 نهر سه د ساحیب شهرت وه فاو به ینت بین
 پای دل گیروده نه توپرداو عه شق
 مه گیلان ویننه ی «قه یس» مه ینت مه شق
 به رده بی زاری سومای دیده شان
 خه فته که رده بی قه د خه میده شان

به‌لام جه ئاداب عشق مه‌جازى
 نه‌كه‌رده‌ن چون تو سوخه‌ن په‌ردازى
 حه‌قه‌ن جه‌م به‌سته‌ن جه‌گردين لاه
 دل به‌ ئافه‌رين ليو به‌ سه‌ناوه
 به‌لى هه‌ى ده‌روون گه‌نجينه‌ى پازان!
 دل نشانه‌ى تير ناوه‌ك نه‌ندازان
 بو وه‌گيان وينم هه‌م وه‌ مه‌رگ ويت
 قه‌ بوول كه‌ر چه‌نيم چيوى ماچوون پيت
 حه‌يفه‌ن ئى گردين دوپو مه‌رجانه
 ئه‌لماس و ياقوت مروارى و دانه
 نيمى نه‌ مه‌خزه‌ن سينه‌ت مه‌دفوونه‌ن
 نيمى تر كه‌فته‌ى سارا و هاموونه‌ن
 په‌ى ئى خه‌زانه‌ى خه‌مان پىرپازه
 سندوققى نه‌ چوى موبه‌ت بسازه
 تائه‌رگيان ته‌سليم ده‌ور ساقى بو
 نامت نه‌ سه‌فحه‌ى ده‌وران باقى بو
 «ناهر» مه‌كيانو سه‌فاو سه‌لامت
 مه‌سته‌ن جه‌ نه‌شته‌ى باده‌ى كه‌لامت

تاهر هاشمى

١٣٤٠/١٢/١٦ ى هه‌تاوى

نامە ی «میرزا ئەحمەدی داواشی بۆ
«مامۆستا سەید تاهیر هاشمی»

قەسەمت وەر دەن وە دیدە ی یاران
وہ کیش کەمەند گیسووی نازاران
بە شەوق ڕوخسار گوناگونان
بە نازکی ناز سیمین عوزاران
بە لەنجەو لارە ی نزاکەت داران
وہ شەرت و وە شۆن شای وە فاداران
بە نیش و وە نیش جەرگە ی دلداران
بە ئیتزاری سەباو ئیواران
وہ بە یزای بلوور جەمین چون جامان
وہ قەدو قامەت بالانەمامان
وہ ئەتوار ناز نازک کەلامان
سا چەن مەقبوڵەن نازش جەلامان
ماچی یە مایە ی دل سەردیمانەن
یە ئاخەر نامە ی هام فەردی مانەن
«لوقمان» کاران «سەحبان» سانی
کاتب المکتوب کەنز مەعانی
هیچ کام نەمەندەن پیمان ئەحوالی
ناخ! من بە ی سەوزە، داخ! تۆ بە ی کالی
بە شوخی شیوە ی کال تۆ قەسەم
وہ فریفتەگی حال تۆ قەسەم

وه نه‌ندووه‌ناکی عه‌رزهی ویم قه‌سه‌م
 وه خال ژیر لیو سه‌وزه‌ی ویم قه‌سه‌م
 هه‌ر تا نه‌نیه‌ران لاشه‌ی من وه قه‌ور
 نه‌پ‌یزان وه‌نم خاک گل وه جه‌ور
 نه‌پای لوا م بو نه‌ئامان وه په‌س
 نه‌زانو وه حال جه‌سته‌ی من هیچ کس
 تا نه‌بو خاموش به‌زم یارانم
 نه‌شنه‌وان تانه جه‌ نه‌غیارانم
 سا نه‌بو سامان نه‌ساسه‌ی فهدم
 شین نه‌که‌ن شوخان جه‌ نالای دهرم
 تا سه‌وزه‌م روخسار ویش وه سه‌رناخوون
 وه پرووی په‌ختمدا نه‌که‌رو گل‌گوون
 تا هور نه‌گی‌ران خویش و بیگانه
 له‌شم وه پای ته‌خت مه‌رده‌شو‌رخانه
 غاسل نه‌دو غوسل وه ئاو ثوقبام
 قه‌تع نه‌بو ئومید زنده‌گی له‌لام
 هه‌رتا نه‌پ‌یچون وه سفید به‌رگم
 به‌رز نه‌بو له‌ عام ئاوازه‌ی مه‌رگم
 هه‌رتا هام سه‌ران نه‌یان له‌ دهرم
 نه‌نیه‌ران چون شاه وه ته‌خت جه‌ورم
 تا هور نه‌گی‌ران تابوت یا تهرم
 خوشک نه‌بو چون چوئی نه‌عزای نهرم
 فاتحه‌ نه‌دون وه مه‌جموع یاران
 باز نه‌شو وه جای ویش پوچ چون جاران

تا بینی وه سهنگ ئەلحهده نه مالم
 نه که روژ په رسا ئەو پۆ ئەحوالم
 دهست بهردار نیهم من جه کوته ریت
 شهرته باز نه کهم که مهر نوکه ریت
 به کی وهن باتن چه نی زاهرم
 «ئەحمەد»م بهنده ی ئا «سەید تاهر»م

١٣٤٠/١٢/٢٠ی ههتاوی

میرزا ئەحمەدی داواشی

سولتان ده‌عوه‌تم که رد وه «پروانسه‌ر»

«سولتان»^(۱) ده‌عوه‌تم، که رد وه «پروانسه‌ر»
 دیم که «پروانسه‌ر»، له پا تا وه سه‌ر
 مونه‌قه‌ش کریان، به دئیای په‌نگین
 خاسته‌ر له دئیای «پۆم» و «هند» و «چین»
 خور دو که لانو، ئناس و زو کوور
 گشت له شادی و شوور، غه‌رقن له سروور
 «قوله» چون جاران، ده‌ماغش به‌رزهن
 هه‌ر ساتی سه‌فاش وه هه‌زار ته‌رزهن
 «هیله‌وپ» وا به‌رگ، شادی ویش پو‌شان
 له شادی وه نه‌وج، فه‌له‌ك سه‌ر کی‌شان
 «قه‌لاگه»^(۲) نیان تاج زه‌ر وه سه‌ر
 زنده‌کهره‌ر نایین، «زردشت» نازه‌ر
 ده‌هو‌ل که‌ر نه‌کات، مه‌له‌ك له فه‌له‌ك
 فه‌له‌ك نه‌کات سه‌یر، خشپه‌ی په‌ش به‌له‌ك
 «سولتان عه‌لی خان»، فه‌همیده‌ی فازل
 به‌شیرین شیرین له‌ب باز که‌رد چون گو‌ل
 منیچ وه نا‌گر عه‌شق و دل‌داری
 گه‌ش و پو‌شن وه‌ك گو‌نای گو‌لناری

۱- «سولتان عه‌لی خان نه‌رده‌لان».

۲- «قوله» و «هیله‌وپ» و «قه‌لاگه» ناوی سی‌کی‌ون له‌پشتی «سه‌راوی» «پروانسه‌ره‌که» «هیله‌وپ» زۆر به‌رزتره‌و له‌باکووری شاره‌وه‌قه‌راری گرتوه‌و.

په‌ی یاران وه‌ندم شی‌میری دیاری
تا هر سووزان بان په‌ی یادگاری

زام غونچه‌ی گول^(۱)

«میرزا لطف‌اله»، تازه ره‌سیده
نامه‌کته نیام، وه بان دیده
«لطف‌اله» لوتف نامت له‌تیف بی
شی‌مرت شیرین و، شیوا و شریف بی
تازه بوی باده‌ی، که مالت که‌رده‌ن
بو‌کوی عارفان، خه‌یالت که‌رده‌ن
نه‌کفتی وه ناو، سه‌رمه‌ستی مه‌ستان
بوینی بازار، جه‌مه‌ی په‌رستان
نیمانت نه‌ده‌ی، وه بی به‌هانه
نه‌کفتی وه ناو، دوردو^(۲) په‌یمانه
قه‌له‌نده‌ر^(۳) ناسا، فام نه‌ده‌ی له‌ده‌س
چون من دیوانه‌ی، تا حیاتت هه‌س
پاسه چون بولبول، په‌ی نه‌و غونچه‌ی گول
تازه نه‌شکوفته، داخه‌ت چوو له‌دل

۱- نامه و سه‌ره‌خوشی بو‌ناغی «لطف‌اله صید احمدی» خه‌لکی گوندی «به‌دراوای» «پروانه‌ر» به‌بونه‌ی کوچی دواپی نه‌وه‌ل مندالی به‌کورپه‌یی.
۲- نه‌وه‌ی له‌شهراب تانشین ده‌بی.
۳- پایوی تهنیاو بی قه‌ید له‌دنیا، ده‌رویش، عه‌بدال.

چهن که سان چون تو دل داخ ده‌ردهن
 هه‌زاران هه‌زار پوله‌شان مه‌ردهن
 باز هم چرای شوق شادیشان گپان
 به‌رده‌ی غم و تهم وه شادی شپان^(۱)
 نومیده‌وارم دنیات وه دل بو
 مرادو مه‌تله‌ب دلت حاصل بو
 بولبولی دلت فارغ له نیش بو
 زام غونچه‌ی گول دلت ساپیش بو
 خوه‌ت بده‌ی نه‌جرش فهد فهدیادرس
 بده‌ر وه ده‌ستش ناواتیش وه ده‌س

موباره کت بو کهردی عهرووسی

شه فتم ئاغه وه تهن درووسی
 موباره کت بو کهردی عهرووسی
 یومن و ئیقبال و فهرو نگینت
 شیرین تهر مه بو چه نی شیرینت
 نهو غونچه ی سه رچل حوسن زه رافهت
 پهروه رده ی عسمت باغچه ی شه رافهت
 هه ر دوو هام ته راز میزان و عه دلن
 تان و پو خالس هه وریشم نه سلن
 وه یومن و نگین وه فهرو ئیقبال
 وه خویش بویاران تا وه هه زار سال
 فریشته ی خه یرت هاورد وه مالت
 په ونه قه ن بو شه ن شکو و جه لالت
 نه سیل په یوه ن له هه ر دوو سه رهن
 ئومیده وار بهر ساحیب سه مه رهن
 یا شای خوه راسان دامه نی پرپو
 پای خه یر ویت بو خان دایک حه فت کوپ بو
 په ژمورده نه بو غونچه ی سه رچلت
 چون بولبول مه ست بای وه عه تر گولت

دَل مەدەر بەدوان

دَل بەدەر بە یۆ مەدەر بە دوان
 دَل بە دووکەس دەر مەبۆ پەشیمان
 عاشقی «الله» لایق بە ئەوکەس
 یەك مەعشوقش بۆ لە پرووی دنیاو بەس
 ئەك وینە ی چۆپی لە دنیا ی عەبەس
 هەرکەسێ ساتی بگێرۆش وە دەس

نامیرزا نامه ت

نامیرزا نامه ت، نامیرزا نامه ت
 یاوا پیّم ونام، نامیرزا نامه ت
 نه شه بیم وه شه هد، شیرینی خامه ت
 مهلهم بی نازیز، پهی شهفای زامه ت
 نامه ت نه زانیت، ونام و زانام
 به ده رکنی که ردی، وه سه رگه ردت بام
 مهمنون بیم وه لوتف، بوزورگه واریت
 جه مه غز نه غزو، زات هوشیاریت
 زام کونه و نوم، یه کسه ر تازه بی
 ده رد له بان ده رد، بی نه نازه بی
 ناگر له کوّره ی، ده روونم جوّشا
 دوود هه ناسه م، پرووی سه ما پوّشا
 بلیسه ش به رزی بی، وه به رزی کاوان
 یانی بوّی بوّسوش، وه توّ نیاوان؟
 گیانم به ئید بی، نامه ت پیّم یاوا
 قولف قاپی عه شق، شادیم شکاوا
 بوّی عه تر نامه ت، به و ته ور خوه شم که رد
 جه خوه شیت خوه شو، نه شه و گه شم که رد
 مهلهم دای وه ده رد، بی ده رمانه کم
 بی به پاحه تی، نیمه گیانه کم

ده‌ست ده‌رد نه‌کا، ئوستای عه‌زیزم
 ته‌بدیل وه به‌هار، که‌ردی پایزم
 زه‌حمه‌ت وه شه‌مال، داده بیت وه‌مه‌یل
 کیانابیت وه لای، به‌نده‌ی خاتر که‌یل
 قوله وه قوله، کو‌کو‌کاو وه کاو
 چه‌مه‌ن وه چه‌مه‌ن، سه‌راو وه سه‌راو
 باهوو وه باهوو، له‌یلاخ وه له‌یلاخ
 ته‌ی که‌رده هه‌له‌ت، سه‌خت شاخ و داخ
 «سه‌فی‌ناوا» و «سه‌رو»، تا وه «توو‌رکه‌پان»
 سارای «بیاشوش»، «که‌لن»^(۱) و «مافیران»
 به‌رزی «ته‌یمه‌زیه‌گ»^(۲)، چه‌ی «چل یاران»^(۳)
 وه «کانی خه‌یران»^(۴) ناما چون جاران
 نامه‌که‌ی نامی، هام فه‌رده‌که‌ی فه‌رد
 دا وه ده‌سه‌مه‌وه، مو‌تالعه‌م که‌رد
 گوی مه‌ردی له‌به‌ین، مه‌ردان به‌رده بیت
 ته‌عریف له‌به‌نده‌ی، به‌نده‌ت که‌رده بیت
 که‌ی من وا مه‌وسووف، به‌ئی سفاتم
 که‌ی من شایسته‌ی، ئی ته‌عریفاتم
 هه‌ر تو شایسته‌ی، وه‌سفی چون بول‌بول
 چون مه‌دام مه‌ستی، وه بو‌ی عه‌تر گول

۱- مه‌موو‌گونده‌کان که‌لهم به‌یته‌دا هاتوو سه‌ر به‌شاری «جوانرو»یه.

۲- کیوی‌که‌له‌ناوایی «که‌لن» وه «مراوا» قه‌راری گرتوو.

۳- کیوی به‌رامبه‌ری لادی «کانی خه‌یران».

۴- ماوای «میرزا نه‌حمه‌دی داواشی» سه‌ر به‌شاری «پروانه‌ره».

من وهى كرمولى و، ناتوانيه وه
 تو وهى جوانى و، خواهش زوانيه وه
 تو هيمنان جلووس، نوجوانيتهن
 وهخت وه فساو مهيل، ميهره بانيتها
 هه رهاى له سهوداى، تازه نه وره سان
 دين مهدهى وه دين، سهوزه و چاومه سان
 منيچ يهك وهختى، چون تو جوان بيم
 كهل كهله هه رز، به رزه كوان بيم
 جواو نامت، ها دام وه شه مال
 باوه رو وه لاي، داناي پر كه مال
 ها كياستم هات، دهر دت له مال
 چه م نيتنزار بهر، پهرى شه مال
 واتم وه شه مال: به دحاله ن حال
 مازو له هه سرت، نازيز بنال
 جهخت كه ره وه خه ير، بشو وه راوه
 نامه م دهر وه ده ست، «موحه ميه دنيا» وه
 نه مانه ت فهرزه ن، من مهده م وه تو
 مدارات نه بو، بهن بهن كو وه كو
 مدارات نه بو، به وهخت و بى وهخت
 ویت بدهر وه كه لب، دهر به ندان سهخت
 چيهى «چالاره»، پشت «تاقه رهش»
 سهركيشه خواه شه، سهير كه روه دل خواهش
 كو پ «سووراوه پى»، «شين كو»، «خه لانه»
 سهير كه ره بديه، نه و گشت ملانه

«مای شه‌وهر» «ده‌یلم»، تا «خبره‌سفید»
 قه‌دیم شکارگای، «سه‌رداره ره‌شید»
 «گول‌کئی» و «به‌وره‌وار»، نِسارو هه‌تاو
 شان «شه‌تی نوور»، سه‌رته‌خت «ساناو»
 سه‌سره‌تش بپرِیا، یاوا وه ئاوات
 دای له «هه‌سوونی»، به‌رشی له «کاوات»^(۱)
 سارای «سامله»، «هه‌سپره‌گولان»
 به‌ند «بیله‌گی»، تا وه «ناوملان»
 له «عه‌زیم کوژیاگ»، تا وه «نیشان کرد»
 مات مه‌به‌ووت بی، خاس دیا به ورد
 چه زیباو زیسته تازه‌شاری دی
 چه شار «قه‌لای»، پِر نگاری دی
 دیش «کانی خالّ خاس»، باغ «هه‌لانی»
 ته‌فریحگای زومره‌ی، خانو خه‌وانی
 ده‌وری دا له ده‌ور، شار «قه‌لای»^(۲) وه
 دیا وه «قه‌لای»، خاکه ته‌لّوه
 نگا که‌ردو دیش، وه مه‌نزه‌ره‌وه
 ئسازیز سه‌ر کیشان، وه په‌نجه‌ره‌وه
 چون میرشکاران، وه بی دره‌نگی
 شانای په‌ی شه‌مال، تاکه خه‌ده‌نگی
 مه‌نزوورش ناز بی، عه‌زش جه‌نگ نه‌وی
 پای شه‌مال وه تیر، نازش له‌نگ نه‌وی

۱- هه‌ر کام له نهم شوین و مه‌حالانه ناوی به‌شی له کئی «شاهو» یا ده‌ورو به‌ری «شاهو» به.

۲- مه‌به‌ست شاری «جوانرو» به‌که «قه‌لای جوانرو» به‌شی بی ده‌لین.

چه که مه‌ند کلاف، مشکین له دوشن
 شیرین چون «شیرین»، شه‌که‌ر فروشن
 چه‌رخ مه‌دا وه ناز، چه‌م وه جه‌لاوه
 مه‌دیا وه قه‌لای، تازهی «قه‌لا» وه
 سه‌ول سیم نه‌ندام، توول ته‌لن بی
 سه‌وزه و نه‌کی، چاو که‌زه‌لی بی
 وه‌ختن چون «شیرین» وه ناز مه‌خیزا
 شیرینی «شیرین» «خوسره‌و» مه‌بیزا
 مه‌واتی غونچه‌ن، نه‌گر چه‌گولهن
 موعه‌ممایه‌ن، حه‌لش موشکلهن
 دارای وه‌له‌ده‌ن، وه‌له‌د غه‌زالهن
 به‌چه‌ناهوویه، خوه‌ش خه‌ت و خاله‌ن
 سیره‌ت سال دیده، سه‌یادان پیرکه‌ر
 هیما وه ساوا، مه‌یو وه نه‌زه‌ر
 سه‌رو سه‌هی ته‌رز، تووبا ته‌رکیه‌ن
 تفه‌نگ‌چی ته‌رده‌س، خه‌یلن عه‌جیه‌ن
 نه‌گر وه سووفار^(۱)، چاچی که‌مانش^(۲)
 بنیه‌رو خه‌دنگ، موژه‌ی چه‌مانش

۱- سووفار: بنی چپوی تیر که به ناوی که‌مان ده‌به‌خه‌ن، میسال له «نظامی»:

تا به سووفار در زمین شد غرق پیش تیری چنان چه درخ و چه درق
 ۲- چاچی: نیسه‌ته به لای «چاچ» که نیوی پابردوی شاری «تاشکند» یا «کاشغر» بووه وه له نه‌وی‌دا
 که‌مانی زور چاکیان دروست کردوه، میسال له «فردوسی»:
 «بمالید چاچی که‌مان را بدست به چرم گوزن اندر آورد دست»

نەر بدۆ له کاو، کۆی سهخت «شاوه»^(۱)
 مه‌دۆزۆ «شمشیر»^(۲)، مه‌سۆزۆ «پاوه»^(۳)
 شیرین تەر له گۆل، هه‌نار ساوا
 زه‌ردی گه‌رده‌ن وه‌ك، زه‌ردی خوه‌راوا
 چه‌م چون ستاره‌ی، شه‌عرا‌ی «یه‌مانی»
 پرشنگ مه‌شانۆ، شه‌و تا به‌یانی
 گۆل «سۆسه‌ن» سادار، سیمای شیوه‌شه‌ن
 «شه‌قایق» له شه‌وق، شیوه‌ش لیوه‌شه‌ن
 «نه‌سته‌ره‌ن» که‌ی وه‌ك، بالای نه‌و راسه‌ن
 «یاس» و «یاسه‌مه‌ن»، که‌ی عه‌ترش پاسه‌ن
 بۆلبۆل موخته‌زیر، قه‌ده‌م په‌نجه‌شه‌ن
 شمشاد دڵ چه‌سره‌ت، ده‌ست و په‌نجه‌شه‌ن
 یاخوار هه‌ر خوه‌ش ویت، نه‌و ده‌سو په‌نجه‌!
 نه‌وینی له ده‌ور، دنیای دوون په‌نجه‌!
 وه‌ گیان «ئه‌حمه‌د»، «موحه‌مه‌دنیای»^(۴)
 نییه‌ن نا‌په‌یدان، له ده‌ور دنیای

۱- کۆی «شاهۆ».

۳- شاری «پاوه».

۲- ناوایی سه‌ربه‌شاری پاوه.

۴- کوپری سۆفی «ئه‌حمه‌د» خه‌لکی شاری «جوانرو».

ئیمشہو

چون گول لہ ناو، مہ حفلمان ئیمشہو
 سہوز بیت و نیشتی، لہ دلمان ئیمشہو
 یاد عارفان، کاملان ئیمشہو
 دیوانہ مہ کرد، عاقلان ئیمشہو
 نہوای سازو سۆز، بہ دلان ئیمشہو
 لوتف لہ تافہت، بۆ گولان ئیمشہو
 سہبا سہ فاش دا، دہ ماغمان ئیمشہو
 پەوشەن کرد وە نوور، چراغمان ئیمشہو
 لہ پەشعہی نہ شەہی، ئیسلامی ئیمشہو
 لہ جم و جوش بین، چون جامی ئیمشہو
 گہرم بی بازار، عہتتاری ئیمشہو
 بیژیا گولان، بہہاری ئیمشہو

نامە ی مامۆستا شیخ «موحه مە سه عید» ی نه قشبه ندی
 بو «میرزا ئەحمەدی داواشی»

کاکه میرزا گیان، بئ تاقەت نه وی
 له بهر نه بوونم، له زامەت نه وی
 چونکه په راسووم، که من ئیش ئەکا
 هه روا پشتیچم، ئیشی پش ئەکا
 لیم عاجز نه وی، له خزمەت دوورم
 له فهیز حوزوور، که من بئ نوورم
 مه شهووره عوزریش قه بووله لای ناس
 کام ناس؟ ئەو ناسه ئەوه خیرالناس
 مه عنای په فاقەت ئه ر باتنی وی
 که میکی له عشق ئه ر چاشنی وی
 دوور له نزیکی، نزیک تر ئەبئ
 ئەم له فهیزی ئەو شەریک تر ئەبئ
 مسافه ی دووری، نامین له بهین
 به کتر ئەوینن وه کوو علم عەین
 پوژی «له یلای» زار فه سدی بال ئەکات
 له خوه ی شکاتی به دی حال ئەکات
 خوین گر ئاره ی نه شته ری لی کرد
 خوینی هاتی له ئەو په یدا کرد
 «مەجنونی» شیفته ی ده ردی عیشقی «له یل»
 دل له زاری و ده رد نامرادی که یل

لە غەينى جىڭدا خويىن فوارەى كىرد
 تەنسىرى عشق و وەھا پارەى كىرد
 مۇمن يەككىن جەدىسى تىايە
 يەكى و يەك دەردى ئەسلى وەفایە
 تىوولى تىنى نادەم ھەمەتم ئەوئ
 قەزای دۇسى خاس لە عالم كەوئ

«موجەممەد سەئىد نەقشبەندى»

«مراوا»

ولامی «میرزا نه‌حمه‌دی داواشی»
 بو «شیخ موجه‌ممه‌د سه‌عید نه‌قشبه‌ندی»

بوزرگواره‌که‌م، بوزرگواره‌که‌م
 سه‌روه‌ر عه‌زیز بوزرگواره‌که‌م
 گول‌بوی گول‌نه‌ندام گول‌گوفتاره‌که‌م
 عه‌زیزتر له‌گول‌نه‌وبه‌هاره‌که‌م
 ته‌سه‌لای دل‌ی، پر په‌ژاره‌که‌م
 سو‌مای بینایی، دیده‌تاره‌که‌م
 یاوا پی‌م نام‌ی، موعه‌نبه‌رینت
 وانام عباره‌ت یه‌ک یه‌ک شیرینت
 شادم‌کرد نام‌ی پر په‌شاره‌ت
 به‌شیوای شیرین خواه‌ش عباره‌ت
 زیاره‌تم‌کرد هر تا‌که‌تاوam
 بو‌سام و وه‌بان دو دیده‌م ساوام
 چه‌نی گدایه‌لوتف شاهیت‌کرد
 وه‌بوزرگی ویت، عوزرخوایت‌کرد
 دان‌هی قیمه‌تیت، دوپ‌شه‌هواریت
 پده‌ر به‌ر پده‌ر، بوزرگه‌واریت
 دان‌هی پر به‌های گران‌قیمه‌تی
 دارا‌که‌رامات، ساحیب‌هیمه‌تی
 شیر به‌چه‌ی نه‌خشی، بیشه‌ی عوسمانی
 غه‌واس دان‌ای، به‌حر عرفانی

تو تاقهت دار و من بی تاقه تم
 که ی من شایسته بو ره فاقه تم؟
 من عهوام سرف، پر مووز نه زانم
 عامی حالیم که، دهر دت له گیانم
 تو شیخ ئیرشاد، من که ی «مهولهوی» م
 که ی من ناشنای، ره مز مه عنویم
 بو ت وه عه مه ل بن، عومده ی ئاره زووت
 شفا یافته بی پشت و په راسووت
 فهر مابیت: «له یلی» فه سد بالی نه کرد
 له خو هی شکایهت به دی حالی نه کرد
 میش یه ک که من فشار خوونم هس
 شهیدا چون «مجنون»، حال جنونم هس
 فذات بام قوریان، له پرووی وه فا و مه یل
 خوین گیر چون نه شتهر، دا وه بال «له یل»
 ویت بهر وه خوین گیر، دهر دت له مالم
 ئیشاره ی نه شتهر، بکه ره وه بالم
 ده فع زخوومهت، خوین تالم کهر
 چون ساحیب حالی، حال وه حالم کهر
 «نه حمده» نه ر چه دوور، پو حش جه لاته ن
 تووتیای^(۱) دیده ش، غوبار پاته ن

ولامی «میرزا ئەحمەدی داواشی» بۆ «سەعید وەزیری»

قوریان لە دووریت تاقەتم تاقەن
 دل نە گێج مەوج دەریای فەراقەن
 ئەوەن ئارەزووی دین توو دارووم
 وەختەن جە دووریت گیان بێارووم
 پەویە بوزرگی ویت بە راه بەردی
 هە ی یادت وە خەیر وا یادم کردی
 ئە ی کاش من و توو جاری تەر وە دل
 بچین وە قاپی مورشید کامل
 سەر لە ئاستانەش سەرفەراز کەرم
 قاپی فەیز لە پرووی وێمان واز کەرم
 مەجلیسمان دارای فەرۆ زینەت بوو
 موبارەك وە لوتف ساحیب هیمەت بوو
 شەوچەرە ی شەومان فەرموودە ی شیخ بوو
 حەیفەن گیان لە پای ئەمرش درێخ بوو
 حەوز و حەیات و گول باغچە ی گولش
 بووی بەهەشت مەدو ماوا و مەنزلش
 ئەو خەتم خوتبەو ئیلتجاو ئەوراد
 ماوەران پۆی مەرگ تا مەحشەر وە یاد
 موفتی و قازی و عولەمای ئەعلام
 سەبیدو شیخ و خەلیفە و عەوام

يەك پرو يەك رەنگىن لە ئەو ئاستانە
 شەيخ ماچى شەمەو ئەوان پەروانە
 ئەو پاركو ويلای قەسر بى قوسوور
 مۇنەققەش ۋە نەقىش شاھانە دەستور
 فەرشەن بە مەفرەش موخەتاي رەنگىن
 مەر قەسر «خاقان» يا «فەخفور» «چىن»
 قەرىش نىيەن لە ماھ تا ماھى
 نەنشەن لە تەخت شاھى بە شاھى
 ئەحيانەن ئازىز ئەر تەشرىف بەردى
 زىارەت زات پاك ئەو كەردى
 ۋەرە لە جاي من خاك حەۋشە كەش
 چەن چار ئەك يەك چار ماچ كەر كەۋشە كەش
 عەلامەي دەھر فازل شەھىر
 «حاجى مامۇساي» پاۋە بى نەزىر
 «ئەرسىتو» سەرسام فەكرو ھۆشەن
 «ئەفلاتون» غولام خەرقەي دۆشەن
 ھەر پىابەرچا بۇ دانەي قەدىمىش
 ئىنشا ۋ ئىملا ۋ خەت مەلا «كەرىمىش»
 «ئەحمەد» تا لە دەۋر دىنيا زىندە بۇ
 ھەر «سەئىد» خواجه ۋ «ئەحمەد» بەندە بۇ

یا واپیم نامه‌ی ...^(۱)

یاوا پیم نامه‌ی، موعه‌نبرینت
 وانام عیبارت، یه‌ک یه‌ک شیرینت
 یه‌ک یه‌ک چون دانه‌ی، دور نشانیت که‌رد
 له باغچه‌ی نه‌ده‌ب، گول نه‌فشانیت که‌رد
 کن بو وینه‌ی تو صاحب قه‌لهم بو
 ده‌ست و قه‌لهمت، هر بی نه‌لهم بو
 حقیقه‌ت قوریان، بوزرگی که‌ردی
 دل نه‌گیج مه‌وج، غم به‌رئاوه‌ردی
 نوشای پیم باده‌ی، شیرین خه‌یالی
 به‌ر که‌ردی له‌ده‌م ده‌روونم تالی
 پینه‌ت که‌رد پاره‌ی نه‌عزای جه‌سته‌کم
 ده‌وا دای وه‌زام، تو نه‌به‌سته‌کم
 ته‌سکین دای به‌دل، پرزوخواه‌کم
 خه‌و به‌خشای وه‌چاوشه‌و بی‌خواه‌کم
 زنده‌ت که‌رد پریشه‌ی، گیای زه‌وقه‌کم
 شوله‌دای وه‌شه‌م، عشق و شه‌وقه‌کم
 خاس لی‌ت حالی بی، به‌ند ده‌ردناکم
 به‌ی فه‌وت کاکه‌ی تاکم هیلاکم

۱- له‌جوابی نامه‌ی یه‌کنی له‌دۆسان دا به‌ناوی مه‌لامحه‌دینی سألحی که‌بو فه‌وتی شاعیری پایه‌به‌رز
 «سیف‌الله یعقوبی» سه‌ره‌خوه‌شی به‌میرزا نه‌حمه‌د گوتوو.

مهر چون دیوانان، مهر کاو و کوکم
 بدم و سهردا و هدر کاکه پوکم
 نهوخت و ئیملو، ئینشا و عیبارت
 تهسلی دا پیم، غم بهرد و غارت
 گله گی له چهرخ، بی وه فا کردی
 بی لوتفیت فرموو ته شریف ناوهردی
 من هم حازر بیم، بهی په زیرایی
 چهنی هم مهر دوو خوایی نه خوایی
 ته شریف وه مه نزل، کاکه مه وهردی
 بادهی مه عنوی، فهردش مه وهردی
 مه نیشتم وه هم، وه ئاره زووه
 مه کردیم غونچهی، فهردش وه بووه
 ئاری دانشمهند، دانای روزهگار
 له بی وه فایی، مه بهر دل ئازار
 بهی ته ورن گهردش، چهرخ پرستم
 نماز^(۱) تا سر، دو مه یل چهنی هم
 له تووی بوتهی قال وه ئامیته وه
 وه ئاواتسه وه بستاویته وه
 مهر کار له دنیا، «حسب المرام» بو
 نه قسن پهری چهرخ، تا سر ته مام بو
 باش بالادهس، نازک خه یالان
 سه پاف دانهی ساحیب که مالان

يەك يەك دانایان، دەور زەمانە
 با فەزڵ و ئەدەب، پوتبە و نیشانە
 دانا و دانشمەند، کان کۆی کەمال
 خاك چون ئەژدەهای، سەمی سەھمناك
 گشت كیشا وە كام، بەرد و كەرد وە خاك
 شایستە گیم كۆن بووم وە ھام فەردت
 بنووسم فەردی، دەواكا دەرت
 ئەحیانەن ئازیز، ئەگەر من مەردم
 گیان فیدای وەفای با سەفات كەردم
 وە خەتت فەردی، لە سەر مەزارم
 بنووس پەی تەخفیف، سزاو ئازارم
 مەر ئەوسا «ئەحمەد» ساكن بۆ دەردش
 وە خەتت^(۱) جەم بۆ، مەجموعەى فەردش

۱- مەبەست خەتى جوانى ماموستا «محبى الدين صالحى» لە شوانكارەى «دەولەت ئاواى» «پروانسەر».

شیعری بی نوحته^(۱) له «میرزا ٲه حمه دی داواشی»

مهلام کهرده وه، مهلام کهرده وه
 نای های دل هه وای، مهلام کهرده وه
 دلیم ره عدناسا، گرمه کهرده وه
 واکه ردوه گهرد، کهرد وه ههرده وه
 له کووره ی دلیم، ئاگر مهوارا
 واورا، ئاگر وارا وه سارا
 سه رسام، سام ئاوه ر، سه حرا و کاو و کو
 کلاو وه کلاو ئاسو وه ئاسو
 سه راسه ر ساری، دلی وه کو لم
 کو لم مه دا وه کو لم، له دووری گو لم
 ئاما وه هه و آل، دل وه ئارا وه
 دواره ئاو وه ئار، دلیم وارا وه
 مه لهم دای وه دهرد، کاری دهرده کم
 گهرمی دا دهرلاد، شاهه سه رده کم
 لوولام لوول وهردم، وهك لوول له ولواو
 وهك ئه وه سه د سأل، ئه و دوورو ی له ئاو
 پو حرم دای وه دهم، سه م ماره وه
 هاوارم هه لسا وه هاواره وه

۱- هونه ر ئهم نامه ی له جوابی «مهلامحی الدین صالحی» نووساوه که له خو پهم ئاوا ی لوړستان دا ژباوه.

کئی طهی کەرۆ پا وه ئارامه وه
 وه ئارام ئارام، دۆوه لامه وه
 نهر نه و گولاله‌ی، هه‌لاله‌ی کاله
 نهر ئاما وه ده‌س، له نه و مه‌حاله
 له و کوگای گه‌وه‌ر، له و له‌عل و دوپه
 وه‌ك كو‌پ دادپه، له و کالای^(۱) لوپه

ده‌بیر دانای، داراته‌داره‌ك
 به‌هارت به‌ خه‌یر عیدت موباره‌ك
 سه‌رشار و شاداب، شاد و بی‌غهم بای
 مه‌دام چون به‌هار، سه‌بز و خو‌په‌م بای
 یه‌ند لیم حالیه‌ن، نه‌و ئۆستای فهرده
 شیفته‌ی که‌سێ وه‌ن، بی‌نوخته و گهرده
 نه‌ك وه‌ك من نه‌وه‌ن، وه زامه‌ت سه‌ختم
 یه‌ك دانه‌ نوخته کهرده‌ن به‌ده‌ختم
 خال خال کهرده‌و خال، سه‌د خال وست وه‌ لیم
 خه‌یال باقی، خالان نه‌ما پیم

مانگی گولانی ۱۳۵۳ ی هه‌تاوی کانی خیران - بناری شاهۆ

«میرزا ننه حمه‌دی داواشی»

مه رسیه له «میرزا نه حمه دی داواشی»
 بو «شیخ حسام الدین»

کیت موحتاج نه که رد، کیت موحتاج نه که رد
 له پراسی چهپ گه رد، کیت موحتاج نه که رد
 سکه دی بهخت کیت، ناپره واج نه که رد
 کیت موبته لای ده رد، بن عیلاج نه که رد
 چه واشه ن چه رخت، وه چهپ مه گه ردی
 مه ردان پرووی ده ور، له مه یدان به ردی
 خان تا خه وانی، سه ید تا وه شیخ
 فه له ک بسنجینه ی، کیت ناوهرد له بیخ
 خسووسه ن نهو قطب، «علی بن بها»
 هوړکه نندی له پرووی، تهخت چون شه هه نشا
 پیر بی نه زیر، ره وشه ن زه میر بی
 پدی کفته کاران، هه ر نهو ده س گیر بی
 جادار به ر حق، «بها الدین» بی
 سراج مونیر، پرووی سه رزه مین بی
 قطب پرووی ده وران، وهخت و نه یام بی
 «شیخ المشایخ»، «غوث المقام» بی
 هم باز شهش دانگ، شیر هوشیار بی
 پیر تیر نه نداز، هم میر شکار بی
 هم که مهن نه نداز، کافر وه زور کیش
 هم پیر سوئی و هم شیخ ده رویش

شای سه خاوهت دار، ساحو سفره و خوان
 مه شهوور مه عرووف، پیر «هه ورامان»
 خانه قا تیار، ته کیه گاهه شنگ
 جه سه رای نیسرار، بی شنو و بی دهنگ
 نه برو و پیشانیش، قاب قه وسه یی بی
 بی شک مه لاک، بی گوناو ده یی بی
 عه یش منه وهر، په رده ی حه رم بی
 گول روخسارش، په وزه ی نه رم بی
 شه هد گوفتارش، په وزه ی بزوان بی
 هه رکس مه شنه واش، ساحو ئیمان بی
 هم دینش سه یقل، گونا باران بی
 ویش جه گونا پاک، مینای یاران بی
 «باخه کۆن» نشین، «خورمال»^(۱) ماوا بی
 چون خوه رله رووی چه رخ، نه خزهر ئاوا بی
 هه زار و سئ سه د، په نجاچه نی هه شت
 موشه پفش کهره د، وه په وزه ی به هه شت

۱- باخه کۆن و خورمال دوو گوند له کوردستانی عێراق.

شنۆی شه‌مالی بو «شیخ نصرالدین» «پاوه»^(۱)

شنۆی شه‌مالی، شنۆی شه‌مالی
 یه‌كړۆ دیم ناما، شنۆی شه‌مالی
 ویم به ویمه‌وه، که‌ردم خه‌یالی
 قه‌یس ناسا با لیش، په‌رسووم هه‌والی
 ده‌س هۆر دام ده‌رسات، دم وه سه‌ناشو
 نالام و که‌فتم، جه‌ سه‌ره‌پاشو
 چه‌م وه نه‌سه‌روه، په‌نگ وه که‌رده‌وه
 له‌ب وه به‌اره‌وه و دل وه ده‌رده‌وه
 واتم: نه‌ی مأمور، نه‌مر ئیلاهی
 سه‌یاره‌ی سه‌یاح، هه‌نت ئاگاهی
 مه‌شریق تا مه‌غریب، مه‌ده‌ی وه پاوه
 دایم های له‌رای، «که‌عبه‌ الله» وه
 خه‌وه‌ری له‌تو، مه‌په‌رسووم شه‌مال
 ساتۆیج بو به‌ زات، بینای بی‌زه‌وال
 نه‌رچی شه‌که‌تی، ئامای وه پاوه
 مه‌په‌رسووم هه‌وال، ئازیز^(۲) «پاوه»
 دل جه‌ نه‌دینش، بی‌قه‌رار بیهن
 بینایم په‌ی دیسن، دیده‌ش تار بیهن

۱- میرزا نه‌حمه‌دی داواشی نه‌م شیعره‌ی له‌کاتی نه‌خوه‌شی شیخ نصرالدینی پاوه‌دا نووسیه.

۲- مه‌به‌ست عارفی پلایه‌ به‌رز، شیخ نصرالدینی، پاوه‌یه.

مونتہ زیرہ نان، پہی ئامان ئہو
 دہ سمان بیآؤ بہہ دامان ئہو
 دیدہ بہ دیدار، ویش پرہوشن کەرؤ
 سہ حرای «ماہیدہ شت»^(۱) وہ گوئشن کەرؤ
 ہشت قاپی بہہ شت، لیمان واز کەرؤ
 دہ رویش و مہ نسوب، سہرہ فراز کەرؤ
 تا ئہرواحمان، وہ پیشوازش شو
 سہر و مال و گیان، پایہ نازش بسو
 چہ ندی و ہن شہ مال، بی خہ و ہرہ نان
 ویل و بی ساحتو دہرہ دہرہ نان
 نیسہ جہ شنوی، ئامای تو شہ مال
 ہا و ختہ سووزیوم، بووم وہ زوخال
 ئامانت^(۲) ئیمجار، چون جاران نیہن
 من باب خاتر، نازاران نیہن
 موژدہت وہ مہرام، دہرویشان نیہن
 فہرحت پہی قہلب، دل پریشان نیہن
 ہاژہ و ہونہی شہوق، شہتاوت نیہن
 چیشہن تہوانای، جواوت نیہن
 یا دنیات چون من، توہیج وہ کام نیہن
 حہ کیمی پہی دہرد، شفای زام نیہن
 پرقیبان ئاسا، داوہ جووام
 بہدبہخت بو وہ سہخت، کہردی کہواوم

۱- دہ شتیکی زور بان و بہرینہ کہ لہ «کرماشان» تا «پروانہ» در پڑہی مہیہ.

۲- ہانت.

وات: تو به دبه خت باى، جه حق نه ترساي
هه وال نازيز، جه من مه پرساي
من همم جهو بونو، خولقم وه تنگ بى
له پرسان تو، زوانم لهنگ بى
مه نومور بيم يهك پو، خيزام وينه تهر
وه كاوانه دا، په ي ويم، كهرووم سهر
بى خوف جه نه غيار، په قيبى به دگو
مه دام وه پاوه، سهرا و كوش و كو
سه رشار و لاقه يد، بى خم وه پاوه
پاگم كهفت و شيم، وه شار «پاوه»
سه سام بيم ساتن، ديام وه «پاوه»
ديم زه پهي شاديش، نيهن وه لاوه
ديم باخان يه كهر، بى په رداخ بيهن
سه مه رشان يه كهر، ناخ و داخ بيهن
هاني «هولى»^(۱) ليل «بى ميرى» ماته م
نيشتگه له «شاهو»، ههور وه شت غم
«زاوه لى» زاري، زايه لهش به رزن
«لاره كاو» نالهش، وه هه زار ته رزن
«حه سارگا» حاسر، وه بار ده ردهن
«مله برالووك»، له هه سرت زه ردهن
«سى مله» «پاوه پ»، «هاني» و «زليخا»
«كهلى به رزه لنگ»، كنيان جه بيخا

«کانی که پریان»، تا «دوزه‌قهی زاز»
 گهرده‌نهی «نچار»، پروی که عبهی نیاز
 «سینه» و «سه یاران»، تا «یوسف کوژه»
 «بان زه‌مانگه»، ماتم و مژده
 «هانه‌ساو» هدره‌س، نه‌سریش گهرمه‌ن
 «دهریه‌ند» و «گه‌زن»، بانگش بی‌شهرمه‌ن^(۱)
 «بان مه‌پان» می‌پریان، «مارانی» بی‌نوور
 «که‌لیان» کاوول بی و «پشته» بی‌خاپوور
 «ئاته‌شگاه» ئاتاش، گرتن یه‌کسره
 وه‌قه‌قنه‌س که‌رده‌ن، تا که‌لی «به‌ره»
 «خانه‌گا» غه‌مگین، «دوورسان»، ماتن
 «چیهی دهره‌نیش»، غه‌مش خه‌لاتن
 یه‌کسره له‌ئیش، ئازار نازار
 مهر نهمه‌زانی، مه‌نالان جه‌زار
 له‌و ساوه ئازیز، ئازورده‌ی دهرده‌ن
 هه‌نی من عبوور، «پاوه» م نه‌که‌رده‌ن
 واتم: نه‌ی شه‌مال، بی‌په‌روبال بای
 حق هور نه‌گیرو، لیت به‌لکی لال بای
 مه‌ویا توو زووتر، ته‌شریف باوه‌ردای
 مه‌نسوب و دهریش، حالی بکه‌ردای
 نیسته من ته‌نھا، نهمه‌ز چیش که‌رووم
 چته‌ور دل ساکن، جه‌ئی ئیش که‌رووم

۱- هه‌رچی ناو هه‌یه له‌م شیخه‌ره دا هه‌رکام کانی و ناو یا گوند یا کێو و یا به‌شی له‌شاری پاوه‌یه.

گیان کیشان نیەن، کەس بە دەست ویش
 نازیز ناوەش بو، من گیانم پە ی چیش
 خوانە کە نازیز، بار دەردش بو
 یا پەبی سەری، من سەرگەردش بو
 حەیفەن ئەو پوخسار، چون شەمس ماھش
 زەعیف بو نە سایی، تاج و کولاش
 خودا نە کەرۆ، خساترش خار بو
 نازیزم عاجز، جەور ئازار بو
 بینایی دیدە ی بەدکارش تار بو
 بەدخوای و جودش بارش ئازار بو
 دل زە پە ی شادیش، نە مەند وە تیشدا
 پیچ وەردم چون مار، لە جەور ئیشدا
 بی هۆش و گوێش بیم، چون مەردە ی مەزار
 بـەو مـاجەرـاوە، مەنالام وە زار
 ناغافل پە ی دەرد، دلە ی پەرچۆشم
 سەدای شیوەنئ، ئاما وە گوێشم
 سەر هۆر دام و دیم، نیشگە دوو نەفەر
 مەنالان هەر دوو یەک لە یەک بەدەتەر
 «مەلولود» بی و چەنی، دەروێش «عەلی مورا»
 مەکەردن زاری، وە خاتەر ناشاد
 واتن: ئە ی مەجزووب، جەزب جەزایی
 جەلب قەزای حەق، ئەمر پەزایی
 هۆرزە تا وە کە ی، مات مەدھۆشی
 غەم خانە نشین، جام غەم نوێشی

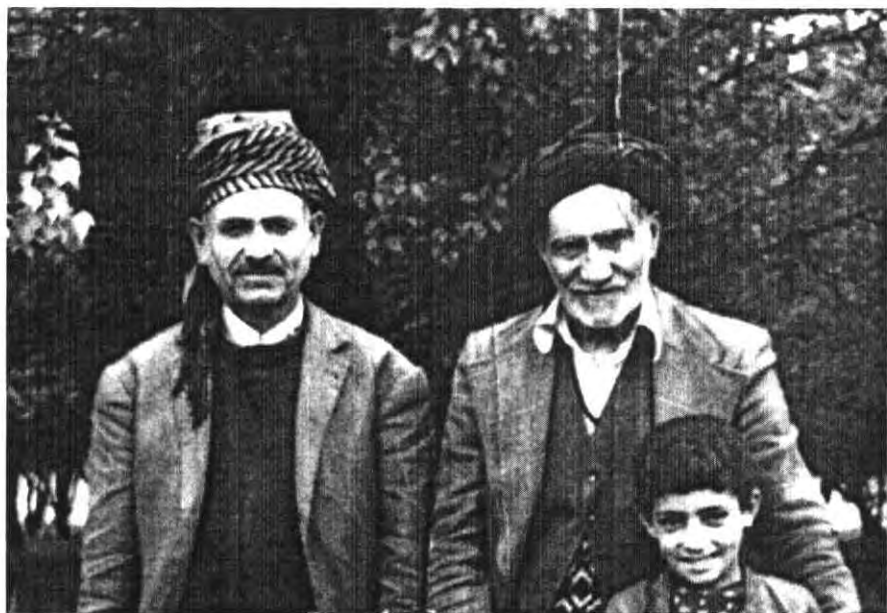
باقامدت وه بار، ئاسای غهم که‌ریم
 با خاتر وه مه‌یل، ئازیز جه‌م که‌ریم
 سه‌ر نه‌ ئاستانه‌ش، سه‌ر نه‌فراز که‌ریم
 دلّ جه‌ ئیش غهم، بی‌نیاز که‌ریم
 «فتح‌الله» جه‌و دهم، وه موش‌فیقمان بی
 وه پرووی په‌زای حق، وه په‌فیقمان بی
 ده‌ست یه‌ک گسرتیم، وه داد و بی‌داد
 «فتح‌الله» و «مه‌ولود»، من و «عه‌لی موراد»
 هه‌ر چوار وه زار، به‌سار غهم وه کوّل
 وه گسریانه‌وه پروو وه هه‌رده‌ی چوّل
 مه‌که‌ردیم زاری، چه‌مان پرپه‌س‌رین
 هه‌تا که‌ یا‌واین وه «به‌وره‌انه‌دین»^(۱)
 «عه‌لی» و «ئیبراهیم»، مه‌نده بین سه‌فیل
 نه‌فسوس جه‌ یانه‌ش، نه‌بی «ئیسماعیل»
 نه‌وان دوو نه‌فه‌ر، هی‌مه چواروین
 هه‌ر شه‌ش هه‌ر عاجز، خوار و غه‌مباروین
 خار خه‌م له‌ دلّ، بار غهم نه‌ دوش
 وه هه‌ر حالّ نه‌وشه‌و شین وه «بیا شو‌ش»
 چون شنوی نه‌سیم، پای په‌یک ده‌لیل
 نه‌خاو بسیم و دیم، ئاما «ئیسماعیل»
 وات: یاران تا‌که‌ی، خام خه‌مو‌شن
 لاف خاو خه‌م، وه سه‌ر نه‌پو‌شن

بیدار بن یاران، پاهي وه پاوین
 بهل زووتر وه حال، نازیز ناگاوین
 بار غم نه دوش، خستهی دل پرداخ
 وه زاری کردن، یاواین وه «قشلاخ»^(۱)
 دیمان چهن نه فەر، نه هل ته ریهت
 ره فیهق پاسی، راگهی حقیقهت
 ته شریف وه ته کیهی، تاکش به رده بین
 زیارت زات، پاکش کهرده بین
 به رسمان نه ره هی، یاران گیانی!
 هه وال نازیز، چپوئی بزانی
 چوونهن چسته ورهن، نازیز نازار؟
 سهر شارهن دلشاد، یا خواره و غمبار؟
 واتن: جه نه لتاف، باری نیلامی
 شادهن وینهی شا، وه تهخت شاهی
 گهردی وه خاتر، وجوود نازار
 نیوان ناسیب، نه نیش نه نازار
 نیمهش وینهی تهیر، تیژ وه ههواوه
 دهست و پا شه ندیم، یاواین وه «پاوه»
 سهر وه ناستانهی، بارگاش به ردیم
 خاکش بهی مهلهم، دهوای دل وه ردیم
 چون شه مس خاوه، سوپج له شهرقه وه
 نمانا جه مال، تاج وه فهرقه وه

ده‌سمان په‌رئ چاك دامانش به‌ردیم
 شوكر زات پاك، بی‌ه‌متا كه‌ردیم
 نه‌و شه‌و بی‌خه‌یال، بی‌خه‌م و خه‌ته‌ر
 ویا‌راین^(۱) وه‌ شاد، تا واده‌ی سه‌حه‌ر
 شیخ فه‌رما: «میرزا، موحه‌مه‌د قودووس»
 باغان پازیان، وینه‌ی نه‌وعه‌رووس
 «عالم‌المولوم، مفتی‌القاضی»
 ئوستاد ته‌علیم، عیلم پیا‌زی
 حل نمای مودریك، عیلم جه‌بر و جه‌پ
 واقف الوقوف، ناگای خه‌یر و شه‌پ
 له‌ تورکی مه‌لاح، له‌ فارسی مه‌لیح
 عوله‌مای نه‌علای، عه‌ره‌بی سه‌حیح
 بفه‌رما ته‌شریف، بوهریم وه‌ باخ
 با‌دا ساكن بو‌ ساتن دل جه‌ داخ
 نوور دیده‌ و دین، شه‌مع شه‌وچراغ
 موشه‌په‌فش كه‌رد، ته‌شریف به‌رد وه‌ باغ
 «سفید چناران»، چه‌میان چه‌م وه‌ردن
 سوجه‌دی خاك‌وپای، عه‌زیزش به‌ردن
 «بی»^(۲) چه‌تر سه‌یوان، سایه‌ی سه‌رش كه‌رد
 «توورك» ته‌به‌روك، خه‌رقه‌ی به‌رش به‌رد
 «گردووان» گردین، شانان شاخشان
 فه‌رش كه‌ردن چه‌مه‌ن، وه‌ ساچاخشان

«نه نار» بهو غونچه‌ی، نه شکوفته شه‌وه
 «له‌ولاو» بهو شه‌ونم، شه‌و خوفته شه‌وه
 «ئالوو بخوارا»، نه‌لوان که‌رد وه به‌ر
 «نه‌مرؤ» جوقه‌ی تاج، زه‌ر نیا وه سه‌ر
 «شه‌فتالوو» وه‌و به‌رگ، پر پرده‌داخه‌وه
 «شه‌لیل» مه‌شنیا، وه‌ تو‌ی باخه‌وه
 «نه‌نجیر» نه‌جبه‌ مه‌ن، وه‌و نه‌ساسه‌وه
 «گو‌گجه» یا‌وا، وه‌ «گیلاسه‌وه»
 «زه‌رده‌لوو» زه‌ریف، زیبای زینت بی
 بازارپش په‌واج، که‌درش قیمه‌ت بی
 پهل کی‌شا «مه‌یوان»، په‌ی پابوسی پاش
 باقی دره‌ختان، مه‌که‌ردن مه‌ناش
 «ما‌باقی دازان»، وه‌ تو‌ی په‌رده‌وه
 خونچه‌شان جه‌ شه‌وق، شی‌وه‌ش که‌رده‌وه
 فورشید په‌شید، حاتم ته‌بیعت
 غه‌واس دانای، به‌حر شه‌ریعت
 شاباز شه‌ش دانگ، سه‌ید وه‌ چه‌نگ نا‌وه‌ر
 که‌رامات شیرین، سه‌نگ وه‌ ده‌نگ نا‌وه‌ر
 بیه‌بر بی‌نه‌ندیش، بیه‌شی ته‌ریقه‌ت
 مه‌حکوم وه‌ په‌زای، نه‌مر حه‌قیقه‌ت
 نه‌ی که‌رده‌ی راگه‌ی، پاسی وه‌ فی‌خلاس
 په‌ی به‌رده‌ی نه‌کسیر، کیمیا‌شناس
 «صادق‌الیقین» با‌س‌دق و وس‌و‌وق
 بی‌نا وه‌ باتن، وه‌ زاهیر مه‌س‌و‌وق

نایافت نایاب، نادر و نامی
 چراغ چه شمه ی، دین ئیسلامی
 شان شه و کت خاس، لاو شیوه شیرین
 ئیسمش «نصرالله»، له قه ب «نصرالدین»
 «الله» تا دونیا، وه بان گاو
 به نه ن بمینی، «شیخ» وه دونیا وه
 به ری جه ئافات، دوور جه داخی که ی
 «ئه حمده» سه رئه فراز، سای به یداخی که ی

وینه ی «میرزا ئه حمده دی داواشی» له گهل
 ماموستا مه لا ئیسماعیل که لانتهری زاوای

مه رسیه بو هونه ری پایه بهرز «سیف الله»^(۱) یه عقووبی «الله یار خانی»

نه ره دی موه ندس، ته حسیل نه کهرده

گروه^(۲) له تکنیک، نه لمانی بهرده

نه ره دی دانه ی دوپ، ده ریای باهوشم

فهردت چون دانه ی دوپ ها له گوشم

فهیله سووف قام، «نهره ستوی» ثانی

«لوقمان» لایق، «سوقرات» سانی

نه ره دی دانشمن، ده ریای گرامی

نایافت نایاب، نابغه ی نامی

کاکه ی بی نه زیر، سوخن سه نه که م

کان مه عریفهت، کوگای گه نه که م

نه ره دی «جالینوس»، نه وه نده «جامی»

هیچ بیجا نیه، «جامی» مه قامی

«مه وله وی» مانه، مه نه ن که لامت

سه د چون «مه وله وی» ماته ن جه فامت

«نه جه ف» و «تورکه» و «شه فیع» و «نه لماس»

«سه یدی» و «سه ی یاقوو» قسه و قافیه خاس

«شاکه» «خان مه نسور» «خانای قوبادی»

«مه لکه ی مورد وه یس»، بهو شوق و شادی

۱- هونه رو نه ندازیاری پایه بهرزله ناوچه ی دووچیای نه لایارخانی که «میرزا نه حمه د» به «کاکه» ناوی لی

ده بات.

۲- پوژی «سیف الله یه عقووبی» له کئی بهرکی نه ندازیاریدا زال ده بی به سه ر نه ندازیاریکی نه لمانی دا.

«شاقولی» و «نه ورۆز»، «سالم» و «سائیب»

نامی «ئیل به گی»، نایب و غایب

«وه فایی» و «ناری» و «نالی» و «موسته فا»

یهك یهك گهردو بهرد، دونیای بی وه فا

وهشت بو بادهی جیایی نو شای

چم له هام فەردان، دونیایی پو شای

کاکه مهرگ تو کاری پیم کهردهن

وه مهرگت منیش پازیم وه مهردهن

کاکه بو وه یاد ده وره ی جوانی

شه وو پو چەنی «عەزیزه جانی»

شکار مه کهردهن، وه کاوانه دا

گوش مه دان وه دهنگ، شه تاوانه دا

وه شاد مهویاران، چەنی هام فەردان

وه شوخی و سوحبەت، شه وه پای هەردان

خه و خواهش وه نسیم، شنۆی وه رکاوان

گوش وه سه دای کهوک، له شیرین خاوان

مه شام کهیل وه بۆی، «سۆسه ن» و «شه ویو»

کاکه بی فەزان، بی تو فەزای کو

مه خووسەن پایز، فەسل که له هەرز

هەر شه وه له شه وگه و سه رکوان بهرز

چەنی هام فەردان، وه شوخی کهردهن

کاکه هیچ نهوین، وه یاد مهردهن

تفهنگچی چابوک، چالاک توندخیز

وه پارێزه وه، پا مه نیای وه پیز

یۆز^(١) ئاسا بى دەنگ، ئاخىز مەكەردى

لە شكار چۈن شىر، پارىز مەوەردى

«كاكە» وەركاوان، بى تو خوەش نىەن

هاژەى وەفراوان، بى تو خوەش نىەن

«كاكە» وەركەمەر، بى تو خوەش نىەن

سەيرى دەشت و دەر، بى تو خوەش نىەن

سەير سەرھەردان، بى تو خوەش نىەن

جەرگەى ھامفەردان، بى تو خوەش نىەن

«كاكە» كەل كۈشتن، بى تو خوەش نىەن

لە شەوگە نشتن، بى تو خوەش نىەن

سەداى ماردەمان^(٢)، بى تو خوەش نىەن

رەمىاى كەل رەمان، بى تو خوەش نىەن

چرىكەى سەركەش، بى تو خوەش نىەن

سەداى ھەى دەس خوەش، بى تو خوەش نىەن

سۆسك نسايران بى تو خوەش نىەن

كەوك كۆساران بى تو خوەش نىەن

كاكە دماى خان بەرز دىارى

«تساھىر» تەنباال وە كى مەسپارى

كاكە لەبەكەت دل داخى نەكەيت

تا مەحشەر بەرگش قەلاخى نەكەيت

مەواچۆ: سەردار ساىەى سەرم پۆ

داناو دل_____نەواز دل_____وهرم پۆ

بو بديه جه‌سته‌ی «په‌بابه» کاکه
 بی‌خوردو بی‌خاو بی‌تابه کاکه
 زه‌لیل و زارو زه‌بوونه‌ن کاکه
 ناگروه کوره‌ی ده‌روونه‌ن کاکه
 په‌کجاری «هاجر» زامینه‌ن کاکه
 قه‌لاخی و داخی و جه‌زینه‌ن کاکه
 گوش‌ده‌روه عه‌رزم ئامانه‌ن کاکه
 نه‌رچی ده‌رده‌کته گرانه‌ن کاکه
 نه‌نیا «تاهیر» ت سه‌رگه‌ردان نه‌ک‌یت
 وه‌ره‌ق شادیش به‌رگه‌ردان نه‌ک‌یت
 وه‌مه‌رگت کاکه خاتر پش نه‌ک‌یت
 مناله‌کانی بی‌نازکیش نه‌ک‌یت
 موته‌لای جه‌لاد، ره‌وقم کاکه‌پو
 به‌تاله‌ن شادی و شه‌وقم کاکه‌پو
 زووخاوت له‌جه‌رگ، جه‌مه‌ن کاکه‌پو
 هه‌رکاکه‌پو که‌م، که‌مه‌ن کاکه‌پو
 قامه‌تم جه‌غم، قاخه‌ن کاکه‌پو
 له‌سه‌د لا جه‌رگم، داخه‌ن کاکه‌پو
 شه‌و و پو شه‌وه‌ن، ئاره‌زوئی تو‌مه‌ن
 نه‌ده‌م وه‌سه‌ردا و هه‌رکاکه‌پو مه‌ن
 کاکه‌په‌فیکان مه‌نه‌ی دل داخیت
 تا مه‌حه‌ریه‌کسه‌ر لیباس قه‌لاخیت
 شی‌ویا بی‌سات شه‌ونشینان
 وه‌بی تو‌تاله‌گشت شیرینی‌مان

مەرسىيەلە «مىرزا ئەحمەدى داواشى» بۆ
 «خەلىفە سەيىد عەنايەت» «ورا»^(١)

كەوھى كۆنە سالى، كەوھى كۆنە سالى
 ئەرهەدى سەتمەگەر، كەوھى كۆنە سالى
 نادانىمەن ئەر، لىت پەرسووم ھەوال
 كىت نەوست وە ناو، غەم خانەى خەيال
 دل كىت وەك دلەى، من داخى نە كەرد
 بەرگ كىت وەك من، قەلاخى نە كەرد
 بەھار كىت بەرگەرد، وە گول پىز نە كەرد
 كىت وەك من مەحرووم لەنازىز نە كەرد
 سەرمايەى لوتفت پەر جەفاو جەورەن
 موقەدەرەت بى فەكرو شەورەن
 دۆسى و دشمنىت ھىچ دىار نىەن
 پاى دۆسىت پەى كەس پاىەدار نىەن
 دانەى مۆبەتت پەى مەردان دامەن
 نامەردان دەوران دنىاي وە كامەن
 شىشەى شادى دل دۆست ئەشكىنى
 دۆسو دشمنت وەك يەك ئەوینى
 پاسبە پىرە چەرخ دەور زەمانى
 قەساس قاتل پىرو جوانى

١- گوندېگە سەر بەشارى «پاوەنزىكى ناوايى «داريان»، بەرامبەرى ناوايى «شەپەكان».

خان تا خه‌وانی سه‌یید تا وه‌شیخ
 فه‌له‌ك بنجینه‌ی كیت ناوهرده له بیخ
 مه‌خسوس خه‌لیفه سه‌یید «عه‌نایه‌ت»^(١)
 بولبول گولزار باغچه‌ی هه‌دایه‌ت
 وینه‌ی مه‌لایك له عیب موبه‌را
 مه‌دروشا نه‌جمع جماعت «وپا»
 ته‌سکین ده‌هنده‌ی دله‌ی دلریشان
 باش بالاده‌ست ریزه‌ت کیشان
 سادق و مه‌سبوق بائیمانم پو
 حاتم ته‌بیعت ساحیب خوانم پو
 خه‌لیفه‌ی شیرین شه‌که‌رپازم پو
 داناو دلاوهر دلنه‌وازم پو
 ناوه‌شداری بسوکی بشو وه لاش
 ببو وه مه‌له‌م په‌ی ده‌فع به‌لاش
 بینه‌مه‌رد موراد دلداری ده‌رو
 مه‌رده‌ی عه‌زیزش له یادش به‌رو
 دل‌داری وه دل‌پریشانم پو
 دل‌سوز مه‌نسوب ده‌رویشانم پو
 پرته‌قواو تاعه‌ت با سه‌برو سلووک
 نه‌سیحه‌ت کریاگ نه‌ولیا‌ی «که‌رکوک»^(٢)
 خه‌لوه‌تگای خالی نای ته‌کیه‌ی دلته‌نگا
 مه‌حروومی مه‌حرمه‌سنگ مارو به‌ده‌نگ

١- په‌کئی له پیاو چاکان بووه، خه‌لکی ناوایی «وپا».

٢- شاری کوردستانی «عیراق».

مەواچۆ: سەردار سایە ی سەرم پۆ

دەرۆیش مەنسوب دەرۆدەرم پۆ

دەستورات شەرع بە وەرع خالیم پۆ

جالە جەماعەت جوممە ی خالیم پۆ

ئامان ئەورامان، سەبید چۆل نەکەیت!

خان تاخەوانیش غەم بە کۆل نەکەیت

سەتەح ئەورامان تاخەدو خودود

«هائەگەر مەلە» و «نۆدشە» و «نەوسوود»

مەرنەزانکی زەلیل زارەن

چمان گشت پەریت چەم ئیئتزارەن

«تەویلە»^(١) و «بەلخە»^(٢) و «دزلی»^(٣) «دزاوەر»^(٤)

«شۆشمی»^(٥) «سۆسەکان»^(٦) ئالانەن یەک سەر

مەواچان: سەبید ساحیب دین جە کۆن

فریشتە ی فەرپەخش پووی زەمین جە کۆن

عەوام و عەالم خاتەر پەریشان

پە ی فەوتت ئاغە هەر ئاخ مەکیشان

ماچان: خەلیفە ی شیرین راز جە کۆن

سەبید «بەرزەنجی» تەکیە باز جە کۆن

ناو «ئەسپەرئیز»^(٧) «هەجیج»^(٨) و «پوار»^(٩)

هەر پو پۆشانەن هەر پۆ تا ئیوار

١- «تەویلە»: شاریکە لە کوردستانی «عێراق».

٢- «دزلی»: گوندی سەر بە شاری «مەریوان».

٣- «شۆشمی»: ناوی سەر بە شاری «نەوسوود».

٤- «سۆسەکان»: گوندی کوردستانی «عێراق».

٥- «ئەسپەرئیز»: گوندی «مەریوان».

٦- «پوار»: گوندی «مەریوان».

٧- «بەلخە»: گوندی «عێراق».

٨- «دزاوەر»: گوندی سەر بە شاری «نەوسوود».

٩- «سۆسەکان»: گوندی کوردستانی «عێراق».

١٠- «هەجیج»: ناوی «نەوسوود».

مه‌واچان: سه‌یید ساحیب نان جه كوۆن
 چرای پۆشنایی ئەورامان جه كوۆن
 دارا كه‌رامەت ئەهل دڵ جه كوۆن
 بۆلبۆل مه‌نالۆ: ده‌سته‌گۆل جه كوۆن
 «وپا» و «شه‌په‌كان»^(١) «داریان»^(٢) و «ته‌شار»^(٣)
 چه‌مه‌پان ته‌شریف به‌ری په‌ی «نه‌جار»^(٤)
 دیسه‌نی به‌ دین ئازیزت كه‌ری
 خاكش په‌ی مه‌لهم ده‌وای دڵ وه‌ری
 ده‌خیل سه‌د ده‌خیل ئامان سه‌د ئامان
 شیر ته‌ریقه‌ت بپیشه‌ی تاله‌بان
 ئه‌ر عه‌زم سه‌فه‌ر قیامه‌ت داری
 ده‌رویشه‌كانت وه‌ كێ مه‌سپاری
 «دووئاو» و «ه‌یروئ» تا «به‌له‌بزان»^(٥)
 بزان و نه‌زان گشت غه‌رق خه‌زان
 «مله‌مه‌لانده‌ر»^(٦) وه‌ مه‌یل مه‌نالۆن
 تا خاك پالات وه‌ چه‌م بمالۆن
 له‌ «سه‌ردین»^(٧) «پاوه‌» تا وه‌ «سه‌رده‌ره‌»^(٨)
 «نۆریاو» و «گالال» «دشه‌»^(٩) یه‌ كه‌سه‌ره‌
 یه‌ كه‌سه‌ر په‌ی وه‌فات بێ واده‌ت جوۆشان
 سه‌رتاپا وه‌ به‌رگ ماته‌می پوۆشان

٢- «داریان» گوندی «پاوه‌».

٤- «نه‌جار» گوندی «پاوه‌».

٦- گوندی «پاوه‌».

٨- به‌شی له‌ شاری «پاوه‌».

١- «شه‌په‌كان» ئاویی «نه‌وسوود».

٣- «ته‌شار» گوندی «نه‌وسوود».

٥- هه‌رسێ گوندی سه‌ر به‌ شاری «پاوه‌».

٧- به‌شی له‌ شاری «پاوه‌».

٩- هه‌رسێ گوندی «پاوه‌».

خەلیفە بکێشە سەر وە «کرماشان»

مەنسوبان بەدیە چەنی دەرویشان

هەریەک وە نەوعی زکر تۆشانەن

بەدیە بوینە ئساغە پۆشانەن

نەک چون «خەمیدی» خەمدە حەقق کەردە

جامی جە بەدەی مەیل تۆ وەردە

لە بەحر ئەلتاف لوتفت وای غەرق

بێ پەر واکەرد پەرە سیم بەرق

مەواچۆ: سەید سام سەنگینم پۆ

وە خەسەرەت مەردە ی دڵ خەزینم پۆ

باسدق و وسووق ساحیب دینم پۆ

چەلە کێشەکی «قۆلنگە جیم» پۆ

تەکیە چۆل و هۆل بێ بەرداخم پۆ

هە ی پۆ خەلیفە ی بێ ئوجاخم پۆ

کێ بۆ وە دەرویش ویش ئیرشاد کەرۆ

وا لە «کاکەمیر» بāl ئیجاد کەرۆ

لە سەری سەریان موعەلەق دەرو

بە مەرام مەیل مەوەفەق کەرۆ

بەخشای بە «دەرویش غەفار ئەمین»

وای «مار» بە مەیل ویش مەکرد سینی

شیفتە ی شیوەت بی «مەجید» وە نیمان

ساج گەرم مەوەرد نەرمەتر لە نان

هەر ئایان مەکرد «عوسمان» بێ درەنگ

مەوەرد چون نوقل و نەبات پێزە سەنگ

«دەرویش موخەمەد خان» وا دلشاد کەردی

بێ زەرەر لە بەند زندان ئاوەردی

هەمیشە «دەرویش پەحمان» مەست بی

مەست وە نەسیم بۆی نەفەست بی

تا مەکەرد وە یاد مەیل تو هەوەس

ئەفمی چون تەسبیح مەپیچا وە دەس

«دەرویش موستەفا» کاروانش کەردەن

ئارەزووی خەیاڵ قلیانش کەردەن

قلیان لە دەستش دا کەفت و گوم بوو

چمانی زەمین قووتی کرد قوم بوو

جە دمای حەفت پۆ قلیان گوم کەردە

شکات وە خزمەت خەلیفە بەردە

خەلیفە قلیان ویش پیش ئاوەردەن

چمانی هەر ویش لە دەستش بەردەن

«دەرویش سلیمان» شیوەنش گەرمەن

«دەرویش ئیبراھیم» بانگش بێ شەرمەن

ئید وات: خەلیفەیی حەق شناسم پۆ

ئەو وات: بینایی دیدەیی پراسم پۆ

«عەینە» بێ بابۆ بار بە لیوێنان

«خاتوون ئاقتاب» حال پەشیوێنان

«شافتاب» وە مەیل ئاغەش مەلاوان

دل ئەر جە سەنگ بی چون مۆم مەتاوان

مەوات: قامەتم قاخەن ئاغە پۆ

لە سەدلا جەرگم داخەن ئاغە پۆ

باز کیانی له ده‌ستم ئاغه
 به‌رشی ئیسه پیر شکه‌ستم ئاغه
 بینایم په‌ریت نابینان ئاغه
 نه‌عزام گشت پرّزه‌ی تووتیان ئاغه
 شه‌مع شادیم وا خاموشه‌ن ئاغه
 وه بی تو هوشم مه‌دهوشه‌ن ئاغه
 زامین زامدار زام به‌ سوّم ئاغه
 بی کور ئوجاغ کویر، په‌نجه‌پوّم ئاغه
 مه‌له‌هم زه‌ده‌ی ئیش زووخ زامم بیت
 هام‌ده‌م هام سو‌جه‌ت هام که‌لامم بیت
 هم سایه‌ی سه‌رو هم سه‌ردارم بیت
 وه‌شی و ناوه‌شیم ئاگادارم بیت
 کان کوّی که‌ره‌م لوتفو مه‌یلم بیت
 ئاگادار ده‌رد دلّه‌ی که‌یلم بیت
 ئای دای وه تالان خه‌زانه‌ی فامم!
 ئاغه‌م تا مه‌حشره‌ر ناسوره‌ن زامم
 «عه‌ینه» عه‌ینه‌نش بی نووره‌ن سه‌یید
 دین دیده‌ی توش مه‌نزوره‌ن سه‌یید
 مه‌واچو: حالم به‌د حاله‌ن بابو
 جه‌ستم ماچی کوّی زوغاله‌ن بابو
 موپته‌لای به‌لای زه‌وقم بابه‌پو
 به‌تاله‌ن شادی و شه‌وقم بابه‌پو
 زووخاوت له‌ جه‌رگ جه‌مه‌ن بابه‌پو
 هه‌ر بابه‌پوکم، که‌مه‌ن بابه‌پو

ئیسە تەکیە چۆل خانەقا دڵ تەنگ
 مەنسویان پەشیو دەرویشان بێ دەنگ
 سەدای تەپڵت کۆن وە بەیداخەو
 پای «بەغدا» ت بەندی، شیت^(١) وە داخەو
 مەحروروم لە جادار «حاجی شیخ جەمیل»^(٢)
 مەر لە قیامت ببۆت وە دەلیل

١- پۆشتی.

٢- یەکی لە شیخە هەرە بەرزو بە ناو بانگەکانی تەریقەیی «تالەبانی» بوە لە شاری «کەرکووکی»
 «کوردستانی عێراق».

مه‌رسیه‌بو «که‌ریم سولتان»^(۱)

به چه باده‌ی وهن سولتان که‌رده‌ن نوش
 شیرین و شه‌که‌ر که‌رده‌ن فه‌راموش
 شیرین هاله‌ شین شه‌که‌ر به‌و ده‌ستور
 نیسمش چون «خوسره‌و» ماوه‌ران وه‌ موور
 مه‌واچان: نه‌ره‌هی سان سام سه‌نگی
 زه‌ننده‌ی دلیر نه‌ژده‌های جه‌نگی
 که‌ی واده‌ی خاوه‌ن به‌ چه‌ خه‌یرته‌ن؟
 های! وه‌هار ویه‌رد واده‌ی سه‌یرته‌ن
 نیسا تماشای شکوفه‌ی داره‌ن
 فه‌زای شه‌ره‌ به‌ق سیپه‌و ویا‌ره‌ن
 کاوان کلّوان نیتیزاریته‌ن
 چه‌مه‌رای ته‌شریف میرشکاریته‌ن
 وه‌هار وه‌ی هه‌وای گولان وه‌ش‌بو
 خه‌یف نه‌بو سولتان تور که‌رو جه‌ کو
 داخ و مای گران قه‌سرقه‌جهرت
 سا بو به‌ سه‌یران به‌رکه‌ر له‌ سهرت
 نیسا تماشای شکارگای پاوه‌ن
 مه‌وقه‌ی تماشای چه‌شمه‌ی «شیلماو»ه‌ن

۱- که‌ریم سولتان: کوپری جعفره سولتان، خه‌لکی «خانه‌گا» سهره‌ شاری «پاوه» وه‌حاکمی ه‌دورامان

نیمجار جه و دما وه بی مدارا
 ته شریف بهر وه سهر، سهر چه شمه ی «گارا»
 با حه سهرت نه بو په ی «بزه پریشه»
 وه ناره زووی ویت پیوه بنیشه
 وه «هانسه یدان» کهج کهر کلوت
 تازه کهر په ی کهوک کولیت راوت
 نسه وکه ران وهش کهن مه نزلگای شهوت
 با بهرز بو کزه ی کهواوی کهوت
 «کیلی» و «تایه ره» «په زله» په زاکر
 وه که یفو مه یلت سه یرو فه زاکر
 بو ی شکوفه ی که یل وه ده ماخه وه
 وه شهوق شکار «بهران شاخه وه»
 مه یاوی وه سهر «قوله ی بهران شاخ»
 وه یناد «قه سر قه جهر» وه چهن شاخ
 بدیه دیاره له ههر چوار لاه
 «که وئله» و «ماکوان» «ئاته شگا» و «پاوه»
 به پراس موسته قیم قه دیم قه واله
 تازه کهر تا سهر «قوله ی قهرزاله»
 «گالان» و «گولان» وه گولانه وه
 چه مه ران سولتان تا بلانه وه
 «دوله خلن» و «وهر کهل» وه «ئه یوانه» وه
 ههر هان وه تسه مات وه سه یوانه وه
 «کوی حه سه ن ئاغه» ئاخینه ن سولتان
 «بهره» و «گول بهند» گشت داخینه ن سولتان

«نه مراو» و «کوئیل» کۆس کەفتەن سولتان

ئیش «لاره تاو» نەسرەفتەن سولتان

«هانە پویننە» ھەر پۆشەن سولتان

ھەر پو ئارەزوی پۆی تۆشەن سولتان

«وەنی جانالی» تا «هانە چەرمە»

بی توھان لە شین شیوە نشان گەرمە

«سەردەرە» «میراوا» «دیلێ» تا «کۆلە»

لە زەری بآل دەبیر شکاریت چولە

«کەلیان کەلیانان» وە باھوو یالدا

ھەورێشە راو کەر وە «کۆی مەکال» دا

خاس بدیە «دوو سەر» «دەرچیلێ» مازە

بە «قەپنا» بکەر دیاری تازە

جەو دما تەشریف بەر وە «سەرباوەر»

پەیاپەیی ساتی و خاس تماشاش کەر

قاوہ خانەیی چەم چاوگەیی «دووریان»

تماشاش مایەیی ئاخەن پەیی دۆسان

«شیرە لایەگ» و «شورزی» پەیی توو

دوو سألەن سولتان ھەن وەیی ئارەزوو

شایەد سولتان لوتف بی ئەناز کەرۆ

بە راوی ھەر دوو سەرەفراز کەرۆ

چون «پوستەم» بە پەخش پکاوو پاندا

جەولانی بدەر وە «سەرکران» دا

ھەم وە عەزم سەیر ھەم راو نەخچیر

شیرانەوار شو تا ساری «شەمشیر»

نیمجا جه و دما گل بساوه ره وه
 بسدیه «نوسمه» وه «بسنده ره» وه
 وه شه‌فاف شه‌وق چناران سه‌وز
 وه بوی له‌تسافت گولان «سه‌رحه‌وز»
 بسدیه وه بالای نه‌مامانه وه
 جه غم سه‌ر نیان وه دامانه وه
 نارو وه شت غم جه شه‌ماله وه
 ماوه رو جه کاو کوی قهرزآله وه
 نه‌وه‌ن غم واران وه سه‌ساره‌ک‌ت
 به‌رزن وه به‌رزی سی چناره‌ک‌ت
 «سولتان» سه‌روه‌ردار برادره‌ت ثامان
 ره‌فیق پای «قه‌سر قه‌جهرت» ثامان
 «وه‌کیل»^(۱) و «سولتان» دوو برادره‌ر بین
 هه‌مه‌رئی و هه‌م‌پای قه‌سر قه‌جهر بین
 فه‌له‌ک نه‌دا وه‌خت وه ثامان‌شان
 وه‌فنا بکه‌ران وه په‌یمان‌شان
 چون «سولتان» جه وه‌خت حال نه‌زع ویش
 ئاگا بی وه حال نه‌سل وه‌زع ویش
 وات وه «عیزه‌ت به‌گ» وه‌سیه‌ت بو په‌ی تو
 مو‌حکم که‌ر په‌شته‌ی دوسی «جوان‌پرو»

۱- له‌و‌کاته‌دا ئالاو‌کۆته‌لی خوالی‌خوش‌بوی «وه‌کیلی» جوان‌پریان هینا نیو چه‌مه‌ریه‌که و «میرزا نه‌حمه‌دی داواشی» نه‌م شیع‌ره‌ی پیا‌گو‌تو‌وه.
 وه «حوسه‌بن» بیگی کو‌ری وه‌کیلیش له‌و‌چه‌مه‌ریه‌دا به‌شداری کرد‌وه.

هر تهوری من بیم حامی کارشان
 مهده دکار وه کار پوزگارشان
 توپیچ هر بهو ده ستور ده ست ورمه داره
 دوسی بابوی ویت نگابداره
 «حسین بهگ» نه رچی ویت زگارانه
 زه لیل زامهت پوزگارانه
 وه لن «عیزت بهگ» زه لیل زارهن
 بهی فهوت سولتان بی تختیارهن
 نیوه لازمه ده سگیریش کهرن
 ده لالهت وه دل دلگیریش دهرن
 منع زلم و زور زه لالهتش کهن
 جه پرووی سه لاحت ده لالهتش کن

مەرسىيە بۆ «غولام حوسەين خان ئەردەلان»^(۱)

ئەي خاك عەرزەم ھەس ئەر لىت ھالى يەن
 ئەمە «غولام سەين خان» نەوھى والى يەن
 نازى بکىشى وەك گىيان شىرىن
 خاتەر خار نەكەي خان نازەنين
 كىت زەبوون نەكەرد، كىت زەبوون نەكەرد
 لە پاسبى چەپگەرد كىت زەبوون نەكەرد
 كىت نەوست وە گىچ دەرياي دەردىسەر
 كىت لە گىچاودا ناوەرەدن وە بەر
 داخەم كىت نەدان وە مەوداي خەتەر
 كىت لە ساي چەرخت نىشتەگە بىي زەرەر
 نەر ھەي سەمگەر جەفات بىي سەفان
 ھىچ سەفات نىو سەفات بىي وەفان
 ھىچ كەس نەنازۆ بە سەفاو وەفات
 ھىچ كەس نەنالۆ بە جەورو جەفات
 دل فرىبەنى بە نەىرەنگ بازي
 ھەر ساتى وە تەبىع يەكى مەسازى
 چەنى ئەردەلان ھاي لە زلم سەخت
 ھەر سالى يەك واليت مەعزول كەرد لە تەخت

۱- غولام حوسەين خان كۆپى حوسەين خان و برازاي «سەردار پەشىد» والى كۆردوستان دانىشتوى شارى «پوانسەر» وە يەكى لە سەردارانى زۆر شوجاع و بەناو بانگى ئەردەلان بوو.

مەخسوس «غولام سەین خان» بەو جوانمەردی

چوون ئامات وە دڵ ناغافل بەردی

«حاتەم» تەبیەت «نادر» کردار بی

«توھەمتەن» تەمیکن نامی دیار بی

ئەرھەمی دانەمی دووڕ دەریای گرامی

نایافت نایاب نادرو نامی

میر بی نەزیر سوخەن سەنجی بیت

کان مەعریفەت کوڭگای گەنجی بیت

ئەرھەمی باوەقار شیر زۆر وە مشت

ئەرھەمی چرای چاو ئەرەدەلانی گشت

مەلھەم بیت پەمی دەرد زامان کاری

کیت نەجات نەدا لە گرفتاری

ئەرھەمی شاشناس خەلەت شاپۆش

وە عەرز بەندەت ساتی بدەرگۆش

یە چە بادەمی بی «خەسرەو» کەردەن نۆش

شیرینی «شیرین» کەردەن فەرماویش

فەدات بام سادەمی خان «حاتەم» خو

وە خەسرەت لادە لە حاف گۆڭو

بەدیە وە جەستەمی لەیل دڵ داخیت

تا مەحشەر یە کسەر لیباس قەلاخیت

ھەمی خان ھەمی والی بی نەزیرم پۆ

خوێش نۆتق و بەیان خوێش تەحریرم پۆ

عەرزم ھەر ئێدەن والی زادەمی دەور

نەمی کاش مەدیای لەو سۆراخ قەور

بدیه ره‌فسیقان مه‌نده‌ی بریانت
 تمامه‌حشر یه‌کسر چاو به‌گریانت
 یه‌ک یه‌ک چون قه‌قنه‌س ئاگر وارانت
 چه‌مه‌پای خانو پینگه‌ی تارانت
 ئاغه‌مه‌رگ تو چسه ئاخئی دارو
 مه‌ر ئاخه‌ن وه بان، ئاخ‌دا مه‌وارو
 حه‌یفه‌ن له دنیا په‌ی یادگاری
 توولئی ده‌س نیشان جه ویت نه‌داری
 نه‌جاگه‌ت سه‌وز بو له دیواخانت
 چون ویت بکیشو ناز میوانت
 «نه‌حمه‌د» نه‌ره‌ری جیا که‌ن له‌ش
 خان وه هیچ خانئی نایه‌ژم خوه‌ت خوه‌ش

مه‌رسیه بو «فه‌تاح بیگ» «وه‌له‌د بیگی روانسه‌ر»

دوشمنیت چیشنه چهرخ بی ئینساف
 راست واجه چهنی سهرداران جاف
 یه‌کیت برد وه توون یه‌کئی وه ته‌وه‌س
 بازهم نه‌کیشای ئاخ‌رلیشان ده‌س
 یه‌کئی له غوریته یه‌کئی له مه‌جه‌س
 یه‌کئی گوڤ‌غریب که‌ردی وه بی‌که‌س
 پاسی پهی ده‌رمان یه‌ک ده‌رده‌داری
 له «وه‌له‌د بیگی» نه‌مه‌ند سهرداری
 یه‌چه‌دانه‌ی بی فه‌له‌ک تو‌شه‌ندی
 یه‌چه‌دامی بی جه‌پاشان ته‌ندی
 مه‌خسوس «فه‌تاح به‌گ» وه‌جوانمه‌ردی
 وه‌که‌مه‌ند مه‌رگ هو‌رکه‌ندی به‌ردی
 نا‌غافل بی ئیش زام وه سو‌که‌ردی
 «شیرینش» نا‌وه‌خت بی بابو‌که‌ردی
 «وه‌له‌د بیگی» گشت، بی سهردار که‌ردی
 هه‌ریه‌ک وه ده‌ردی گرفتار که‌ردی
 قوریان سهر وهردار بدیه‌له‌یله‌که‌ت
 داخین داخ‌دار له غم‌که‌یله‌که‌ت
 زوو‌خواو مه‌تکیو‌تک‌تک له جه‌رگش
 تا مه‌حشر که‌ردی قه‌لاخی به‌رگش

مه‌واچۆ: سەردار سایە ی سەرم پۆ
 مـیر دڵـنـوازو دلاوەرم پۆ
 بدیه باغت چۆن وا بـی پەرداخەن
 تا مەحشەر میوەش هەر ئاخ و داخەن
 باغ بـی باغبان بـی پەرچینە گۆل
 لە گۆلشەن نساوەخت بـیزیان بۆلۆل
 دیوان‌خانت چۆل قەلات بـی پەرونەق
 ئەیوانش چون تاق کەسرا بەردەن شەق
 «یوسف» و «یونس» سەرگەردان کەردی
 وەرەق شادیشان بەرگەردان کەردی
 یە کجـار «فەریدە» زام وە سۆ کەردی
 «فەروخ» و «شیرین» بـی بابۆ کەردی
 «فەریدە» ماچۆ: بسابۆی خاسم پۆ
 شایستەو لایق حەق شناسم پۆ
 مـیر بـی نەزیر وە دەمارم پۆ
 شان و شەوکت خاس با وە قارم پۆ
 «حاجیه خانم» هەر پۆلە پۆشەن
 پۆلە پۆش پە ی مەرگ بـی وادە ی تۆشەن
 وینە ی دینوانان هەر کاوو کۆشەن
 هەر تا پۆی مەحشەر هەر پۆلە پۆشەن
 مه‌واچۆ: بوو پـن زوانم پۆلە
 بلانوم پۆلە ی جوانم پۆلە
 تۆ بیت هیچ نەوی باکم پۆلە گیان
 وە مەودای خەفەت چاکم پۆلە گیان

سۆمایى دیدەم تکیا پۆلە گیان
 وه بى تۆ پشتم شکیا پۆلە گیان
 وه هارم وه تار کریان پۆلە گیان
 گولباغچەم وه خار کریان پۆلە گیان
 یە کجار «فەریدە» دل کەواو ئە کات
 وه شۆر شیوەن سەنگ وه ئاو ئە کات
 تۆ بیت هیچ نهوى باکم باوکه پۆ
 وه مەودای خەفەت چاکم باوکه پۆ
 خامۆش بى چرای مالم باوکه پۆ
 شکانى ئەژنۆو بالم باوکه پۆ
 پۆحم ئاوارەى توونەن باوکه پۆ
 چەشمانم چەشمەى خوونەن باوکه پۆ
 پوخسارم جە داخ سیان باوکه پۆ
 ئە عزام گشت لە هەم جیان باوکه پۆ
 دل وه حەسرەتان پێشە باوکه پۆ
 خوردو خوە راکم ئێشە باوکه پۆ
 چون دار گرسندەى نەفتم باوکه پۆ
 سووزیا پێشەم و کەفتم باوکه پۆ
 مەسلەحەت نیەن مانم باوکه پۆ
 دەى بسۆ دەر نەچى گیانم باوکه پۆ

دوو سه رو سه هی باغچه ی «روانسه ر»

«نه ره ستوو» فامان، «لوقمان» نه زیران
 هوښداران گوشت لیمان بگیان
 له چه پ گهردی چه رخ، چه واشه ی چه مهر
 له بی وه فای، دنیای دوون په روه ر
 نه زمی چون خه مسه ی، «نزامی» ته حریر
 ته قریر کم جه باب، چه رخ که وه ی پیر
 هدی چه رخ چه پ گهرد، هر یه کارتن
 دانایان دهور، گـرفتارتن
 وه پاس چه نی که س، تا سه ر نه وه ردی
 چه پ گهرد که چ باز، وه چه پ مه گهردی
 نه سولحت سولحه، نه جه نکت جه نکه
 بازارچه ی بازیت، وه هه زار په نکه
 چه نازاری بی، نه که ردی بی ناز
 نهوستی چون که وک، له چه نگال باز
 بی مروه ت، بی شهرت، بی وه فاو مه جاز
 پیشه ی جه رگ کیت، نه که ندهن وه گاز
 دل فیه ریه نی، بسه نهیره نگ بازی
 هر ساتی وه تبع، یه کنی مه سازی
 چه چه رخی وه ردی، بی پای ستمگر
 بیت وه به دبختی، په ری «روانسه ر»

دوو سەرو سەھی، ڕەشتەیی مەعبوودی
 کەشیدەیی چەمەن، باغچەیی «مەحموودی»
 چون توول سەر تەل، پەیی بین لە باغش
 باقیەن تا پۆژ، قیامەت داغش
 بەهار «پروانسەر»، واوە تار کەردی
 کشت و گۆل زارش، گشت وە خار کەردی
 سەر تا پا دیبای، مەتەمی پۆشان
 چەشمەیی سەراوش، جەهون خورۆشان
 «قوله»^(۱) و «قەلاگە»^(۲)، کاو «هیلەو»^(۳)
 گەر سەندن هەر سەن، مەگریان گەر گەر
 دوو شکۆفەیی تەر، تازەیی سەر چل بین
 سەیرشان سەفای، زاخاو دڵ بین
 ئاخەر سەمەرش، غەم ئاوەرد وە بار
 شیرینی میوەش، بی بە زەهر مار
 باغەبان داخین، بۆلۆل حەزینە
 یانەیی ساحتیب باغ، واوە یلاو شینەن
 حەیف بی وە ناحق، سەفای سایەشان
 کووتا بی لە سەر، بابۆو دایەشان
 ئەدا ها لە شین، بابۆو بەو دەستوور
 یەک یەک نامشان ماوەران وە موور
 مەواچان: پۆلەیی جوانە مەرگمان
 تا مەحشەر کەردەن سیا بەرگمان

۱- نای کیۆن لە نزیکی شاری «پروانسەر».

۲- پیشین.

۳- پیشین.

وه فدای له‌یله‌کان شه‌و نه‌خه‌فته‌تان
 وه‌فدای نازاران بی ناز که‌فته‌تان
 براکانتان هه‌رسی دل داخین
 هه‌رسی تا مه‌حشر لیباس قه‌لاخین
 وینه‌ی دیوانان کاوو کو‌شانه‌ن
 تا پوی قه‌یامه‌ت برا پو‌شانه‌ن
 مه‌واچان: کاکه‌ی بی نه‌زیرمان پو
 خه‌تات خه‌ت خوه‌ش سه‌رده‌بیرمان پو
 «مه‌حبوبه» ی مه‌حبوب بی مه‌حبوب بیه‌ن
 دوو پو‌له‌ی مه‌حبوب له‌ ده‌ستش شیه‌ن
 ئیژی خوه‌م وه‌ فدای زام سه‌خت‌تان بام
 وه‌ فدای مه‌رگه‌که‌ی وه‌ ناوه‌خت‌تان بام
 وه‌ فدای به‌سته‌ی ده‌ست چون نه‌سیرتان بام
 فدای ناله‌ی ده‌رد، ده‌م تیرتان بام
 قه‌زای وه‌ حه‌سره‌ت بال چاوتان لیم
 قه‌زای کاره‌کان ناته‌واوتان لیم
 مه‌واچو «نبی» جوانه‌ مه‌رگم پو
 نامی «ی‌الله» هوونین به‌رگم پو
 دوو باز شه‌ش دانگ زه‌ده‌ی چلم پو
 گیر ئاوه‌رده‌ی دام نا‌اغافلیم پو
 دوو چه‌په‌ی نه‌رگس ده‌سته‌ی گولم پو
 دوو غونچه‌ی سو‌سن داخ له‌ دلم پو
 دوو پو‌له‌ی لایق وه‌ جه‌وه‌رم پو
 دوو دوپ‌دانه‌ی دوپ‌دوو‌گه‌وه‌رم پو

تیژتر بین لە تیغ بپرندە ی دەوان
 «بەداڵە» وە قەلەم «نەبی» وە زوان
 یەك جار «عەبداڵە» خار لە جەرگەشەن
 پە ی «نەبی» ساتی دووسەد مەرگەشەن
 خارو خەمین و زارو زەبوونەن
 جگەر لەت لەت و دڵ غەرق ھوونەن
 مەواچۆ: حالم بەدحالەن «نەبی»
 سەر تاپام وە کۆی زوغالەن «نەبی»
 تۆ بیت ھیچ نەبی باکم پۆلە گیان!
 وە بێ تۆ جگەر چاکم پۆلە گیان!
 ھیچم بێ ناکات گریان «یەدی» گیان!
 ھا وەختە بوومە بریان «نەبی» گیان!
 چون دار گرسەندە ی نەفتم «نەبی» گیان!
 سووزیا پریشەم و کەفتم «یەدی» گیان!
 مەسلەحت نەین مانم پۆلە پۆ
 ئە ی کاش بەرمەشیا گیانم پۆلە پۆ
 وە ھارم وە تار کریان پۆلە پۆ
 گۆل باغچەم وە خار کریان پۆلە پۆ
 یە بو باز ناوی گل کوۆتان پۆلە؟
 بەدیەن وە جەستە ی بابۆتان پۆلە
 شایەد بوینم پەنگتان پۆلە
 سەر بنیەم لەجای سەنگتان پۆلە
 چە دەنگی ناما وە گل کوۆشاندا
 وە گل کۆی حەسرت تازە ی نوۆشاندا

واتن: هەي بابۆي دەروون لە غەم کەيل
 وە حەسرەت مەندی لێمان مەبێزمەيل
 مەشغوول بەر وە حەمد خودای بەگانه
 شەهید سەر بەرزی هەر دوو جەهانە
 خویش و بیگانه، قەوم و ئەقرەبا
 وەك يەك داخين بوون خاس تر لە برا
 تەاریخ زامەت دەرد کەاریشان
 پۆژ واوەیللاو شین و زاریشان
 مەبۆ بواچووم لە پرووی هۆشیاری
 بادا بوانوون پەي یسادگاری
 يەك پۆيەك سەعات وە يەك ناکامی
 دەسیان دان وە دەس جوقەي ئیعدامی
 هەزارو سێ سەد پەنجە چەنی هەشت
 موشە پەف کەردن وە پەوزەي بەهەشت

«جوانرؤ» بی تو^(۱)

قوربان جه دووریت دهروون پردهردم

زورتیرله گهردهن ئازیز پهنگ زهردهم

لهوساوه ئازیز ته شریفت بهردهن

تهرک ئاموشوی شکارت کهردهن

«شاوه کو» بی تو نووری نه دارؤ

قوله وه قوله غم لیش مه وارؤ

«مامیری» په شیو «ساناو» هه زینهن

«شاوه کو» کو کو واوه یلاو شینهن

کهل «گولیجی» تاوه «هه وشه زهرده»

«چاشته وهر» هه رثان مه نالو جه دهرده

«شین کو» هاله شین شیوه نش به رزهن

«خه لانه» و «به رکوپ» نالهش سه د تهرزهن

«گول کئی» ناگرین تا «سووراوه پئی»

گرگر وه ئاگر دووریت نه گرپی

کهل «به وره وار» مینگهی «گولباخی»

دوور با له دووریت پوشان قه لاخی

«لاره ما» هه رثان هه رها له نالان

«دیلم» بریان سهیر، سه فاش وه تالان

۱- «میرزا نه حمده دی داواشی» نهه هونراوه جوانه ی به یادی سهررداری بهرزودیاری «جوانرؤ» «حوسهین به گئی» وه کیل نووساوه که ماوه به له جوانرؤ دوور بووه.

کوئی «کوسہ قہوی» «تامورده زناو»
 ٲہ سرین حسرت مہ پریزان وہ تاو
 شاخ «پیر خزر»، «مای تہ لاش» تا «لؤن»
 لہ دووریت ویسنہی پریوزہی بؤسون
 «شہ تی نوور» بی نوور ہرمی تارہ
 «گاقران» وہ قہر چہم ئسینتزارہ
 لہ «قلیان دریژ» تا وہ «وہ یسیاوال»
 ہہوار وہ ہہوار شادیشان بہ تال
 «خورہ تاوہ چہرمگ» تا «خانک وپرہزا»
 «چالاوہ» ی زور جوان بن پروت بی فہزا
 «ملہوس» بہ ستہن بار غہم نہ کوئل
 چؤلہن ہہواران «بازگیر» و «شہ شؤل»
 «ریژہ» مہریژو ٲہ سرینش نہ چہم
 کوئی «بالا خانی» گہرتہ نش ماتہم
 ہہور غہم نشتن نہ شاخ «ساناو»
 «کاوات» بی شہرمہ ٲہ سرینش نہ چاو
 «دی توئی» و «شہروینہ» تا بہند «بازان»
 ہہوارگہو ماوای نازہنین نازان
 گشت لہ دوورستان پری تاو دہردہن
 وہ ک گہ لاپریزان پساییزان زہردہن
 بہہار ئیمسال نووری نہ دارو
 گولان سہر وہ خاک حسرت بہر ئارو
 بہہار ئیمسال خہ مبارہن بی تو
 کساو کو و دہشت پریخارہن بی تو

«نەرگس» و «سۆسەن» «وہ نہوشە ی» پەل دیز

چنور و شەبوۆ مەخیزان نە ریز

داران وە داران غەم لیش مەواران

گولان مەر وە خاک حەسەرەت مەسپاران

هیمان «رئواسان» نەخیزان لە ریز

وہشی بەہارش بیزیان وە بیز

«لالە» و «هەلالە» نیەن چون جارن

مەحروومەن لە فەیز فەزای بەہاران

«وہرکە مەر» نیەن عەتر وەہارش

سەنگ مەبوۆ وە ئاو پە ی دەردکاریش

«سووری دەر» ماتەم، «هەلانی» ماتەن

چەم «بەرچنار» چەمەپای پاتەن

«هانی خال خاسان» نەمەندەن خاسیش

پوشان وە چەمەن بەرگ پەلایش

نشاتگای قەدیم نشاتگای یاران

لە جاگە ی نشات غەم لیش مەواران

«قازانگا» قەزای بەد لیش نازلەن

وہ بی تو پاوگا و پائوش باتلەن

«چەم گوێزان» ریزان بەرگ درەختش

وہ جەخت کاری یەن، زامان سەختش

«گۆم» و «بانی توان» «هەوارگە ی» «حەسەن»^(۱)

شادیشان شینەن عەیشان شیوەن

ئازیزان عاجز نازاران بى ناز
 مەكەندن يەك يەك لەب ناز وە گاز
 «كەلى» و «توپكەپان» «سەفياوا» و «سەرۆ»
 يەك لە يەك بەدتر داخينەن پەي تۆ
 «لووت تەيمەزىگ» ساراي «بىاشۆش»
 جاي خالىت نەن پەي كەس فەرامۆش
 «ئىمامى» چەنى ئىيل «ئىناخى»
 ھەردوو وە بى تۆ پەردەردو داخى
 «جوانىرۆ» بى تۆ مات و ماتلەن
 چون بولبول يەكسەر چەمەپاي گولەن
 مال وە مال خەلات خەم كريان كۆكۆ
 ئازىت بارەنان پەي تۆ «جوانىرۆ»
 خاكش وینەي توور كريان وە قەقنەس
 بىن وە راوگەي راويسارى ناكەس
 بەرى لە ئافات دوور بساي لە بەلا
 چەمەپاي پاتەن «ئەحمەد» لە «قەلا»
 حەیفەن ديارت لە ديسار دوور بۆ
 دوژمن لە دووريت غەرق سەرور بۆ

مہر سیہ بُو «قاضی» پاوہ^(۱)

«پاوہ» کورؤ بُو دوور لہ یانہی شیخ
 کاوو کیش و کوش گشت بہ یو لہ بیخ
 نہ مہند لہ باغ و باغاتش چلی
 نہ مہ یو چہ نیش دہنگ بولبولی
 باغان گرد داغان بی پرداخہ نان
 بی تو تماشاش مایہی ناخان
 بولبولان مہ حرووم سہ فای باغانہ
 لہ جای بولبولان پر لہ زاغانہ
 «وہ نی جانالی» تا «ہانہ چہ رمہ»
 بی تو ہان لہ شین شیوہ نشان گہ رمہ
 «سہردہرہ» «میراوا» «دیلی» تا «کولہ»
 غم وہ کولہ نان ویرانہ و چولہ
 «کہلیان» «کہلیانان» وہ باہو یالدا
 وشت غم وشتہن وہ «کوی مہ کال» دا
 «زہوارہ» زامین زہلیل زارہن
 بی فہزان سہ برش مایہی نازارہن
 «تگرہ» تکرارش ہر بہ نامتہن
 نازہ زوی بالای نہونہ مامتہن

۱- «میرزا تہجمہدی داواشی» تہم ہونراوہی لہ سالی ۱۳۳۲ ہہ تاوی سہ بارہت بہ تہ پستہمی زوری
 «سولتان» لہ گہلی «پاوہ» بہ تابیہت کوشتنی «صبغة الله انصاری» قاضی، مہ شہوور بہ «ناغہ مہلا» داناوہ.

«ههاله» مەنالۆ هەرئان وه نالان
 ماچۆ گولانم بریان به تالان
 میاوی «مەیران» مەندە ی پەشیو
 مەواچی گولێ نهوین وه پیو
 ههسرهت ها وه لای نه مامانه وه
 جه غەم سەر نیان وه دامانه وه
 وهیشوومە ی فهنای گول له باغان بیز
 خیزنا خهزان بهرگ گولان پرز
 بهر کهرد له دهماغ بولبولان بو ی گول
 جهرگە ی دلداران مەندەن داخ له دل
 «ههولێ» مەنالۆ وه چنار سهوز
 بریان له تافهت گولان سهرحهوز
 «بی میری» وه ردهن باده ی دل گیری
 زارو زویهره نیهن تهقسیری
 تهبدیل بی به شین شادمانی نهو
 چون پای تو بریان له سەر هانی نهو
 مەحهله ی «سەردێ» سەرتاسەر تهواو
 بهر به یۆ له بیخ جاش بو به سهراو
 «قهههه شانی» قههههه بریا بوو
 به نار هیجران دووریت گریا بوو
 «که لاخوانیان» ماوای که لانهن
 ماچان له «پاوه» جای سەر ته لانهن
 ئیسه چون سهحرای خوهتهن بی نازهن
 بی سهروسه دا و سازو ئاوازه

«مهلاشريفى» حق شريف كردهن

ماچان: حيف سده حيف ته شريفشا به ردهن

«ميراوا» كاول «تگره» بى خاپوور

وه بى بالاي تو تيش نه مهندهن نوور

«مهره» مرامش هر به مهيل توّن

داخين داخدار له غهم كهيل توّن

«دهره زبد» زگار زليل زامهن

هيچ سه فاش نيهن چون بى نه مامهن

«پشته» بهروپشت وييرانهى ويرو

چيرش بو وه بان، بانس وه چير بو

قهلاكهى «سولتان» كاول كوئى شه پ بو

به رهى حه يانش وه هووناو ته پ بو

وه هه په گيرو به رهى حه سارش

به رق بدو له تاق تارمهو تالارش

نه يوانش چون تاق «كه سرا» به رو شهق

بى ساحب مانو بى رهنگ و ره ونهق

وا نه نگوشت نماى سه باو ثيوار بوو

نه سل ئاسارش وه زريوار بو

وا بو جه ئاسار نه سلش نه مانو

بووم شووم وه بان يانهش بوانو

په چى زولم سخت «سولتان» كردهنش

زه ولانهى زه نجير شو وه گه ردهنش

نازاران يەك يەك ئاوارەى زىد^(۱) كەرد
 لە زىدو ماواى ویشان تەبەيد كەرد
 «الله!» ئەو ھەم ویش ئاوارەى زىد بو
 لە زىدو ماواى ویش نائومىد بو
 مەحبوس دوستاخ دوور كەفتەى وەتەن
 مەحرۇوم بو جە دىن ئەقرەباو فەرزەن
 بەختش چون تالەى ياران زەبوون بو
 لە ياران بەدەتەر ئاوارەى توون بو
 سەرو تەخت و بەخت سايەش ئگۈون بو
 دامانش وە ھوون زامان گولگۈون بو
 بشيۈننى بازار بسات بازىش
 سامانش سا بو بسانى نازىش
 ئەى چەرخ تا وە كەى چەنەش مەسازى
 غەرق خوونش كەر بەدەتەر لە «قازى»

گۆش دهن وه عه‌رزم

گۆش دهن وه عه‌رزم جه‌ماعه‌ت جه‌م
 هه‌یج كه‌س له‌ ده‌وران دنیا وه‌ بئ‌ غه‌م
 نه‌ویه‌ن نه‌مه‌بۆ هه‌یج كه‌س نه‌دیده‌ن
 دڵ به‌سته‌ن وه‌ ده‌ور دنیا به‌عیده‌ن
 ئی چه‌رخ چه‌پگه‌رد چه‌واشه‌ی چه‌پ خو
 بئ‌ دادم له‌ ده‌س بئ‌ وه‌فایی تو
 له‌ شا تا گدا خان تا خه‌وانی
 كه‌س له‌ مه‌یدانت فه‌ره‌س نه‌پانی
 خانه‌ و خاندان كئ‌ نه‌شێوانی
 شادی كئ‌ت نه‌كه‌رد وه‌ په‌شیمانی
 باده‌ی مه‌وت فه‌وت نه‌جه‌ل نه‌دای پئ‌ش
 سه‌رای له‌ حد گو‌پ نه‌كه‌ردی وه‌ جئ‌ش
 «نه‌حمه‌د» دی وه‌سه‌ن دنیا ده‌ور ده‌وره‌ن
 فه‌قه‌ت ناخه‌ر ده‌ور سه‌ره‌نجام قه‌وره‌ن

خار غه‌م وه کۆم^(۱)

خار غه‌م وه کۆم، خار غه‌م، وه کۆم
 خان جه تو فیشته‌ر خار غه‌م وه کۆم
 زامین زام دار زه‌ده‌ی زام وه سووم
 داخین داخ دار زام پۆله‌ی تووم
 دل وه زام زووخ مه‌ینه‌ت مه‌دۆ چل
 زامش هه‌ر وه سوون چون زام «عادل»
 یه‌ك جاری «شیرین» خار وه جه‌رگشه‌ن
 شینش په‌ی پۆله‌ی جوانه مه‌رگشه‌ن
 مه‌واچۆن: پۆله‌ی بی‌نه‌زیرم پۆ
 بی‌ی واده زه‌ده‌ی دهم تیرم پۆ
 چون باز شەش دانگ زه‌ده‌ی چلم پۆ
 بینایی دیدو دنیاو دلم پۆ
 حه‌سه‌ره‌تی ناشاد نامرادم پۆ
 شادو په‌شیمان په‌نج وه بادم پۆ
 وه سووره‌ت جوان سیره‌ت پیرم پۆ
 ناغافل له‌ خاوه‌فله‌ت گیرم پۆ
 ئی‌رانی نه‌سیل په‌شه‌ پاکم پۆ
 شه‌هید پای وه‌ته‌ن ناوو خاکم پۆ

۱- مه‌رسيه بو «عادل» کوپری «عه‌لی مو‌را‌دخانی حه‌ییی» که له زه‌مانی پيش له ئینقیلاب له شەری «ئیران» و
 «ئیراق» دا کوژراوه.

خویشک و سه‌رگرد زام تیرت بو
 شهید ناکام کی جاگیرت بو؟
 مه‌واچو: برای تازه ختم پو
 لاو شیوه شیرین وه شه‌وکه‌تم پو
 ناخ سه‌یر سه‌فای دنیا نه‌کردی
 داخ وه مه‌یل میوه‌ی باخت نه‌وهردی
 کشت ناره‌زووت له مه‌زعه‌ی دل
 مه‌حرمانه بی تا به‌ردی وه گل
 براکانت گشت براروشانه
 زامین زام‌دار زام تووشانه
 مه‌واچان: کاکه‌ی داخ له دلّم پو
 ناوخت نامیته‌ی خاک و گلّم پو
 مه‌نی په‌ی زام پوّل‌ه‌ی حبیبت
 خوداوون هر ویش بو به‌ته‌بیبت
 مه‌ر هر نه‌و «عادل»^(۱) زام «عادلّت»
 ساریش که‌رو ئیش له پریشی دلّت
 نه‌و «قره‌عین» بینایی حه‌زرت
 «واحسرتا» بی واتی وه حه‌سرت
 به‌ی ته‌ورن ده‌ستور نه‌زل په‌ی به‌شهر
 مه‌بو پازی بین وه «قضا و قدر»

مه‌رسیه بو «عبدالرحمن بیگ وه‌کیل» «جوانرؤ»^(۱)

گۆش ده‌ن هه‌ی عه‌شره‌ت، گشت وه‌فهرده‌ن
 فه‌له‌ك دېونا‌ش، جه‌نو ده‌رده‌ن من
 به‌ل حه‌ق بگېرؤش ئاه‌سهرده‌ن
 تاكه‌ی كه‌رؤ خار وه‌نامه‌رده‌ن من
 عه‌شره‌ت كى تاوشت، فهرده‌ن من دارؤ
 له‌فه‌رده‌ن ئاگر، شېوه‌ن مه‌وارؤ
 په‌ی فه‌وت «وه‌کیل»، عه‌شره‌ت «جوانرؤ»
 دووده‌مان ده‌ردان، باوه‌ریم وه‌سو
 فه‌له‌ك هه‌ی پایه‌ی، ته‌خت شو وه‌باد
 مه‌روا بمانی، حه‌سره‌تی و نا‌شاد
 پېچیده‌چون لوی، تو‌مار با‌ی فهرتو‌وت
 مه‌ئوس دیوان، لاهو‌وت و ناسو‌وت
 جه‌شهو‌ق شو‌عه‌لی، خو‌ه‌رشید بى‌نو‌ور با‌ی
 ئارو‌فته‌چون «تاق كېسرا» خاپو‌ور با‌ی
 چیش وا‌چوو په‌نه‌ت، چه‌رخ چه‌بى‌وا‌ز
 جادو‌وی پر ئه‌فسو‌ون عه‌یار هه‌فت‌پاز
 راست وا‌چه ئه‌ی چه‌رخ، بى‌تان و بى‌پؤ
 دو‌ژمنیت چیش بى، چه‌نى «جوانرؤ»؟

۱- «عبدالرحمن بیگ» کوپری «عبدالکریم بیگی وه‌کیل» سه‌رۆك و گه‌وره‌ی جافی «جوانرؤ» له‌سالی ۱۳۱۰ی هه‌تاوی له‌لایه‌ن «په‌زاشاه‌ده‌ست‌گیر ده‌بی و پاش ماوه‌ی هه‌شت سال له‌زیندانی «قه‌سری قه‌جه‌ری» «تاران» کو‌چی دوا‌یی ده‌كا.

یه‌کیت وست وه توون، یه‌کئی وه ته‌وه‌س
 بازهم نه‌کیشای، ئاخ‌ر لیشان ده‌س
 یه‌کئی دای وه گیر، یه‌کئی نه‌مه‌جه‌س
 یه‌کئی گوڤر غه‌ریب، که‌ردی وه بنی‌که‌س
 یه‌کیت وست وه شام، یه‌کئی وه شیراز
 یه‌کئی له «بانه» غه‌ریبه‌و سه‌ریاز^(۱)
 یه‌چ نه‌ردی بی، فه‌له‌ک تو‌شه‌ندی
 وه‌کیلی له‌ده‌س، وه‌کیلی سه‌ندی
 «وه‌کیلی»^(۲) پیشین، شیر زور وه‌مشت
 له «کرماشان» دا، ناحق دای‌وه‌کوش
 نه‌ک چون «نه‌حمه‌دبه‌گ»^(۳)، حق ستان نه‌و
 به‌ختش به‌رگه‌شت بی پو‌ژش بی وه‌شه‌و
 سلسله‌ی سامان، وه‌کیلی «شه‌هاب»^(۴)
 غه‌رق بی چون که‌شتی، نه‌گیچ گه‌رداب
 «نیفتخار»^(۵) به‌و فکر، فام ویشه‌وه
 ها بی وه‌حلقه‌ی، دام ویشه‌وه
 یه‌چ دانه‌ی بی، فه‌له‌ک تو‌شه‌ندی
 یه‌چ دامی بی، له‌پاشان ته‌ندی

۱- قادریگ.

۲- عبدالکریم بیگ وه‌کیل (سعید سلطه) که له‌سالی ۱۳۳۰ مانگی له‌گه‌ل بار موچه‌مه‌دخان سه‌ردار ملی هیرش ده‌بن بو‌هیزی کرماشان که هه‌ردوکیان ده‌کوژرین.

۳- نه‌حمه‌د بیگ «ظفر‌الملک» برای عبدالکریم بیگ وه‌کیل بو‌وه‌که له‌سالی ۱۳۳۱ مانگی له‌ناوایی

«کانی‌که‌وه‌ی روانه‌ر کوژراوه».

۴- عبدالغور بیگ.

۵- شیخ موسته‌فاحیاسی که ده‌سال له‌به‌ندیخانه بو‌ه.

مه‌خسوسه‌ن «وه‌کیل» له‌ پرووی حقیقه‌ت
 «سکه‌نده‌ر» ته‌مکین، حاته‌م ته‌ریقه‌ت
 نژاد نه‌ولاد «شاه» «شاوه»^(۱) کۆن
 ستوون سه‌یوان «جاف» و «جوانپۆ»
 نازکیش عه‌شره‌ت، یاگه‌ی ئومید بی
 ستاره‌ش له‌ نه‌وج برج سه‌عید بی
 نژاد له‌ دوو سه‌ر ناده‌ری نامی
 به‌کس «جوانپۆ» به‌کس «هه‌ورامی»
 شیر نه‌ویش تاقه‌ت، ته‌وانای تاوش
 ویش دوو له‌ گوزهر شکارگای پراوش
 چسون سه‌رو نازاد، نه‌وپه‌سیده‌ی نو
 په‌ی بی له‌چه‌مه‌ن، باغچه‌ی «جوانپۆ»
 به‌دبه‌خت بای نه‌ی چه‌رخ، چه‌واشه‌ی چه‌پگه‌رد
 نه‌وه‌ل چۆنت داو، ئاخه‌ر چۆنت به‌رد؟
 نه‌وه‌ل به‌و شادی، بی شماره‌وه
 به‌و گشت برای خاس، که‌س نه‌داره‌وه
 ئاخه‌ر وه‌ی خواری، زه‌بونی به‌وه
 وه‌ی داخووما‌ی ده‌رد، ده‌روونی به‌وه
 وه‌ی سزاو جه‌زای، سه‌خت تو‌ی مه‌جه‌س
 له‌ غه‌ریبی دا، به‌ردی وه‌ بی که‌س
 به‌ په‌ی چی «وه‌کیل» له‌و وه‌خت نه‌مه‌ردی
 عه‌رووسی په‌ری «پۆسه‌م به‌گ»^(۲) که‌ردی

فهلک سهرسام بی، نهو وهخت جه شهورت

یهک یهک براگل، جهم بین له دهورت

«رشیدالسلطان»^(۱) بهو نوکته دانی

بهو گشت فیه ساحت، بهو میهره بانی

له پوتبهی نهو هل مهنشت وه فاخر

پیش بینیش مه کورد، نهو هل تا ناخر

«ثاغه عهناپت»^(۲)، بهو مه زمونوه

بهو ئینشا و ئیملا، توی دهر و نهو

له سدر مه جلس مهنیشت چون «ثاسف»

مه دام بیش قه لَم مه سلّحت نه کف

«عهزیزه گ»^(۳) وه شهوق، شیوه و جوانی

کس هامتاش نهوی خان تا خه وانی

مه رثانی ماما و مهنیشت له شانت

ره ونق بی پی سان، سدر دیوانت

«پوسته م به گ» بهو زور، پوسته م واروه

بهو شان و شهوکت کس نه داره وه

باش ته ل و زن، دیاری سهر سف

ناماده پی جهنگ تیغ کین له کف

«حه سن به گ»^(۴) به زهوق، سید کوشه وه

مه دام بیش تهنک ویش به دوشه وه

۱- موحه ممد ره رشید بیگ مامر عبدالرحمن بیگ که ده سال له «قه سر قه جه» له بهندیخانهی بووه.

۲- ثاغه عهناپت ماموزای وه کیل که ده سال له بهندیخانهی «ته سفه هان» دا بووه.

۳- عهزیزه بیگ برای عبدالرحمن بیگ وه کیل که ده سال له بهندیخانهی «ته سفه هان» دا بووه.

۴- حه سن بیگ برای عبدالرحمن بیگ وه کیل که ده سال له بهندیخانهی «ته سفه هان» دا بووه.

قهرینه‌ش نه‌بی، به‌و میرشکاری
 چالاک ته‌پده‌س، جای ده‌س دیاری
 «حوسه‌ین به‌گ»^(۱) نه‌جه‌مع، «جوانرو» تاکی
 له‌ دوزمن نه‌ت‌رس، مه‌ست بی‌یاک بی
 مه‌رئان مه‌دا چاک، مه‌ردیش له‌که‌مه‌ر
 کو‌یه‌ وه‌ کایه، ماوه‌رد وه‌ نه‌زه‌ر
 «برزوو»^(۲) چون «به‌رزوو» جه‌نگی بی‌عه‌زش
 «فهرامه‌رز»^(۳) نه‌وی، ته‌وانای په‌زش
 مه‌دام له‌ خزمه‌ت، به‌سته‌ بی‌که‌مه‌ر
 حازر په‌ی په‌زای ئه‌مرت چون نو‌که‌ر
 «موحه‌مه‌د به‌گ»^(۴) تازه، جه‌ غم‌ په‌سته‌ بی
 به‌ په‌زای «وه‌کیل» که‌مه‌ر به‌سته‌ بی
 ما باقی نه‌وکه‌ر، وه‌ ته‌مکینه‌وه
 «حاضر الحضور»، ده‌ست وه‌ سینه‌وه
 نه‌ک وه‌ی بی‌ قه‌دری، چون دانه‌ی فه‌ره‌نگ
 که‌فته‌ بو‌ لاشه‌ت «وه‌کیل» له‌ پرووی سه‌نگ
 که‌ی به‌ باو‌ تو‌ن، زوانم له‌نگ بو‌
 فه‌رشت له‌ ئاجور بالینت سه‌نگ بو‌

-
- ۱- «حوسه‌ین بیگ» برای «عبدالرحمن بیگ» وه‌کیل، که‌ ده‌ سال له‌ به‌ندیخانه‌ی «ئه‌سفه‌هان» دابووه‌ وه‌ یه‌کئی له‌ سه‌ردارانی زور مه‌شهوور و شه‌جیع و بی‌وینه‌ی جوانرو بووه‌ که‌ به‌ تاکه‌ سواری له‌شکری دوزمنی شکاندووه‌. وه‌ له‌ رابردودا «جوانرو» به‌ بونه‌ی غیره‌ت و ئازایی «حوسه‌ین بیگ» ناوی ده‌رکردبوو.
 ۲- «برزو بیگ» برای «عبدالرحمن بیگ» وه‌کیل، که‌ ده‌ سال له‌ به‌ندیخانه‌ی «ئه‌سفه‌هان» دابووه‌.
 ۳- فهرامه‌رز. له‌ شانامه‌ی «فیرده‌وسی» دا به‌ ئازایی مه‌شهووره‌.
 ۴- «موحه‌مه‌د بیگ» کورگی گوره‌ی «وه‌کیل» که‌ ده‌ سال له‌ به‌ندیخانه‌ی «ئه‌سفه‌هان» دابووه‌.

جاگەت نە مەجەس، «قەسرقەجەر»^(۱) بۆ

کیشک چیت دایم، تورك تەتەر بۆ

«وەکیل» بۆ بدیه، فرقی یارانت

سەرکەشان جەنگ، نام ئاوەرانت

هەر پۆ پۆشانەن، بە زاری کەردەن

مەواچان هە ی پۆ، وەکیل مان مەردەن

شیونای بیسات، میر شکارانت

خالی بەن شەوگە ی هەردە جارانت

هەر میر شکاری، «وەکیل» وە بی تو

ئەر کەرۆ هەوای، سەیرسەید کو

پەنجەش پاچای تیغ بران بۆ

نایینای دووچەم، شکستەران بۆ

«ساناو» ماته مەن، «شاھۆ» پەشیوەن

شکارگاکانت، گشت بی ساجیوەن

مەخسوس «ساراون» تا سەرکۆی «کلاش»

هەر ئان حازرەن، تەم و خەم جە لاش

کۆن هەوای شکار، «سەرملە ی گەشتی»

تاویران وە هوون، کەلان مەپەشتی

«وەکیل» وادەشەن، تەشریف بەر وە ڤاو

«ماکوان» گێرە، تا «گەرمە زناو»

«سەرقلە» و «بازگیر»، «هەسوونی» و «کاوت»

وە مەرگت هیما ی، هەر هان وە تەمات

کهل «گوليجی»، ناوماي «چاشته وهر»
 «هرمیی»^(۱) شه وگهی توفه نگچیت په کسه ر
 سه رکوی «پیر خزر»، کاو «گاکران»
 «حه وشه زهره» «ساناو»، سه نگ «سی خپران»
 په گشت له هسه روت «وه کیل» په شیوه
 سه دای مارد هم توش نه مهنه ن پیوه
 «وه کیل» که رده نش، ناره زووی نه خچیر
 سه حر ته شریفش، مه شو وه «مای میر»
 فرماش: «لطف الله» ی^(۲)، «عزیز یا شیخ»
 بشو وه شاهو، بدیه بی دریغ
 دیار نه و دیار، بهرزی وه بهرزی
 بزانه مهنه ن، وای که له هه رزی
 نیمشه و تا «شاهو»، نه کیشی نه فاس
 سه حر بهر جه خوه، بگیلو وه په س
 بهر هه سب فرمان میر «جوانرو»
 «لطف الله» ده رلاد پرو نیا په ی کو
 «وه کیل» سه ر نیاش، وه بالین خاو
 وه لی بیدار بی، له وه سواسه ی پاو
 دیش که «لطف الله»، جه لاش حازره ن
 واتش نه ی «وه کیل» دونیام ناخره ن
 بهك نیمشه و وه مه یل، مویع توو بیم
 په ی په زای نه مرث، راهی وه کوو بیم

۱- له رابردوودا به واتهی «میرزا نه حمه دی داواشی» «هر میزی» «شیان پی گو توره».

۲- «لطف الله» په کی له گه وره نو که رانی نازاو تیر نه ندازی «وه کیل».

سه‌یادان ده‌ستور مه‌شیام وه‌ پراوه
 قوله‌ی سه‌ر کۆان مه‌دام وه‌ پاوه
 سه‌نگ سه‌ر قوله‌ی، سه‌ر دیاران بی
 جاسووسگای قه‌دیم، میرشکاران بی
 خوه‌م گه‌یان نه‌وپای وه‌ سه‌د خو‌ف و بیم
 وه‌ په‌ناشه‌وه سه‌ر کیشام و دیم
 وه‌حش ده‌لیله‌ی، سه‌ر قه‌تاره‌ی پهم
 نگاشه‌ن سه‌یاد، بدارۆ وه‌ چه‌م
 نه‌ سه‌راچه‌ی سه‌نگ، دو پاش که‌رده‌ن به‌ن
 هه‌ردۆو ده‌ست وستن، نه‌ پرووی داری «وه‌ن»
 بی په‌رواو لاقه‌ید، له‌ پۆژمه‌رده‌ن
 سه‌ر خوه‌ش مه‌شغوول بی وه‌ چرا که‌رده‌ن
 که‌م که‌م پرستاخیز، پرووی زه‌مینش بی
 نه‌زانا نه‌جه‌ل، نه‌ که‌مینش بی
 ویم کیشا نه‌وپه‌س، بی شنۆو بی‌ده‌نگ
 ده‌س‌دام وه‌ ده‌سته‌ی، چه‌خماخه‌ی تهنه‌نگ
 برده‌مه‌ ده‌روونش، چه‌م سیای نوک تیژ
 درخشنده‌ بی، وی‌نه‌ی گه‌لاویژ
 نه‌نگوشت به‌ن که‌رد، له‌ پرشه‌ی ماشه
 قه‌ره‌ول وه‌ تیوی سه‌ر سینه‌ و لاشه
 نه‌نگوشت لیش کیشام کردم چه‌واشه
 دیم وه‌ زۆر سه‌ر، هه‌ر ته‌قالاشه
 چیم وه‌ سه‌رینش، دیم که‌مه‌نالۆ
 خاک پرووی زه‌مین، وه‌ چه‌م مه‌مالۆ

مه‌نالۆ به‌و ئیش، کاری یه‌ن به‌و تیر
 واتم: هه‌ی وه چۆل ئاغه‌ی بێ نه‌زیر
 «کوڵه» «پساگه‌لان»، ئیمان‌شان هه‌رده‌ن
 «سفید که‌ل» به‌که‌سەر داغل به‌ ده‌رده‌ن
 «وه‌کیل» نه‌وه‌ن تو، مه‌یلت وه «شاهۆ» ن
 «شاهۆ» سه‌د نه‌وه‌ن ئیتیزاری تو
 «وه‌کیل» ئید شنه‌فت، شکوفا چون گوڵ
 فه‌رما به‌راگه‌ل دی مه‌ون ماتل
 با خاتر وه برج، پای «شاهه» شاد که‌ین
 بنیشیم وه شاد، هام فه‌ردی یاد که‌ین
 په‌ی چی ئی سه‌یوان چه‌رخ چه‌پی واز
 تا سه‌ر که‌س له‌ ساش نیه‌ن سه‌ر نه‌فراز
 نه‌نازیم وه‌ی چه‌رخ چه‌واشه‌ی چه‌مه‌ر
 وه‌فاش په‌ی هه‌یج که‌س نه‌ویه‌ن تا وه‌ سه‌ر
 نه‌وه‌ل «عه‌زیز به‌گ»، حازر بی چه‌لاش
 واتش: تو بشۆ وه سه‌رکوژی «ته‌لاش»
 وات: وه «پۆسه‌م به‌گ»، با بواچووم پیت
 ئامان تو بشۆ، وه شکارگای ویت
 بشۆ جاگیر به‌ر، نه «مۆرده‌ زناو»
 وه بێ ده‌نگ گوش ده‌ر وه هه‌ی هات پراو
 به‌نازیم بیسات، به‌زم خه‌سه‌ره‌وی
 «حه‌سه‌ن به‌گ»، بشۆ وه «کو سه‌قه‌وی»
 «ئساغه‌ عه‌نایه‌ت»، به‌یوچه‌ لاوه
 «رَشید السُلطان»، وه لاره‌ ماوه

«حسین» و «برزوو»، ماباقی نه وکهر

هر یه کئی کاوی بگیرانبه وهر

من ویم هام وه بان، کهل تفته نگچی

گوشت مدهم وه دهنگ، نهر ناما هر چی

یاران گشت وه دهس، مارده مانه وه

ناهر دان وه گیان، کهل پره مانه وه

هر سدهای دهس خواهش، تفته ی تفته نگ بی

کاوان تهم نه نگیز په لاشی سینگ بی

که لان وه و زامان، نیش سه خته وه

مه پیچان ویشان وه درخته وه

سه یادان وه شوون، شکارانه وه

مه گیلان وه پروی مه غارانه وه

ناشی سه یادان، کهل دیاو کهم دل

تیر نه نداز غهیر مه وقه و دوور مه نزل

جه هه واو هه وهس، شور شهوق وه دل

چه مشان هه شت مه ویا نه پای قهره ول

نه ما سه یادان، سه هه نه ی سین سه خت

عاجز له قوفه و چفه و سه ور و جه خت

مه دیاش دوور وه دوور، هر که لنی تاکه ن

سه رشار و لاقهید، مه ست و بی باکه ن

مه داشش وه چه م، مه نیشته له و منهاج

تا ماما مه داش، تن ویش وه ناماج

نهو وخت دهس مهوهرد په ی دهسته ی تفته نگ

مه کیشا چون مار لوولش له پروی سینگ

چمپ مه‌وست وه پیش، راست ماوهرد وه پس
 پشت مه‌دلش وه سه‌نگ، قمت مه‌کرد نفیس
 ماوهردش وه عه‌ین، وه ثاره‌زووی دل
 نه‌نگوشت له ماشه‌و چه‌م له قهره‌ول
 تا نه‌نگوشت ماوهرد، له‌غاشه‌ی ماشه
 مه‌غه‌لتیا نه‌خاک مه‌ویا چه‌واشه
 ئی کاو وه ئه‌وکاو، ئی ههرد به‌ئو ههرد
 ئی کۆ به‌ئو کۆ، ئی زهرد به‌ئو زهرد
 مه‌ویا به‌واپه‌م، وینه‌ی عه‌رووسی
 «شاوه» مه‌داش ده‌نگ، ناله‌ی ناقووسی
 له‌و ساوه «وه‌کیل»، ته‌شریفت به‌رده‌ن
 سه‌یر سه‌یرانگات، هیچ کس نه‌که‌رده‌ن
 «مله‌وس» مه‌لول، «سامله» به‌دپه‌نگ
 نه‌ک چون «بیله‌گی»، ویره‌انه‌ی دلته‌نگ
 «چه‌مه‌میرانت» وه بسی‌ناز که‌فته‌ن
 چه‌ندیوه‌ن «وه‌کیل» تیا نه‌خه‌فته‌ن
 «که‌ل که‌ماجاپ» سه‌رچه‌شمه‌ی «کاوات»
 وه مه‌رگت هیمای ههره‌هان وه ته‌مات
 له‌وه‌خت گیان‌که‌نشت، «وه‌کیل» وه‌ئاوات
 نه‌مه‌ردام جامن، ئاوه‌که‌ی «کاوات»
 په‌ی ساکنی ئیش زامان جه‌رگت
 بدمام بنۆشای شفا و په‌ی مه‌رگت
 په‌ی چیش؟ مه‌زانوو، له‌و وه‌خت مه‌رده‌ن
 حه‌تمی «وه‌کیل» یاد، وه‌ته‌نت که‌رده‌ن

دل سوژت نه‌وی، نه‌و وه‌خت له‌لات بو

ده‌ست حه‌سره‌تش، وه‌بان پات بو

وه‌حسه‌رت داین، بال چاوه‌که‌ت

له‌ناکه‌س کردن ئه‌له‌های ئاوه‌که‌ت

گیان له‌غه‌رغه‌ره، له‌ب خوشک ته‌شنه‌ی ئاو

قه‌ره‌وڵ ئامان، سا بکه‌ر سه‌واو

ئاخ! «سه‌لمات» جه‌و ده‌م، وه‌میهمان مه‌ویا

ئه‌ر کافر مه‌دیاش، موسولمان مه‌ویا

خویشکت له‌په‌وزه‌ن ده‌روازه‌ی مه‌جه‌س

ئه‌ر مه‌دیاش «وه‌کیل» که‌فته‌ن وه‌بی‌که‌س

گر مه‌سه‌ند ده‌رلاد، به‌وینه‌ی قه‌قنه‌س

هه‌ر به‌و ئاه‌سه‌خت شه‌راره‌ی نه‌فه‌س

«وه‌کیل» سه‌رکاوان، بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

هاژه‌ی وه‌فراوان، بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

چنوور و شه‌وبو، بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

فه‌زای «شاوه‌کو»، بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

پاییز که‌له‌هه‌رز، بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

کزه‌ی جه‌رگ و به‌ز بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

هانای که‌ل کوشتن بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

له‌شه‌وگه‌ نیشتن، بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

شنوی بای نه‌سیم، بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

شکارگای قه‌دیم بی تو‌خو‌ه‌ش نیه‌ن

سهر سهره‌ردان، بئی تو خواهش نیهن
 جومله‌ی هام فەردان، بئی تو خواهش نیهن
 سه‌دای سارده‌مان، بئی تو خواهش نیهن
 ره‌میای که‌ل‌ره‌مان، بئی تو خواهش نیهن
 چریکه‌ی سهرکه‌ش، بئی تو خواهش نیهن
 سه‌دای هه‌ی دمس‌خوش، بئی تو خواهش نیهن
 «سۆسک» له‌ نسا‌ران، بئی تو خواهش نیهن
 «که‌ووک» کو‌ساران بئی تو خواهش نیهن
 «وه‌کیل» سای که‌مه‌ر، بئی تو خواهش نیهن
 گه‌شت ده‌شت و ده‌ر، بئی تو خواهش نیهن
 بساخ «هه‌لانی»، بئی تو خواهش نیهن
 نه‌و چه‌شمه‌ و کانی، بئی تو خواهش نیهن

«جوان‌پرو» بئی تو، به‌رباده‌ن «وه‌کیل»
 نسا‌که‌سان له‌ جات، دل‌شاده‌ن «وه‌کیل»
 مه‌خووسه‌ن «قه‌لات» ماته‌مه‌ن «وه‌کیل»
 هیچ شادیش نیه‌ن هه‌رغه‌مه‌ن «وه‌کیل»
 «نادر به‌گ»^(۱) که‌ردی زام به‌ سۆش «وه‌کیل»
 دیار ئاخ‌ر که‌فت جه‌ بابۆش «وه‌کیل»
 «قادر به‌گ»^(۲) ئیم‌رو، نادیاره‌ن «وه‌کیل»
 مه‌گه‌ر نسا‌زانی، ئیجباره‌ن «وه‌کیل»

ئیسه له «بانه»، خه فیهن «وه کیل»
 غه ریب و رهنگ زه رد زه عیفه «وه کیل»
 غه ریب نه شاه بو، هه رکه مه «وه کیل»
 خوردو خوه راکش هه ر غه مه «وه کیل»
 نه که ناخر یه که جار، بی بابون «وه کیل»
 مه رد دیدار، دیده ی تون «وه کیل»
 «که یکاوس»^(۱) حالش، عه یانه «وه کیل»
 چه لازم وه شه رح، به یانه «وه کیل»
 داخم خو خودا عه لیمه «وه کیل»
 به ی چی «سلیمان»^(۲) یه تیمه «وه کیل»؟
 «سه لمات»^(۳) سه رگه ردان سه واده «وه کیل»
 دل پر داخ وده رد ناشاده «وه کیل»
 بو بدیه جه سته ی، «ره باب»^(۴) «وه کیل»
 بی خورد و بی خاو، بی تابه «وه کیل»
 «جه هان»^(۵) جه مینش زامینه «وه کیل»
 جه مانش جه شمه ی نه سرینه «وه کیل»
 مه زانی جه سته ی، نه و چوونه «وه کیل»
 سه ر تا پای وه هوون، گولگوونه «وه کیل»
 گوش ده ر وه عه رزم، ئامانه «وه کیل»
 نه رچی ده رده که ت، گرانه «وه کیل»

۱- پیشین.
 ۲- پیشین.
 ۳- کچی «وه کیل».

۱- پیشین.
 ۲- زنی وه کیل.
 ۳- خوشکی «وه کیل».

«قه‌لای جوانپرۆت»، بئی‌ساحیو نه‌که‌ی
 خانمانت گشت، بار به‌لیو نه‌که‌ی
 «وه‌کیل» «نادره‌گ»، زام خه‌ته‌ر نه‌که‌ی
 ئامان «قادر به‌گ»، ده‌روه‌ده‌ر نه‌که‌ی
 ده‌خیل «که‌یکاوس»، سهرگه‌ردان نه‌که‌ی
 وه‌ره‌ق شادیش، به‌رگه‌ردان نه‌که‌ی
 «په‌بابه» خانم، دل پر بیم نه‌که‌ی
 دووریا «سلیمان» وه‌یه‌تیم نه‌که‌ی
 «سه‌لمات» بئی‌سهردار، دل داخی نه‌که‌ی
 به‌رگش تا مه‌حشر، قه‌لاخی نه‌که‌ی
 دیواخانه‌که‌ت، بئی‌چرا نه‌که‌ی
 هه‌ر چوار خوه‌یشکه‌که‌ت بئی‌برا نه‌که‌ی
 «عاسه»^(۱) به‌و عسمه‌ت، خاترخار نه‌که‌ی
 «خان زاده خانم»،^(۲) دل ئازار نه‌که‌ی
 زنده‌گی «جه‌هان»، وه‌زنهار نه‌که‌ی
 له‌گیان شیرین، ویش بیزار نه‌که‌ی
 «غونچه»^(۳) غم وه‌کۆل دل پرده‌رد نه‌که‌ی
 هه‌ناسه‌ش وه‌مه‌رگ براش سهرد نه‌که‌ی
 «عه‌منه‌خان»^(۴) په‌ریت، خارینه‌ن «وه‌کیل»
 سهر تا پاش په‌ریت، نارینه‌ن «وه‌کیل»
 مه‌واچۆ: برای خاسم بیت «وه‌کیل»
 سو‌مایی دیده‌ی، پاسم بیت «وه‌کیل»

۱- خوشکی «وه‌کیل».

۲- پیشین.

۴- خوشکی «وه‌کیل».

۳- پیشین.

نابینا که‌ردی، بینایم «وه‌کیل»

سفید بی به‌کسر، سیایم «وه‌کیل»

«عه‌زیزه‌گ» په‌ریت، نابینان «وه‌کیل»

نه‌عزاش گشت ریزه‌ی، تووتیان «وه‌کیل»

★ ★ ★

مه‌واچو: شه‌معم، خاموش بی برا

وه بی تو هوشم، مه‌دهوش بی برا

شکست دای وه شه‌وق جوانیم برا

بریت هاز له پا و زرانیم برا

باز جوانسی له ده‌ستم برا

به‌رشی نیسته پیر شکستم برا

چه‌نی به‌ندیان خه‌ریکم برا

وه حال مه‌رده‌ن نه‌زدیکم برا

زامین زامدار، زام به‌سوم برا

دوور که‌فته‌ی وه‌ته‌ن، «جوانپرو»م برا

«روسته‌م به‌گ» سو‌مای، تکیاگه «وه‌کیل»

وه بی تو پشتی، شکیاگه «وه‌کیل»

مه‌واچو: حال‌م به‌دخاله‌ن برا

جه‌ستم ماچی‌کوی، زوخاله‌ن برا

زه‌لیل پابه‌س مه‌جه‌سم برا

ناخا چه‌بکه‌م نیه، جای ده‌سم برا

بینایی دیدم، بی‌نووره برا

عه‌شره‌ت «جوانپرو»م زه‌رووره برا

هه تا لاشه كهت، له پروی خاك برا
 هوږگيران وینهی، مینای پاك برا
 بهران بنیه ران، گشت له بان سر
 نازن بمانو له «قه سر قه جهر»^(۱)
 «حه سەن به گ» په ریت، هیلاكه «وه کیل»
 وه نه و دای خه فته چاك چاكه «وه کیل»
 تا تو بیت نه بیش هیچ باكش «وه کیل»
 نیای داخ و دهر د، وه چاكش «وه کیل»
 ماچو: موپته لای زه و قوم برا پو
 به تالنه شادی و شه و قم برا پو
 زو و خاوت له جه رگ جه من برا پو
 هه رچی داد كه روون كه من برا پو
 قامه تم جه خه م، قاخه ن برا پو
 جه سه د لا جه رگم، داخه ن برا پو
 چون دار گر به سته ی نه فتم برا پو
 سووتیا پړشهم كه فتم برا پو
 وه هارم وه تار، كه ردی برا پو
 گول باغچه م وه خار، كه ردی برا پو
 مه سله حه ت نینه، مانم برا پو
 ده ی بو دهر ن چاچی، گیانم برا پو
 «حوسه ین به یگ» دهر دش، کاری ین «وه کیل»
 ستاره ش له نه و ج تار ی ین «وه کیل»

شهب وړو نه ون، ناره زووی تو شنه

نه دا وه سهر داو هر برا پو شنه

مه و اچو: برای، گوږ غه ریم پو

لاو شیوه شیرین خواهش ته رکییم پو

حه سره تی، دوستاخ، حه سره ت به رده م پو

نه گوښه ی مه حبه س بی که س مه رده م پو

«وه کیل» نسامی، سه نگین سامم پو

مه شهوړ و مه عروف پوی نه یامم پو

«نه ره ستو» ناسا، وه ته دبیرم پو

که له ی کلاو که چ که له میرم پو

داو خـواز داوی وه خت ته نگم پو

فه تحی و فـهـر حـناک پو ژ جه نگم پو

«سه حبان» سانی وه ته دبیرم پو

سین سپه رکه رده و سه نگه رگیرم پو

قاپی ده روازه ی نه ورامانم پو

له نگه ر والی کـوـردو ستانم پو

مه نزور نه زه ر، شاو وه زیرم پو

خار خاتر پښ وه نه میرم پو

هام به زم و هام به زم سهر دارانم پو

غـهـرب گوښه له شارانم پو

هـی! سـاـحـب سـان، سپاو له شکه ر پو

«که یخه سره و» شه وکت دارا نه فسه ر پو

وه قسه سم گیریاگ، دل پر خه ته ر پو

غـهـرب گوښه ی «قه سرقه جهر» پو

ئامانهن یاران، خاترخار مهون
 پهی فهوت «وه کیل»، دل ئازار مهون
 عاقبت مرگه و هر مهو مهردن
 مهردن پهی مهردن، گهردهن کهچ کهردن
 قاعیدهی قانون پوزگار پاسه
 دایم المدام زهرش له تاسه
 موهره مهشانو له پووی تهخته نهرد
 گا مهواچان بی وگا مهواچان مهرد
 کاره کان گهردوون، کهس نه کهرده نه
 پهسم ئاده می زاد و مهرده نه
 گهردوون ئای گهردوون، هریه کارشن
 دانایان حهیران له کردارشن
 نه رشان نه رگدان، نه گهر خونکاره
 جاش هر قهر تهنگ زولمات تاره
 وه یه کی خه لعت ده ولت مه پو شو
 وه یه کی بادهی نه جهل مه نوشو
 وه سه فاش هه رگیز مه وه سن که مهر
 وه فاش پهی هیچ کهس نهوین تا وه مهر
 تاریخ وه فات، شیر شکاری
 مهو بوواچووم پهی یادگاری
 پهنج شه ممه بیس سیی، «جمادی الاخر»
 مه ثموور نه جهل مهر گش بی حازر
 تاریخ له هه زار، سی سه د چهنی شه ست
 عاسای زنده گیش «وه کیل» کهفت له ده ست

موهره‌ی حه‌یانش راست شه‌ش‌ده‌ر بی
 فدوتش له‌ مه‌جه‌س «قه‌سرقه‌جه‌ر» بی
 ستاره‌ش له‌ نه‌وج برج تاری بی
 «قادر به‌گ» له‌ و ده‌م له‌ ئیجباری بی
 هه‌رکس مه‌وانۆ ئه‌رواحش بۆشاد
 «نوحه‌مه‌د» وه‌ «أَلْحَمْدُ...» باوه‌رۆ وه‌ یاد

موعه‌مما له‌ «میرزا سوهراب» بۆ «میرزا نوحه‌حمه‌دی داواشی»

یه‌کێ جه‌ مه‌کتوب، باتنی خه‌وه‌ر
 مه‌په‌رسووم جه‌ توو ئوستای پره‌ونه‌ر
 فه‌رمان به‌رده‌ی تاق، لامه‌کان کێ بی؟
 «قاسم الارزاق»، ئوممه‌تان کێ بی؟
 شمش نه‌ف، شمش شمش، مایه‌ له‌ شمش په‌ر
 په‌رئه‌فشانیشه‌ن، پییم به‌ده‌ر خه‌وه‌ر
 نۆ بالا، حه‌فت ژێر، هه‌شت سه‌رد و حه‌فت گه‌رم
 حه‌فت چه‌پ و حه‌فت راست حه‌فت سه‌خت و حه‌فت نه‌رم
 خاسه‌ خه‌واسان، هه‌رکس ئاگاهه‌ن
 باسم جه‌ مه‌عنی، مه‌عنای سێ شاهه‌ن
 «قوباد» و «لوه‌راسب»، «مه‌نوچه‌ر» مه‌رد
 شاهان گوزشته‌ و یاران هام‌فه‌رد

کیانام وه مه جلس، «میرزای موحه ممه دیم»
سه شاهان بوو ورو، بکیانو ٲهریم

جوابی موعه ماما له «میرزا ٲهحمه دی داواشی» بو «میرزا سوه راب»

سهر وه تو ی حو جره ی، ده روون به رده بیت
مه سته لی وه لیم، ئیزهار که رده بیت
دیام به و نامه ی، عه نه رینه وه
به و گو فته ی شیرین، شه که رینه وه
چراغ شادیم، وا ٲه وشه ن که ردی
خار ده روونم، وه گولشه ن که ردی
حه یفه ن هه ر نامه ی، چون تو سه ٲافنی
بکیانو وه لای بو وریا با فنی
ئیمرو که س نه ن، به رخیلاف تو
شم شیر بکیشو، له مه ساف تو
تویش بی غم بی غم، وه ٲاوه مه چی
به ویت مه نازی، وه کلاو که چی
بزانه وه ٲه فت، خاس و خراوت
با ٲاس بو که من، که چی کلاوت
مه ر نه نوو سابیت، دانای خوه ش گو فتار
دوعا گو ی دو سم، له مه کان یار

جام خالی کهردی، له به زم جه مدا
 ویت موسته غریق کهرد، له به حر غه مدا
 نه لبت هر سوئال، جوایو دارو
 هر کار به جای ویش، هه ساوی دارو
 نامه وه هر جا، نه گهر مه کیانی
 مه بو پهس و پیش، هه رفت بزانیا
 نه و کهسه قاسم، رزق به شه رهن
 ساحیب قهلم و لوح و دهفته رهن
 دارای شش نهلف، عدل زه پرکه شن
 له نه وهل چوار و له ناخر شه شن
 نو بالات سه ماو شه مس و قه مه رهن
 هفت ژیرت زه مین گاوو به قه رهن
 هشت سهردت به هشت، هفت گهرمت تارهن
 هفت چه پت له یل و هفت پاس نه هارهن
 هفت نه رمت باده ن ماچه خیل افهن
 هفت سه خت نه گهر بو هفت قوله ی قافهن
 خوه لاسه ی که لام، که رووم ناگاهت
 غه ره ز جه ته مسیل، مه عنی سی شاهت
 نیزهار که رده بیت، وه نی به نده ی ویت
 سه رشان بو پروو بکیانو په ریت
 له «قوباد» قاف، له «لوه راسب»، لام
 میم «مه نوو چهر»، «قهلمه» ن ته مام
 حوکم حاکمان، وه نی په واجهن
 چهن شاهان وه نیش، قهلم موحتاجهن

هەر کەسێ فەزڵش، ها وە لەفز ویش

من و تۆ کوردین، تورکی یانی چیش^(۱)

موعەمما لە «میرزا ئەحمەدی داواشی»

بۆ شاعیری پایە بەرز «سەیفەلله یەعقوبی»

یەك و دوو فەردم، وە خاتەر یاوان

دیهەم لە دیوان، مەعنا شکاوان

سەهلەن سا ئەگەر، مەعناش بزانێ

بنووسی جاوا مائەل نەمانی

میرزام زیادەن، میرزام زیادەن

میرزا ئەرەقە قەلت، ماچی زیادەن

یە چ گۆلێ وەن، لە خار ئیجادەن؟

گۆلەن یا گۆلچین، ئادەمیزادەن؟

هەر کەس پاش وە تۆی، ئەو خارە وەردەن

ئەو ئە مەزانو، گۆل کاریش کەردەن

سەفاشەن وەلێ، ئەرچی خار زشتەن

حەق بەلوتف ویش، ئەو گۆل سەرشتەن

جەفای خار ماچی، سەفای گۆل گەشتەن

گۆل ماچی حوورە و خار چون بەهەشتەن

۱- گۆیا بەشی لە نامە کە ی میرزا سۆھراب قەلخانێ تورکی بوو و میرزا ئەحمەد لە ناخەر دێردا، ئەسەلەتی زوبانی کوردی پێ ئەناسینی.

وه لگ گول له تهرج، تاي خه ياته ئي شار

كه چهن چون ئه قره و پيچهن چون شامار

خهت چين چين ئاران، ههر چيني سهد تار

تاري سهد ئه فعي، ئه فعي به سهد مار

ههر ماري سهد گاز، ههر گاري سهد نيش

ههر نيشي سهد دهرد، ههر دهردی سهد نيش

ههر يهك له سهد لا، دل گه ستهن په ي ویش

دل له سهد لاه، زووخواو مه يو ليش

سه هلهن سا نه گهر، مه عناش بزاني

بنووسي جواو مائل نه ماني

ميرزام جهو بنوئو، نه ماني خجل

نه گهر مه پهرسي، نه سل مه عني گول

ههشت سهر، دوو گهردهن، ده سينه، دوو ناف

با ليت حالي ويت، پهنج پاس بي خيلاف

سا ميرزام نه گهر، مه عنا شكافي

به ويت مه نازي، ماچان سه پافي

حل بکهر په ريم، ئي ئوقده ي موشکل

وه ليم حالي كه، نه سل مه عناي گول

وه زهر ب و ته قسيم، وه جه مع و ته فريق

حه ساوش بکهر، له پاسي په فنيق

نه عدادش وه يهك، بکهر شماره

ليت مه علوم مه يو، نه و گول و خاره

موعه‌مما له «سیف‌الله یه‌عقووبی» بو «میرزا نوحه‌ده‌دی داواشی»^(۱)

نر هدی فام‌داران صاحب عقل و هووش
 وه عرز به‌ندهت ساتی بده‌رگوش
 یه‌ك پو پراگم كهفت وه سه‌حرای هامون
 دیم لاشه‌ی كهفتن، له پروی ده‌هر دوون
 بی‌سهر و بی‌تووك، بی‌په‌ر و بی‌بال
 نوتق جه نه‌زه‌ل بهن، وینه‌ی كه‌ر و لال
 لاشه‌ی وه‌ی جسوره، هه‌رگز نه‌یمه
 ساخت نه‌زه‌له، كار قه‌یمه
 پیش له «كه‌یوومدرس»، تا نیسه هه‌ندن
 چهن قه‌رن، چهن نه‌یام، وه‌ی ته‌وره مه‌ندن
 دوو مه‌ل وه متقار، مه‌یه‌ن وه لاشه
 لاشه مات وه چه‌رخ، مه‌ویا چه‌واشه
 لاشه و هه‌ر دوو مه‌ل، هه‌ر سی چهنی هه‌م
 مه‌كیشان خورووش، سه‌دای زیل و به‌م
 وینه‌ی دوو‌پراجان، فسل نه‌ووه‌هار
 مه‌وانان غه‌زه‌ل، هه‌ر یه‌ك وه یه‌ك تار
 «میرزا» وه‌ی مه‌عنا، خاترم پشه
 نه‌و دوو مه‌ل كامه‌و، نه‌و لاشه چی‌شه؟

۱- سه‌بفوللای یه‌عقووبی، خه‌لكی دوو‌چای نه‌ل‌بارخانی كه شاعیریکی هاوچه‌رخی «میرزا نوحه‌ده‌دی» بووه، كاتتی ناوی شیعر و شاعیری «میرزا نوحه‌ده‌دی» ده‌یسی بو نیمتیجان كردنی نه‌و، نه‌م موعه‌ممایه‌ی بو ده‌ نیری و نه‌لی نه‌گه‌ر شاعیریکی زیره‌ك بی، سه‌ر له مه‌عنا و مه‌فه‌رومی ده‌رتیری.

وه لامي موعه مما له «میرزا نه حمه دی داواشی» بۆ
 «سیف الله یه عقووبی»

«سیف الله» فامت، «سیف الله» فامت
 «سیف الله» کهردم، ته حسین له فامت
 له شیرینی نوتق، شوخی کهلامت
 له گوفته ی مهربوت، عالی مهقامت
 واتی: «پام کهفتن، له سهحرای هاموون»
 «دیم لاشی کهفتن، له پرووی دهر دوون»
 غهواسان دهستور، حالی جه مزموون
 لاشی وه بیهرگ، بیه گوشت و بیه هوون
 نیخترای قه دیم، مهنده ی سأل و ما
 نه دهم، نه زوان نه سهرو نه پا
 دوو مهل وه منقار، جه لاش تایه نه
 نه چهرخن نه باز، نه ههم شایه نه
 ههر دوو وه منقار، مهنه ران وه لیش
 لاشه وه مهجبور، مه کهران وه کیش
 گا مه یو وه پهس، گا مه شو وه پیش
 وه لهفز کوردی، «بانگل» ماچون پیش

موعەمما لە «میرزا ئەحمەدی داواشی»
 بۆ «سیف‌الله یەعقوبی» الله یار خانی^(۱)

«سیف‌الله» خەوەر، «سیف‌الله» خەوەر
 مەسەلە ی جە تۆ، مەپرسوو خەوەر
 ئارۆ دیەنم، قەلاچە ی بێ دەر
 مو حکەمەن وەك سان، سەد سەکنەدەر
 پرووکەش پیروۆزە، دیوار لە تەلا
 چیۆی هەنی هەن، لەو دلێی قەلا
 عەترش وەسە عوود، بۆش چون عەبیرەن
 پەرورەدە ی چەشمە ی، سەراو شیرەن
 شیرش بەر مە یۆ، مەواچی ژارەن
 بەهار چون قیامت، نەبات شارەن
 ئەگەر حەکاکی، دانای عیلم و پاز
 ئەو قایی قەلا، پە ی کئی مەبۆ واز؟

۱- «میرزا ئەحمەدی داواشی»، سەرەپای ئەمە که جوابی موعەمماکی، «سەیفوللا یەعقوبی» ئەداتەو، خوێشی موعەمما یەکی بۆ ئەنووسێ که «سەیفوللا» لە دەرکی موعەمماکی عاجز دەبێ و ناتوانی پە ی بە مەعناکی پەری.

موعه مماله «میرزا ئەحمەدی داواشی» بۆ «سیفاله یعقوبی»

«سیفاله» دیمه «سیفاله» دیمه

عه جایی چتئ وه چاو خوهم دیمه

ساخت ئەزەلە، کار قەدیمه

شارەزای رەفتار هەر حەفت ئقلیمه

بەرندە چون تیخ، لە تیف تەر لە گۆل

عاشقان دارۆ هەزار چون بۆلبول

دوو قەد یەك قامەت دوو نەقش و یەك پەنگ

دوو تەن یەك شیوێ دوو قسە و یەك دەنگ

دوو سەر چوار ئەبروو دوو بینێ چوار چاو

دوو پاو چوار دەس دوو جەسم و یەك ناو

★ ★ ★

موعەممالە «میرزا ئەحمەدی داواشی»

مەزڵوومئ لە بەین، دوو زالم گیرە
 بئی چارە مەزڵووم، مات و زویرە
 زالمەن هەر دوو جە پیش و پەش
 وە تیغ فوولاد، مەکران قەش
 ئەو مەزڵووم لە زەرب، زالمەن ئاهئ
 مەکیشو، لە دل دوود سیاھئ
 هەتا بەر مەیو، ئاهش نە قەفس
 دەرلاد مەسووچئو، مەبۆ وە قەفس
 زالمەن هەر دوو، وە دەوان دەو
 دی^(۱) کوئا ئەکەن، لە عەزاب ئەو

موعه مما له «میرزا نه حمه دی داواشی»

هر وهختی مه یۆ، وه وهخت وایهش
 به چه بهر مه یۆ، جه به تن دایهش
 دایه جه و ده مدها، وه سهد کینه وه
 سهر به چهش مه نیۆ، وه پرووی سینه وه
 بی گیان و نه رواج، مه یۆ وه ناغاز
 به چهش مه بۆسۆ، وه چهن عیشوه و ناز
 بۆسهش بۆسه ی عیشق، عاشق مه بیژۆ
 جه بۆسانشان، ئاتهش مه خیزۆ

موعه مما له «میرزا نه حمه دی داواشی»

نه گهر عاقلی و عهقلت وه نامه
 نه و گوشته کامه؟ بۆستش له نامه؟

موعه مما له «میرزا نه حمه دی داواشی»

قه لآچه به دارۆ چوارپایه له خشت
 گا ها له له نگه رگا ها له جمشت

شوخی له و قه‌لا سه‌ر ماوه‌رو دهر
نه‌کا ته‌مه‌نای سارا و ده‌شت و دهر

موعه‌مما له «میرزا نه‌حمه‌دی داواشی»

میرزام سونه‌تی، میرزام سونه‌تی
ناپۆ دیم وه‌ چه‌م، نه‌جه‌و سونه‌تی
قادر مه‌نمانا، نه‌جه‌و نیعه‌تی
نه‌و سونه‌ت سازان، وه‌ ههر په‌حمه‌تی
نه‌ ها له زه‌مین، نه‌ له هه‌واوه
وه‌ ته‌نها پایه‌، مه‌شو وه‌ پاره
پۆژ تا ئیواره‌، ها له گه‌شت و گیل
کویره‌ وه‌ بێ چاو پینگه‌ ناکا ویل
وه‌ پا خه‌ریکه‌، وه‌ دس کار نه‌کا
مایه‌یش دهر تیژی و قه‌رزیش بار نه‌کا
دایم زوانی، بله‌ی تی وه‌ك مار
وه‌ك تووتی خوه‌ش نوتق، ههر ها له‌ گوفتار
سه‌رم سوپ ماگه‌، له‌ قسه‌ و باسی
كه‌س حالێ ناوی، له‌ درۆو پاسی
یه‌ گه‌شتی به‌سته‌س، وه‌ ته‌نیا سیم
ده‌می ته‌نگ تره‌، له‌ حه‌لقه‌ی میمن

جه لای دهندانش، نه شتر گول تره
لوقمه ی له لوقمه ی، و شتر زل تره

مه رگی «شاهین»^(۱)

«شاهین» شش دانگ، تیژ بال تون پره و
یه په ی چی وهی ته ور په شیوی نیمه شو
ماتی، مه لولی، دلگیری نیمه شو
دیاره ن دوور با، نه سیری نیمه شو
غریب غوریه ت، خه ریکی نیمه شو
وه حال مه رده ن، نزیکی نیمه شو
له خاو خه فته ت، خه یالی نیمه شو
بن حال وه هه رحال، مه نالی نیمه شو
نیش کزه ی جه رگ، یا زام باله ن
یا دهر دله ن، حالت به د حاله ن
دیاره «شاهین»، سه خت زگاره نی^(۲)
زه لیل زامه ت پوزگاره نی
نمه نده ن چیکه و چریکه ی جاران ت
هاژه و هو نه ی بال، سه ر دیاران ت

۱- له هم شیره جوانه دا شاعیر ناوی زوربه ی شوین و مه حاله کانی ولانه که مانی به شیوه ی زور جوان
هیناوه. وه کور: «پاوه»، «نه و سووده»، «بیستون»، «پروانسه ر»، «پاوه جانی» و...
۲- کز و که نه فت و دل به خه م.

تاقه‌ن تاقه‌تت، قه‌رارت نیه‌ن
 ته‌مه‌نای هه‌وای، شکار ت نیه‌ن
 دیاره‌ خسارو زارو زه‌بوونی
 زه‌لیل زامه‌ت چه‌رخ گه‌ردوونی
 ماتی، مه‌لولیت، مه‌ئیوس و کزیت
 خه‌ریک خجل، خه‌یلن عاجزیت
 نه‌ مه‌یل غه‌زا، نه‌ نه‌له‌های ناوی
 هه‌ر چه‌ن نه‌ده‌ن پیت ناخوه‌ی که‌واوی
 سه‌رت کز که‌رده‌ن له‌ بان له‌شت
 چمان له‌ خوه‌شی بریاگه‌ به‌شت
 یا نازیز مه‌رده‌ی وه‌ی ته‌ور دل‌ته‌نگی
 چه‌نی به‌خت ویت له‌ داواو جه‌نگی
 وه‌ مه‌اته‌مه‌وه‌ داوه‌ جووام
 وه‌ چه‌ جووای کوردی که‌وام
 وات: مه‌په‌رس په‌ری به‌دی حال من
 بدیه‌ وه‌ جه‌سته‌ی کو‌ی زوخال من
 «شاهین» بیم شمش دانگ شه‌یدای شکارگیر
 بن خه‌به‌ر له‌مه‌رگ، بن خوف له‌ ته‌قدیر
 چه‌رخ مه‌دام وه‌ چه‌رخ، ده‌ور مه‌دام له‌ ده‌ور
 تا په‌رم مه‌دا له‌ پرووی په‌ره‌ی هه‌ور
 وه‌ سه‌یر و سه‌فا، سه‌روور مه‌که‌ردم
 به‌ مه‌غرووری ویم غوروور مه‌که‌ردم
 چون میرشکاران، گوش به‌ر ئاواز بیم
 نیتتیزار ده‌نگ، «قوله‌نگ» و «قاز» بیم

گۆش مەدام وە دەنگ، «قوله‌نگ» و «قاز»ان
 «قاز»ان بەرازان، «قوله‌نگ» مەنوازان
 بێ دەنگ مەویەردم، لە تەفیلەشان^(۱)
 شکار مەکردم سەردەلیلەشان^(۲)
 «کەو» سەرکوان، کەواو مەکردم
 لەزەت لە کەواو سینەش مەوێردم
 گا سەید «تەیهوو»، گا شکار «پۆر»
 نەزانام فەلەک مەوزووم وە تۆر
 زمان مەکردم، عەزم گەرمەسێر
 سەردی ئیلاخان مەوێردم لە وێر
 «شواي» «کرن» بی، شەوگەي شکارم
 هیچ نەقسی نەدیم لە پۆزگارم
 شیوا بی شیرین، شیوەی تەرتیم
 نەوی لە دەوران دونیا پەقییم
 پۆ مەدام وە شەو، شەو وە دەم پۆو
 تا پوو ئاوەردم وە «دالەهۆ» وە
 کەیف ویم کول کرد وە «دالەهۆ» وە
 کەفتم وە خەیاڵ، گەشت «بەمۆ» وە
 چەندی لە «بەمۆ» مەنزل مەکردم
 وە مەیل خووم، سەیر و سەفای دل کردم
 ئاو کانی «کەل»، سەرتەک مەوێردم
 مەیدان خالی بی، نەبی هام فەردم

دیام وه «ده‌ریه‌ند»، مات و مه‌لولة
 بی نازو نازار چۆله «بی لولة»
 ماته‌م و ته‌م بی، نه‌و‌ئاوو خا‌که
 پروونا‌کیش نه‌وی، بی نه‌و پروونا‌که
 لوولام لوولم وه‌رد، بیم وه‌گه‌رده لوول
 لوول بالّم دا وه‌که‌ل «بالوول»
 نه‌مشۆ وه‌یاد، تا یوم‌المحشر
 نه‌و سه‌فای سه‌ردی ئاو کا‌نی «حه‌سه‌ر»
 وه «تیله‌کو» وه، ته‌یران مه‌که‌ردم
 له سه‌ر دیساران، سه‌یران مه‌که‌ردم
 دام له «ساراوه‌ن»، بزّان و نه‌زان
 تا شیم وه «کرن» کوّی «بله‌بزّان»
 وه‌ش وه‌نهم ویه‌رد، له‌و سای‌که‌مه‌ردا
 سه‌حه‌ر چه‌م مه‌دام، وه‌ده‌شت و ده‌ردا
 مه‌نشتن له سه‌ر، سه‌راو «پازان»
 پا‌زان مه‌که‌ردن، شای شیرین نازان
 من هم‌گو‌ش مه‌دام، وه‌و پا‌زو و نازه
 زام کو‌نه و نوّم، مه‌که‌ردن تازه
 ئاره‌زووی ته‌واف، «سولتان سا‌قم» بی
 چون تاق‌تاق‌که‌ره، هه‌ر تاق‌تاق‌م بی
 شیم وه‌ زیاره‌ت، سه‌ید پاک‌دین
 بو‌سه‌ دام قا‌په‌ین، وه‌ سدق و یه‌قین
 وه «په‌روینه» شیم، یاوام وه‌ مه‌قسوود
 دیام وه‌ شیوای، شیرین «نه‌وسوود»

سه راو «شمشی»، وهو سر به رزه دا
 قه لوزه مهوست، وه پروی نه رزه دا
 مه نزه ری زیبای، سر «حهوزه لاره»
 تماشاییه، سه باو نیواره
 نشین گای نشات به زم خانان بی
 جای بازی و ته ختی نه و جوانان بی
 «نهوسود» به هه شتهن، «قه لوزه» ده روزه
 به هه شت کای وه شهن، وه نه و نه نازه
 گوزه رگای ناهووی، غه زاله چه مهن
 ناهووی بی ناهو، چون «ناهو» که مهن
 چه مهن چنار، بسالابه رزانه
 چون نه رهن، ماوای شیرین ته رزانه
 وا چه مم تیژ بی، بی په روا له خوه
 وه عین ماوه ردن نیمه پو نه خته
 په پمه دام وه په پ، هور له هه واه
 هه وام که رد په ی، برج بوله ندی «شاه»
 شیم وه «زاوه لی»، وهو سر به رزه وه
 دیام وه «پاه» ی، خوه تهن ته رزه وه
 نیهن ناپه یدان، شار وه دلگیری
 مه خسوسه ن نه سیم، «هه ولی» و «بی میری»
 کاوه ن سه راوه ن، سه یرانه ده شتهن
 «هه ولی» «که وسه رهن»، «پاه» به هه شتهن
 جای عیلم و نه ده ب، دانش و دینه
 ماوای مه عبه دگای، سدق و یه قینه

مینگه و مه نزلگای، جای نازاراننه
 خه رمانگای خه رمان، گول عوزاراننه
 خاکش شورئه نگیز، نه دهب پهروهه
 جاگهی نوستادان، ساحیب هونهه
 نامی «مسته وفی»، «مه حمود» نامی
 با جاه و مقام، خاس تر له «جامی»
 «میرزا نه ولقادر»^(۱)، کان کوی که مال
 سینه خه زانه ی، دوپو دانه و لال
 سه وزه نه زرهه ی، کشت فامشان
 باقی یه تا پوی، مه حشر نامشان
 «مله برالووک»، وه «حه سار گاهه»
 مله وه مله، خاس دام وه پاوه
 له شون شکار، مه گیلیم چون شیر
 سه رشار ویه ردم، له سارای «شمشیر»
 بن خه م و خه یال، بن ترس و هه راس
 دام له «گریوه» بهر شیم له «سه ریاس»
 بال دام وه بهرزان، پرتاف دام وه تاف
 بهرتر مه نیشتم له سه ر قوله ی «قاف»
 تا شیم وه برجی، بهرزو دل نشین
 مه دیام خوه ره لالت، تا وه خوه رنشین
 نه وه پو نارام، نه شهو که رده خاو
 وه تاو سه ردم دا، له سافی «ساناو»

گاهن «بستون»، گاهن له «په‌راو»
 «نه‌شکفت» و «به‌لوچ»، ته‌ی که‌ردم وه تاو
 ماوه‌ردم وه عه‌ین وه دووربین چاو
 هاماری «بنی کش»، «قوله‌ی نه‌ماراو»
 شاخ «شاخ شکین»، یا هه‌لای «هه‌ژه‌ر»
 «خوپ‌لله» و «خوپ‌ین» تا باهووی «سه‌نگه‌ر»
 کوئل گهی «حاجی خان»، کهل «وه‌فره‌چال»
 ده‌روون وه ده‌روون، تا «ده‌روون جه‌مال»
 به‌رپه‌سی که‌ردم، مه‌حال وه مه‌حال
 چگه وه چیه، «چال‌او» و «گاچال»
 «جاوری»^(۱) ومله‌که‌ی، «مازه‌رد» و «گاسه‌ر»
 «قوله» و «قه‌لاگهی» پشت «پروانه‌ر»
 به‌رزی «هیله‌ور» «زینان» و «سنجه‌ر»
 «پاگه» و «که‌ماله» و بخومای «شه‌وه‌ر»^(۲)
 سه‌رشار مه‌که‌ردم، سه‌یرده‌شت و ده‌ر
 شکار مه‌که‌ردم، ئی‌وه‌ر وه نه‌و وه‌ر
 نه‌زانام مایه‌ی، نامورادی‌یه‌ن
 ناخرش شینه‌ن، هه‌ر چه شادی‌یه‌ن
 ده‌شت «پروانه‌ر»، مه‌زره‌عی کشت بی
 گوشه وه گوشه، چمان به‌هه‌شت بی
 ده‌شت «پروانه‌ر»، مه‌زره‌عی گول بی
 سه‌یرانش سه‌فای، زاخاو دل بی

۱- سه‌راویکه له نزیکه‌ی «پروانه‌ر».

۲- هه‌مویان ناوی کیون له نزیکه‌ی «پروانه‌ر».

چه چه شمه و سه راو چه کۆساری دیم
 چه شاخ شیرین، پرشکاری دیم
 شکار مه که رد، خاس تر له جاران
 تا رام کەفت، وه بان چیهی «چل یاران»^(۱)
 «کانی خهیران»^(۲) و ته په و دارای دیم
 گهلهی که موتهر، بی شوماری دیم
 نه زانام ناخر، ویم شکار مه بووم
 وه عه مهل ویم، گرفتار مه بووم
 بی وه مه سکه نم، نه و ته په و داره
 شکار مه که رد، سوح تا ئیواره
 هه ر پوژ چهن کۆتر، مالی ره نگاره نگ
 شکار مه که رد، وه چه نگال و چه نگ
 نه ره حم نه موولهت، نه ئینسافم بی
 هه ر ساتی سه د سه ر، له ته نافم بی
 هه ر پو وه قه هرئ، بالئی مه شه ند
 هه ر بالئی چهن سه ر، له ته ن مه که ند
 چه نی مه زلوومان، زالم بیم زالم
 زالم بیم زه وال شکست دا بالم
 بابو په ی وه له د، وه له د په ی بابو
 زایلهی شین بی، هه ی پو پوله پو
 پاره په یوه سته، گشت پاره که رد
 هه ر یه ک وه نه وعی، بی چاره که رد

یهك تووله كوړی، تازه په سیده
 نوڅت و شیرین، دونیا نه دیده
 لیکه و لئ که فنگ، نه وه ل جوان بی
 شهور شوق له سهر نه حوال نه زان بی
 داخ که موو تر، په نگای په نگش بی
 نه زانام چهنیم، مهیل جه نگش بی
 نه زانام ماما، مهیل وه دره ختم
 فه لك نه رد سهر، شانا وه به ختم
 مات بیم و مه بهوت، بهو جوانه وه
 چنگ مدام وه گوشت، بی سوخانه وه
 دارای جه مالی، خسودا داده بی
 موخ نه پرشته و ساف و ساده بی
 نامش «جه سن موحه مده دی»^(۱) بی
 نه زانم چهنیم مه یلش به دی بی
 دیم دوودی له دهم، دوولولش خیزا
 تا خیزا ناگر، وه گیانم ریزا
 دیم نه ما قودره ت، بالم له هیزا
 وه بی هیز که فتم، دونیام لئ بیزا
 تهم غم پو شا بسینایی عه نیم
 لیل بوو دایه ره ی دوور بین زه نیم
 شکست دا وه بهخت فه پرو ثیق بالم
 تا مه حشر بهی بهخت سیام نه نالم

نهوئل خوه شېبهختو ئاخړ به دبخت بيم
 شکسته بال و وه زامهت سهخت بيم
 له نهوئل بهرز بې ئيقبال و فېرم
 نه زانام ئاخړ عاقبيت شه ږم
 نه لېت هر فخری يه ځه فقری دارو
 له هر فقری سه، نه گېت مه وارو
 غوروري مهستی پهستی په دارو
 ئاخړ هر ههستی نيستی په دارو
 گهردهن فېرازی سه رکزی دارو
 گهمه و پي که نين عاجزی دارو
 وه ناحق نه گهر بالی بشکيني
 وه بال شکياگی بالت نه ويني
 هر بېچاره په بدهی دېره
 بېچاره نه ویت لهو بېچاره تر
 هر کهس وه ناحق بکېت بېچاره
 بېچاره! تو ویت مې بېچاره
 «نه حمده» ئی دنيا پهستی و فېرازه
 دهرگای نیک و بهد بو گشت کهس وازه
 «نه حمده» دی به سه ئی دېنگو باسه
 بهدی بدعته هر خاسی خاسه

عمر زان من بالا نمان من
 مبین چو جان زلفه سده در من
 کویچه جنگیو جنگیو
 هم تر و جنگیو جنگیو
 خال جنگیو جنگیو
 دل جنگیو جنگیو
 زلفه جنگیو جنگیو
 بو میریو جنگیو
 مانه جنگیو جنگیو
 شکو جنگیو جنگیو
 نین سون خالیو
 ندینا کیو ندینا کیو
 قد شها کیو قد شها کیو
 شین سوو شین سوو
 غنبد سوو غنبد سوو
 ن باز سوو ن باز سوو
 تر لا ن لهر لهر
 طوس تر حی و طوس تر حی و
 ن تر انداز سوو ن تر انداز سوو
 ناز ناز سوو ناز ناز سوو
 و خور ناز سوو و خور ناز سوو
 سینه تر منده پ سینه تر منده پ
 جسم دره و جه جنگیو جنگیو

وێنەی «میرزا ئەحمەدی داواشی»

جهنگ نامه‌ی «هه‌لآله زهرد»^(۱)

خه‌باتی گه‌لی کورد به سه‌رکه‌ردایه‌تی «سه‌ردار په‌شیدی ئه‌رده‌لان» دژ به
حکومه‌تی «په‌زاخان» له‌شاخه‌به‌رزه‌کانی «شاهۆ»ی «کوردوستان».
«میرزا ئه‌حمه‌دی داواشی» ئه‌م جهنگ نامه‌میژوو به له‌کاتیکدا که‌خوی
وباوکی له‌خه‌بات گیرانی هیزی سه‌ردار په‌شید بوون به‌شیوه‌ی هۆنراوه
ده‌ره‌یناوه که‌پیشکه‌شی ده‌که‌ین به‌رییوارانی ئه‌وین دارو به‌غیره‌تی
ریی نازادی گه‌ل ونیشتمان.

۱- کۆییکه له‌شاهۆ له‌نزیکی لادیی «پالنگان» سه‌ر به‌شاری کامیاران.

ئیبتدا به نام، بینای بی نه زیر
 که ریم کارسان، هم عوز په زیر
 له دواي «که ریم خان» ده وران «قاجار»
 «ناغه موحه محمد خان»، که ردش به رگوزار
 تا نه و وهخت ده وران، شاهي قه جهر بی
 هه پ روژی ته هات، له و پوژ به ته ر بی
 نه پوژ وینه ی پوژ، نه شه و هك شه و بی
 مه رد له خه یال، خوه راک و خه و بی
 شه مه یه له شه رح شه و روژ گاره
 عه رز نه که م نه رچی، که می دشواره
 «موحه محمد» دیده ن «مووسا» شه نیده ن
 شه نیده ن که ی بوهد مانه ند دیده ن
 من وه دیده ی ویم، هه رچیوم دیده ن
 عه رز نه که م نه له، مه رد شه نیده ن
 من وه عومر ویم، یاران گیانی
 چه ن جار دینه م، ده وره ی گران ی
 نه وه لیش هه زار، سئ سه دو سی و چنوار
 قاتی قووت بی، چه نی مال مار
 سونه ن^(۱) وه تاریخ، ده و دو سال بیم
 مه شغوول ته حسیل، که سب که مال بیم
 نرخی پاره ی نه و، وه ختم له بیره
 گه ندو شان مه دا، یه ک من یه ک لیره

مه‌ردم مه‌وه‌ردن، چون وه‌حشی عه‌له‌ف
 پای عیلاج نه‌وی، وه‌سوود و سه‌له‌ف
 پده‌ر لوقمه‌ی نان، له‌ده‌ست خه‌له‌ف
 مه‌سه‌ند و مه‌شیان، هه‌ردوو وه‌ته‌له‌ف
 گه‌ندم بی وه‌سیر، نان بی وه‌مسقال
 خورماشان مه‌دا، سه‌روه سه‌روه گال
 پایه‌ی زنده‌گی، «ئیران» خه‌له‌ل بی
 جه‌نگ داوای دین، بین‌الملل بی
 نه‌و وه‌خته سولتان، «ئیران» «قه‌جه‌ر» بی
 «ئیران» چون که‌شتی، ده‌ریای خه‌ته‌ر بی
 زه‌رب سکه‌ی زه‌ر «نه‌حمده» شای قاجار
 چه‌ندان بی نه‌وی، په‌واج بازار
 حوکم‌ش هه‌کایه‌ت رۆزگار نه‌وی
 پایه‌ی ته‌خت نه‌و پایه‌دار نه‌وی
 سه‌راسه‌ر ک‌شوه‌ر، له‌ته‌لاتوم بی
 شادیش چون خوه‌رشید، له‌زولمات گوم بی
 له‌بیشه‌ی «ئیران»، به‌ر ئاما شیر
 چ شیر، شیر، دانا دلیری
 شیر و دلیریش، شیاو عه‌یان بی
 سه‌رباز بی و ساحیب، ته‌خت که‌یان بی
 وه‌کوومه‌ک ئینگلیس، مادی و مه‌عه‌نه‌وی
 جاگیر بی له‌ته‌خت، په‌زای په‌هله‌وی
 هه‌تا بی به‌شا، نه‌وه‌ل ته‌دبیر که‌رد
 له‌«ئیران» نه‌علان، سه‌رباز ب‌گیر که‌رد

نه زم نزام دا، چون باش دلیران
 کو تا که رد ئاشووب، نه شرار له «ئیران»
 به وینه ی شاهان، نادره ی نامی
 ته شکیل دا وه سان، سپای نزامی
 قه ساس قاتل، خوون نه شرار ریز
 نه وه ل ئارامش، به خشا وه «ته بریز»
 «سه قز» و «سابلاغ»، «سهرده شت» و «پشت دره»
 «بانه» و «میریوان»، که رد وه به ک له شکه ر
 «خه مسه» و «میهره بان»، «زه نجان» و «که پرووس»
 نه مین که رد شمال، «ئیران» تا وه «پرووس»
 تاج شاهی شاد، نه نیابی له قه رق
 تا سه قامش دا، وه مه نته قه ی شه رق
 جه و دوما حه مله، وه «لوپستان» به رد
 «شیخه» و «مردان» و «شیخ غه زه لش» که رد
 له «خوپه م ئاباد»، تا ئیل «که له وپ»
 ته ئمین گسیانی دا، وه «له ک» و «لوپ»
 سان سه رداران، به کسه ر وست له ده نگ
 گهرتش «سنبابی» و «که لوپ» وه بئ جه نگ
 جه و دوما «گوران»، چه نی «قه لخانی»
 مو تیغ که رد به کسه ر، وه میهره بانی
 «میرکی» و «قوبادی» و «باوه جانی» و «جاف»
 تا نه گرد نه که رد، شمشیر نه غه لاف
 «جوانرو» و «پاوه»، «لهوون» سه ر ته و او
 «هه ورامان» ته خت، «دزلی» تا «په زاو»

فه پ نارامش، به خشا وه ولات

هه ره له خوه رنشین، تاوه خوه ره ولات

فه رمان دا نه میر، غه رب غه زوب خو

ده عوای سه ختی هه پ راجه نه وه تو

«سه رداره په شید»، عالی میقداره نه

ساحیب سپا و سان، تیپ و سواره نه

نه واهی نه لبه ت، باقی نه کرا ده نه

تا نارو وهی ته ور، ماده نه زاده نه

بهی ته ووره سه ردار له رۆزگاری

نه ویه نه ده وری، هیچ شه رباری

به په سم سه ردار، به شکوه شاه نه

مه نزو ورش وه ته خت تاج و کولاه نه

داوخواز داوه نه وه عه زم جه زمی

مهاه نه به په مز، په مووز په زمی

سه ردار سه رجه د، کورده واری نه

له ناو سه رداران، چون مانگ دیاری نه

نه جه مع شیران، «نیران» نهو به ورنه

«که یخه سه ره» شه وکته «توه مه نه» ته ورنه

عه زیم وشه نه نه، پوتبهش عالی نه

نه سل نه تیجه ی، نه سل والی نه

سه ردار نه ره شه د، بوله ند ئیقباله نه

والی «کورده سان»، هه زده مه حاله نه

ده مهاش له نه وچ، برج ناهیده نه

له «نیران» هه ره نهو «سه ردار په شیده نه»

نەدارووم بىجوز، تۆۋەن كەس ئومىد
 حازر بۆپەى جەنگ، «سەردارە پەشىد»
 «ئەحمەد ئاغە» جا، سىنە كەرد سىپەر
 كەفت ۋە تەداروك، كارسازى لەشكەر
 دەستە، گروۋھان، گوردان، چەنى ھەنگ
 سى تىپ، يەك لەشكەر، تەشكىل دا پەى جەنگ
 تەقسىم كەرد سەرياز، چون ۋەرق ۋە كوۋپ
 گورھان و گوردان، ھەنگ و تىپ و توۋپ
 بال بەيداخان، ھەرىكە ۋە يەك پەنگ
 رازنا بە پەمز، نەخشەى پۇژ جەنگ
 توپ و توپخانە، موھىمات ھەرجى
 يەك مەنزىلى شار، چى ۋە «دايچى»
 فەكرش كەردەۋە، لە پروى فەراسەت
 بەرپاش كەرد خەرگاي، خەيمەى سياست
 نامەيە نوويە، ۋە ئەمىر مەخسوس^(۱)
 نامى دلاۋەر، شەرت و شوون درووس
 نىيەن لە «ئىران» كەسى ۋە زاىەر
 ھەرتۆنى لايەق، رئىس العشاير
 نىل ەمەلە، «كەلھوپ» ۋە جارى
 ساۋەر چەنى وىت، ھەزار سۋارى
 پەزمى سۋاران، داۋ دىدەى «كەلھوپ»
 ھەلەى ەمەلە بەر، قال ھوۋرە چەر

زوود باوہر ثوردوو، تہر لیت حالی یہن

عہزم نارہ زؤم، پہزم والی یہن

داش وہ قاسدی، دہنندہ ی تیژپا

شہبگرد و تون پہو لہ نسل «کہرگا»

ہہر وہ شہو نامہش، سپہرد وہ تہمیر

تہمیر تہحریرش، وانا وہ تہحریر

فرمان داگال دہن، سہحر لہ «کہلہور»

«ہہ یوان» و «گیلان»، تا وہ «گواور»

نیل و قہبایل، عہمہ لہ یہ کسہر

قہبیلہ ی «ہووکل»، مہحسوب وہ نہوکر

باوہران تہدای، فہرزم وہ فہرجام

سہحر بہر لہ خوہر، حازر بان جہ لام

وہ زریہ^(۱) وہ کوول، تہمیر کریاہ

موور زوور وہ بان، شانش نریاہ

ہہرکس فہرمانم، ناوہرو وہ جا

پوچش مہسانوم، بی پہزای خسودا

وہ تہمیر تہمیر، لہ کسل بہ یاندا

قال کہفت وہ «قہیتول»، «خاوو شیاندا»

غولغولہ ی غہوغای، «کہلہور» جو شیا

وہ سوار سہحرای، «گیلان» پو شیا

شو پہسواران بہتہ ی زہر لہ دووش

شہیدای شوور شہر، شال ترمہ پووش

زَلّے زایہ لے، قَاووقوایقو

شاخہی شہخمل رخت، نیشٹ لہ «نمواکو»

بریق باق بہرق، دہوانچہ و تہنگ

زہوق زہرق و بہرق، بریقی فشہنگ

شہوق تہرک و قوول ساچاخ سہرزین

چون لالہی بہہار، چین لہ دہور چین

شہنہ و شپہی ٹہسپ، تہقی نال و میخ

زَالّے زَالّہدار، ماہوردش لہ بیخ

سینہ بہند سیم، لہ جام سہرزہر

زیرہی وزہنگی^(۱)، گہردوون مہکرد کہر

سوچ زوود ٹہمیر، بیڈار بی لہ خاو

لہ قاب بہرناوہرد، دوورین کرد وہ چاو

دیادیش ٹوردوو، تیپ تیپ و فہوج فہوج

سہحرا وینہی بہحر، جہیحوون ہا لہ مہوج

خوہ شحال بی ٹہمیر، ٹوردووش دی وہ چہم

دہماغش و بہرد، لہ چہرخ حہفتم

فہرماش «یاساول»، گورز نوقرہ لہ کف

سامان دہر بہ سان، سہواران سہف سہف

ہومای سہعادت، بہیداخان زہر

سایش وبت لہ ٹہوج، بال مہشہند پہی شہر

ترنگہ ترنگ دہول، شادی و بہشارت

دہلالّت مہکرد، ٹوردوو بہ غارت

۱- تہلقہ یہ ٹاسنی کہ سوار پی لہ نیوی دادہنی و تہرواتہ سہر ٹہسپ.

چون «نه‌میر نه‌عزهم»، سه‌ر ئیڵ «که‌له‌ور»

فرمان زین نه‌سپ، داش وه میر ئاخوڤ^(۱)

میر ئاخوڤ ئاوهره‌د، یاو ئاهوووار

موکه‌مه‌ل وه زین، تاقمه‌ی ته‌لاکار

پای چه‌پ قه‌راردا، له‌ حه‌لقه‌ی رکاب

نیشت له‌ خوان زین، چون نه‌فراسیاب

بنه‌ و ئابداریش، نه‌وه‌ل بارکه‌ردن

یا «عه‌لی» کی‌شان، نام حق به‌ردن

جومجومه‌ جومیا، نه‌میر راهی بی

تا نزیك وه تسیپ، سپای شاهی بی

سپه‌دار غه‌رب، جه‌ ئامای نه‌میر

خوه‌شحال بی ده‌رلاد، دانای بی‌نه‌زیر

نه‌مر که‌رد کیاست، وه‌ قه‌در حالش

مووزیک و سپا، وه ئیستقبالش

وه سه‌لام سه‌ف، نزام سه‌ریاز

وه سه‌ووت سه‌ووت، سه‌روود ئیه‌زاز

وه سه‌د ئیحترام، نه‌کرام نامی

داخل بی به‌سان، سپای نزامی

به‌ریا بی خه‌رگای، خه‌یمه‌ی خسووسی

مه‌نمانا جه‌وده‌م، شه‌ر وه‌ عه‌رووسی

نه‌میر چی سه‌جوده‌، وه‌ سپا بود به‌رد

سپه‌ه‌بود نه‌حسن، ئافه‌رینش که‌رد

وات: وه ئیـحترام، ئه میر عالی

جـادار داوود، هـام په زم والی

هه کاریت که ردهن، جاف «جوانپرو»

ته ئمین دهر پیشان، موتیع بان وه تو

عەرز که ردش ئه میر، له رووی په ویه ی پاس

یه کسه موتیعن، جومله عام و خاس

چون چەندی جە ی وه، سه داره ئه کهره

دلدار په زمی، عالی موختره

چه نی چەند نه فەر، عوقه لای عاقل

ته شریفش ئاوه رد، وه بهنده مه نزل

هه ر پۆ به شکار، ته شریف مه وه ردش

به عدهن به یانات، دهر د دل که ردش

وات: «جه عفر سولتان»، مه عرووف نامی

سان شهست ساله ی، تهخت ئه ورامی

نه تیجه ی «بیژهن»، جو یای شکاره

جه نه سل «به ههمن»، «نه سفندیاره»

خوسه ن «وه کیل» له پرووی حه قیقه ت

بایومن و نگین، پوتبه و ته ریفه ت

نژاد ئه ولاد، شاه «شاوه» کون

ستون سه یوان، جاف «جوانپرو»

ته ره قول ته قرار په ی مه ردان راسته ن

من شان به راسی، به لات کیاسته ن

دهست به رد که لامت، وه زه رووره وه

به ر ئاوه رد و دیم، ها وه مووره وه

بو‌سام و نه‌و وه‌خت، که‌ردم تما‌شاش
 دیام به‌مه‌زمون، موهر و مه‌حاشاش
 نووساین نه‌میر، وه‌خاتر جه‌می
 جان‌شین جای، «نه‌میر نه‌عه‌زمی»
 نه‌وه‌ل وه‌قورئان، قه‌سه‌مان وه‌رده‌ن
 دوهم وه‌حاجه‌ت تو‌مان ناوه‌رده‌ن
 باهم بو‌جه‌به‌ی، سو‌لخ تفاقمان
 با موته‌فیک بو‌ئیتفاقمان
 وه‌بی په‌زای تو‌ئاب مه‌واحی
 نه‌وه‌ریم تا تو، نه‌بۆت سه‌لاحی
 تویج ته‌ئمین بده‌ر، وه‌«سه‌ردار نه‌که‌رم»
 خاترم وه‌مۆر، قورئان بکه‌ر جه‌م
 وه‌س‌دق پاستی، قه‌سه‌م یاد که‌ردم
 مۆر قه‌و‌ل وه‌پای، قورئان سه‌په‌ردم
 هه‌ر تا که‌زنده‌ی، ده‌ور جه‌هانم
 هام قه‌و‌ل قورئان، «جه‌عه‌فر سو‌لتانم»
 تا خا‌ک نه‌لحه‌د، نه‌کات زه‌لیم
 هم په‌ئی و هام‌پای، گیان «وه‌کیلیم»
 به‌په‌سم ئیل و نه‌قرار مه‌ردی
 تا مه‌رده‌ن، نه‌بو پره‌و به‌رگه‌ردی
 په‌ری سه‌رداران، قه‌سه‌م یاد که‌ردم
 وه‌نه‌کرام «سه‌ردار، نه‌که‌رم»^(۱) شاد که‌ردم

سه‌رگه‌رمه‌ن به‌کسه‌ر، وه‌ قورئان من
 جه‌معن حازرن، وه‌ فه‌رمان من
 فه‌قه‌ت، سه‌په‌ه‌بود، وه‌ قه‌در ویشان
 قه‌وڵ شه‌رافه‌ت، بدا وه‌ پیشان
 مه‌رقووم که‌ر په‌قه‌م، وه‌ «جه‌عفه‌ر سولتان»
 تا بو وه‌ ته‌ئمین، ته‌مام «ئه‌ورامان»
 ئه‌مر که‌رد «ئه‌میر»، ئاوه‌ردن ده‌بیر
 ده‌بیر به‌ی مه‌زموون، نامه‌ش که‌رد تحریر
 نویسا «سولتان»، دونیادیده‌ی ده‌ور
 دونیا تسا وه‌ سه‌ر، نه‌مه‌بو وه‌ی ته‌ور
 سولتانی چون تو، پرپسام و سه‌وڵه‌ت
 حه‌یف نه‌ بو خائین، ئه‌ر بو به‌ ده‌وڵه‌ت
 ساحیب سلسله‌ی، سان ئه‌ورامیت
 حه‌قیقه‌ت لایه‌ق، قائم مه‌قامیت
 دارای نه‌بیران، بیست و چواری
 قابل هه‌ر به‌ک، وه‌ به‌ک سه‌رداری
 له‌ ده‌وائه‌رات، «ئیران» ئه‌فه‌ر بسان
 هه‌ر بیست و چواریان، مه‌واجب‌خوهر بان
 هه‌ر که‌س هه‌ر کارێ، تا حال که‌رده بو
 چه‌پاوو غاره‌ت، هه‌ر که‌س به‌رده بو
 سارق و قاتل، جه‌رده و قاچاخچی
 خائن به‌ ده‌وڵه‌ت، ملله‌ت بی هه‌رچی
 ئه‌ختاره‌ن به‌ عام، عمووم هه‌ر به‌ تو
 ئیل و عه‌شایه‌ر، جاف «جوانه‌رو»

هه‌ر که‌سی دۆژمن، «سه‌ردار ره‌شید» بۆ
 وه‌ قه‌ید قورئان، عه‌فوش ئومید بۆ
 ته‌نزیم نامه، که‌ردش وه‌ خسووس
 پارا و سپۆرد، وه‌ «ئه‌میر مه‌خسووس»
 وات: تو ویت هه‌ر ته‌ور، سه‌لاح مه‌زانی
 بنووسه‌ لی‌شان، وه‌ می‌هه‌ره‌بانی
 به‌رحه‌سب فه‌رمان، ئه‌میر له‌شکه‌ر
 مه‌رقووم که‌رد په‌قه‌م، قه‌له‌م وه‌ جه‌وه‌ر
 نامه‌ی خسووسی، خاس وه‌ خاتره‌ جه‌م
 نووساش وه‌ ئه‌لقاب، وه‌ «سه‌ردار ئه‌که‌ره‌م»
 ئه‌ر قه‌وڵ ئه‌قرار، مه‌ردیت له‌ ویره‌ن
 شێرانه‌وار وه‌خت، واده‌ی نه‌چیره‌ن
 ئامان سه‌د ئامان، ده‌خیل سه‌د ده‌خیل
 مدارات نه‌بۆ تا وه‌ لای «وه‌کیل»
 بواچه «ئه‌میر»، ئۆردو و ئاوه‌رده‌ن
 چوار بلووک له‌ خاک، «پروانه‌ر» که‌رده‌ن
 ئه‌یسته‌ بزانه‌ن، وه‌ یه‌قه‌ینه‌وه
 نامه‌م کیاسته‌ن، وه‌ ته‌ئمینه‌وه
 به‌زات بی‌چوون، زه‌والش نه‌ین
 خسۆرد و خه‌یال و به‌تالش نه‌ین
 وه‌ سه‌یف دووسه‌ر، بو‌رنده‌ی ئه‌میر^(۱)
 قاتل موقاتل، قه‌لای خه‌یه‌رگیر

به‌په‌سم رسووم، ئیل و عه‌شایه‌ر
 یه‌ك پرو یه‌ك په‌نگیم، باتن و زایه‌ر
 نه‌زه‌ر و نه‌مر «نه‌میر» بی‌مه‌قسوود
 چه‌نی هه‌م هه‌ر دوو بچن وه «نه‌وسوود»
 ته‌ئمین نامه‌ی «نه‌میر» به «سولتان»
 بده‌ن بوانو، په‌ری «نه‌ورامان»
 یه‌ن وه زوانی، به «سولتان» و اچوون
 وه‌تیشه‌ریشه‌ی، پای ویش نه‌پاچوون
 موّره‌ ئاوه‌رده‌ن، وه ئیقبال ویش
 نه‌بو وه باعیس، سه‌رو مال ویش
 حوکم حکوومه‌ت، هه‌ر ساله‌ نه‌ین
 یه‌کسار حیل و هه‌واله‌ نه‌ین
 به‌شه‌رت شه‌ره‌ف، وژدان و وجود
 پوشتنه‌ن ئاهر، سووزان وه بی‌دوود
 سه‌لاح هه‌ر ئیده‌ن، ئیتاعه‌ی «نه‌میر»
 باوه‌ران وه جا، بی‌نقس و ته‌فسیر
 جاف «جوانرو» و «نه‌ورامان» ته‌مام
 حازر بان په‌ی جه‌نگ، باقی وه‌سه‌لام
 ته‌ئمین توّپ دام قه‌ید قانونی
 به‌لاک به‌ست و که‌رد، موهر نه‌فسوونی
 داش وه چا‌پاری، جه‌لد سه‌ره‌نه‌فراز
 زوه‌ک زی‌ره‌ک، زه‌نگه‌نی زوان باز
 راهی بی چون به‌رق، برووسکه‌ی به‌هار
 ی‌اونا نامه‌ی، نه‌میر به «سه‌ردار»

مواتاله عهش کهرد، سه رانسه ر وانا
 مهفاد مه زموون، مه تلەبش زانا
 فه رما ئاوه ردن ئه سپش، وه ته عجیل
 سهوار بی «مهردار»، شی وه لای «وه کیل»
 نه قل حه کایهت، جهنگ والی کهرد
 وه ئه مر «ئه میر»، «وه کیل» حالی کهرد
 عومدهی مه تلەبش، زانا وه به قین
 فه رمان دا فه وری، ئه سپش کهردن زین
 ئه سپش ئاوه ردن، وه به سه راقه وه
 سهوار بین و شین وه تفافه وه
 دوو عالی میقدار، ساحیب قه در و شان
 ته شریف وه حوزوور، «سولتان» به ردشان
 «سولتان» وه ئیسلّاح، وه ش ئامایش کهرد
 به قه در قودرهت، به زیرایش کهرد
 فه وری به مه جلیس، چایی ئاوه ردن
 به کئی دوو چایی، ته ناول کهردن
 نامهش به رئاوه رد، «وه کیل» وه ئیکرام
 ته قدیم کهرد به «سان»، به سه د ئیحترام
 «سولتان» جه «وه کیل»، نامهش ستانا
 مه لاحزهش کهرد، سه رانسه ر وانا
 فه رمان دا و فه رما، وینهی زال سام
 واتش: فه رزه ندان، حازر بان جه لام
 ئهو وه خت ستارهش، سه عد ئه کبه ر بی
 فه رزه ندان له ده ور، ئهو جه ماوه ر بی

سپورد به موشی ده‌بیر دانش
 ته‌ئمین نامه‌ی، سه‌ه‌بود وانش
 وات: به‌فرزه‌ندان، به‌كه به‌كه له لاتان
 حالی بی مه‌زمون، چیشنه سه‌لاتان
 عه‌رز که‌رده‌ن به‌کسه‌ر، سه‌رمان له‌ریتنه
 سه‌لآو په‌زاو و مه‌یل، به‌په‌ئی ویتنه
 به‌كه به‌كه وه‌فرمان، نه‌و په‌فعت پایه
 به‌خاک پای سان، که‌فتن چون سایه
 شه‌و ئاما وه‌سه‌ر، چراغ په‌وشنه‌ن بی
 مه‌جلیس گشت وه‌گشت گول و گولشه‌ن بی
 به‌شه‌وق به‌رقی و توپی و گه‌ردسوز
 تاریکی شه‌و که‌رد، پۆشن‌تر له‌پووز
 فه‌رما تا‌ئه‌سباب بازی ئاوه‌ردن
 هه‌ر به‌كه به‌نه‌وعی، بازی مه‌که‌ردن
 نه‌و شه‌و تا به‌پۆ بازی که‌ردشان
 نه‌لبه‌ت به‌عزی باخت، به‌عزی به‌ردشان
 سه‌حه‌ر سه‌رکیشا، پرووی شوعله‌ی ئافتاو
 مه‌واتی ئاهر، به‌ر ئاما له‌ئاو
 قه‌یژه‌ی سه‌ماور، چون قاز^(۱) له‌وه‌ر کاو
 خان و خه‌وانیش، بیدار که‌رد له‌خاو
 «میرزا عه‌نایه‌ت»، موشی «سولتان» بی
 دانا و دانش‌وهر، شیرین به‌یان بسی

۱- باندیه‌که‌ په‌ش به‌نه‌نازه‌ی کوترئی که‌ له‌کیووکه‌مه‌ر هیلا نه‌ ده‌کا هۆنه‌رده‌نگی سه‌ماوه‌ری تشبیه‌کردوه
 به‌ده‌نگی «قاز».

نه مر کەرد «سولتان»، «خواهی نه خواهی»
 چه نی سهردازان، مه یۆ بۆ راهی
 هه ی کەردن وه نه سب، سه مه ن و کە بوود
 به رشین وینه ی بهرق لامع^(۱) له «نه وسوود»
 ته ی کەردن راگه ی، مه رام و مه قسوود
 تا یاوان وه شار، قه لای «جوان پروود»
 نه و شه و تا سفید، سو بچ ناشکار بی
 هه ر باس باز، یۆز و شکار بی
 ئیستخاب کەردن، «ئاغه عه نایه ت»
 مودریک دانای، غهیره نه هایه ت
 سه حه ر له دوا ی سه رف، سو بخانه و چایی
 با سه ردار نه کهره م، کەردشان رای ی
 مونشی «سولتان» و «ئاغه عه نایه ت»
 سه رداره «نه کهره م»، کهره م بی غایه ت
 سوار بین هه ر سێ، خاس وه خاتر جه م
 سه رگهره م سو حبه ت، با «سه ردار نه کهره م»
 وه باس ئاوه ردن، سیا تا سفید
 تا یاوان هه ر سێ، وه قه لعه ی «شه ش بید»
 سه ردار ته له ب کەرد، نام ئاوه رانش
 جه نگی و دل ئاوه ر، براده رانش
 به شه وق شادی، نیشتن له پرووی شه ور
 شوخی مه کەردن، هه ر یه ک وه یه ک ته ور

هۆره و گۆرانی و شانامه خوانی
به‌گ و به‌گ‌زاده و خان و خه‌وانی
تا شه‌فه‌ق له شه‌و سیوا بی ساف بی
هر به‌حس جهنگ و مه‌ردی و مه‌ساف بی
سه‌حه‌ر خوه‌ر کیشا، گۆشه‌ی جه‌لایی
پۆشا ده‌ر و ده‌شت، دیبای ته‌لایی
«عه‌لی به‌گ» سه‌ردار، زه‌پین سوار بی
تاك و ته‌ل‌وژن، له تیپ دیار بی
نوتاق نا‌تق، دانای دیوان دو‌ر
شایسته‌ی مه‌جلیس، نه‌میر که‌له‌و‌ر
ده‌ستو‌ر دا «سه‌ردار نه‌که‌رم» به عنوان
وات: بشۆ چه‌نی، نماینده‌ی سان
نه‌ل‌به‌ت به ته‌دبیر، نه‌ره‌ستوی عاقل
«ئاغه عه‌نایه‌ت»، فه‌میده‌ی فازل
نه‌ل‌به‌ته وه شه‌ور، «ئاغه عه‌نایه‌ت»
بکه‌ران هه‌ر دوو نه‌مرش په‌عبایه‌ت
با «نه‌میر مه‌خووس» سالار سه‌روه‌ر
بچن وه خه‌رگای، نه‌میر له‌شکه‌ر
بواچان «سه‌ردار»، «وه کی‌ل» چه‌نی سان
ناماده‌ی نه‌مرن، به دیده و به گیان
نماینده‌ی «سان»، «وه کی‌ل» و «سه‌ردار»
به مه‌یل و مه‌رام، هه‌ر سی بین سوار

هه‌ی که‌ردن وه نه‌سپ، کیشاشان قه‌مچی

غورووب وه هه‌ر حال، شین وه «دایچی»^(۱)

دین خه‌یمه و خه‌رگای، نه‌میر «که‌له‌وپ»

زاهر بی لی‌شان، مه‌دره‌وشا چون دو‌پ

په‌هنما ده‌رلاد^(۲) پانمایی که‌رد

هه‌ر سئ به‌خه‌رگای، نه‌میر پایسی که‌رد

نه‌میر دین هه‌ر سئ، سلا‌مش که‌ردن

په‌سم نی‌حترام، وه جا ئاو‌ه‌ردن

نه‌میر خوه‌ش نامه‌د، به‌دل خواه‌یش که‌رد

خه‌یره‌مه‌قدم وات، قه‌دردان‌یش که‌رد

پاس نی‌حترام و جه‌پووی هو‌شیاری

«عه‌لی‌به‌گ» که‌ردش، سپاس‌گوزاری

سفره‌شان چنی سه‌رف شام که‌ردن

له‌دوای شام چایی، ئاو‌ه‌ردن وه‌ردن

نه‌میر نه‌مرش که‌رد، پیش خزمه‌ت وه تاو

ئاوه‌رد په‌ریشان، سئ ده‌س په‌خت‌خاو

سه‌حر بی‌دار بین، سو‌بخانه وه‌ردن

مه‌تله‌ب به‌سه‌ر پای، پاسی ئاو‌ه‌ردن

سه‌ر نیل که‌له‌وپ، نه‌که‌ردش ته‌قسیر

هه‌ر سئ چنی ویش، به‌رد وه لای «نه‌میر»

«نه‌میر» خوه‌ش حال بی، په‌زیرایی که‌رد

له‌«نه‌میر مه‌خسوس»، عوزر خوایی که‌رد

۱- لادی‌که‌له‌پنج کیلومتری خو‌رنیشی «کرماشان».

۲- گورج - لازا - زوو.

مه حز مه سه له حهت، نه میر له شکه ر
 نه مر کرد تاورد، خه لهعت یه ک نه وکه ر
 پیش خزمهت خه لهعت، خلس کردش حازر
 هه ر سئ خه لهعت کرد، به دیبای فاخر
 «نه میر» وا به تاس، ته زویر بازی کرد
 هه ر یه کئ وه یه ک، نه جوا پازی کرد
 به مه یل مه رام، نه میر هه ر سئ سوار
 هیچکام نه کهردن، پازیان ناشکار
 پاره نه کهردن، پاز په رده ی دل
 به مه رامه وه، یاوان وه مه نزل
 نه وه ل «عه لی به گ»، دانای مووشکاف
 عه رز کرد به سهردار، وله دبه گی جاف
 وات: نه میر واتهن، به شهرت شهره ف
 به نه ته بای پاک، نه جه ف نه شهره ف
 «پروانه ر» یه کهر، تاوه «شاه گودار»
 سه به خشووم پیستان، وه شهرت نه قرار
 من هه م قه ولّم دان، وه ئایه ی موسحف
 حازرین جه رات، گیان بنین له که ف
 «سهردار» به مه رام، «نه میر» بی حالی
 نه گونجا له به رگ، ویش له خوه شحالی
 واتش: به «وه کیل»، «ئاغه عه نایهت»
 نه میر لوتفش هه ن، جه نیت بی غایهت
 موژده به دل دا، به وه جسد و شادی
 «بازان» و «زلان» «میرکی» و «قوبادی»

مه ده رو وه پیش وه عزم میری

وه حوکم ئیجرای، ئه مر ئه میری

«وه کیل» وه گوته ی، ئه میر خواهش په نگ بی

حازر بی به دل، ئاماده ی جهنگ بی

«میرزا عه نایهت»، واتش: به «سولتان»

«ئه میر» قهولش دان، وه قهید قورئان

«دزلی» و «قه لاگه» و «گوشخانی» و «په زاو»

«هه ورامان تهخت» و «میریوان» تهواو

مه به خشووم وه پیش، به شادمانی

تا ئه بهد وه حوکم سولتانسانی

«سولتان» شنهفتش، نه که ردش درهنگ

وات: به فره زه ندان، حازر بان په ی جهنگ

سه ریه ست که رد «ئه میر»، هه ریه ک وه حالئ

هه ریه ک وه خه یال به هره ی مه حالئ

دوو باره «ئه میر»، ساحیب نیشانه

چاپاری وه جهخت، که ردش په وانه

چاپار وه ئه مر ئه میر بی رایسی

«گهشکی» و «بیله وار»، «سونقر» «کولیایی»

«خه مسه» و «میهره بان» «گه پرووس» و «له یلاخ»

«سه رده شت» و «بانه»، «سه قز» و «سابلاخ»

سه رهنگ «ئه حمده» خان، چه نی توپخانه

خه بهر که رد با تیپ، پیاده ی «بانه»

«کورده سان» به کسان، دهس وه توفهنگ بی

گشت که مر بهسته و ئاماده ی جهنگ بی

«خوسره‌وی» و «گه‌پووس» تا «قهره‌به‌لاخ»
 «قه‌سلان» و «که‌مه‌ک» پای «ئه‌لمه‌فه‌لاخ»
 «زه‌ن» و «گورگین» و «مه‌نمی» و «گه‌لواخی»
 موغرز به «سەردار»، زام زه‌ده‌ی داخی
 تیپ «حه‌بیی»، تیپ «مه‌شیری»
 تیپ «ئاسه‌فی»، تیپ «وه‌زیری»
 «سەرچی» و «نشور»، چه‌نی «تاو» و «دولاو»
 تا وه «شاهینی»، که‌ردن سەر‌حه‌ساو
 وه ئه‌مر ئاسه‌ف، په‌ی جه‌نگ سەردار
 سالاره «سه‌عید»، بی وه سەرسوار
 حاکم «سونقر»، ئه‌میر مه‌خسوس بی
 به‌نسل و نژاد، ئه‌سل «گه‌پووس» بی
 ته‌رتیب دا وه تیپ، به‌یداخ وست وه بال
 تیپ ئارایش که‌رد، چون تیپ تووپال
 به‌ئه‌مر ئیجرای فه‌رمان شایی
 سامان دان به‌سان، سپای «کولیایی»
 «وسه‌ین قولی خان»، ئه‌میر ئه‌مجه‌د
 «ئیقباله‌له‌شکه‌ر»، «سەرداره‌ ئه‌سه‌د»
 باقی خه‌وانین، خان «که‌ل سفید»
 حازر بین په‌ی جه‌نگ، «سەردار ره‌شید»
 به‌و سلسله‌ی سان، بی شوواره‌وه
 له‌رزه‌ نیشت وه خاک، «بیله‌واره‌وه»
 «خهران» «دیز گهران»، هەر دوو «ونرنی»
 «کاریز» و «قه‌لوه‌ز»، مه‌حال «سورنی»

«په زین» و «پازیان» تا وه. «پزلان سه»

«که نووله» و «که مهس»، تا وه «دینه وه»

«چنار» و «سماق»، «کۆلان» و «کمشور»

ناماده ی جهنگ بین، ده رلاد به زه روور

«قه لاقیه وهن»، وه «باتمانه وه»

وه ده سته و به سته ی، «سیف الله» خانه وه

«کامیاران» وه تیپ، «تور به پیزه وه»

به و دلاوه ران شه پ نه نگیزه وه

«موحه مه د مورادخان»، «گمشکی» مه دار بی

نه بیرهی «زه پقام»، زه پین سوار بی

«خان یار نه حمه دخان»، بی چون وه زیرش

مه دام به نه و بی، عومده ی ته دبیرش

شیر و شیر به جهی، بیشه ی «وه رمه ههنگ»

سوار بین وه جهخت، نه که ردن درهنگ

جه و تهره ف «سولتان»، «نه ورامان» ماوا

نه شاعهی له شکر، به سه معش یاوا

«سان» ویش شوژ جهنگ، لیش واته سه رکهر د

تیپ ته نته نه ی، سپاش خه بهر که رد

خیژیا له جا، «سان نه ورامی»

داش له ده بیده بهی، ده هوّل نامی

سه تح «نه ورامان»، تا حه د و حدوود

«هانه گه رمه له»، «نوّدشه» و «نه و سوود»

«وړا» و «شه په کان»، «داریان» و «ته شار»

که ردن تا سه ر پیل، «سیروان» خه بهر دار

«شیخان» و «زله»، «هاوار» و «سازان»
 به تهوور و تهرتیپ، تییشان پازان
 «تهویل» و «بهله»، «وزلی» «دزاوهر»
 وه حوكم «سولتان»، كهردش جه ماوهر
 ئهوهل «ئه حمه دبهگ»، تهلهب كهرد وه پیش
 دهستوور دا و فهرما، بهوور بی ئه ندیش
 مه تلهبم ئیده، بهوور سام سهنگی
 چه نی سپای ویت، نه زده های جهنگی
 «نو دشه» زیرهك، زانا و زرهنگن
 فه تحی فره حناك، مه دام پیش جهنگن
 شایسته ن تو ویت، بهوور بی ئه ندیش
 بكیشی به یداخ، پیش جهنگی له پیش
 دوهه «قادر بهگ»، شیر شکاری
 ئه وههه تیب ویش، بهرد وه دیاری
 وات: به «موسه فا»، سالار «بهله»
 په ی دیر ئامانت، ئه و قاتم تهله
 حازر بهر چه نی، براده رانت
 دلیر و داوخواز، نام ئاوهرانت
 داوخواز داو بن، به عهزم جه زمی
 موكه مهل به ره مز، ئه سهله حه ی په زمی
 مه خسووس كه ریم بهگ، سالار مه خسووس
 كاندید سانی، تازه ی نهو جلوس
 بههوسان سپای، بی قه یاسه وه
 راهی بی به پای، بان «سه ریاسه وه»

«سولتان» وه باده‌ى، وه شى بى نه شه

به ره حشه‌ى شادى، چرپش له «په شه»

نور بىنايى، دوو ديده‌ى بابو

بابو فداى بو ئيمشه و تا به پو

مداىات نه بو، با تىپ «پاوه»

پاهى بهر له بهند، بنار «شاوه»

خوهرشيد له مه شريق، نه كي شو به يداخ

بال به يداخت، بال دو له «قشلاخ»

خيزيا له جا، سان نه ورامى

فهرمان داكوان، ده هول نامى

باده‌ى مه سروورى، به كهيف و يش دا

زال زه پئاسا، ساو سهيف و يش دا

«وزلى» و «دزاوهر»، «شوشمى» و «ته شار»

«وپا» و «شه پره كان»، «داريان» و «نچار»

«دووناو» و «هيروى»، تا «بهله بزان»

«شيخان» و «زلته»، «هاوار» و «سازان»

«نروى» و «كيمنه»، تا «كومه دهره»

وه نه مر «سولتان» سان دان به كسهره

«دشه» و «گراڻ» و «نورياب» و «دهرموور»

«نوسمه» و «دووريسان»، سان دان به ده ستوور

به و تىپ سپاى، پرپه رداخسه وه

«سان» ناما سان دا، وه «قشلاخ» وه

«وه كيل» «جوانرو» شنهفتش خه بهر

كهفت وه ته دارهك، كارسازى له شكه ر

یهك یهك برادره، ویش وه پیش وانا
 حالی کهردشان، دلیر دانا
 وات: «جه‌عفر سولتان»، جه‌نی سپا و سان
 پاسه‌م شه‌فته‌ن، وه «قشلاخ» یاوان
 نیمه‌یج لازمه، کارسازی کهریم
 به موهره‌ی نه‌ج‌ل، سهریازی کهریم
 یا سهر ماوه‌ریم، یا مه‌نیه‌ریم سهر
 «الله اعلم»، به نفع و زهره‌ر
 چهرخ وه هه‌ور مه‌یل، نهر نه‌یره‌نگ نه‌بو
 واری شه‌هدشه‌ن، نهر شه‌ره‌نگ نه‌بو
 مه‌ترسم ئاخ‌ر، شه‌ریه‌تش ژار بو
 وه‌شت کهره‌مش، که‌ژدم و مار بو
 ههر چه بادا باد، ئوردوو ده‌نگ کهریم
 چون حه‌نا وه هوون، په‌نجه‌ر په‌نگ کهریم
 وه نهمر «وه‌کیل»، به شهب و پودا
 مه‌ئموور تاین بی، وه «جوان‌پرو» دا
 تیپ «ئیناغی»، تیپ «ئیمامی»
 تیپ «زهره‌دوی»، شایسته و نامی
 تیپ «مه‌زیدی»، تیپ «ساتباری»
 ههر یه‌ك تیپ ویش، به‌رد وه دیاری
 تیپ «باینگان»، «ده‌وان» و «شمشیر»
 حازر بنین په‌ی جه‌نگ، زهنده‌ی دلیر
 «سهریاس» و «قشلاخ»، «مه‌نووور ئاقایی»
 تیپ تیپ وه نهمر، «وه‌کیل» بین رایسی

نه مر که رد وه کیل، «خوایی نه خوایی»
 «دی سوور» و «بیوله» و «دی توی» و «پیلایی»
 «زلان» و «زیران» «کلاش» و «بنجو»
 ته مام حهول و حهوش، خاک «جوانرو»
 جهم بین له قهلا^(۱)، پیاده و سوار
 سهف سهف، سهف بهستن، پهی جهنگ «سهردار»
 «سهرداره نه کرهم»، نامی شنهفتش
 خورووش که رد غیرهت، چون نار به نهفتش
 ده ستور دا، فهوری براده رانش
 سامی سواران، سهر ئاوه رانش
 هه ریه کئی چهنی، تیپ سپای ویش
 به تهوور ته رتیپ، ته لهب که رد له پیش
 فه رمان دا سهردار نه مجهد وینهی شیر
 سامان دا به سان، سپای بی نه زیر
 نه وهل «سووفی بهگ»، بهوره سهلته نه
 ساحیب سپا و سان، تیپ و ته نه نه
 وه نه مر «سهردار نه کرهم» بی حازر
 تیپ ناراکه ردش، خاس تر له نادر
 دوهم «عه زیز بهگ»، عه زیز تر له گشت
 چون شیر، شم شیر، جهنگش به ست وه پشت
 حاتهم تائی تهوور، أَرْفَعُ الْعَالِی
 سوار بی وه جهخت، پهی جهنگ والی

سنی ہم «پوستہم بہگ»، بہو پوستہم واری
 بوہران وہ پکاب، وہ سہر سواری
 «نہ کرہم» وہ نہ کرام، بہ نہ مر سہردار
 سامان دا بہ تیپ، پہری کارزار
 «حسین» و «حوسین» «علی» و «نہولجہ مید»
 سہوار بین ہر بہک، وہ ہزار ٹومید
 «موحہ مہد سالح بہگ»، سہ لاحت پیشہ
 بہر ناما چون شیر، جہنگی لہ بیشہ
 «ناغہ بہگ» چون شیر، شہر جوئی شکارگیر
 بی پہروا لہ توپ، بی نہ ندیش لہ تیر
 «خان یار نہ حمہد خان»، چہنی «فہرامہ رز»
 سوار بین چون شیر، بال و باہو بہرز
 «سہ عید بہگ» چہنی، فہرزہ ندان ویش
 دلدار پہزمی، نامی بی نہ ندیش
 مہخوس «موحہ مہد بہگ»، جہنگی مہشہور بی
 ساحیب نہ سرہت و فتح مہنوور بی
 جاف «جوانرؤ»، چہنی «نہورامان»
 «سہقز» و «سابلاخ»، «بانہ» و «مہریوان»
 «خہ مسہ» و «میہرہ بان»، «بیجار» و «لہ یلاخ»
 سوار بین وہ جہخت، کیشاشان بہ یداخ
 «سونقر»، «کولیابی»، چہنی «بیلہور»
 ناوہردن سپا، پہی جہنگ سہردار
 دان لہ دہ بدہ بہی، کووس بہ شارت
 «ماراو» و «گورگان»، کہردن وہ غارت

«نه حمه ده وهنى»، «الله يار خانى»

به گ و به گ زاده، خان و خه وانى

وه نه مر نه مير، ناماده ي جهنگ بين

حازر له حزوور، دهس وه توفهنگ بين

«نه مير نه حمه دى»، بازهم به زه روور

ته له ب كهرد «مه نسوور» خان غه ريب پوور

واتش: مه نزوورم، داناي سوخه ن سهنج

نيدهن «كه ريم خان»، نه بيره ي «مير په نج»

چه نى قه بيله ي، ئيل بهر خوردار

با خه بهر كه رو، تا «به رزه چنار»

له ب باز كه رد «مه نسوور»، شيرين ته ر له گول

به ي ته ور دا جواب، «نه مير» چون بولبول

حه تمبه ن «سهر دار موقته در» چون شير

ئاگا بسو جه كار، زه ننده ي دلير

ناماده ن وه ي ته ور، بدو ئازارش

به ر ئارو ده مار، له پوزگار ش

ئاواتش واسته ن، شير شكارى

به كى نمازو، له بهر خوردارى

نه مير كارى كهرد وه وه سواسه ي خام

وئش به يو وه پاي، وئش بووزو وه دام

قاسدى به و شه و بهر ق شه هاى

ته عين كهرد، كياست، په رى «سنبابى»

وات: وه «كه ريم خان»، نه مر زه روورهن

باوهره ئوردوو هه ر چيت مه قدوورهن

حازر بین و چین، با چه نندین سوار
 به ریا بی په رچهم، ئیل به رخوردار
 ته شریف وه حوزوور، سپه بود به ردن
 ئیکرام و ته عزیزم، وه جا ئاوه ردن
 «ئه میر» ته وازع، که ردش بی حه ساب
 وات: وه «که ریم خان»، سه رئیل «سەنجاب»
 مه قسه دم ئیمشه وه «پروانسه ر» ن
 شه بیخوون بده یم، نه رچی خه تهره ن
 ته مام سه رداران، سه رجه دات غه رب
 ناماده م که رده ن، حازره ن په ی حه رب
 «که ریم خان» جهواب، ئه میر به ی ده ستور
 عه رز که رد بفرما، خان غه رب پوور
 ته شریف به خه رگا، باوه رو ئیمشه و
 واجبه ن ته دبیر، که ریم چه نی ئه و
 مه خسووسه ن «ئه میر مه خسووس» ده نگ که ردن
 خه یمه خه لوته بی شه ور جه نگ که ردن
 «سه رداره په شید»، فیکرش به رده وه
 قاپی خه یالان، ده روون که رده وه
 فه رماش به په ئیس پولیس سه ردار
 ته عین که ر مه نموور، سهواره ی سه یار
 بلووک نشینان، سه رجه د مه دارم
 خاسه نو که ران، خزمه ت گوزارم
 به گله ر به گله ران، با فسه رو به ختم
 حازر بان به که ر، له پایه ی ته ختم

ده‌رلاد به‌فه‌رمان، فه‌رمووده‌ی «سه‌ردار»

سه‌رحه‌ددارانش، که‌ردن خه‌به‌ردار

جوق^(۱) جوق سه‌رداران، شوور شه‌رته‌نگیز

جه‌م بین له‌قای، «سه‌ردار» چو «په‌رویز»

حازر بین یه‌ک یه‌ک، وه‌فه‌رمان نه‌و

چون پآله‌وانان، عه‌ده «که‌یخه‌سره‌و»

سه‌رحه‌دمه‌داران، قابل به‌شه‌ورش

چون ماه و په‌روین، جه‌م بین له‌ده‌ورش

به‌زیب‌زوهر، به‌زینه‌تکاری

به‌ریا بی‌سات، به‌زم سه‌رداری

به‌سه‌فای مه‌جلیس، سه‌ماوه‌ر ده‌م بی

سه‌ردار سه‌رته‌فراز، مه‌جلیس بی‌غهم بی

سه‌ماوه‌ر نوقره، که‌ندان ته‌لایی

پیاله له‌بلوور، جام جه‌لایی

شیرینی و شه‌ریه‌ت، شه‌ده‌شه‌که‌رپژ

میزبان ناوه‌رد، چنیش له‌پووی میژ

به‌عوود و مه‌جمه‌ر، به‌سوژ و گوداز

سه‌رگه‌رم بی مه‌جلیس، هه‌ریه‌ک وه‌یه‌ک پاز

والی به‌وپازان، پێزه‌ی شه‌که‌رپژ

وات: به‌سه‌رداران، نامی چون په‌رویز

جه‌نگ چه‌نی ده‌وله‌ت، هیچ‌کس نه‌که‌رده‌ن

هه‌رکه‌سێ که‌رده‌ن، تا سه‌ر نه‌وه‌رده‌ن

من به ناره‌زوو عه‌زم جه‌زمم بی
 چه‌نی سه‌به‌بود، مه‌یل په‌زمم بی
 مه‌زانووم به‌ی ته‌ور، جه‌هد و جه‌ختشه‌ن
 «په‌زاخان» خه‌یال، تاج و ته‌ختشه‌ن
 «ئه‌حمه‌د ئاغه‌ش» که‌رد، وه‌ ئه‌میر له‌شکه‌ر
 په‌یشه‌ی سه‌رداران، ماوه‌رو وه‌ به‌ر
 هان له‌وه‌راسه‌ت، ئاوات مه‌وزوون
 له‌عه‌شایه‌رات، یه‌کن نمازوون
 به‌فکر و ته‌دبیر، سه‌ردار ستورک^(۱)
 به‌«کورد» «فارسش» که‌رد، به‌«فارس» که‌رتش «تورک»
 به‌«له‌ک»، «لوپ» له‌به‌ین، باز هم به‌«لوپ» «له‌ک»
 مه‌وه‌ران له‌به‌ین، ئیمه‌یج یه‌ک وه‌ یه‌ک
 ئه‌مر که‌رد سه‌ردار، به‌وینه‌ی نادر
 حازر بی میرزا، «موحه‌مه‌د باقر»
 فره‌ماش به‌میرزای، مونشی وه‌ش په‌قه‌م
 هه‌رچی مه‌واچووم، بی‌زیاد و که‌م
 ئه‌سل به‌ی مه‌زموون، به‌سه‌رداران گشت
 ئه‌ختار که‌رد والی، به‌زیب و به‌زشت
 من هه‌ر ئه‌و سه‌ردار، والی نشینم
 با عه‌زه‌ت و جاه، ساحیب نگینم
 ئیوه‌جه‌من بی، ئه‌سل مایه‌تان
 به‌من موحه‌که‌م بی، به‌که‌سه‌ر پایه‌تان

من وینتهی قاپی، نیوه قه‌لّا بین
 تا من بیم نیوه، دوور له به‌لّا بین
 نه‌گه‌ر من نه‌وم، یه‌ک پۆ بئ‌دریخ
 ماوه‌ران په‌گ و پشه‌تان له بیخ
 مه‌زانووم ناخر، نیوه چوون مه‌بوون
 گشت له دمای من، تهر و توون مه‌بوون
 به‌ په‌مز نه‌فسوون، به‌ دام ته‌زویر
 یه‌ک وه یه‌کتری، ماوه‌ران وه‌گیر
 وه شال‌ماشتهی^(۱) عه‌یاری جاری
 هه‌ر یه‌ک مه‌به‌ران، وه‌حه‌بس شاری
 شهرت بۆ من جه‌ داخ، نیوه وه‌ بئ‌ده‌نگ
 «پروانه‌ره» وه‌ جا، بازووم وه‌ بئ‌جه‌نگ
 بئ‌جه‌نگ و جه‌ده‌ل، مه‌شووم وه‌ پاره
 چو شا مه‌نیشووم، وه‌ ته‌خت «شاهه»^(۲)
 نه‌ر که‌سئ به‌یۆ، وه‌و راگوزه‌ردا
 چه‌رخش مه‌ده‌رووم، وه‌پرووی چه‌مه‌ردا
 قوله‌ی سه‌رکاوان، مه‌گیرووم وه‌ جه‌خت
 تاج ماوه‌رۆ، موهره‌ی ته‌خته‌ی به‌خت
 چوارشه‌مه‌ و حه‌فتم، سیام بی و به‌هار
 هه‌زار و سئ سه‌د، چهل و سئ^(۳) «سه‌ردار»
 بار که‌رد و به‌ردش، خانمان ویش
 خالی جه‌ داد که‌رد، دیواخان ویش

۲- مه‌به‌ست کۆی شاهویه.

۱- به‌ حيله و قه‌سه‌می درۆ - قیل.

۳- ۱۳۴۳ ی کۆچی مانگی.

ئییتدا «سەردار ئەکرەم» بێ ئاگا
 هەر بەو شەو فەوری، شەبیخوونش دا
 هەر بەو شەو نامەش، بە شادی و سروور
 نووسا بە «ئەمیر»، لەشکەر بەی دەستوور
 «سەردار» بارکەردەن، ئەر لێت خالی یەن
 سێ پۆژە تەلار، قەسرش خالی یەن
 «ئەمیر» دا نامە، فەتح و بەشارەت
 قەرائەت کەردن، وە چەن عیبارەت
 بە وێنە ی نادر، پەڕی فەتح ئەفغان
 حەرە کەتش دا، سەپای بێ سامان
 «وە کێڵ جوانپۆ»، شەفتش خەبەر
 «سەردار ئەکرەم»، گرتەن «پروانسەر»
 غوڕا وێنە ی شیر، بێ پەروا و بێ غەم
 وات: بە «پروستم بەگ»، نامی چون پروستم
 پراهی بەر بشو، وە بێ درەنگی
 چەنی «عەزیز بەگ»، ئەژدەهای جەنگی
 «حەسەن بەگ» چەنی، نامی «حوسەینم»
 عەزیزتر لە نسوور، بێنایی عەینم
 تاشەفەق لە شەو جیا بو چون دوو
 مەبو بگێران، قوڵی «یەلەو»^(١)
 بوەر چەنی ویت، لازمەن هەرچی
 سەنگەر یەنی کەر، چون باش توفەنگچی

١- شاخیکێ بەرزەلە باکووری شاری پروانسەر قەراری گرتوو.

«سان» نه ورامان، به تهر ده ماخى
 فهرماش «ئاغه بهگ»، مير قشلاخى
 بفرما يه كسهر، بهگ و به گزاده
 موسه لهح بهى جهنگ، ببان ئاماده
 حه تمبهن ئيمشه و بهر له ليزگ خوهر
 مه بو بپوشيم، سه حراى «پروانسه»
 داشان له ده هوئل، نام حهق بهردن
 فهورى ههر به و شه و حهره كهت كهردن
 مه واتى سپاى، «سهلم» و «توور» جووشان
 چون موور و مه لهخ، «پروانسه» پووشان
 «گه شكى» و «بيله وار»، «سوور سوور» به و وینه
 راهى بين له پاى، «ئاله شكينه»^(١)
 سپه بود فهرما، به «ئه مير مه خسووس»
 پازنسان په رچهم، وینهى نه وعه رووس
 شه پيوور حازر باش، ژهندن ههر به و شه و
 راهى بى سپا، وه ده وان ده و
 بریق بساق بهرق، قسبهى به يداخان
 نه و شه و وینهى، پوژ، كهرده چراخان
 له زهره يى ستوور، سه داي ناي و كووس
 مه واهه ته نگيز، سه ما ئسابنووس
 وا ویش ته يار كهرده، «ئه مير مه خسووس»
 بهى جهنگ پوسته م، مه گهر «ئه شكبووس»

١- مەلەبەك و كەژىكى بەرزكە و الە بەينى «پروانسه» و «كامياران» دا.

یه‌لغار^(۱) دان وه جه‌خت، چه‌نی لیزگ خوه‌ر
 زاهر بی لیشان، قوله‌ی «پروانسه‌ر»
 سه‌دای ته‌پل و کووس، ناله‌ی نای و سه‌نج
 توپچی ناگر که‌رد، توپ سه‌د و په‌نج
 نه‌پابه‌ی جه‌نگی، کو‌ی خارا شکاف
 نه‌فسه‌ران چون شیر، کیشانه مه‌ساف
 سه‌ربازان به نه‌زم، ته‌پال و مووزیک
 نه‌فسه‌ران به‌ستن، سه‌ف تاکتیک
 قهری «موسه‌لسه‌ل»، شاوه‌ی «شنیده‌ر»
 ناتشه نه‌فشان بی، نه‌و پو «پروانسه‌ر»
 مه‌خسوسه‌ن «ما زه‌رد»، ناگر مه‌پیزا
 بو‌ی پرووز له پیز، «کاشته‌ر» مه‌خیزا
 «کوژشک»^(۲) و «بان کوژشک» و سینه‌که‌ی «قوله»
 گو‌ل گو‌ل بی یه‌کسه‌ر، له گره‌ی گو‌له
 ناگر وست وه کو‌ی، کاو هیل‌ه‌ور^(۳)
 چسون نار «نه‌مروود»، مه‌گریا گری‌گر
 کووچه و خه‌یاوان، مه‌غازه و بازار
 گشت وه تیر توپ، که‌ردن یه‌خته‌سار
 «پروانسه‌ر» وه خاک، ده‌شت په‌ی کردن
 باغ و باغاتش، یه‌کسه‌ر په‌ی کردن

۱- هیرشی سواران.

۲- مه‌به‌ست کوژشکی «فه‌ره‌اده» که له کتیبانی می‌زو‌ی‌دا به‌قه‌بری کوچکینی ده‌وره‌ی «ماده» ناوی لی براوه وه
 له به‌شی خوره‌هلانی شاری پروانسه‌ره.

۳- شاخیکی به‌رزه له پشتی شاری پروانسه‌ر.

تا حهفت پوژ دستوور، تیر نه ندازی بی

له دوا ی حهفت پوژه، «ئه میر» پازی بی

خاس وه ئاره زوی، خوه ی نه فسی دا

ئه وه وخته ده ستوور، ئاتهش به سی دا

به عزئی فه راری، ئه تراف جه م که ردن

ئاوهردن به کسه، قهلع و قه م که ردن

«سه ردار مو قته در»، «سالاره زه فەر»

شیران جهنگی، با چه ندین نه وکه ر

چون شیر زام دار، خار نیش له جه رگ

خه شمی و خه شمناک، بی ئه ندیش له مهرگ

به ور ده ریا دل، سه ردار سه روه ر

بی خه به ر وارد بین وه «پوانسه ر»

مه خسوسه ن «ئه میر، مه خسوس» بی له پاش

نیتتیزارش بی بشو وه خه رگاش

زه ره نیتنا، به ئه وه نه که ردن

ته شریف وه خه یمه ی، سه به بود به ردن

«ئه میر نه حمه دی»، لوتف له تیف که رد

بی په زیرایی، هه ردوو ته وقیف که رد

ئه وه وخته ده ستوور دا، نیل که مانگه ر

به خته ره که ردن، با ئاغه و نه وکه ر

چهند پوژ به پاحهت، تاب گوشت وه ردن

فراری نه تراف، به کسه ر جه م که ردن

کارا گای مه خفی، ئاگا له کار بی

باخه به ر له وه زع، نیل «سه ردار» بی

ئاما و به‌یان که‌رد، دانای مووشکاو
 وات: «سه‌ردار» به‌رده‌ن، مالش وه «په‌زاو»
 وه‌لی «عه‌مه‌له‌ی»، «پروانسه‌ر» به‌که‌ر
 جیاگیره‌ن له‌کاو قوله‌ی «ته‌نگی به‌ر»
 «ئه‌میر» و هامراش، دره‌نگ نه‌که‌ردن
 کمیسوون کریا، شه‌ور جه‌نگ که‌ردن
 «ئه‌میر نه‌حه‌ده‌ی»، ئاگا له‌کار که‌رد
 نیراده‌ی غاره‌ت، ئیل «سه‌ردار» که‌رد
 واتش: وه «کریش»^(۱) مه‌خفی نه‌ک زایه‌ر
 چوار هه‌زار نزام، سپان عه‌شایه‌ر
 سه‌ید «حبیب‌الله»ی دانا بی حالی
 «ئه‌میر» که‌رده‌ن قه‌س، غاره‌ت والی
 نامه‌ نویسا، به‌و سوخه‌ن سه‌نجی
 له‌به‌ده‌ختی به‌خت، داش وه‌هه‌جیجی
 فه‌رامووش که‌رد، که‌فت وه‌ناو کو‌لان
 وه‌دوو پوژ وه‌حال، شی وه «چواردو‌لان»
 نامه‌ش دا وه‌ده‌س «موحه‌ده‌س‌ال‌خان»
 مو‌تالعه‌ش که‌رد، نه‌ژده‌های ده‌مان
 نووسابیش نه‌ره‌ی، نوور بینای عه‌ین
 «موحه‌ده‌س‌ال‌خان»، ئاغه‌ی «سه‌ید حوسه‌ین»
 هه‌فت هه‌زار سپا، سه‌ف‌ئارا کریان
 ده‌ستووور غاره‌ت، ئیوه‌ پێش دریان

ئامان سه د ئامان، ده خيل سه د ده خيل
 گۆل نه خوهن وه قهول، بورهان و ده ليل
 هه نى جه ي بابته، بى ته دير مه بان
 هو شيار بان ئامان، غه فله ت گير مه بان
 وات: وه هه جي جي، مار بدو له پاى
 كو سه ناوه رو ت، په ي چى دير ناماى
 نا غافل سه داي، تير تفهنگ هات
 ده رو دو ل و يال، سارا وه تهنگ هات
 قه قه موسى له سل، ره گبار و تهك تهك
 ده ده ي تو فاني^(١)، يهك له بان يهك
 شه هه نى «شنيدهر»^(٢)، ناله ي «كو سارى»^(٣)
 «شاوه» نيشته له شين، زا به له^(٤) و زارى
 دهنگ «جواردو لان»، ناله ي «تهنگى خاو»
 دل نهر جه سهنگ بى، مه كهر دى وه ئاو
 زير هى نه تفالان، قيزه ي ژن و مهرد
 مه پيچا له كاو كو ي «هه لاله زهرد»
 ژنان مه وهر دن، تفهنگ په ي مهردان
 مهردان خو مهدان، له گوله ي ههردان
 ده، پسانزه نه فەر، جهنگى جهم وهر دن
 شيرانه چون شير، شهو ر جهنگ كهردن
 وه عه قیده ي پاك، نام حق بهردن
 شيرانه په ي جهنگ، دهس بهر ئاوهر دن

١- كه ره سه ي جهنگى نهو پو ژه به.

٢- كه ره سه ي جهنگى نهو پو ژه به.

٣- كه ره سه ي جهنگى نهو پو ژه به.

٤- دهنگى گريان و شين.

قاو و قوای قو و کفت لہ سر کاوان
 نرکھی توپ قولہی، کاوان مہ تاوان
 ہر سہ دای دس خوش، تہ قہی تہنگ بی
 قہری موسہ لسل، پہ لاشہی سہنگ بی
 مغلہ تہی مہ خلوت، مہ غلو بہی جہنگ بی
 مہردان دل ناوہر، نامہرد دل تہنگ بی
 نالہ نال دہنگ، قولہی کو ساران
 گولہ ہر وہ ک تاو تہرزہ مہواران
 ہور لہ جای باران، ناگر مہ پڑا
 بوئی پہرداخ لہ کوئی، «شاوہ» مہ خیزا
 لہ کوورہی گرہی، گولہی «شنیدہر»
 پہ ستاخیزی بی، نہو پو چون مہ حشر
 «فرج اللہ بہگ»، داناوہ تہ دبیر
 چہنی «علی بہگ»، زہ نندہی دلیر
 «نبیراھیم»^(۱) مہ نمی، دہس وہ تہنگ بی
 چابک و چالاک، داخل وہ جہنگ بی
 «علی علی میرزا»^(۲)، شہنگدان بہست وہ پوشت
 وہ خہنجر دوشمن، لہ سہنگر مہ کوشت
 «علی علی میرزا»، و «نہو پہ حمان عہزیز»
 ہر دوو چون پہلہنگ، چالاک و توند خیز
 «حسہن»^(۳) مہ لا موس تہفا، ی عاقل
 ناوہرد وہ خہ یال، خوف مہرگ لہ دل

۲- ہر دوو کس لہ تافہی دوو پڑی بوون۔

۱- خہلکی «مہ نمی» بووہ۔

۳- خہلکی ناوایی بناوہج (روانسر) بووہ۔

«حه‌مه‌مین^(١) که نعان»، یا «وه‌لی کاکسی»^(٢)

له قه‌لب سپا، دان وه چالاکی

جه‌نگی چهن نه‌فه‌ر له گو‌شه و که‌نار

له سپای دوژمن، مه‌که‌ردن قه‌لار

ته‌ک ته‌ک تهنه‌نگچی، سه‌ره‌پا‌که‌ردن

هه‌ی پو‌ پای دوژمن، وه بی‌پا‌که‌ردن

یه‌کئی له نه‌قوام، فامیلی سه‌ردار

له و جا حازر بی، پوسته‌مانه‌وار

شیر به‌چه‌ی شه‌جیع، به‌نی ئارده‌لانی

ده‌س دا وه به‌نج‌تیر، ساخت نه‌لمانی

ته‌هنه‌نگچی ته‌پرده‌س، دوور کوژ جه‌که‌ردو‌پ

پوو‌که‌ردش وه تیپ، سه‌مسام «که‌له‌ور»

«سه‌مسام» ئیدش دی، غوپا وینه‌ی شیر

هه‌ی که‌ردش له خان، ده‌س دا وه ده‌تیر

«موحه‌مه‌د سالح‌خان»، له مه‌رگ نه‌ته‌رسا

له پ‌یز ده‌تیر، «سه‌مسام» نه‌په‌رسا

نه‌که‌ردش نه‌ندیش، پا نیا وه پیش

چمان^(٣) گورگنی بی، نیشته له گه‌له‌ی می‌ش

ئی تیپ وه نه‌و تیپ، ئی پ‌ر وه نه‌و پ‌ر

شکسته دا وه تیپ، «سوور سووری» و «که‌له‌ور»

«عه‌لی عه‌لی میرزا» و «ئه‌وپه‌حمان عزیز»

مه‌پ‌یزان لی‌شان، سه‌ر چون گه‌لا‌پ‌یز

٢- خه‌لکی لادیی بنجایی «پوانسه‌ر» بووه.

١- خه‌لکی لادیی بناوه‌چی پوانسه‌ر بووه.

٣- وه‌کوور.

بی وه قوای قوو دهس دان وه ده‌مدا
 سپا چون تو‌مار، پی‌چان وه هه‌مدا
 ره‌عایهت نزام، که‌ردن وه زایه‌ر
 نه‌غله‌ب مه‌شه‌ندن، دهس له‌عه‌شایه‌ر
 وه‌شت تاو تیر، گوله‌مه‌واران
 چون غورپشت وه‌شت، هه‌ور به‌هاران
 «سولتان کریش خان» خولقش وه‌ته‌نگ بی
 عه‌زم گوریز که‌رد بی‌زار له‌جه‌نگ بی
 پای فرار نه‌وی نه‌داشتن چاره
 بی‌چاره‌ئو شه‌و گشت بین بی‌چاره
 سه‌وار بی وه‌جه‌خت، پا نه‌له‌رکیو
 به‌فرنه‌وی واتش: «هارنه‌بیو»^(۱)
 راشان به‌سته بی، نه‌داشتن چاری
 ئه‌و شه‌و به‌ردشان، په‌نا وه‌غاری
 «غولام‌ره‌زاخان»، «سه‌سام» شه‌هید بی
 له‌زنده‌گانی، ویش نا‌نومید بی
 را‌لیشان به‌ستن، بی وه‌چاره‌سه‌ر
 گهرتن به‌ره‌پئی، سوار له‌که‌مه‌ر
 به‌تیه بی وه‌بال، کلّو له‌سه‌ردا
 سوار بی وه‌دال، له‌پووی که‌مه‌ردا
 تفه‌نگ و شه‌نگدان، وه‌قه‌تاره‌وه
 ی‌سادگاری مه‌ند، وه‌مه‌غاره‌وه

ناله نال ده‌نگ، شین سه‌رکاوان
 لاشه‌ی بی‌ی ساحبو لاشخوهر مه‌لاوان
 بی وه واوه‌یلا، کهس نه‌وی وه کهس
 ته‌سلیم که‌ردشان، ده‌س له بان ده‌س
 ده‌ستور دان نزام، باز کریا پاشان
 فه‌قت مه‌که‌ندن، پیلا له پاشان
 فه‌له‌ج و مه‌اتهم، مائل وه پاوه
 نه‌تاوان پایه، بشوون وه پاوه
 مه‌ردان ژه‌ندن ته‌پل، شادی و به‌شاره‌ت
 ژنان نه‌سپ و زین، به‌ردن وه غاره‌ت
 چون گورگ وه گه‌له، قه‌لار مه‌که‌ردن
 پیاده و سوار، سه‌ره‌وخوار که‌ردن
 نه‌سپ و زین و به‌رگ، بی‌ی ساحیب هه‌زار
 تفه‌نگ که‌فت وه بار، فیشه‌ک وه خه‌روار
 «سه‌رگه‌ر»^(١) که‌فت له دهور، «دال»^(٢) له که‌شان که‌ش
 په‌رو بآل و ستن، له ده‌وران له‌ش
 لاشه‌ی «نه‌سپ» و «مه‌رد»، په‌رپاران که‌ردن
 بآل وه سایه‌بان، زام‌داران که‌ردن
 نه‌ویه‌ن نه‌مبه‌بو، له پرووی پوزگار
 وه‌ی ته‌وره‌ جه‌نگی، یه‌ک له پرووی هه‌زار
 نه‌و‌حه‌ول و حه‌وشه، یه‌که‌ر وه ته‌نگ هات
 پرای عبور بریا، له بو‌ی فه‌ته‌نات

نه گهرچ فهردم، ئيفراق ئاميزه
 خيلافش نيهن، بـزانـن پـرزه
 ئوردوو شهل و پار، زه خمى مهينه تي
 يـاوان وه ئهمير، لوخت و پاپه تي
 عهشايهر ههر كهس، پهي ولات ويش
 پاشيا و په شيو بين، خار و خاتر پيش
 به جام فريب، نـگـا كـهـرد «ئهمير»
 به ناي بازي كهرد به تاس ته زوير
 وات: به «شرف الملك» ئه ولاد والى
 گوش دهر وه گوفته ي، نه مرم بهر حالى
 ته نمين نامه يه، پهي يادگاري
 بنووسه ديهاهات، مهنده و فراري
 عهفو دهر ههريهك، به يو وه جاي ويش
 خاترشان جهم كهرد، بـئـخـوف و ئهـنـديش
 فراري ههركهس، له ههر جايه ههس
 زنده گي و يشان، نه دهروون له دهس
 عهفو عمومي، مه دهروو پيشان
 ئوميدهوار بسان، وه جاگهي و يشان
 وه قهيد قورئان، بساوه ران وه پهس
 بواچه ئهمير، مه يل خاسيش ههس
 «شرف الملك» فهوري وه ئهمر «ئهمير»
 به نيشاي شيرين، نامهش كهرد ته تحرير
 كه دخوداواري، ئه عيان و ئه شراف
 جهم دان ئاوه ردن، يهك يهك له ئه تراف

تا یهك ماه «ئه میر»، له «پروانسه» بی
 فهقهت ته وه جوش، ده فع خه ته بی
 ته نها یهك هه زار، سه ربازش ما بی
 ته سه له هی ویشان، له دهس نه دا بی
 ده ستور دا «ئه میر»، خار خاتر پهنج
 ئاوه ردن میعمار، ماهر په ریش پهنج
 واتش: به ئوسوول، برج بسازون پهنج
 وه فنون جهنگ، خاس تر له شه ترهنج
 پهنج برج موسته حکم، وه ئوسوول سازان
 پهی دفاع وهخت، سهخت سه ربازان
 هه ره پهنج برج سازان، دانای مه عنوی
 «قوله» و «قه لاگه»، و له «ته په قهوی»
 «کووره خانه» کهو کاو «هیله ور»
 مه درهوشان له دور، هه ره به وینهی دور
 پهی خاتر جهمی، ئه میر له شکه
 پوس بهنی کریا، ده ور «پروانسه»
 به عد ئه میر له شکه، له «پروانسه» چوو
 مه ئمووریه تهش، دا وه «گری گوو»^(١)
 سه رهنگ «گری گوو» با سولتان کریش
 داشان به مه ردوم، ئه منی و ئاسایش
 «گری گوو» جامه ی ته زویرش پوشا
 پهی گرتن «سه دار»، مهردانه کوشا

چه‌ند کەس له نه‌شراف، نامی قەبیلە
 وه قەید قورئان، کەرد وه وه‌سیله
 وه دانە‌ی نه‌یره‌نگ، په‌نگ نامیزی کەرد
 پایە‌ی دو‌سیشان، خاس په‌ی پیزی کەرد
 نه‌رقە‌زا له چه‌رخ، بدو‌بال و په‌ر
 دان‌سایان ده‌ور مه‌بۆن لال و کە‌ر
 سه‌ره‌نگ «گری‌گوو» با چه‌ندین سوار
 سه‌وار بین وه عە‌زم، دیدە‌ن «سه‌ردار»
 «سه‌ردار» حازر بی، وه مه‌لاقاش
 یا‌وا وه پە‌سلە‌ی، ئه‌وه‌ل نه‌هاتش
 واتش: به «سه‌ردار»، مه‌شووم وه «تاران»
 ساوه‌رووم حوکمی، خاس‌تر له جاران
 خه‌یا‌لان خام، له دل خالی کە‌ر
 وه خه‌یا‌ل پ‌احە‌ت، په‌ی ویت والی به‌ر
 به شە‌رت شە‌ره‌ف، بورهان و ده‌لیل
 وه قەید قە‌سه‌م، «قورئان» و «ئینجیل»
 به‌وته‌ور دان وه هە‌م، ده‌ست برایی
 نه‌بۆن تا به‌ پۆ‌ی، مه‌رده‌ن جیایی
 «سه‌ردار» حازر بی، وه بی‌درد‌سه‌ر
 به هه‌م‌پ‌رای سه‌ره‌نگ، هات وه «پروانه‌»
 ماشین حازر بی، فه‌وری ئا‌وره‌دن
 «سه‌ره‌نگ» و «سه‌ردار»، په‌ی «تاران» به‌ردن
 سه‌ردار له «تاران»، کە‌فت وه مه‌ترسی
 مه‌ب‌غو‌وز نه‌زه‌ر، ئومه‌رای کورسی

حالی بی «سەردار» یه‌قین بی په‌رئش

ده‌ستگای ده‌وله‌تی، به‌دینه‌ن جه‌ لئش

که‌فت وه‌ ته‌قالا، په‌ی په‌ستگاری

بین وه‌ هام ده‌ستش، دوو که‌س دیاری

هه‌ر دوو پایه‌به‌رز، نامی و مه‌شه‌ووری

یه‌کئ «مه‌قسوودی»، یه‌کئ «ته‌یمووری»

به‌ شه‌و وینه‌ی پۆ، پۆشن بی پاشان

بی‌پا را که‌ردن، تا وه‌ «کرماشان»

حه‌میده^(١) خانم، «شرف الملوک»

مه‌عرووف نامی، له‌ چه‌ندین بلووک

دارای شه‌رافه‌ت، با وه‌قرو نه‌جیب

نه‌جیه‌ی ناجی، به‌ تاریخ ته‌رکیب

مال و مه‌نزئش له‌ «کاشته‌ر»^(٢) بی

له‌ نامای «سەردار»، وئش باخه‌به‌ر بی

ده‌ستوور دا فه‌ووری، دانای پیر که‌مال

که‌فت وه‌ ته‌دارک، ته‌هیه‌ی ئیستقبال

په‌نج‌شه‌مه‌ شه‌و بی، نه‌زدیک به‌ زه‌وال

«سەرداره‌ ره‌شید»، وارد بی وه‌ مال

مه‌ردم له‌ نه‌تراف، وه‌ دیده‌نی هات

ئاوه‌ردن وه‌ بار، ده‌ها سوور سات

خان و خه‌وانی، له‌ چه‌ندین لاوه

جه‌م بین بار که‌ردن، شین وه‌ «چالاوه‌»

١- زنی «سەردار» په‌شیدی نه‌رده‌لان» بووه.

٢- گوندی سه‌ر به‌شاری کامیاران که‌ مه‌رقه‌دی حه‌ززه‌تی «عکاشه‌» له‌وئیه.

خہ یال تہ سخیر، «روانسر» ش بی
 وہ هیچ وہج پھریش، میہ سر نہ بی
 نیل «دو روئی»، چہ ندین خانہ وار
 «با شوکی» جہم بین، لہ دور «سردار»
 «کریش» وہ خہ یال، نینتقام ویش
 لہ کہ بسہردارو، لہ سر نام ویش
 نزام دا سہریاز، پیادہ و سوار
 حازر بی دیسان، پھی جہنگ «سردار»
 سہرتاسہر «زہرنہ» تا «چہشمہ سفید»
 سہریازان پوشان، وہ خوف و نومید
 «سہردار» چون «نادر»، دانای دلنہواز
 دیش خہ یمہو خہرگای، نزام سہریاز
 فرمان دا فہوری، بہ «سولتان مورا»^(۱)
 مہردانہ مہردی، بساوہرو وہ یساد
 چہن نہ فہر جہنگی، تہفہ نگچی عاقل
 بوہر چہنی ویت، هیچ مہبر ماتل
 زوو لہ سہر پلہ، بیاوہ پیشان
 راگہی «لون» وہ تہنگ، بگیڑہ لیسان
 «ناسولتان مورا»، بہور دہریسادل
 دوو ماہ و یہک پوڑ، بی وہ قہرہول^(۲)
 چہنی چہن نہ فہر، تہفہ نگچی تہ پردہس
 راگہی دوو ہزار، سہریاز کہرد وہ بہس

۱- یہ کئی لہ نمیر میزانی نازای «سہردار پھشید» بوہ.

۲- چاودیڑ - نگابان.

وہلی فکر عیّل، سہردار باطل بی
 بہ تال بین وہ دل، وہخت حاصل بی
 فکرش کرد «کریش»، فہوری وہ ٹاسان
 یہک نہ فہر لہ سمہت، والی «لوہسان»
 با نامہ ی جہ علی، کیاست پہی سہردار
 بہ نہوعی سہردار، پہی نہورد وہ کار
 «سہردار» سہریہس کرد، عیّلش کرد وادار
 بار کردن یہ کسہر، لہ دہور «سہردار»
 بی وہ چارہ سہر، پاشیان و پہریش
 نہمر ہیّرش دا، بہ فہوری «کریش»
 «سولتان موراد» بی، لہو دہریہندہ سہخت
 سہرہ پای ٹوردووی، «کریش» کرد وہ جہخت
 دہ نہ فہر با دووہزار جہنگ کردن
 خولتی سہریاز و نزام تہنگ کردن
 با «میرزا موراد»^(۱) جہنگ شیر کردن
 ہہرپوژ چہن نہ فہر، نہسیر مہ کردن
 «سولتان موراد» سہخت، پہشیو بی حالش
 نہسابہتش کرد، گولہ وہ بالش
 «سہردار» دی بہرگہشت، وہی تہورثیقبالش
 نہمر کرد بہردن، مال و منالش
 «سہردار» پہشید، بہرشی لہ چادر
 گیلپاوہ پہی جہنگ، نامی چون «نادر»

وات: «غولام حوسه یین»^(١)، پشت مه ده وه جهنگ
 مهردانه جهنگ کهر، دل ماوه ره وه تهنگ
 «غولام حوسه یین خان»، پشتش دا وه سهنگ
 مهردانه جهنگ کهرد، به وینه ی په لهنگ
 سهخت «نه حمده عه سکه ره»، با «شوگری چاوش»
 پای نوردوی «کریش»، کوان وه ماوش
 «موحمده صالح خان» نه کهردش درهنگ
 هه لوی وه هه لمهت، دهس دا وه تفهنگ
 «شیخ مه جید» مه کهرد، جهنگ وه بی قه رار
 مهر «پوسته م» له جهنگ، بو «نه سفندیار»
 نامی «ئهمین به گ»، تیژتر له شایه ن
 چون باز له شکار، زهره ژ بی تایه ن
 هه لوی تاریکی،^(٢) شابالش گۆشا
 پرووی پۆز وه شاپه پ، سیای ویش پۆشا
 نه کهسن کوژیا، نه کهسن گیریا
 شکار ده سی، وه شکار کریا
 سوار بی «سهردار»، چهنی تفهنگدار
 له تهنگ «گوليجی»^(٣)، شه وگرتن قه رار
 نه نه هار نه شام، سوپح سه حه ری
 هیچ کام نه وه ردیم، ئاغه و نوکه ری

١- غولام حوسه یین خان نه رده لان برازای «سهردار ره شید» بووه.

٢- مه بهست شه وه.

٣- کهژی به رانبه ری شوانکاره به سه ره شاری جوانپۆ.

ناگابی وه کار، «جه بن خان» زانی
 کفت وه ته داره ک، ته هیه ی میهمانی
 وات: وه میر ناخوړ چهن نه سپ و قاتر
 ئاوه ردن کهردن، ئاماده و حازر
 پوښ و برنج و چهنه گوشت و پهروار
 دهستور دان بهردن، نان و نارد وه بار
 بهگ و بهگ زاده، تهنه گچی و سوار
 به تهوړ کو مه ک کیاست په ی سهردار
 په سیم ئی احترام، بهردن وه پاوه
 پهوانهش کهردن، تا شین وه «پاوه»
 «موحه مه د پشهید بهگ»، نوور دیده ی «سان»
 کهر دش ئیستقبال، والی «کور دسان»
 نه عیان و نه شراف، عوله مای «پاوه»
 که دخودا و رایهت، له چهن دین لاه
 جهم کهردن بهردن، له ههر ولاتی
 ههر یه ک په ی «سهردار»، سهر و سهوقاتی
 مه حز مه سهله حهت، چهنه پوژ له «پاوه»
 خهسته گی بهر کهرد، له «پاوه» ماه
 واتش: به «سهردار»، «موحه مه د پشهید»
 ئی سومیده وارم، نه به ی نائومید
 ئیستدعام ئیده ن، والی «کور دسان»
 واجبه ن کهری، دیده نی له «سان»
 «سهردار» به مهرام، موارد مه قسود
 وه عهزم دیده ن، «سان» شی وه «نه وسود»

«سولتان» جه‌ نامای، «سهردار» بی‌ حالی
 زوو ته‌شریف‌ ئاوه‌رد، وه‌ ئیستقبالی
 چه‌نی‌ فهرزه‌ندان، فهرمایش‌ به‌ سالار
 خه‌یره‌مه‌قده‌مش، هه‌رز‌که‌رد به‌ «سهردار»
 ده‌ست ته‌وازوع، سهردار دا‌ پشیان
 منته‌ ته‌شریف، فهرمایش‌ کی‌شان
 چند‌ پوژ له‌ «نه‌وسوود»، سهردار بی‌ ماتل
 مورادش له‌ لای، «سان» نه‌بی‌ حاصل
 «غولام‌ حوسه‌ین‌ خان»، «غولام‌ عه‌لی‌ خان»
 هه‌ر دوو‌ شیربه‌چه‌ی، بی‌شه‌ی‌ نه‌رده‌لان
 برارزای «سهردار»، تازه‌ په‌سیده
 گرامی‌ تر‌بین، له‌ هه‌ر دوو‌ دیده
 خزمه‌ت‌ گوزاران، شایسته‌ و‌ لایق
 هه‌میشه‌ له‌ جه‌نگ، فاتح‌ و‌ فایق
 له‌ به‌ین‌ سو‌جه‌ت، والی «کورده‌سان»
 پووی‌ خه‌تابش‌ که‌رد، وه‌ «جه‌عفه‌ر سولتان»
 مه‌نزوورم‌ ئی‌ده‌ن، وینه‌ی‌ ژال‌ زه‌ر
 پانمایم‌ که‌ر، له‌ خه‌یر و‌ له‌ شه‌ر
 نه‌ر موافق‌ بی‌، چه‌نیم‌ وه‌ تفاق
 خه‌یالم‌ که‌رده‌ن، بشووم‌ وه‌ «ئیراق»
 جه‌واب‌ دا «سولتان»، سان‌ سام‌ سه‌نگی
 وه‌ شه‌رتی‌ نه‌یۆ، په‌ریم‌ وه‌ نه‌نگی
 ما‌چووم‌ به‌له‌دی‌ وه‌ بی‌ به‌هانه
 هه‌ر ئیمشه‌ وه‌ جه‌خت، که‌رووت‌ په‌وانه

نه مری فهوری دا، هه ر به شهو «سهردار»
 به نه بار کردن، سهوار بی سوار
 سهوار له دنبال، به له دی له پیش
 راهی بین چون شیر، نه که ردش نه ندیش
 به شوخی و سوحبت، به خنده و مزاق
 تا یاوان وه شار، «پینجوین» «ئیراق»
 حکوومت «پینجوین»، چه نیش یاری که رد
 به میهره بانی، میهمان داری که رد
 نامه ی به «مهلیک»، ^(١) نووسا «شیخ سه عید»
 ته شریف فره مایی، «سهرداره ره شید»
 مهلیک له مه زموون نامه بی حالی
 ته شریف ئاوه ردهن سهردار والی
 مهلیک سادات، نه شرف شهریف
 فره مانی فهوری دا، وه «شیخ له تیف»
 «شیخ له تیف» به لوتف، جلوه و جه لالش
 حازر بی ئاما، وه ئیستیقبالش
 خواهش بی «سهردار» و شیخ وه بهک یاوان
 هه ر دوو په رهی له ب، چون گول شکاوان
 چه نی هم هه ر دوو ته وازح که ردن
 سهلام و سه فا به وازح که ردن
 به گهرمی و نه رمی، ده ست هم گهردن
 ده ست نه وازش، وستن وه گهردن

«سەردار» چەنی شیخ، شیر شیرشکین
 چەند پوژ ئیسراحت، کەردن لە «پینجۆین»
 بە مەیل و مەرام، بە شادمانی
 حەره‌کەت کەردن، پەیی «سلیمانی»
 «مەلیک» بە قودرەت، قەدر کە مألش
 تەشریفش ئاوەرد، وە ئیستقبالش
 دوو عالی مقدار، ساحیب قەدر و شان
 مەلیک «عیراق»، والی «کوردسان»
 وێنەیی پەر وانان، بێ پەر و بێ غەم
 شاد بین بە شوڵەیی، دین دیدەیی هەم
 مووزیک سەلام، مەلیکی ژەندن
 سەروود سەنای، سەرداری وەندن
 هەر دوو نابغەیی، پووی پوژگار بین
 هەر شو لە شەورو پوژ لە شکار بین
 چەند پوژ بە وەشی و شادی و بەشارەت
 ویا‌ران، یاران، غەم دان بە غارەت
 «سەردار» لە خەڵوەت، وە یاد ئاوەردش
 پەیی «مەلیک» یەک یەک، دەرددەل کەردش
 «مەلیک» بە مەرام، مەقوود والی
 فک‌رش کەردەو، وەختی بی حالی
 «مەلیک» لە جەواب، «سەردار» رەشید
 وات: بەستەن، نیەن، لە پا، پای ئومید
 مەقدوورم نیەن، سەرباز و عەسکەر
 بێدەم بێوهری، پەری «پروانەر»

وه زع سیاسی، من شیرین نیهن
 چون دهولت «ئینگلیس»، لیم خوش بین نیهن
 سه لاحت ئیدهن، چون باش دلیران
 دووباره ته شریف، بهور وه «ئیران»
 «سردار» له «مهلیک»، هیمهت خواهی کرد
 «مهلیک» به مه عزوور، «سردار» راهی کرد
 چه نه شه بانه پۆ، را نه بهراوه
 راگه ته ی که ردن، یاوان وه «پاوه»
 «حه میده خانم»، خاس تر له بولبول
 تا «سردار» ش دی، له ب باز کرد چون گول
 پیزنا پازان، پیزه ی شکه رپیز
 شیرین چون شیرین، شابانووی به روپیز
 وهش ئامایی وهش، به دل خواهی کرد
 نهو شهو ته هیه ی شام، شهه نشاهی کرد
 بهر داوه زولفان، دیز موشکین باف
 چون رهش مار وه بان، میل سیمای ساف
 خهت نه پرووان، وا کرد خهتانی
 نه قش به ست له پرووی، نوقره ی نه باتی
 چه رخش دا وه چه م، چون باز ئالبوز
 به شیوه ی شیرین، شه یدای شکار دوز
 په ونه ق دا به په نگ، په نگینش چون گول
 دل داری «سردار»، ویش مه دا وه دل
 گو شواره ی ته لای، زهر دش کرد وه گوش
 دل نه ره له سه نگ بی، ماوه ردش وه جوش

به‌یازه‌ی به‌یزای، بالای نه‌مامش
 جه‌ل‌ل جیلوه‌ی جه‌مین جامش
 شکه‌ست وه به‌رزی، نه‌ی شه‌که‌ر نه‌ی‌دا
 خه‌ج‌ال‌ه‌ت وه جام، جه‌مشید‌که‌ی‌دا
 بی‌گه‌ردی گه‌رده‌ن، چون به‌یزای بلوور
 چون شه‌مع خانان، مه‌دره‌وشاله‌ دوور
 تیه‌ی جه‌واه‌سیر، دانه‌ی زه‌به‌رجه‌د
 که‌مه‌ره‌ی زیبای، زئوش به‌ست وه قه‌د
 مرواری غه‌ل‌تان، باهو به‌ند لال
 شیرین سفه‌تان، به‌ناز به‌ست وه بال
 دانه‌ی ده‌ندانان، به‌که‌یه‌کی چون دوور
 ناراسته‌ی ئو‌ستای، سونع ساحیب سِر
 زه‌ردی گۆی زه‌نه‌خ، وینه‌ی ته‌لای ناب
 شه‌ر مه‌که‌رد چه‌نی، لیزگ ئاقتاب
 به‌رووی لوتفه‌وه، شیرین شه‌رم شه‌ور
 فه‌رماش: به «سه‌ردار»، حاتم‌تایی ته‌ور
 له‌کار موشکل، مه‌به‌ر هه‌راسان
 نیه‌ن موشکلن، هه‌ل نه‌بو ئاسان
 نه‌گه‌ر مه‌یلت بو، خه‌یلن وه ئاسان
 ته‌شریف به‌ر وه‌لای والی «لو‌رسان»
 به‌شه‌ور و ته‌دبیر، «نه‌بوو قه‌داره»
 شایه‌د باز که‌رو، په‌ریت رای چاره
 ده‌ستوور دا سه‌ردار، ئو‌که‌ران جه‌م بین
 وا جه‌م بین چمان، په‌روانه و شه‌م بین

«که‌دخودا عه‌زیز»، «عه‌باس کلآنته‌ر»

با «میرزا نه‌حمده»^(۱)، دانای دلآوه‌ر

«قولی» و «عه‌لی نه‌سکه‌ر»، کلآو سفید بین

نه‌وکه‌ر مه‌خسوس، «سهردار ره‌شید» بین

هه‌ر به‌شو «سهردار»، کارسازی که‌ردش

«غولآم حوسه‌ین خان»، به‌هه‌مرا به‌ردش

به‌ر شین له «پاوه»، راهی بین نه‌و شو

تا سفیده‌ی سو‌یج، بی‌خوهرآک و خه‌و

هی‌مان شه‌و له‌رۆژ، خاس نه‌بی زایه‌ر

شین وه «داروه‌سه‌ر»، دیارگای دایه‌ر

«سهردار» وه‌دووربین، وه‌کونجکاو

به‌نه‌ستۆ گهرتش، خاک «سنجای»

سهردار دووباره، دی‌ویا ده‌ردش

یاوا وه‌گه‌ردوون، هه‌ناسه‌ی سهردش

بی‌شه‌ی «سنجای»، هه‌زار شیرش بی

نامی سهرداران، سه‌نگه‌رگیرش بی

شیری چون «سهردار، موخته‌در» به‌پاس

نه‌ویه‌ن نه‌مبو، بکه‌ریش قیاس

«سهردار ناسر» و «سالاره‌زه‌فه‌ر»

هه‌ریه‌ک شاه‌ی بین، وینه‌ی «نه‌سکه‌نده‌ر»

«سالار موکه‌په‌م»، وه‌ئیکرامه‌وه

به‌وگشت فه‌راسه‌ت، فکر و فامه‌وه

ناگا بی «سہ‌ردار»، تہ شریف ئاوہ‌ردن
 شہل و شہکوت و شو خواو نہ کہ‌ردن
 کیاست ئاوہ‌ردن، فہوری وہ مہ‌نزل
 پہی پہ‌زیرایی، فہیم فازل
 نہ‌ورؤز لہ قہ‌لای، «سالار موکہ‌پہم»
 خہ‌فتن بہ راحت، بن خہ‌یال و غہم
 «سالحہ خانم»، تو شہ تہہیہ کہ‌رد
 وہ سہد مہ‌عزہ‌رہت، پہی «سہ‌ردار» ئاوہ‌رد
 «سہ‌ردار» لہ «سالار»، ہیمت ستانا
 سہوار بین وہ جہخت، یا علی وانا
 مہ‌شیان وہ پراوہ، شہوان تابہ‌رؤ
 بہ‌رؤ مہ‌گہ‌رتن، مہ‌کو لہ ہەر کو
 بہ‌شہو تہی کہ‌ردن، نہ‌و گشت مہ‌حالہ
 ئاخہر وہ ہەر حال، شین وہ «دیوالہ»
 ئیل «عہ‌مہ‌لہ»، والی دین وہ چہم
 شوکر حق کہ‌ردن، فارغ بین لہ غہم
 دی‌یان دوو ہہ‌زار، خہ‌یمہ‌ی پہ‌نگارہ‌نگ
 ہور دریان ہەر یہ‌ک، بہ‌پہ‌نگی قہ‌شہ‌نگ
 شہو بی شہم‌نارا، چہراخانئ دین
 ہەر مالی سہ‌احیب، دیواخانئ دین
 سہ‌سام بی «سہ‌ردار»، والی «کورده‌سان»
 لہ ئیل و ئہ‌حشام، والی «لورسان»
 پشت مالہ‌ی والی، دوو ہہ‌زار مال بی
 گشت گہ‌پ و گہ‌ورہ و خان «توشمال» بی

وه پرسان پرسان، وه حال بین حالی

په‌یدا بی ستون، نه‌یوان عالی

که‌دخودای ده‌رمال، مه‌ستول نازر

په‌ی په‌زیرایی، فه‌وری بی حازر

میهمانانش دی، گه‌پ و شایسته

سلام سهردارش، که‌رد وه ناهسته

ده‌ستی چه‌نیش دا، «ئا میرزا عه‌باس»

حالیش که‌رد و وات: وه یه‌ک له‌حنی خاس

بو‌اچه میمان، «والی»، «والی» یه‌ن

والی «کورده‌سان»، نامی عالی‌یه‌ن

که‌دخودا وه لای، «والی» ته‌شریف به‌رد

ته‌شریف فه‌رمایی، «والیش» حالی که‌رد

ماشین ئاوه‌ردن، «والی» بی سوار

هر به‌و شمو ته‌شریف، به‌رد وه لای «سهردار»

«سهردار» به «والی»، خاس ویش شناسان

ده‌ست وه گه‌رده‌ن بین، پرووی یه‌ک‌تر بو‌سان

چه‌ند جار والی که‌رد، سلامش تکرار

وه نیکرامه‌وه، فه‌رماش به «سهردار»

ئیل و قه‌بیلهم، بی‌نیاز که‌ردی

ئه‌ی «والی» چون من، سه‌رنه‌فراز که‌ردی

خاک «لوپستان» وه گول‌شنه‌ن که‌ردی

دیده و دل به‌دین، ویت په‌وشنه‌ن که‌ردی

قه‌ده‌مت وه بان، دیده‌م ئاوه‌ردی

یا خوا به‌خه‌یر بای، موشه‌ره‌ف که‌ردی

هه‌ر دوو هه‌ر والی، هام قهرین و شان
 یه‌کی والی «لوپ»، یه‌کی «کورده‌سان»
 شین به دیواخان، مه‌خسوس والی
 فهرش بی وه مه‌فره‌ش، سجاده و قالی
 میژ و سه‌نده‌لی، موپل و موخه‌تا
 والی به «سهردار»، ده‌ربه‌ست که‌رد عه‌تا
 خه‌ده‌مه، خادم، ده‌ستگای ئابرداری
 دان و دایه‌ره‌ی، ده‌سگای سهررداری
 چه‌ندی به شادی، سهردار و «والی»
 و یاران وه هم، وه تبع عالی
 وه حوسن نییه‌ت، والی با سهردار
 ئاره‌زو که‌ردن، بشوون وه شکار
 که‌فت وه ته‌داره‌ک، خاستر له جاران
 والی ده‌ستوور دا، به میر شکاران
 میر شکار ده‌رلاد، وه ئه‌مر والی
 قوشچی باشیان، یه‌ک یه‌ک که‌رد حالی
 قوشچیان قوشان، وه بی‌به‌هانه
 ئاوهردن وه به‌ر، گشت له قوشخانه
 «قرقی»، «قهره‌قوش»، «باله‌وان» و «باز»
 «هه‌لوی» وه هه‌لمه‌ت، «چه‌رخ» چابک گاز
 شاهین شمقار، چه‌نگ تیژ و بال شوپ
 ئاماده که‌ردن، په‌ی شکار پوپ
 «ترمه‌ی ته‌یار»، «واشه‌ی دوم دزیژ»
 چابک و چالاک، قولاو‌ه‌ی چه‌نگ تیژ

دمای سید و سیر، سفای کز گهردی

«والی» به سردار، فرما به مەردی

نه گهر مەیلت بو من خه یالم هەن

هەرچی له «ئیراق»، موک و مالم هەن

به ره‌سم پیش‌کش، به تۆمه‌سپارووم

فەقەت ته‌وانای، ده‌عوانه‌دارووم

سەردار قەبوڵ کەرد، خواهی نه‌خواهی

والی سەردارش، به‌مەیل کەرد پاهی

پاهی بین وه‌جه‌خت، هە‌ی نه‌تلان کەردن

ئاوی تال و سوول، هە‌له‌تان وەردن

چه‌نی به‌له‌دی، یه‌لغار دان وه‌ده‌و

نه‌وه‌پۆ ئارام، نه‌شه‌و کەردن خەو

هە‌ی کەردن له‌ئه‌سپ، کیشاشان شه‌لاق

دمای چه‌ند پوژۆی، یاوان وه‌«ئیراق»

نوکه‌ران دل‌خو‌ه‌ش، «سەردار» به‌دل‌شاد

به‌شادی کەردەن، یاوان وه‌«به‌غداد»

په‌ی سفای سوورەت، حومامی کەردن

غوبار خه‌سته‌گی، پاله‌پوو به‌ردن

«سەردار» ته‌شریفش، وه‌لای نه‌قیب به‌رد

شه‌رح حال ویش، عەرز نه‌قیب کەرد

«نه‌قیب» وه‌گەرمی، وادا دل‌داریش

سەردار حاصل کەرد، نو‌میده‌واریش

«نه‌قیب» ده‌ستوور دا، په‌ی میهمان‌داری

شایسته‌و لایه‌ق، شان سەرداری

له ده‌ولت سه‌راش، په‌ی په‌زیرایی
 جا ته‌هیه‌ کەردن، خاس به‌ دلخوایی
 له‌ دوا‌ی چه‌ند پو‌ژی، په‌زیرایی کەرد
 سەردار وه «نه‌جەف»^(١)، پراهنمایی کەرد
 ئه‌و ومخت «په‌زاخان»، حەزرت ئه‌شرف بی
 زه‌وار حەزرت، شاه‌ نه‌جەف بی
 فرماش «په‌زاخان»، حەزرت ئه‌شرف!
 ته‌شریف ئاوه‌ردەن، وه‌ بارگە‌ی نه‌جەف
 «سەردار» شەفتش، وه‌ش ئاماش به‌ دل
 په‌نگین بی په‌نگش، په‌نگین تر له‌ گول
 «والی» فرسه‌تش، غه‌نیمەت زانا
 عەزم «نه‌جەف» کەرد، دلیر دانا
 وه‌ ئیراده‌ی حق، گیان نیا له‌ کەف
 شی وه‌ بارگای، «نه‌جەف ئه‌شرف»
 مسته‌وه‌لی پاک، زات موبارەک
 گەردش په‌ی سەردار، ته‌هیه و ته‌دارەک
 په‌ی چیش ته‌ی کەردی، ئی پراگە‌ی دووره
 په‌ی چی ئامانی، چیشته‌ مەنزووره
 «والی» شەرح حال، په‌ی مسته‌وه‌لی
 عەرز کەرد و واتش: تو‌ بی و یا «عه‌لی»

١- عوله‌مای «نه‌جەف» و «کەریه‌لا» به‌ پراسپییری «سەید حەسەنی موده‌ریس» له‌ لای ده‌وله‌تی «نیران»
 شه‌فاعەتیان بو‌ «سەردار په‌شیده» کەرد وه‌ به‌ پێزو حورمەت و بو‌ «تاران» به‌ پی‌ کرا، و پاش ماوه‌یه‌ به‌ ئەمری
 «په‌زاخان» له‌ قەسری قەجەر زیندانی کرا.

هه‌ر ته‌ور سه‌لاته‌ن، دانای مه‌عه‌نوی
 به‌وره‌م وه‌ لای، «په‌زای په‌هله‌وی»
 قه‌وڵ شه‌رافه‌ت، چه‌نیش به‌ستانه
 چه‌نیم نه‌گیرو، به‌رو به‌هانه
 به‌هه‌ر ته‌وری بو ته‌نمین به‌دوپیتم
 نه‌مری سادرکات، بشۆم و جای ویم
 مه‌توه‌لی نه‌مر، سه‌ردار قه‌بووڵ که‌رد
 شفاعه‌ت نامه‌ی، نه‌وه‌ی په‌سووڵ به‌رد
 داش به‌ «په‌زاخان»، خواهی نه‌خواهی
 قه‌وڵ عه‌فووش دا، به‌ په‌سم شاهی
 نیفتیخار حوزوور، به‌خشا به‌ «والی»
 مه‌توه‌لی خاس، سه‌ردار که‌رد حالی
 «سه‌ردار» وه‌ حوزوور، «په‌زاخان» به‌ردش
 به‌گه‌رمی ئیکرام، له‌ «سه‌ردار» گ‌ردش
 وات: ته‌نمین گیانی، مه‌ده‌رووم وه‌ حه‌ق
 به‌ حه‌ق خودای، به‌رحه‌ق موته‌لق
 به‌و شه‌رت حازر بی، به‌ په‌زای «په‌زا»
 دی ده‌ست کو‌تا که‌یت، له‌ کوشت و قه‌زا
 نه‌وه‌ها ته‌نمین، مه‌ده‌رووم وه‌ پی‌ت
 بشۆ دڵ وه‌ش به‌ر، له‌ سه‌ر جاگه‌ی ویت
 وه‌لی مه‌بو ویت، زوو به‌ی په‌ی «تاران»
 دوور گیره‌ چه‌نی، گ‌رووی به‌دکاران
 «سه‌ردار» قه‌وڵش دا، هیمه‌ت خواهی که‌رد
 «په‌زاخان» چه‌نیش، لوتف شاهی که‌رد

«سہردار» وہ دلِ خوش، شی وہ لای «نقیب»

یہک یہک شہرحِ حال، ویش وات وہ تہرتیب

نہقیب شوکر زات، بارئیلای کہرد

بہ نہحو نہحسن، سہردار پراہی کہرد

فرما ہمہمراہان، سہردار بین حازر

یہک یہک خہلعت کہرد، بہ دیبای فاخر

«سہردار» چون شاد بی، وہ ئیقبال بہخت

نہمرکہرد یاران، سوار بین وہ جہخت

یہکسہر سوار بین بہ دہواندہو

نہ وہ پو ئارام نہ شو کہردہ خو

پراگہی چوئل و هوئل، بہر بیاوان

تہی کہردن ہہتا، یاوان وہ «ئیران»

شہکت و ہیلک، خہستہ و ہہراسان

دمای سنی حہفتہ، شین وہ «دووريسان»

«موحمہدبیگ» فہوری، دانا و دلنہواز

دووريسان یہکسان، ناوہرد وہ پیشواز

«حہمیدہ خانم»، جہسنی فہرزہندان

شاد بین بہ سہردار، بہ شادی و خہندان

چون پہروانہ و شہم، دہوردان لہ دہورش

بوسان دہس و پای، توہمتہن تہورش

دمای چہن روژئی، ئیسراحت کہردن

فرما موحمہدبیگ، نہدیب ناوہردن

وات: بہ «موحمہدبیگ» فہیم فازل

«مانی» تہرز تہور، نہدیب عاقل

نه‌گه‌ر نه‌مردم، حق مه‌دووت وه دهس
 جه‌ئید زیادت‌ر، زه‌حمه‌ت وه‌سه‌ن وه‌س
 «موحه‌مه‌دیگ» فه‌رما هه‌ر چیت مه‌نزووره‌ن
 نه‌مر که‌ر «سه‌ردار»، نه‌مرت زه‌رووره‌ن
 فه‌رما «انشاالله»، ئیدن خه‌یالم
 بار که‌رووم به‌رووم، مال و منالم
 «موحه‌مه‌دیگ» فه‌وری، مه‌ردم که‌رد حالی
 جه‌م که‌رد له‌قایی، «والی» نه‌هالی
 «سه‌ردار» ده‌ستوور دا، خادمه و نه‌وکه‌ر
 چه‌نی نه‌هالی، «دوو‌ریسان» یه‌کسه‌ر
 خوا‌حافی‌زی که‌رد، بار که‌رد یه‌ک باره
 بار نه‌نداز نه‌که‌رد، تا وه «شوانکاره»
 به‌فه‌وری تایفه‌ی، «نه‌حمه‌د که‌یانی»^(١)
 که‌ردن په‌ی «سه‌ردار»، ته‌هیه‌ی میهمانی
 وات: به‌دیهباشی موحه‌مه‌د^(٢)، «سه‌ردار»
 دیت چ زولمێ که‌رد، چه‌رخ چه‌پ ره‌فتار
 به‌سه‌د سزا و زام، سه‌ختی و ده‌ر وه‌ده‌ر
 باز به‌ویرانه، شین وه «پوانسه‌ر»
 «داواشی» جه‌واب، وه‌عززو ته‌مکین
 عه‌رز که‌رد به‌سه‌ردار، سلیمان نگین:
 «والی» والا شان، حاته‌م‌تایی ته‌ور
 توانای تاریخ، شاهان پووی ده‌ور

١- ناوی تایفه‌ی به‌ناو بانگ له‌لادی «شوانکاره» سه‌ربه‌شاری جوانپو.

٢- مه‌به‌ست باوکی میرزا نوحه‌مد داواشی به.

یه‌کایه‌ک شاهان، نامی مه‌عه‌وی
 «کورش» و «داریوش»، تا وه «په‌هله‌وی»
 چه‌رخ چه‌نی هیچ‌کام، تا سه‌ر نه‌وه‌رده‌ن
 یه‌کسه‌ر گرفتار، چه‌رخ چه‌پ‌گه‌رده‌ن
 که‌س له‌ زنده‌گی، ویش‌پازی نیه‌ن
 چه‌رخ به‌ راست‌په‌ی که‌س، له‌ بازی نیه‌ن
 وه‌عه‌ده‌ش به‌عیده‌ن، وه‌فاش نه‌یره‌نگه‌ن
 سه‌لا‌حش کینه‌ن، سول‌حش په‌ی جه‌نگه‌ن
 که‌س له‌ جه‌ور زولم، چه‌پ‌گه‌رد نه‌په‌سته‌ن
 شه‌ش ده‌ر له‌ شاهان، دنیا‌گشت به‌سته‌ن
 بازه‌م شوکرش بو، چه‌رخ وه‌ کاممان
 نیمه‌چه‌رخ‌ی وه‌رد، وه‌ مه‌راممان
 فه‌رما به‌ خانم، «سه‌ردار» یه‌کسه‌ره
 مال‌ دینه‌باشی، با ویت‌به‌وره
 من‌ نیم‌شه‌و حه‌تمی، مه‌گیلووم وه‌ په‌س
 فه‌قه‌ت نی‌ قسه‌، ویت‌بزان‌ی و به‌س
 ئاره‌زووم دیدنه‌ن، «حسام‌الدینه»^(۱)ن
 جای‌س‌دق و سه‌فا و عیلم و یه‌قینه‌ن
 ته‌نمین‌گیانی، بده‌رو و په‌یم
 مه‌شووم وه‌ «تاران»، وه‌ سه‌ر‌قه‌ول و نیم
 نه‌گه‌ر به‌ «تاران»، سه‌فه‌ر بکه‌رووم
 «نه‌حمه‌د داواشی»، چه‌نی و نیم‌به‌رووم

به نه سل و نه سب به رزه و دیاری

پاچه تیم مه دو له گرفتاری

نیل و عه شایه، «پوانسه» به کسه

به نه مرده ولت، با چه ندین نه فسه

به گ و به گزاده، پیاده و سوار

نیستیقبال کهردن، گردین له «سهردار»

«سهردار» قاپی لوتف، له پرووشان باز کهرد

هه ریه که وه مه رام، ویش سه رنه فراز کهرد

نه مر کوچش دا، «سهرداره ره شید»

خانمان ویش، په د کسه رد وه ئومید

خانم و خاتون، خه ده مه و نه وکهر

بار کهردن به ردن، پرو به «پوانسه»

«سهردار» فه رماش وه، «غولام عدلی خان»

نه مام نه و بهر باغچه‌ی نه رده لان

له سه ردی و گهرمی، مه بهر هه راسان

مه وه رووت چه نی، ویم وه «کورده سان»

نه لبت، «نیفتیخار»، فه هیم فازل

به هه مه راه به رووم، په ی حل موشکل

«نه حمده داواشی»، «شیانی» وه هه م

«کهره م خان» چه نی، که دخودا «پوسته م»

په نج سواره بین، نه وان ناماده

«شیانی» و «نه حمده»، وه پای پیاده

نه و شه وه بی شام، بی خشه و کسه

خاو هه رام تا پو، یاوایم وه «دشه»

«دشه» چۆل و هۆل، بئی ئابه‌دانی
 سوار بین و شین، بئی به‌رقلیانی
 راه‌که‌ردیم ئه‌و پۆ، بئی ئاو و بئی نان
 وه زه‌حمه‌ت به‌ر شین، له «هال هه‌مان»
 له «شیخان» ته‌واف، «سولتان ساق» که‌ردیم
 خاڪ بارگاش، وه موشتاق وه‌ردیم
 له باغچه‌ی «سولتان»، تفی ته‌ر وه‌ردیم
 په‌فع ئاره‌زووی، ئه‌ورامان که‌ردیم
 له «کو‌په‌میان» وه جه‌خت شین وه بان
 له «شوشمی» وه‌رشین، هه‌تا «سۆسه‌کان»
 ئاوی خالی، گشت له هه‌وار بین
 چه‌ند نه‌فه‌ر له باغ، مه‌شغوول کار بین
 فه‌وری ئاوه‌ردن، نان نو‌خشی جو
 وه چ له‌زه‌تیی، واردیم چه‌نی دو
 یاوایم وه به‌لخه، سالار له‌وون
 ویه‌ردیم له «گولپ»، شین وه «باغه‌کوون»
 شیخ المشایخ قطب الطرایق
 «موحه‌مه‌د به‌ها»، شایسته‌ی لایق
 جه‌مالش مه‌دا، تانه له خو‌ه‌رشید
 ئاما وه پێشواز، «سه‌رداره‌ په‌شید»
 «سه‌رداره‌ په‌شید»، پیاده‌ بی له زین
 ده‌ست وست وه‌گه‌ردن، شیخ ساحیب دین
 هه‌ر دوو له شادی، شکوفان چون گول
 به‌ر ئاوه‌ردن خار، غه‌مان گشت له دل

ههردوو چون بولبول، مهست وه لهقای گول
 یساوان وه خزمهت، مورشید کامل
 «علی»^(١)، «علی» تهور، بهحر عهنایهت
 حاتهم تهرز تهور، کهرهه بی غایهت
 دوری بی له نوور، حهق سرشته بی
 مهدام نوور حهق، له پرووش وهشته بی
 پیر بی نهزیر، رهوشهه زه میر بی
 په ی وامانده گان، مهدام دهس گیر بی
 جادار بهرحهق، «بههء الدین» بی
 وازع چرای دین، «حسام الدین» بی
 ئاسایش بهخش، شفای زامهت بی
 رههنمای پاسی، پای قه یامهت بی
 فهرماش مه نزلئی، رهوزه ی پرزوان پهنگ
 پرشکوو شهوکهت، شاهانه و قه شهنگ
 رازانان به ره مز، میمان سه رای بی
 شیرین تر له کاخ، فه پهخش شایی
 پیش خزمهت «سهردار»، بهرد وه کاخهوه
 سهردار کاخش دی، وه ده ماخهوه
 پشت دا وه پشتی، موخه تای «چینی»
 ئاراسته به مور، «حسام الدینی»
 له «باغه کوئندا»، سی پوژ، راحت خهفت
 له دوا ی سی پوژه، سهردار ناخوهش کفت

کیاستن دوکتور، له «هه‌له‌بجه» هات
 سه‌ردار له گه‌ری گه‌ریپ دا نه‌جات
 «سه‌ردار» سلا‌مه‌ت، سه‌رش گرد وه‌ پاس
 بی‌ئه‌ندازه‌ که‌رد، له دوکتور سه‌پاس
 وات وه «ئیفتی‌خار»،^(١) «والی» بی‌دریخ
 ته‌شریف به‌ر عه‌رز که‌ر، وه‌ حه‌زرت شیخ
 رای هات و نه‌هات، گه‌رتنه‌م وه‌ پیش
 مات و ماتلم، خار خاتر پش
 کلید قاپی، موشکلات پیشه‌ن
 هام له‌ خو‌ف گیان، ته‌کلیم چیشه‌ن
 «ئیفتی‌خار» شه‌فت، شکوفا چون گول
 ته‌شریف به‌رد وه‌ لای، مورشید کامل
 یه‌ک یه‌ک فه‌رمایش، سه‌ردار والی
 عه‌رز شیخ که‌ردش عارف عالی
 چون فرشته‌ له‌ب، باز که‌رد وه‌ ته‌وحید
 به‌ده‌ر مزگانی وه «سه‌ردار په‌شید»
 خه‌فت نه‌وه‌رو خه‌م نه‌دو وه‌ دل
 مورادش له‌ لای حه‌ق مه‌بو حاسل
 ته‌ئمین گیانی، مه‌ده‌رو وه‌ پیش
 بشو وه «تاران»، نه‌بو خاتر پش
 مه‌واچوون «عوسمان»^(٢)، وه‌ سه‌هل و ئاسان
 په‌وانه‌ش که‌رو، تا وه «کوردسان»

١- له‌قه‌بی شیخ موسته‌قای حسامی (نیفتخار مه‌شا‌یخ) که ١٠ سال له‌زیندان ره‌زاخان دا‌حه‌بس بووه.

٢- مه‌به‌ست شیخ «عوسمانی نه‌قشه‌ندی» کو‌ری شیخ حسام‌الدین.

«نیفتبخار» مه‌تله‌ب، یه‌ك یه‌ك بی حالی
 فه‌رمووده‌ی شیخش، عه‌رز که‌رد به «والی»
 سه‌ردار شه‌نفتش، وه‌ش ئاماش وه‌ دل
 خاوی راحه‌ت که‌رد، نه‌و شه‌و له‌ مه‌نزل
 شیخ فه‌رما به‌ شیخ، «عوسمان» خوه‌ش خو
 نوور بی‌نایی، دوو دیسه‌ی بابو
 به‌ په‌سم په‌سووم، ته‌ریقه‌ی خاسان
 به‌ حوسن نییه‌ت، خاسه‌ی خه‌واسان
 بار که‌ره به‌ره، ئابدار ی و به‌نه
 به‌ هه‌م‌رای «سه‌ردار، په‌شید» تا «سه»
 سه‌ر ئیتاعه‌ت، ئاوه‌رد و خه‌مان
 شی وه‌ لای «سه‌ردار»، فه‌وری «شیخ عوسمان»
 به‌نه و ئابدار ی، بار که‌ردیم به‌ردیم
 به‌ راحه‌ت له‌ «زه‌لم»، شام شه‌و وه‌ردیم
 سو‌فیان وه‌ نار، وه‌جد و سو‌زه‌وه
 به‌و که‌زه‌و سو‌زه‌ی، جگه‌ردو‌زه‌وه
 گشت له‌ شه‌وق شیخ، چون په‌روانه و شه‌م
 بی‌خه‌یال خه‌تمی، که‌ردن وه‌ بی‌غم
 باب ته‌عارف، په‌ی شیخ و سه‌ردار
 ئاوه‌ردن وه‌ردیم، نو‌به‌ره‌ی خه‌یار
 «شیانی»^(١) له‌ سه‌ردار، ده‌رلاد به‌ زه‌روور
 مه‌ره‌خه‌سی واست، به‌ عوزر مه‌عزوور

مه‌رخه‌ش کهرده، فه‌وری «شیانی»
 گیلاره وه په‌س، هه‌ر نه‌و به‌یانی
 نام‌ه‌ق به‌ردیم، بنه‌که‌ردیم بار
 ته‌نگ و زه‌رته‌نگ، کی‌شان بین سوار
 له‌پله و مله‌ی، «مه‌لا»^(١) موسته‌فا
 سه‌رکه‌فتین و شین، وه جه‌ور و جه‌فا
 من وه پیاده، ئه‌وان وه سوار
 هه‌ر تاشین وه بان، که‌ل «که‌ماجار»
 نه‌فه‌سی کی‌شام، دیایم وه زه‌روور
 «که‌رکوک» و «موسل» و سارای «شاره‌زوور»
 دیار بی «به‌غدا» و «به‌سره» وه دووربین
 «هه‌ولیر» و «که‌لار»، تا وه «خانه‌قین»
 له‌دمای سه‌یر و سه‌قای نه‌و ده‌ره
 سوار بین لوابین، له‌و جایه‌که‌ره
 شین وه دامه‌نه‌ی، شیرین کو‌ساری
 هانی و هانی یاو‌گول و گول‌زاری
 وه‌نه‌وشه و سو‌سه‌ن، چنور و شه‌وبو
 هه‌لاله و نه‌رگس، یاسه‌مه‌ن کو‌کو
 له‌ده‌ور چه‌شمه، هه‌ریه‌ک وه په‌نگی
 مه‌درو‌شان به‌په‌نگ، شیوه‌ی قه‌شه‌نگی
 «ناوسفید» چون دور، زه‌لال‌خو‌ه‌ش په‌نگ
 مه‌تافا به‌تاف، له‌سو‌وراخ سه‌نگ

«عہ و لا خان» «دزلی»، لہو دامہ نہ ی شاخ
 بہ تہ پردہ ماغی، کہ ردہ بی چہ رداخ
 چہ نی چہ نہ نہ فر، تہ فہ نگچی تہ پردہ س
 تہ شریفش ناوہ رد، وینہ ی پیل مہ س
 ہات وہ ئیستقبال، بہ تہ و ر ئیہ زاز
 عہ رز کہ رد بہ «سہ ردار»، سہ و سہ رتہ فراز
 مہ علووم «شیخ عوسمان»، ^(۱) شیخیش بہ قینہ ن
 نوور دوو دیدہ ی، «حسام الدینہ» ن
 بہ ہہ مہ رای «سہ ردار»، تہ شریف ناوہ ردہ ن
 قہ دہ مش بہ خہ یر، موشہ پرف کہ ردہ ن
 مہ خسووسہ ن «سہ ردار»، بہ سہ رداری ویش
 ئو میدہ وارم نہ بو، خساتر پیش
 مہ بو نہ ہاری، مہ یل کہ رن وہ رن
 بہ عد بہ سلامت، تہ شریف مہ وہ رن
 مہ منون لہ گہ رمی، خہ دہ و خوٹ و خوٹ
 نہ ہار مہ وہ ریم، وہ یانہ ی بابوٹ
 وات «عبدالله خان»: جہ ناب «شیخ عوسمان»
 بہ درہ قہ مان کہ ر، تا مال «مہ حموودخان»
 چساک مہ ردانہ ی، ویش دا لہ کہ مہ ر
 وہ فہ رموودہ ی شیخ، فہ وری کہ فت وہ بہ ر
 راہی بین بہ راہ، پیادہ و سوار
 یواوان وہ دزلی، شیخ چہ نی «سہ ردار»

«عبداللہ» تہ شریف، وہ لای بابوش بہرد
 نامای میہمانان، عالی عہرزش کرد
 ساز و دھولئی، مہ‌حز ئیفتخار
 زہندن بہ خہیرہ مہ‌قدم پہی «سہ‌ردار»
 «مہ‌حمودخان» فہ‌رماش، ناوہ‌ردن نہ‌ہار
 مہ‌یل کردن و ہ‌ردن شیخ چہنی «سہ‌ردار»
 بہ‌عد سہ‌رف نان، نہ‌ہار و چایی
 خوّا‌حافزی کردن، فہ‌وری بین پایی
 «عہ‌ولاییگ» بہ مہ‌یل، و ہ‌ش نامایی کرد
 «سہ‌ردار» لہ دہ‌ربہ‌ند، «دزلی» پایی کرد
 ہیمن گوم نہ‌وی، خوہر لہ پہ‌ناگا
 یاوایم وہ قہ‌لای، سان «قہ‌لاگا»
 شین وہ دیواخان، چ شہر و وپی
 لہ‌پی گلیم و پلاسہ شہری
 «سان» دہ‌ستوورش دا، ناوہ‌ردن شامی
 چ شامی چون ویش، نہ پوخت و خامی
 ہەر کہ مہ‌کرد، سہ‌یر، وہ تہ‌رز و تفاق
 تا لوقمہ مہ‌وارد، مہ‌کرد ئیستفراق
 نہ‌خہ‌فتیم نہ‌و شہو لہ‌بہ‌ر کہ یک و موور
 ویا‌رایم ہەر حال، زندانی دہ‌ستوور
 سہ‌حہر خوہر کیشا، گوشہ‌ی چون ناہر
 فہ‌رش گہ‌رمی وست، لہ بہ‌رو باہر
 بہ‌نہ‌بار کہ‌ردیم، ہەر بہ‌و بہ‌یانی
 بی‌چایی بی‌نان، بی‌بہ‌ر قلبانی

نہوان سوار بین، خوار و خوف لہ دل
 وہ من نشان دان، ملہی «سوور کہول»
 لہ پایین ملہ، دہرہ و دولی وہن
 بہرہو بیاوان، چول و هولی وہن
 مہویہری مہشی، باغ و ناوی ہن
 دور لہ ئابادی، یہک ئاسیاوی ہن
 ہر کام زو و یاوایم، نر شو بو نر پو
 مہبو بگییریم، لہو یاگہ مہکو
 وہ لیمن یاوا، نر شو بو نر پو
 مہبو بنیشین، تا یوتہرمان بو
 شہلاشان کیشا، ہدی کہردن لہ ئہسپ
 من وہ پیادہ، چون «نازہر گوشہسپ»
 وہ پای بی پیلا، راہی بیم وہ دہو
 کو وہ کو مہشیام، چالاک تر لہ کہو
 تہی کہردم کووان، سہخت دور مہنزل
 تا یاوام وہ بان، ملہی «سوور کہول»
 سہرم سوپ مہندہی، ذات باری بیم
 چ ئساوی لہ سہر، ملہی جاری دیم
 مہکنیا لہ پیز، مہپیزا چون دور
 یخ مہکہرد لہ دہس، لہ نیمہ پوی ہر
 لہ تیف وینہی کف، بہرف سہرکاوان
 مہواتی شہمال وہ نہسیم تاوان
 سہیر و سہفای ئہو، ئاو و بہنہنہ
 مہواتی پیزہی، کوئی ساراوہنہ

چەندکەفیی وەرەدم، لەو ئاوە سەرە
 دەم و دڤانسم، هێمان پەر دەردە
 هەل نیشتم هەر وەك، هەرەس لە سەردا
 دی دەسم لە دەس، زەندەگی بەردا
 تەنیا و نابەلەد، بێ ئاو و بێ نان
 پاپەتی کەفتمە، بەر و بیاوان
 ساعەت سی لە شوو یاوام وە باغی
 هیچ نەدیم بە غەیر، شوڵە ی چراغی
 هەوا مۆنقەلب،^(١) تارێک و تار بێ
 جەم جەم نەوین و پراە نادیار بێ
 وەخت بێ مشووش، بو فکر و هووش
 تەقە ی نال ئەسپ، ئاما وە گووش
 تا خوڕیم سوار، کین و چ کارەن
 «کەرەم خان» واتش، شیخ و سەردارەن
 «کەرەم خان» واتش: «ئامیرزا»^(٢) ئەحمەد
 یا خودا هەرگیز، نەنالی وە بەد
 تەنها و پاپەتی، وە پای پیادە
 چون شیر شکارت، کەردەن بە وادە
 «سەردار» وەش ئاماش، لە بێ باکی من
 ئافەرینش کەرد، لە چالاکی من
 هەوا تۆف تەلخ، سەخت دل لەرزان
 وە چ تەرز ی شین، وە «گەلانەرزان»

١- مەبەست هەروروەهە لاو تاریکە شوو سەرمایە.

٢- ناوی ھۆنەرە.

سه حەر سوار بین له «تاله بهران»
 نه هار له «تیزتیز» شام له «ناره نان»
 «شیخ» شی وه مه سجد، بهری جه ماعت
 «سەردار» له مالی، کەردش ئیسراحت
 سه حەر خوهر له کو، گوشه دا نیشان
 سه رزه مین وه بهر، بهر ویش پوشان
 «شیخ» له خه وه لسا، بهر ماش به «سەردار»
 مه بو مه نسووبان، که ریم خه بهردار
 مه خفی دوو به دوو نامه یه نسووسان
 دان وه یه که نه فەر، بهرد بهی «کوردسان»
 خانان «نهرده لان»، «وه کیلی» یه کسەر
 با دهم و دسگا، کەردن باخه بهر
 چون نهوان دلسۆز، دۆس «سەردار» بین
 بهی به زیرایی، «سەردار» سهوار بین
 بهگ و به گزاده، خان و خهوانی
 «ئاسەف نه عزمی» و «موشیر دیوانی»
 «میرزا علی خان»، با «میرزا جافر»
 که مه به سه بین، ناماده و حازر
 شیخ موجه هه، ئیمام «مهردۆخ»^(١)
 فازل کامل، پسر که مال شوخ
 موفتی موفتیان، قوزات قازی
 بهی دیدهن «شیخ»، گشت شین وه پازی

خورد و کہلان، و ثوناس و زکوور
 لہ شار بہرنامان، وہ شادی و سروور
 دہرویش و سوفی، پوشان پروی زہمین
 بہ یا «غہوس» یا «غہوس»، یا «حسام الدین»
 سہید و دہستہی، عولہ ما وہ سہف
 دہرویش یا «علی»، مہدہد، دای لہ دہف
 بہ زکر و تہوحید، وہ تہہلیلہ وہ
 وہ تہہ پل و بہیداخ، وہ دہفیلہ وہ
 سہیحہ مہ کیشان، گشت لہ شہوق شیخ
 وابی «ئاویہر» بہر بہیو لہ بیخ
 «شیخ» چہنی «سہردار»، با جہمع خاسان
 نام حق بہردن، پرو بہ «کورسان»
 وہ بے درہ قہوہ، ئامان دی وہ دی
 وہ ئیہزازہ وہ، ہہتا وہ «سہرنوی»
 «سہرنوی» یہ کسہر، تا سارای «کہ میز»
 غول غولہ و غہوغا چون پروی رہ ستاخیز
 سہید و شیخ و نودہ بای شہریف
 نہ عیان و نہ شراف، سان دان وہ رہ دیف
 «شیخ» وہ شہامہت، «سہردار» وہ تہ مکین
 وہ ئیکرامہ وہ، پیادہ بین لہ زین
 «شیخ» چہنی موفتی، خوہ لاسہی کہ لام
 تہ شریف بہرد وہ جہمع، عولہ مای نہ علام
 «سہردار ئتسار»، پہی «سہردار رہ شید»
 فہرما نہ وازان، سروود ئومید

«سهردار» وه مه رام، ئومیده واری

کهردش له و سهردار، سپاسگوزاری

به عد با ئه عیان، نوجه با و نه جیب

دهست مووبهت دان، یهك یهك وه ته رتیب

«والی» به گرمی، با ئه عیان شار

ته وازوع کهردش، بی حه د و شومار

به سه فا و سه لام، به مه یل و گهرمی

دهست یهك گرتین، گویشان وه نه رمی

وه کیلی ته هیهی، نه هار گهرده بین

ئه سباب و ئاشپه ز له پیش به رده بین

ئه و پوژه داشان، عه جه ب نه هاری

به ته کمیل نه هار، دوو سی هه زاری

به «والی» واتش، «سهردار ئیتتار»:

بفه رما ته شریف، به و ریم وه شار

گشت وه یهك سه دا، نام حه ق بردن

ئه عیان و ئه شراف، حه ره کت کردن

وارد بین وه شار، دهس دهس و سه ف سه ف

سهردار ته شریف به رد وه مال «ئاسه ف»

وات: «میرزا نه حمده»، جایه بدهن پیش

خه ستهن ده خیلن، به د نه گزه رو لیش

په ی په زیرایی، به ته ور ته کمیل

سپردن به دهست، «نایب ئیسماعیل»

خوهش گوزه شت له ئه و ماله شه ریفه

له په زیرایی، «خاتوون حه نیفه»

وه شهوان له كهیف، بهیت و هوڤه بیم
 وه پوڤا سوار، ئەسپه بوڤه بیم
 یهك و دوو ههفته، ئیسراجەت كەردم
 یهك نان و ئاوێ، وه پاجەت وهردم
 شهوێ نیشته بیم، وه سه‌رته‌فرازی
 چەنی هام‌ده‌مان، مه‌كه‌ردم بازی
 «نایب ئیسماعیل» چەنی «معمارپوور»
 ته‌شریف ئاوه‌ردن هه‌ر دوو وه زه‌روور
 «نایب ئیسماعیل»، یاوا وه مه‌نزل
 شكوفا و غونچه‌ی، له‌ب بازكه‌رد چون گول:
 سه‌ردار ده‌ستوورش، دان وه «معمارپوور»
 بشو وه مه‌نزل، «نایب» بێ قسوور
 «ئامیرزا ئەحمەد»، بێداركه‌ر له‌ خه‌و
 وه ده‌وان وه لام، بـاوه‌ره ئیمشه‌و
 منیچ هه‌ر ئه‌و شه‌و، مه‌ردانه‌ ده‌ستوور
 بشیم وه‌لای سه‌ردار، چەنی «معمارپوور»
 «والی» به‌و پازان، شیرین‌ته‌ر له‌ قه‌ن
 فه‌رماش فه‌رزه‌نم، فه‌رزته‌ر له‌ فه‌رزه‌ن
 به‌رحه‌سب ده‌ستوور، «په‌زای په‌هله‌وی»
 وارس ته‌خت و تاج خه‌سه‌ره‌وی
 وه ماشین «سه‌ردار ئیتسار» وه جه‌خت
 حه‌ره‌كه‌ت كه‌ریم، بشیم وه پای ته‌خت
 خه‌یالم ئێدەن، به‌ ته‌ندرووسی
 به‌رووت وه هه‌مپرای، وێم وه خسووسی

«إنشاء الله» من ہم، بہ قدر کافیت
 نگہ نہ مردم، مہدم تہ لافیت
 توو «کہرہم خان»، «کہریم» نوکہرم
 بازی، ناپازی ہر سنی مہوہرم
 «ناکہریم» بہرووم، نہ لبت پہی کاران
 «کہرہم خان» وہ نہ سپ، بہ یو وہ «تاران»
 سہحر خور لہ کو، بہر ثاما وہ بہر
 روشن کرد وہ نوور، سہحرا و دہشت و دہر
 فہوری بہ دہستور، «سہردار نیتسار»
 ثاوہردن ماشین، وہ جہخت بین سوار
 «سہردار» لہ مہردم، خواحافزی کرد
 بہ سہر شاد وہ توئی ماشین تہ شریف بہرد
 وات: وہ «نیمایل»، ماشین ناگر کرد
 تہن وہ دہس تہقدیر نیلاہی سپہرد
 ماشین ناگر بی، نام حق بہردیم
 ہوو بہ «ہمہدان»، حہرہ کت کہردیم
 شہو لہ «ہمہدان» نیسراحت کہردیم
 سہحر سوہجانہ بہ راحت وہردیم
 پہوسہ پہی تہقدیر، حہیی لایہنام
 ماشین مان لہنگ بی، لہ مینگہی نیمام
 بیست و چوار ساعہت، ماشین مان لہنگ بی
 لہ لہنگی ماشین، خولقمان تہنگ بی
 رانندہ تہواو ماشینش واز کرد
 بی عہیب کرد و بہست، پہروانش ساز کرد

فهوری ئاگر که‌رد، خاس تر له جاران
 هه‌ره‌که‌ت که‌ردیم، یاوایم وه «تاران»
 ماشین له کووچه و په‌س کووچه بی‌ره
 تا شین وه ده‌رمال، «حاجی موعته‌مه‌د»
 «حاجی اسدالله، خان موعته‌مه‌د»
 په‌زێرای که‌رد، بێ هه‌ساب و هه‌د
 له دوا‌ی یه‌ك هه‌فته، خاس وه خاتره‌ جه‌م
 شین بین وه میهمان، «سه‌ردار موعته‌زه‌م»
 «ئاسه‌ف» له «سه‌ردار»، خوش ئامه‌د که‌ردش
 وه ئیکرامه‌وه، وه مه‌نزل به‌ردش
 فه‌رماش به «سه‌ردار» جه‌ناب «ئاسه‌ف»
 بشین وه دیدنه‌ هه‌زه‌رت ئه‌شه‌رف
 ئه‌سه‌باب سه‌فه‌ر، که‌ردن جه‌م‌ئاوه‌ر
 وات: «عبدالله‌بیگ»، دورشکه‌ باوه‌ر
 دورشکه‌ی شه‌خسی، «ئاسه‌ف» ئاوه‌ردن
 قه‌ده‌م خه‌یر وه تو‌ی، دورشکه‌ به‌ردن
 من هه‌م شیم وه‌لای، ده‌س دورشکه‌چی
 دورشکه‌چی فه‌وری، ده‌س دا وه قه‌مه‌چی
 «سه‌ردار» و «ئاسه‌ف»، چون باش دلێران
 ده‌ستوور دان هه‌ی که‌رد، ڕوو به «شه‌مێران»
 ته‌فریحه‌ن ته‌شریف، تا «قوله‌ه‌ك» به‌ردن
 په‌شیمانۆ بین، عه‌قه‌ب گه‌رد که‌ردن
 «سه‌ردار» فکرش که‌رد، په‌ی حه‌ل مو‌شکل
 سه‌لاحش زانا، به‌یۆ وه مه‌نزل

وه ئه نديشه وه، وه بيم و ئنوميد

خه وه نه كهرد نه وشه وه «سهرداره په شيد»

وات: «ميرزا نه حمده»، جام جهم تاوه ركه

دور شكه‌ى مه خسوس، پهيدا كهر باوه ر

فهرما دور شكه چى، نامش «نادر» بى

به نه مر «سهردار»، فهورى حازر بى

«نادر» دروشكهش بهرد، وه بهره بهره

سوار بين و شين، وه دوو نه فهره

ياوايم وه «ته جريش» نه هارى وه رديم

هه تا ساعهت سى، ئيسراحت كه رديم

سوار بين و شين، ههردوو وه نازاد

هه‌ى كه رديم له نه سپ، تاوه «سه عدنا باد»^(١)

به شادى و سروور، به كهيف و ده ماخ

وه ده ماغه وه، پياده بين له كاخ

خاستر له حاتهم، بهور ده ريادل

به ئى په روا فهرما، په ئيس قهره وُل

ره ئيس قهره وُل، فهورى به گوستاخ

موعه په فى كهرد، «سهردار» بهرد وه كاخ

سهردار شى وه كاخ، نمونه‌ى به ههشت

له دواى گوشت و گوئى، زيادهاته دهشت

په ئيس قهره وُل، بانگ كهرد به پرووى باز

ههريه كه چهنه ليره، به خشا به سهرياز

بی‌خۆف له ئازار، گرووی به‌دکاران
 خوهر غرووب نه‌که‌رد، یاوایم وه «تاران»
 «سه‌ردار» له شادی، واتش: نه‌ی فه‌رزه‌ن
 دیاره‌هه‌ساره‌ی، شانسان به‌رزه‌ن
 هه‌زرت نه‌شەرف^(١)، له پرووی عه‌نایه‌ت
 لوتفش بی‌چه‌نیم، ئیمپرو بی‌غایه‌ت
 وات: هه‌ر دووشه‌مه‌، قه‌وڵ شه‌ره‌فی دهر
 وێت وه مه‌جسه‌ین، موعه‌په‌فی که‌ر
 له ناو سه‌رداران، «ئیران» نادر به‌ر
 به‌په‌زای ئه‌رم، هه‌ر ئان حازر به‌ر
 «سه‌ردار» تا چه‌ند ماه، له شار «تاران»
 به‌شادی و نشات، به‌وه‌ش و یاران
 نسان نه‌ما، «تاران»، کووده‌تا کریا
 «ئه‌حمه‌د شای قاجار»، دهر کریا بریا
 به‌ك هه‌فته «تاران»، وه ئیفتشاش بی
 تا سپ‌سپ‌ری، به‌دکاران فاش بی
 ده‌سته‌ی ناپارازی جهمیان جهم وه‌ردن
 پروو به‌مه‌جسه‌ین، هوجووم ئاوه‌ردن
 ژن وه یا «حوسه‌ین»، مه‌رد وه یا «عه‌لی»
 ئیجتماع که‌ردن، په‌ی شو‌رای ملی
 نامه‌ی ده‌عوه‌تی، ئاما په‌ی «سه‌ردار»
 سو‌یح ساعه‌ت نو، بشو وه ده‌ربار

فرقه‌ی ناپازی، ئیغفالش ک‌ه‌ردن
 پی‌ی شه‌ره‌فیایی، به‌تالش ک‌ه‌ردن
 سو‌بح ساعت نو، «تاران» وه‌ ته‌م بی
 خائن و خادم، داخل وه‌ هم بی
 به‌ جووب و چماغ، به‌ سیله و به‌ موشت
 به‌ شق و شه‌لاق، سه‌نگ و پاره‌ خشت
 پولیس وه‌ نه‌رمی، مه‌ردمیش وه‌ ره‌ق
 مه‌داشان وه‌ هم، وه‌ شه‌لاق و شه‌ق
 ناغافل سه‌دای، بو‌ق ماشین هات
 چ هات، چ ماشین، شیر غورین هات
 «ره‌زای په‌هله‌وی»، په‌یدا بی چون شیر
 ده‌ست دا وه‌ شه‌مشیر، زه‌ننده‌ی دلیر
 به‌ «گوم شه‌و دوور شه‌و»، وه‌ پشته شه‌مشیر
 هه‌ی ک‌ه‌رد له‌ مه‌ردم، شیر شیران گیر
 مه‌ردوم وه‌ ناجور، سه‌نگ و پاره‌خشت
 پی‌چان گریبان، «ره‌زاخان» وه‌ مشت
 به‌ ناسزاوه، له‌ پرووی نادانی
 شکایه‌ت ک‌ه‌ردن، له‌ به‌ر بی‌نانی
 «ره‌زاخان» وه‌ نه‌رم، وه‌ می‌ه‌ره‌بانی
 واتش: مه‌ترسن، له‌ به‌ر گرانی
 نه‌گه‌ر نه‌مردم، نان نه‌رزان ک‌ه‌رووم
 میله‌ت له‌ زله‌ت، نه‌جات مه‌ده‌رووم
 خه‌شن وینه‌ی شیر، درنده‌ی بی‌باک
 وه‌ شه‌هامه‌ت شی، تا مه‌جلس وه‌ تاک

«بہ بندید در این تسویلہ را
 برو نشان کنید این قبیلہ را»^(۱)
 مہردوم «تاران»، وہ مہردی خہ سان
 «تاران» تہ سلیم بی، مہ جلسان بہ سان
 حوکم حکوومت، نزامی دریا
 «تاران» سہرتاسہر، پوس بہنی کریا
 سی شو و سی پوڑ، «تاران» وہ تہنگ بی
 شو و پوڑ خاموش، چون شوہ زہنگ بی
 نہ تہقی گاری، نہ نوتووموبیل
 نہ شہنہی نہ سپان، دورشکھی شہکیل
 نہ سہدای سروود، ناوازه و مووزیک
 نہ نہات لہ گوش، لہ دوور یا نزیک
 نہ چرہی پووتین، نہ کیفی چارشو
 نہ ناغہ کنار، خانم پیادہ پوہ
 دہنگ رہ قبیان، بریا لہ گوزہر
 وہک شار خاموشان، کہس نہ ہاتہ دہر
 مجلسان بہ سان، شورشان بہ تال بی
 وہ کیلان وہیلان، حالشان بہد حال بی
 خادمان بی غم، خہ سمان خہستہ بین
 بازاریان کہ ساس، دوکان بہستہ بین
 حوکم سادر بی، وا دہستوور دریا
 خائنان لہ خاو غفلت گیر کریا

هه وچى بى نه و بى، تاك و تووك كريا
 موخايف نه ما، پاك و پووك كريا
 له دواى سى پوژه، دريا نازادى
 كووچه و خه يوان، بى وه نى بادي
 وه پارچه دى سى پهنك، بال به يداخان
 پازى او «تاران»، بى وه چرخان
 ره قاسان به ره قس، خواهش ناوازه وه
 مه ره قان به دم سوژ و سازه وه
 وه هر جا مه دياى، سه راسه ر سه ير بى
 گوشه وه گوشه، په رچم و ده ير بى
 تاق نه سره ت به سيا، به دى باى په ننگين
 «تاران» بى وه خولد، فرده وس به رين
 نان وه بار بريا، مه نزل وه مه نزل
 موهر «په هله وى»، كريا بى چون گول
 ميله ت وه نيمه ت، خاس بى نياز بى
 دهر مه جلس به پرووى، مه جلسيان واز بى
 ناراى عموومى، وا ته شكيل كريا
 په دى شاهى وه ناو «په زاخان» دريا
 بهك «موحسين» نامى، كوردسانى بى
 پوليس مه خفى، شه ره بانى بى
 هات وه لاي «سهردار»، وه نيكرامه وه
 عهرز «سهردار» كه رد، به پرووى فامه وه
 وات: جه موى جه من، له شه ره بانى
 موته زرتن، خان و خه وانى

په‌ئیس نه‌زمیه، هاله ئیئتزار
 تامله‌لاقانی پکاله سەردار
 به‌لام مه‌تاوی، تهنه‌نه‌فه‌ری
 باوهری جه‌نیت په‌ری خه‌به‌ری
 به‌گرمی و نه‌رمی، به‌چەرب زوبانی
 «سەردار» وادار کەرد، په‌ی شه‌هره‌بانی
 «والی»^(۱) وه‌به‌نده، وه‌ی ته‌ور دا ده‌ستور
 وات: «نوحه‌ده‌» جه‌نیم، تو‌بو دوور وه‌ دوور
 تاشین وه‌ حەیات، نه‌زمیه غافل
 فه‌وری ده‌ستور دا، په‌ئیس قه‌ره‌ول
 ئیجازه نه‌دان، من بچم وه‌ ناو
 فه‌قت سەردارم، هەر مه‌دیا وه‌ چاو
 تابه‌ردن وه‌ ده‌ر، ئوتاقی به‌سته
 دیم که ئاوه‌ردن، کلیل یه‌ک ده‌سته
 ئوتاق باز کریا، سەردار شین وه‌ ناو^(۲)
 من جواو کەردن، به‌ته‌ور ناحه‌ساو
 من ته‌نیا که‌فتم، «ئاکه‌ریم» گوم بوو
 «که‌ره‌م‌خان» وه‌ نه‌سپ، له‌ «تاران» ده‌ر چوو
 «سەردار» گیریا و ماوه ته‌نیا خوم
 نه‌شن شه‌رح حال، به‌ده‌به‌ختیم بده‌م

۱- مه‌به‌ست «سەردار په‌شیده».

۲- «سەردار په‌شیده» ماوه‌ی هه‌ژده‌ سال تا خه‌رماتانی ۱۳۲۰ی هه‌تاوی له‌ زیندان دا پاییان گرت، دوا‌ی نازاد بوونیش تاکاتی مه‌رگی (۱۳۴۲) هه‌ر له‌ ژیر چاو دیری یان دا بووه.

من مامۆ له مآل، «سەردار موغەزەم»
 نان بى وه غوسسە و خوەرآك بى وه غەم
 هەر كەسنى نانى، ئەسەند ئەموینی
 وه حەسەرەتەوه، ئەكەفتمە شوینی
 كەس نەوى خەزەمت، بكا وه سەردار
 مەوازى بى ویت بو شام و نەهار
 وه ئیلا ئەو وەخت، پۆزگارم بى
 تەمەنم لە بیست، وەخت كارم بى
 نانیان ئەدا پێم، ئەمەرد بو سەردار
 پۆژى دوو دەفە، لە شام و نەهار
 نانێچ نە ئەوەن، وافر و خاس و
 دوو بېرشت نان و جاموولكەى ماس و
 نەیانوت فرەس، بەسە نانه كەى
 خوەشت تیر ئەخۆى لە پاش خوانە كەى
 پرووت و قووت كەفتم، داپزیام وەك گال
 لیباسم دپیا، كراس تا شوال
 وەك موجه سەمە، بى حال و هەوال
 وه سەسەر بى زوان، ئەگە پيام وەك لال
 ئەچوومە مەتبەخ، بزان و نەزان
 ئەگە پيام بۆنان، لیوارەى قازان
 بى نان وه برسى، وه بى پاره و پوول
 سەربى وه گزگل، مل بى وه مەفتول
 بىم وه ئیسكلت، وشكۆبیم لە پۆس
 نەمیان ئەناسى، چ دوزمەن چ دۆس

ده‌س بی وه مه‌قاش، ده‌ست وافوورکیش
 ران ته‌ق و ره‌ق بوو وه‌ک ئاسای ده‌رویش
 نه‌هۆش و نه‌گۆش، نه‌فیکر و نه‌فام
 له‌سه‌رم به‌سیا، ده‌ر دونیا ته‌مام
 چاره‌م ناچار بی، نه‌ما پای ته‌دبیر
 استغفرالله، خودام شی له‌ویر
 لیووشک و بی خوین، زوان وه‌ک پلاس
 ره‌نگ له‌پرووم، به‌ریا، وه‌ک دیو ده‌واس
 نه‌شوخی و سوچه‌ت، نه‌قسه و نه‌باس
 نه‌عیشق و نه‌شه‌وق، نه‌هۆش و حه‌واس
 لووت هه‌لپیکیاگ، چاو قوول و بی‌نوور
 ته‌شخیسیم نه‌ما، نزیك یا له‌دوور
 دگان ته‌ق و ره‌ق، هه‌ر چه‌قه‌ی نه‌هات
 وه‌حق و ناحق، هه‌ر ته‌قه‌ی نه‌هات
 نه‌پرووی سوالم بی، نه‌عه‌ده‌ت دزی
 پال دام وه‌پالشت، که‌ساسی و کزی
 ماه‌نازه‌ر بیو، سیسه‌د و چوار^(١)
 که‌فتم و توپ دام، بی‌پای پۆزگار
 بی‌یار و یاوه‌ر، بی‌هه‌وال پرسی
 شه‌ش مانگ له‌«تاران»، مامۆ وه‌برسی
 مات و مه‌لوول و داخین و په‌شیو
 خوار و غه‌مین و بار غه‌م وه‌لیو

یہك پڑوہ مہئیوس، تہ گہ پریام خجل

بیریا بی ئومید، زندہ گیم لہ دل

پراگم کفت وہ ناو، باغہ تہ ناری

دیم شہ خسی تہ نیا، ہا لہ پای داری

سلامی کردم، سہری ہل وری

ہہ وال پرسی کہ رد، وہ زوان کہ لہو پری

وت: خہک کوورہیت، مہ شغول چ کارت؟

دہردت، مہرہزت، تہ پرا تہ وگارت؟

وتم: لہ مہرہز، تہ پرا تہ پرسی

من دہردی تہ یرم، بہ غہیر لہ برسی

وت بوویش بزائم، تہ پرا ہاتیتہ؟

کارت چہ بیہ، مہر نہ ہاتیتہ؟

وتم: من ہہ مپرای، سہردار پہ شید بیم

سہردار گیریا و من نائومید بیم

وا دل داریم دا، وہ تہارہ زوی دل

وہ دل دہسم گرد، بہردم وہ مہنزل

وت: خولا مہرگم، بیہیت وہ کہ لہو پری

شہرو پیرم گشت، لہ بہرم دہری

تہو یہك دہس لیباس، تہواوی دا پیتم

نہ ہار، چلاوو کہواوی دا پیتم

نامت تہ پام بووش، با نہ چیت لہ ہووش

مہبادا نامت، بکہم فہرامووش

وتم: پیتم ئیزن، «تہ حمہد داواشی»

وت: منیچ «فہرج خان، مہنش باشی»

تجازہ بگر، ہر پروژ لہ «سردار»
 تہ شریف باروہ لام، چ شام چ نہ ہار
 ہر نان دلت بوو کلت کہ مہوہ
 بہند بہ دبہختی، ملت کہ مہوہ
 وتم: دلہم ہس وہ سرئہ فرازی
 وہ شہرتی «سردار»، نہ بو ناپازی
 شوونت مہ زانم، خوہم مامہ شوونت
 عہرز «سردار» کہم، وہ عہزم چوونت
 یہ ماوا و مہ نزل، یہ ئوتاقمہ
 تہ عارف نیہ کہم، یہ ئہ خلاقمہ
 وت: من و «ئہ میر، مہ خسوس» کہ لہور
 «سردار موقتہ در»، شیر شیران دہ
 بہر بہر دہ، «سالار زہ فہر»
 تہ حت نہ زہریم، ہر چسوار نہ فہر
 مانعی نہیری، نہر پروژ بوو نہر شو
 ہر نان تواستی، تہ شریف بارہ و بہو
 دہ توومان پوول، سفیدی دا پیتم
 چمان یہ ک عالم، ئومیدی دا پیتم
 ہاتم بو مہ نزل، بہ شادی و سروور
 گوول لہ دہ ماغم، نہ واریا لہ دوور
 نہ وکہران ئاسف، لہ دہ ورم جہم بوون
 منیان دی، مات و مہ بہوت غہم بوون
 وتیان: کی دای پیٹ، ئی گشت لیباسہ
 وا پاک و تازہو تہ میز و خاسہ

وتم: جه‌وانی دانا و جه‌وانم‌ه‌رد
 نووسیم بۆی جواو کاغه‌زی وه‌ ف‌ه‌رد
 دای پیم له‌ سه‌لی، ف‌ه‌ردم بئ‌قه‌یاس
 به‌ ره‌سم پیشک‌ه‌ش، چ‌ پوول‌ چ‌ لیباس
 وتیان: شاعیری، بانه‌زم و ف‌ه‌ردی
 وتم: ئه‌لبه‌ته، وه‌ زوان «کور‌دی»
 داوایان لیم کرد، هه‌ر یه‌ك بۆ ف‌ه‌ردی
 هه‌ر یه‌ك وه‌ نیی، هه‌ر یه‌ك بۆ ده‌ردی
 منیج هه‌ر یه‌كی، وه‌ مه‌قام خوه‌ی
 وتم: بۆی ف‌ه‌ردی وه‌ مه‌رام خوه‌ی
 مه‌خسوس «حه‌سه‌ن خان»، شیر به‌چه‌ی بابان
 با شه‌ئن و شه‌ره‌ف، نامی و نوکته‌دان
 وه‌ ع‌ززه‌ته‌وه، با وه‌ق‌ر و وه‌ق‌ار
 وتی: پیم «ئه‌حه‌مه‌د»، مه‌به‌ر خات‌ر خار
 خاس تر له‌ برای، میه‌ره‌بانمی
 له‌ شام و نه‌ه‌اردی هاوخوانمی
 چووم بۆ لای «سه‌ردار» وه‌و ئه‌ساسه‌وه
 به‌ که‌یف و ده‌ماغ وه‌ لیباسه‌وه
 «سه‌ردار» خوه‌شی هات، هه‌زی کرد وه‌ دل
 شکوفا شیوه‌ش، شیرین تر له‌ گول
 هه‌والی پرسی، جواوی ف‌ه‌رز بی
 به‌ئ‌ی م‌اجه‌رام، «واجب‌ المرص» بی
 به‌یان واق‌عیم، هه‌رز سه‌ردار کرد
 سه‌ردارم له‌ کار، خوه‌م خه‌به‌ردار کرد

«سردار» وه شیرین، شه‌کەر پازوه
 نه‌وازش فه‌رما، به‌ پووی بازوه
 چه‌بسم مه‌وه‌قه‌ت، کارم مه‌جه‌ووله
 «داواشی» بو تو مات و مه‌لووله
 «فه‌ره‌ج خان» بی‌ره بکه‌م دیداری
 هیچ بی مه‌یل نیهم وه ئیفتیخاری
 به‌ په‌زای «سردار»، به‌ شادی و باشی
 فه‌وری هاوردم، «خان مه‌نش باشی»
 تا سه‌رداری دی، «فه‌ره‌ج خان» وه مه‌یل
 عه‌رز ته‌عزیم که‌رد، خان خاتر که‌یل
 سه‌ردار نه‌وازش، که‌ردش وه نه‌رمی
 ده‌ست «فه‌ره‌ج خان»، گوشا وه که‌رمی
 وات: «ئه‌میر مه‌خسوس»، «سه‌ردار موقته‌ده‌ر»
 وه‌زعیان چو‌نه‌ن، با «سالار زه‌فه‌ر»
 «سنجابی» و «که‌له‌وپ»، چو‌ار نه‌فه‌ریم
 له‌ باغ دوساخ، ته‌حت نه‌زه‌ریم
 «سه‌ردار» وات: من و «خان قه‌ره‌داخ»
 هاین له‌م ئوتاقه، چه‌ببین وه دوساخ
 نه‌لبه‌ت بو «ئه‌حمده»، پا و پلی ئه‌که‌یت
 وه‌ج وه‌سیله، خاس کلی ئه‌که‌یت
 نه‌سپ «سه‌ردار» و «سالاره‌زه‌فه‌ر»
 ناماده که‌ردن، په‌ی پاگه‌ی سه‌فه‌ر
 نه‌مانه‌ت نه‌ده‌م، وه «کاکه‌ مووسی»
 مه‌وازیی ویت، خاس وه درووسی

خزمه‌ت کاری ویت، خاس‌تر له نو‌کەر

پوانه‌ی بکات، تا وه «پوانسه‌ر»

فه‌رمووی: مه‌منووم، له ئیلتفات

خوه‌شم پی‌گوزه‌شت، له ملاقات

انشا الله «نه‌حمده»، سو‌بع ساعه‌ت هه‌شت

ئه‌تیرم فه‌وری، بی‌نیتره‌ته ده‌شت

«سه‌ردار» وه چه‌زین، «فه‌ره‌ج خان» عاجز

هه‌ر دو دل‌ته‌نگ بین، له خودا حافز

«سه‌ردار والی»، به‌نی‌نه‌رده‌لان

ده‌س به‌رد بازی کرد، قو‌لف چه‌مه‌دان

چه‌ند ده‌س لی‌باسی، جو‌راجو‌ری بوو

تووسی و عه‌نابی و مشک‌ی و مو‌ری بوو

فه‌رمووی پی‌م «نه‌حمده»، کامیان بو‌ت خاسه‌؟

کام په‌سه‌ند نه‌که‌یت، له‌م گشت لی‌باسه‌؟

فه‌وری جو‌اووم‌دا، وا وه شتایی

عه‌رز‌که‌ردم قو‌ریان، په‌نگ عه‌نابی

بو‌یه‌ك «قل هو الله»، کردی و وه به‌ری

که‌ندی و دای وه من، له پووی سه‌روه‌ری

فه‌رمووی: نه‌ژنه‌فی، چه‌رفم خاتر چه‌م

ئه‌چه‌ته خزمه‌ت، «سه‌ردار مو‌عه‌زه‌م»

ئی‌جازه نه‌گریت، ده‌سی ما‌ج نه‌که‌یت

خودا حافز، زووتر قا‌ج نه‌که‌یت

ده‌ست سه‌ردارم، ما‌ج کرد وه گریان

دل‌ته‌ر له سه‌نگ‌بی، مه‌که‌رد وه بریان

سووره‌تمی ماچ کرد، ده‌سمی گرد وه دهس
 به په‌زا و په‌غبه‌ت، کردمی مه‌ره‌خه‌س
 مه‌ره‌خه‌سیم خواست، له‌ ئاسه‌ف نه‌عزه‌م
 لوتفی پی‌م فەرموو فراوان نه‌ک که‌م
 «خه‌سره‌و»ی هه‌نارد، فه‌وری هاته‌ پیم
 بو‌خه‌رجی پینگه، دوو تمه‌نی دا پی‌م
 تا‌گه‌یم وه‌ باغ، دیم «کاکه‌ مووسی»
 حازره‌ با‌ ئه‌سپ، خاسه‌ی خسووسی
 «فه‌ره‌ج خان» ته‌شریف، ئاوهرده‌ وه‌ مه‌عقوول
 دا پی‌م جفتی که‌وش با‌ سی‌تمه‌ن پوول
 فه‌ره‌نجی‌یه، خاس، «سالاره‌ زه‌فه‌ر»
 قرمزی بالدار، دا پی‌م کرده‌مه‌ به‌ر
 دوو‌گوش کاکه‌مووسی گرد وه‌ دهس
 فەرمووی ته‌لبه‌ته، خاس هه‌وه‌ست هه‌س
 «ئامیرزا نه‌حمده‌»، تا‌ وه‌ «پوانسه‌ر»
 خزمه‌ت کاری بیت، خاس تر له‌ نه‌وکه‌ر
 سوار بین وه‌ جه‌خت، پا‌ نایم له‌ پکاو
 نه‌ وه‌ پۆ ئارام نه‌ شه‌و که‌ردیم خاو
 هه‌ی که‌ردیم له‌ ئه‌سپ، تون‌ خه‌یز نالدار
 په‌هوار پاسب، خاس تر له‌ بالدار
 نه‌و پۆ پا‌که‌ردیم، خوه‌لاسه‌ی که‌لام
 شه‌و مه‌نزلمان بی، وه‌ مینگه‌ی ئیمام
 نه‌وپۆ سوار بین، به‌رشین له‌ پای ته‌خت
 پازده‌ شه‌بو پۆ، مه‌پانایم وه‌ جه‌خت

یاواین وه «سه‌خه»، ناخر وه هه‌ر حال

بال نه‌سپان دایم، مه‌یله و «چه‌مچه‌مال»

دوازده‌ی زمان، عه‌ید یاران بی

هه‌وا موخالف، نم‌نم یاران بی

بی وه په‌فیکمان، «نامیرزا سه‌فده‌ر»

خولکمانی کرد، خاس چون براده‌ر

کاکسی وتی وه‌خت، سه‌یدمه ئیمشه‌و

فرسه‌ته نه‌چم، عه‌یدمه ئیمشه‌و

ئیجازه بده، «نامیرزا سه‌فده‌ر»

سویح زوو تیمه‌وه به‌ر له لیزگ خوه‌ر

وت: نه‌چی بچو، موشفیت نیم

چون هاو مه‌رام، و په‌فیت نیم

نو مه‌چی وه مال، دؤس حه‌قیقت

«نامیرزا نه‌حمده»، ناکا په‌فیت

نه‌وشه‌و خوه‌ش گوزه‌شت، له مال «سه‌فده‌ر»

نیشتم نه‌خه‌فتین، تا واده‌ی سه‌حه‌ر

گا به‌یت گا هۆره، گا کتاب خوانی

مه‌ردم ده‌عوته بی، گشت وه میهمانی

«سه‌فده‌ر» سه‌وقاتی، بۆم گرد و زایه‌ر

کشیمیش شیرین، سه‌وز «مه‌لایه‌ر»

یه‌ك جفت جو‌راب، با جفتی ده‌سکه‌ش

وتی خوه‌ش هاتی، باز نه‌چیت وه خوه‌ش

«کاکه مووسی» هات، سوار بین وه تاو

نه‌هار نیمه‌پۆ، برردیم وه «ده‌راو»

خواردمان نہ ہار، لہ مال «قازیان»
 شام شہومان برد، شین وہ «رازیان»
 لہ مال «علی ثاغہ»، ئہ وقاتم تال بی
 خہستہ و نیمہ گیان، حالم بہد حال بی
 سہحر بیدار بین، سویحانہ وہ ردیم
 ہدی کہردیم لہ ئہسپ، نام حق بہردیم
 شہل و شہکت و شیویاگ و شر
 وہ ہر حال غروب، شین وہ «قولہنگ بر»
 «کاکی» وت: برا، کارمان خراوہ
 دوسئی شناسی، نہیریم لی ناوہ
 من وتم شناس، خامس ہس دوورہ
 «ئہودہلیہ سوورہ» نامی مہشہوورہ
 سہلاحمان ئیدہن، ہر یہند تہدیرہ
 ہدی کہین نہوئسین، تا «جلوگیرہ»
 ئہسپان داین وہ بہر، ہدی کہردیم وہ دہو
 گہینہ مہنزل، ساعت سی لہ شو
 «ئہودہلی» ہہلسا، لہ خہو بیدار ہوو
 چمانی خہوہری، لی ئاشکار ہوو
 نساشتامان کرد و فہوری بسین سوار
 وہ سوجہت کردن، تا وہ «شاہ گودار»
 پرووی یہکتہر بوئساین، وہک برای گیانی
 ئہسپ خہوی دا بہر، بو «قلیج خانی»
 من وہ پیادہ چون شاتر وہ شساد
 نہہارم ہاورد، وہ «مسکین ناباد»

«شرف الملوك» بہو میہرہ بانی
 خوش ہاتی فہرموو وہ خوش زبانی
 لہ دواۓ تہ کریم و عہرز سلامی
 لہب باز کرد چون گول، وہ خوش کہلامی
 ہر نیمرو باوکت، وہ خہ یال تو
 ہاتگہ ہا لہ گرہ، بو ہوا ل تو
 دانیشہ نیستہ، نہ نیرمہ شوینی
 ساق و سلامت، بیت و بیوینی
 ہناردی فہوری، موژدہ یان بو برد
 باوکم لہ خوشی، فہوری غشی کرد
 خوم ہلسم و چووم، شاد بووم بہ دینی
 تا دیم و کہفتم، بو سام زہ مینی
 نہو ہم منی دی، چون گیان شیرین
 شوکر حق کہردش، پیر صاحب دین
 دہردم دہوا بی، ساکن بی نیشم
 شاد بیم بہ دیدار، نہ قرہبا و خویشم
 پہردہی ہم و غہم، پارہ بوو دریا
 تیر نام خوار دو تاواتم بریا
 بچین وہ سر بہ حس، «پہلہوی نیران»
 چون نابادی کرد ویرانہی ویران
 نہزم نزام دا، قودرہت وہ لہ شکر
 کہفت وہ فہراست، دانشگا و نہفسر
 پہیمان نیقتساد، لہ گہل ہم مسایہ
 بہسا و نیرانی، گہ یان وہ پایہ

دەستوور بەداشت، دا وە بەهداری
 شار و خیاوان، کەردن گول کاری
 جادە و خەت ناھن، کیشا شار وە شار
 بو بازار گەرمی، کەسەبە و توجار
 تا سیسەدو دە، لە پرووی ھوشیاری
 مەشغوول بی وە کار، مەملەکت داری
 فکر کەرد «ئیران»، گشت عەشایەرە
 کشت مەزەرەعی، دایەر بایەرە
 باشەور و تەدبیر، ئەمیران دەور
 دەستوور مەخفی، سادر کەرد وە ی تەور
 بە پەمز سپی، توپ دام ئەفسوون
 دایان لە دەھوول ساز کمیسوون
 لە غەرب تا مەشرق، جنووب و شمال
 وات وە ئەمیران، بافەر و ئیقبال
 سەردار سەرئیل، «فارس» و «تورک» و «کورد»
 لە «لەک» و لە «لور»، لە گەورەو لەورد
 مەخسوسەن سەفحە ی، غەرب ئەکرادی
 شار و دەکدە و وادی و ئابادی
 «سەفز» و «سابلاخ»، «بانە» و «مەریوان»
 نەوار مەرز ی، شار «مەورامان»
 خەتە ی «خانەشوور»، تا وە «شیخ سلە»
 «سەرقلەو» «جەیران»، تا وە «ئەزگلە»
 «زەھاو» و «سەرپیل»، «قەسر» و «خەسرەوی»
 وە ئەمر مەتاع، «پەزای پەهلەوی»

ده ستور خلع سلاح گشت دریا
 «نیران» سرتاسر، خلع سلاح کریا
 «نیران» سرتاسر، گشت با خه‌بر بوو
 به‌نای کمیسوون، مرامی دهر چوو
 وه دام ته‌زویر، وا ئه‌فسوون که‌ردن
 له‌م خه‌ته مه‌نزوور، کمیسوون که‌ردن
 وتیان کمیسوون، فهرزو واجبه‌ن
 وا وانمود که‌رد، پی مه‌واجبه‌ن
 که‌خودا و نوکه‌ر، به‌گ و به‌گ‌زاده
 خان و خه‌وانی، گشت بین ناماده
 له‌ سیسه‌د و ده، بیست و هشت تازهر
 کمیسوون که‌ردن، نزام و ئه‌فسر
 ده‌سته وه ده‌سته، وه بی‌چهن و چوون
 سوخته وه نوخته، چوون بو کمیسوون
 به‌عزی ده‌عوت نه‌و نه‌چوون وه ناحق
 خو‌یان داخل کرد، وه چهند شه‌ره شق
 منیچ ده‌عوت، بووم، نه‌لبت با تفه‌نگ
 شکاری دوورکوژ، دانسقی فه‌ره‌نگ
 له‌گه‌ل ناغایان، گشت چووین بو «قه‌لا»^(۱)
 نـاـغـاـفـل کـه‌فتین، وه داو به‌لا
 «یاوهر سه‌می»، خاسمی نه‌ناسی
 فه‌وری له‌و داوه، کردمی خه‌لاسی

چون بەینى پۆسى، لە روانسەر بى
 لە حال و ئەحوال، من باخە بەر بى
 سەرسەوز و بۆرچین، کەوگ و مورغ و مێش
 شکار مە کەردم، مەوەردم پەرتش
 بانگی کرد و هات، یەك ئەفەر وە کیل
 توفەنگم دا پێى، بێ بەلگە و دەلیل
 مەخفی وتى پێم، دەر چۆلە «قەلا»
 زوو وە سەلامەت دەرچۆ لە بەلا
 دەرچووم لە قەلا، پێگە بەن و بەس
 گرتیان فەورى، هاوردمیان و پەس
 چوار دەور «قەلا»، وە پۆست سەریاز
 بەسیابی نەوى، پای عبوور وە باز
 دەسم دا وە دەس، دوو ئەفەر دژیان
 پوانەم کەردن، تا وە «خوەش مەکان»^(١)
 وەختى بەرنامان، لە تۆی کەمیسوون
 نۆکەرەن زەلیل، ئاغایان زەبوون
 سەر کەمیسوون، وا بەرمەلا بى
 «قەلاى جوانرۆ»، وە «کەریەلا» بى
 شتوور شیرین، شین فەرهاد بى
 واوەیلا و پۆپۆ، داد و بێداد بى
 یە کجار «حەبى خان»، پەى فەرزەندانش
 پیاپەى مەکەند، لەب و دندانش

ناحه قش نه وی، دل زه دهی غه م بی
 فهرزه نانش گشت، وینهی پوسه م بی
 «سه لما» پهی «وه کیل»، «فاتمه» پهی «پوسه م»
 نه سرین خوینین، مه پریزان وه چه م
 «ناسه» پهی «عزیز»، «ناهوو» پهی «حه سه ن»
 «جههان» پهی «حوسه ن»، مه که ردش شیوه ن
 راستی پهی ده رمان، به که ده رده دارئ
 له کورده واری، نه ما سه ردارئ
 به یگ زاده په شیو خانان وه خجل
 وه پای پیاده، که فتنه به رف و گل
 چوار چوار به ستن، سه ر باز دایه به ر
 وه شق و شلاق، تا وه «پروانه ر»
 وه ناز ته ن په روه ر، خان و خه وانی
 پا وه بی پیلا، به رف تا زرانی
 سه ید و شیخ و ناخوند و مه لا
 کی شان وه که سیر، ده شت «که ره لا»
 کی شان وه که شان، خاتر په ریشان
 بال به سته و خه سته، تا وه «کرماشان»
 حه بی کمیسوون، «نه زگله» به که ر
 گردن هاوردن، نه وه له مان به دته ر
 وه که گه له وه گه ل، کریانه گاراج
 بریا نه مه ند پای، ته دبیر و عیلاج
 سی پوژ له گاراج، بی به رگ و پو شاک
 خه سته و نیمه مرگ، که فتن له پرووی خاک

برا پہی برا، فہرزہند پہی پدہر
 رہ ستاخیزی بی، نہ وړو چون مہ حشر
 «کرماشان» یہ کشان، واوہ یلا و شین بی
 تہم غہم پوشا و کس کس نہوین بی
 لہ دواۓ سی پوڑہ، دہ ستور سادر بی
 ماشین سہوقی، حسہ بی حازر بی
 وہ ترک و وہ توّف، وہ بہرف و باران
 وہ ماشین سہریاز، بریان پو «تاران»
 ہہی پو لہو و ہختہ، شین وہ توۓ ماشین
 بی وہ باوکہ پو، گشت دایان لہ شین
 ماشین کفہ پئی، بہو زہلزہلہی سہخت
 وہ چ سہخلہ تی، گہیین وہ پای تہخت
 یاوان وہ «تاران»، وہ خاتر ناشاد
 مہ جووسین بہردن، وہ عشرہ تآباد
 مہ غرب و مہ شرق، جنوب و شومال
 گشت وہ کمیسون، دریا گوشہ مال
 «سہقز» و «سابلاخ»، «سہردہشت» و «بانہ»
 تآاوہردن وہ زہرب، زور تآازیانہ
 وہک گہلہ وہ گہل، پو قہ ساوخانہ
 قہ بولیان نہ کرد، عوزر و بہانہ
 «سہردارہ رہشید»، ہات وہ ناویان
 چاوی کفہ وہ وہزع، ناحہ ساویان
 سہردارانی دی، بال بہستہو حہزین
 سہری تہکاندا، ہر وہ پی کہنین

له دواى يهك هفته، له باغ وه حش بين
 گشتيان جهم كردن و تهوهين و قين
 گشت له باغ وه حش، متوه حش بين
 مات و مبهووت و بى گيان و لهش بين
 فيشتهر بى فشار، خوف و بيميان
 تاده ستور دريا، بو ته قسيميان
 گشت له يهك برين، پاره و پهيوسته
 گرو و گرو، دهسته و دهسته
 مهنموور مه خفى، سهوقى بى تايين
 نه پرسا له كهس، خادم و خاين
 ناوهردن ماشين، سهوقى وه جارى
 بى خهبر له يهك، هره يهك بوشارى
 وه پهرت و پهلا، بهردن بوشاران
 به عزى مسته و جب، ماوه له تاران
 تا مدهى ده سال، له حبا خهفتن
 نه لبهت به عزيك يان، گوږ غهريب كهفتن
 بهو تهوور بى تهقدير، سر سوبحانى
 ههلا گريا ناگر، جهنگ جههاني
 «ناسيا» و «تهريقا»، و «نوروپا» يه كسهر
 گوشه وه گوشه دونه گرتنه بهر
 له بليسهى بهرن، گاز ناگر خيز
 سارا سووزان بى، سهما تهم نهنگيز
 دوود و دهمهى توپ، بى وه ههوور شهپ
 پوشا ناسمان، دونه پهر تا پهر

له ناله ی کووس و ساز و بهرگ جهنگ
 دنیا و مافیها، بی وه شه وه زهنگ
 له گپه ی توپ و تسانک و ته یاره
 ئاگرواران بی، دنیا یهك بساره
 چه نندین ده وله تی، پازی و ناپازی
 ته سلیم بین وه نه مر، «ئه لمان نازی»
 «هیتلر» له «ئالمان» سه درئه عزم بی
 شه پجوی شه پناشوی وینه ی نه و کهم بی
 سامان و سان دا سپای «ئه سکه ندر»
 وست وه مه ترسی، دنیا سه رتاسه ر
 یهك جار نوروپا، شەرق و غەرب یه کسه ر
 خا و حه رام هه ر شه وه له تاو «هیتلر»
 گاز خه فه کون بووم نه ژده ری
 ناو ناوشکه ن سپای «هیتلر» ی
 فه رمان شه پدا، هه ر وهك شیر نه پ
 ئه مر حه مله دا، له به حر و له به پ
 «ئینگلیس» و «رووس» و «ئه مریکا» یه کسه ر
 گشت بوون وه یه کی بو ته نیا «هیتلر»
 په ی جه هانگیری، «هیتلر» ته نگش بی
 له چه نندین لاوه، جبهه ی جه نگش بی
 «لنینگراد» گرد، جهنگ که فته «مسکو»
 «شه وره وی» بی شو، ئاوه رد وه ستو
 نه خشه ی مه رامی، ته سخیر «رووس» بی
 بی وه نه خش ئاو ته رحش مه عکووس بی

بئی جهنگ و داوا، بئی کینه تووزی
 «ئیران» بی وه پیل، فهتخ فیرووزی
 وه ناگر جهنگ، دنیا پی ویران
 له سئی لاگوشه ی، کیشا وه ئیران
 «ئینگلیس» له جنوب، «شورهوی» له غه رب
 «ئه مریکا» له شەرق، داخل بین وه حەرب
 هه ر سئی وه «ئیران»، قه وڵ شه رەفی دان
 ته ره فه ین ئه علان، بئی ته ره فی دان
 له م به ینا «ئیران»، مه حقووز بوو له جهنگ
 مینای سیاست، خوه ی نه دا له سهنگ
 وا بی سیاست، کهس نهوی وه کهس
 مه حبووسین له حەبس، کریان مه ره خهس
 هه ر سئی ده وڵه ته، په ئی یان دا له بان
 وه شاه نه مینئی، ئیتر «ره زاخان»
 به عه قل و ته دبیر، وه فه راسه ت یان
 بووده نی نه قس و بو سیاست یان
 هه ر سئی ده وڵه ته، بو یان دانیایا
 «پرووس» و «ئه مریکا» و «بریتانیا»
 له م سئی ده وڵه ته، هه ر کامیان خاسه
 ئیستخابی که، سه لاحت واسه
 زه رووره ده ستوور، مه خفی بخوینی
 نه قده ن له ئیران، ناوی بمینئی
 «په زاخان» وتی، وه بئی چوون و چه ن
 به په زا و په غبه ت، نه چم وه «له نده ن»

ده‌ستووریان دا وه، جېرنالئی ئینگلیس
 به‌عه‌کس «له‌نده‌ن»، به‌ردن وه «مووریس»
 له‌و جه‌زیره‌ی سه‌خت، خار خه‌ته‌رناک
 تو‌شه‌ی وه‌ته‌نی، بی وه مشتئ خاک
 هه‌ر شه‌و تا به‌ پۆ، هه‌ر پۆ تا وه شه‌و
 وه په‌ژاره‌وه، بی خوهرناک و خه‌و
 هه‌ر پۆ تا وه شه‌و هه‌ر شه‌و تا به‌ پۆ
 داد مه‌که‌رد مه‌وات: هه‌ی ئی‌رانم پۆ
 گو‌شه‌ وه‌ گو‌شه‌، ناگر به‌ده‌بختی
 خسته‌ مه‌ترسی، «ئی‌ران» وه سه‌ختی
 شای تازه‌ جلوس، نه‌ر چی جه‌وان بی
 گگیر س‌سیاسه‌ت، د‌یو ده‌مان بی
 جادوان وه جه‌خت، وا جادوو که‌ردن
 برا په‌ی برا، وه عه‌دوو که‌ردن
 هه‌ر س‌ی ده‌وله‌ته‌، له‌ «ئی‌ران» مه‌ندن
 توخم س‌سیاسه‌ت، خاس خوهریان شه‌ندن
 ته‌مام سه‌رداران، «ئی‌ران» سه‌رتاسه‌ر
 گشت غه‌نی که‌ردن، وه قه‌ند و شه‌که‌ر
 وا شیرازه‌ی کار، «ئی‌ران» له‌ ده‌س چوو
 که‌س بی وه ناکه‌س، ناکه‌س وه که‌س بوو
 س‌ر س‌سیاسه‌ت، ئاشکار که‌ردن
 خائنائیش ده‌ست، شه‌ر به‌ر ئاوهردن
 گرۆی به‌دکاران، وه به‌دی بازدا
 وه شه‌خسی ده‌ستور، خه‌لع سه‌ریازدا

شه‌خسی وه خه‌یال، یه‌خته‌رمه و تفه‌نگ
 رۆژ له نزامی، کهرد وه شه‌وه‌زه‌نگ
 نزامی و سه‌ریاز، گشت ده‌روه‌ده‌ر بین
 بی سپه‌ه‌بود و بی سه‌رله‌شکه‌ر بین
 فسه‌رق نه‌ما له به‌ین نه‌فرا‌د و نه‌فسه‌ر
 پاشیان په‌شیو بین، بی وه چاره‌سه‌ر
 سه‌ریاز له ته‌نگی گشت له سه‌ول گیان
 برهنه‌وی نه‌دا یه‌کی وه دوو نان
 کار به‌دکاران، ی‌اوا نیته‌ها
 «نیران» به‌رد وه بان، پرد په‌رتگا
 پادشای جه‌وان، ناگنا بی له کار
 دی «نیران» یه‌کسه‌ر، بووگه شه‌وی تار
 کفته پای چاره‌ی، بورهان و ده‌لیل
 به‌هه‌م‌پرای جه‌ن‌کس، نیرانی نه‌سیل
 هه‌ر رۆکمیسوون، چاره‌بی و ته‌دبیر
 «فروغی» کهردن، وه نوخوست وه‌زیر
 له پیشه‌ی مه‌جلس «فروغی» چون شیر
 مه‌ترچ کهرد سوچه‌ت بی په‌رواو دلیر
 وات: موته‌فقین، به‌رخیل‌اف سه‌ول
 له «نیران» ژهن‌دن، نه‌وه‌ن ساز و ده‌ول
 وه‌ته‌ن خوای شه‌ریف، له په‌رده‌ی غه‌فله‌ت
 ده‌ره‌اتن وتیان، وه هه‌ر سی ده‌وله‌ت
 مو‌ر و مه‌ده‌ره‌کی، بی ته‌ره‌فیتان
 نه‌و سه‌ول و نه‌قرار، با شه‌ره‌فیتان

يەك يەك چون دانە، گوم لە گوێش كەردن
 وەقر و قەدر و قەوڵ، فەراموێش كەردن
 تاكەي لە «ئێران»، تاخت و تاز ئەكەن؟
 درگای بەد بۆكەس، ناكەس واز ئەكەن
 «ئەمریکا» و «ئینگلیس»، يەكەيە وەردن
 جەواب موستەشار، تزاری كەردن
 «قەوام» وە دەستور، شاشی وە «مەسكۆ»
 تا لە گەڵ «پرووسا»، بكە گەفت و گوێ
 قەرار داد نەفت، بەستن وە مەجهوول
 وەلێ مەجەلسەين، نەكەردن قەبوول
 «ئێستالین» ئەعلان، تەھدید ئامیژی
 كەرد وە حەزارەت، شەزارەت خیزی
 واتش: وە ئەروا، قەور «لنین» قەسەم
 وە پەشەشەوايان، پاك دیسن قەسەم
 نەر نەخەفین، ئی هەراو جەنجال
 ئێران پاك نەكەن، لە گەرد ئەشغال
 «شەورەوی» بێ سەور، بێ شەور و تەدبیر
 حازرە بۆ هەر، قەزا و دار و گیر
 «قەوام» بە دڵ شاد، ئاما وە «ئێران»
 موژدەي نەجات دا، وە باش دلیران
 ئەو كاتە «قەوام»، موژدە ئاوەردش
 سیاسەت وابی، ئێستەفا كەردش
 شەخسێ فەھمیدەي، نوتاق فازل
 بە ناو «موسەدق» غەبوور و عاقل

بۆ نەجات «ئىران»، ھەر وہ پەلە پەل
 شکایەتى کرد، وہ «بە پەلەلەل»
 لایحە و مەدرەك، بورھان و دەلیل
 نەعلام كەرد فەورى، «روزولت» و «چرچیل»
 چەنى «ئىستالین»، ھەر سى بى قوسوور
 «ئىران» تەخلىه، بکەن وہ زەروور
 حەیفە بشکىنن، حەلقەى شەرەفەین
 «ئىران» بى وہ پىل، بەین تەرەفەین
 مەئموور سیاسى، بخوینن وہ زوو
 «ئىران» خالى کەین، لە ھەر ئارەزوو
 «موسەدق»^(١) زانای، ئاگا و پۆشن بىر
 نەفتى مللى کرد وہ شەوور و تەدبىر
 شووم و شەرەریان، بىرپا بىگانه
 «ئىران» یان جى ھىشت، لە دواى وىرانە
 بەند ئىنھىسار، خارجى لە نەفت
 بىرپا و پارە بوو لە دەسیان داکەفت
 ئاگر بەدبەختى، بەربوو بە ولات
 «ئازەربایجان»، بوى بۆسوى ئەھات
 ئاتەش سووزان، «ئازەربایجان»
 سۆزنا بە سۆز، دل و جەرگ و گیان
 دووکەلى خاتەر، شەھەشا تەنگ كەرد
 مودبىرانە ویش، ئىرادەى جەنگ كەرد

فەرمان دا فەوری، وە فەرماندەهان
 گشت ئامادە بین، وەك پیل دەمان
 دریا لە شەپپور، ئەفسەران وەپیش
 پیش وە پیش مەحیان، هەر کەس پەڕی ویش
 تۆپ و تۆپخانە، موهممات جەنگ
 وە فەرمان «شا»، بەردن بێ درنگ
 شا بەرگ جەنگی، ویش لەبەر پۆشا
 سپا موجهەز، جۆشا و خرۆشا
 ئەفسەران بە کسەر، چون ئاگر پارە
 دەس دان وە سلاح، تۆپ و تەیارە
 لە شمال غەرب، سەر بەر ئاوەردن
 «ئازەریا بجان»، ئیحاتە کەردن
 ئە فەرمان چون شیر، وە گیان فدایی
 قەتە کەردن ئاھەنگ، ساز جودایی
 ئارامش بەخشان، وە شار «تەبریز»
 خەستیانۆ ئاغوش، «ئێران» عەزیز
 کەمێ بوو لە باس، جەنگ جەھانی
 ئەلەت نە ئەوێ، بەل جەنگ سانی
 لەم دار و گێرا، سەردارێش بەر بوو
 وەلێ پشەتی کار، لە دەسی دەر چوو
 زندان و پیری و سەختی پۆزگار
 تەوانا و هێزیان لێ سەند بە یە کجار
 سەرداری لایەق، باش و دڵسۆزوو
 نیشانەی مەردی، و غێرەتی ھۆزوو

پۆسم ئاسا خووی، له وهخت کارزار
 دونیا له دوژمن، مه‌کرد ته‌م و تار
 تۆفان سپاش، وه‌هه‌ر لا مه‌شه‌ند
 کاو و کووینه‌ی، یه‌ك له بێخ مه‌که‌ند
 ده‌سته‌ی تهنه‌نگچیش، مه‌شیان وه‌سه‌نگه‌ر
 په‌ی سه‌د کافی بی، ته‌نیا یه‌ك نه‌فه‌ر
 چابك سه‌واران، داو دیده و توندپه‌و
 پۆ له دوژمنان، مه‌که‌ردن وه‌شه‌و
 له‌شکه‌ر مه‌وج مه‌دا، چون دریا‌ی جه‌یحوون
 به‌رق ئاسا له‌خه‌سم، مه‌دا شه‌بێخوون^(١)
 ئومیده‌وارم، که‌ واگه‌لی کورد
 به‌سه‌ره‌ات سه‌ردار، به‌خوینن به‌ورد
 نه‌رچی کارێکی به‌چووک و ورده
 به‌لام می‌ژوو یه‌ك بوگه‌لی کورده
 تا بو چاره‌ی ده‌رد، ده‌رمان به‌سازن
 له‌ پێی خه‌باتا، خو‌یان نه‌بازن

١- «په‌زاشه‌ که‌ زانی به‌ زۆر ناتوانی هێزی کوردان به‌شکێتی له‌ سیاسه‌تی زه‌ر و ته‌زویڕ «حیله‌» که‌لکی وه‌ر
 گرت وه‌هه‌ندێ له‌سه‌رانی عه‌شایه‌ری فریو دا وه‌پاشان به‌هاوکاری ئه‌وان هێرش کرده‌ سه‌ر پێشه‌رگه‌کانی
 کورد وه‌پاش سێ شه‌وو سێ پوژگوله‌ بارانی شاری «روانسه‌ر» «په‌ردار په‌شیده» پاشه‌کشه‌ی کرد بو‌ خاکی
 «عیراق» وه‌ پوژنامه‌جی «وطن» له‌ لایه‌ن «ئێران» به‌ بو‌ نه‌ی ته‌م زال بوونه‌وه به‌ سه‌ر هێزی کوردان دا له‌ ژێر
 سه‌ر دێری «سه‌رود فاتحانه» له‌ ژماره‌ی ٢٥ حه‌وتی ١٣٠٢ی هه‌تاوی نووسیه‌:

ساقی بیار باده‌ مطرب به‌زن چخانه
 کامروز روز عیش است بی‌عذر و بهانه
 اردوی لشکر غرب بانتظام کامل
 برگشته از «روانسه‌ر» منصور و فاتحانه

مەرسیە ی مامۆستا «شیخ محمّد سعید نقشبندی» بۆکوچی
دوایی «میرزا ئەحمەدی داواشی»

کاکى عەزىزم، کاکە ئەحمەد گيانا
شاعیر ئەدیب، دانای پەر عرفان
نوکتەزانی پوژ، فەردی زەمانە
محبوب القلوب خویش و بیگانه
بولبولی باغی، عیشقی حەقیقی
وەسفی ناکرێ، نەبوو پەرفیقی
خودای لێ رازی بی، تەسکینی دلان
لە هەر مەجلسی گولچینی گولان
بەزله گۆی دەهرو، تەراز گوftar
خودا بیه‌خشی یەزدانی ستار
پەحمەتی لێ بی، کوچی دوایی کرد
یەقین بزانه، پەزای خودای برد
پوژی سی‌ویەکی، برجی شەشەم بوو
سالی پەنجاونۆ لە دنیا دەرچوو
خودای لە گەل بی، ئیمانی پاکی
نووری پەنڤەت و کرداری چاکی
بەلکوو لە سایە، فەخری کائینات
ئیمەج هەر وەها، بگرین پرسی نەجات
تا پوژی لەقاي، مەحبوبی پەحمان
لە شەراره‌ی گەرم، عەزاب یەزدان

له بو وابسته و فەرزه ندان شه

داوای خواهش به ختی نه که م پوژو شه و

ریگهی پاسی دین وه گیانو وه دل

بی خه تا بگرن تا ئاخر مه نزل

تا پوچی پاکسی، بازی بی لی تان

نه کوو دل ته نگ و ئازورده پی تان

نیمهی دل خهسته، دواى کوچی یاران

ته نه ای بی ره فیق، غم وه کوو باران

هه رتاوی، تاوی، توفانی ده کا

مال و کاشانه ی دل فانی ده کا

پوژی له پوژان، کاتی له زه مان

دیت که وا ته جهل، پهی ده ریافت مان

گه لای به رگمان، وا له دار کنیا

هستی و ته اختیار، له ده سمان سنیا

پوژی که ته نه اعه مه ل حه ساوه

ژن، منال و پوول فیره ده لاوه

یا خودا باران په حمه تی باری^(١)

وه سهر مه زره عهی، ئوممه ت دا باری^(٢)

«سعید» نگران مه به له کوچی

نازانی پوچی که شاده بو چی؟

★ ★ ★

٥٩/٧/٢ ی هه تاوی شهوی ههینی «مراوا»

مەر سیه‌ی مامۆستا سه‌یید «موحه‌مه‌د»^(۱) تاهر سه‌یید زاده‌ی
هاشمی «بو کوچی دواوی» «میرزا ئەحمەدی داواشی»

دور شه‌هوار بی دور شه‌هوار بی
«ئه‌حمەد» خه‌زانه‌ی دور شه‌هوار بی
نه‌ نه‌، ویش وینه‌ی به‌حر زوخار بی
سه‌د خه‌زانه‌ی دور تیشدا دیار بی
چه‌نی بوانووش دانه‌ی لال شناس
ئه‌و ویش هور مه‌دا دانه‌ی بی قه‌یاس
نه‌ ده‌ریای قولزم سینه‌ی ساف ویش
به‌ غه‌واس زه‌ین پاک پاک ئەندیش
به‌رماوه‌رد قه‌تار دانه‌ی بی قسوور
درخشان وینه‌ی شو له‌ی شه‌مس پوور
دریغ ئه‌و ئوستاد دانای سوخه‌ن سه‌نج
ئه‌و ناده‌ری ده‌ور کیمیای کوی گه‌نج
جا دار وه‌ حق «خانا»ی خاس خه‌یال
که‌لامش بازار «شه‌فیع» که‌رد به‌تال
که‌ی «ئه‌لماس» چون ئه‌و سوخه‌ن په‌رداز بی؟
که‌ی «وه‌له‌د» چون ئه‌و شه‌که‌رین باز بی؟

۱- مامۆستا سه‌یید تاهری هاشمی مامۆستای ثانی و زانای به‌ ناوبانگ هونه‌رو ئەدیب و میژوو زان خه‌لکی گوندی «ده‌وله‌ت ئاوی» پوانه‌ر به‌ کۆ له‌ هاوه‌لانی نزیک و خورشه‌ویستی «میرزا ئەحمەدی داواشی» بروه که‌ زور جار نامه‌یان به‌ شیعربۆ به‌ کتر گوێیوه‌ته‌وه‌.

«تورکه میر» شاکر مهرته و خانه‌ش بی
 «حیدر» فدای تبع ثوستانه‌ش بی
 «شاکه» جه واته‌ش خار خاموش بی
 «منسورخان» پهریش حلقه نه گوش بی
 واته‌ی شیرینش شورمه‌وست نه دل
 مهر واته‌ی ثوستان «بیساران» مه‌نزل
 به جا بی نه‌ر شهم پهریش بو پهرانه
 نمک سهند جه شیعر «وه‌لی دیوانه»
 به‌یتش «مه‌وله‌وی» وه‌ش ده‌ماخ مه‌کرد
 بولبول شه‌یدا و شیت داخی داخ مه‌کرد
 که لامش نه هه‌وج زیبایی و خووبی
 ویرد نه‌پایه و مایه‌ی «یه‌عقوبی»
 به‌راستی «قادر» به‌سته‌ی سه‌یدش بی
 «یوسف» که مانگه‌ش «سه‌یدی» سه‌بخش بی
 تا ماما به نوتق به‌و شیرین باسی
 سه‌نگ مه‌دا وه قال «خالوی کوماسی»
 «قادر» ته‌ریق «تاله‌بان» مه‌شرب
 کرده‌وه شه‌ریف «شافعی» مه‌زه‌ب
 مورید ده‌رمال «غوث‌الاعظم» بی
 چوبی سینه ساف نه‌و وینه کهم بی
 ناخ چهند جار جه ویرنه‌و حه‌یران مه‌ندم
 ماشالله وه زه‌ین حافزه‌ش وه‌ندم
 چون شنوی به‌هشت تا مه‌یاوا پیم
 مه‌وستم نه‌و توف نه‌و جوانی ویم

ماوەردش ئەو ویر پەردە وە پەردە
 وادە ی سالاڤ و عومر و پەردە
 ناخ چەند جار جە ویر ئەو حەیران مەندم
 ماشاڵە وە زەین حافزەش وەندم
 دەك شادیش جە حەق لایە زالی بۆ
 مەر تەبەش جە نوو هەرسات عالی بۆ

٢

مایدەم تەباھەن مایدەم تەباھەن
 کەریم مەزانی مایدەم تەباھەن
 پروم وینە ی دەفتەر کەردەم سیاھەن
 مووم سفید جە هەول مەترسی پراھەن
 پیری و زویری کەردەو نا کەردە
 بار تاوانان جە حەد و پەردە
 وە سەمین ئازاو شەرمە ساری ویم
 بە لوتفە کە ی ویت بۆ نە گیرە لیم
 تا بارۆ وە یاد هام فەرد فەردم
 هۆر دۆ جە قاپیت نالە ی نە بەردم
 یا دانای داوەر یا حەیی سەمەد
 جە ئەزەل عالم بیت بە واتە ی «ئەحمەد»
 چەند هەزار سال پیش جە خەلق ئەروا
 جە خەلق ئەجاد دۆنیاو مافیها

مه زانات (نه حمده) چهند به بیت مه سه نجو
 جه کئی مه بو شاد جه کئی مه پره نجو
 مه زانات ژمار قافیه و فەردش
 تاو کوورهی دل هه ناسهی سەردش
 هەر بهو عیلم ویت یا دانای غه فوور
 کهرم کهر وه مهیل بویه ره جه قوسوور
 ناخر وه ئیخلاص نام توش بهردهن
 چهند جار وه قاپیت مونا جات کهردهن
 وه سف حه بیبت وه ندهن په یاران
 شاد کهردهن دهروون جه رگهی خه مباران
 ئیسم دۆسانت ئاوه ردهن وه یاد
 ئه سرینش واران کهردهنش فەریاد
 خوسووس بهردهن نام سلطان الرجال
 شاباز لاهوت «غوٹ» «به غداد» مال
 جه بادهی ته وحید سه رمه ست مه دهوش
 شاهان سه ربه نا قطب رهف رهف دوش
 گدایان هاو ده م سولتانان قاهر
 بهو عبدالجبار «شیخ عبدالقادر»
 یا ره ب تو به حق شیوهی پاک نهو
 بو جه عشق ویت سینهی چاک نهو
 بهو شولهی نهوار شوخی شیوهی نهو
 بهو گرد نهولیا پهریش لیهی نهو
 بهو حهلقهی ته دریس به حس و فتوای نهو
 بهو زکرو ته وحید جلوه و جه لای نهو

با لوتفت چەنیش لایەزالی بو
 پۆ جە پۆ فێشتەر پایەش عالی بو
 بوویەر جە «ئەحمەد» ئەحمەدەن نامش
 چون شیرین شیعرەن تال مەکەر کامش

۳

«ئەحمەد» داخ و دەرد «ئەحمەد» داخ و دەرد
 مەرگت پەیی دۆسان بی وە داخ و دەرد
 هێجرانت نە تەرح تۆف هەوای سەرد
 پەونەقش نە پرووی نو گولالان بەرد
 فەسل نو پاییز وادەیی مەینە وەخت
 دووریت شەند نە دل یاران زام سەخت
 پایان دای وە پەسم شادی و شور و شەوق
 داخ پەیی تۆ سەدجار وە گەردەنم تەوق
 کئی بلاونو دلیران کورد
 زەڕین پکابان ساحیب دەست بورد
 کئی واچو تاریف موشکین کلانان
 سەرتا پایی عەیب بو عەنەبەر نافان
 کئی هۆر دۆ وە سۆز وادەیی موناجات
 وە قایی پەفیع خوداوەند حاجات
 کئی وانو مەدیح «فخر المرسلین»
 مەحبوب لا ریب «رَبِّ الْعَالَمِينَ»

هه نی کئی به رو چهنی جه زبه و حال
 لاله وه ده رگای «غوٹ» به غداد مال
 به پاس هه «میرزای دوو فروشه کم»
 «نیای بار خه ویت نه دوشه کم»^(۱)
 تو نه خاو خوش من مه دهوشه کم
 تو ته سلیم نوش من زار نوشه کم
 وه ئایر دووریت دل پسر جو شه کم
 گانه زایه له وگا خاموشه کم
 چون نه مه یوده نگ تو نه گوشه کم
 وه باتن پهریت سیاپوشه کم
 نومیده ن وه سهوت ناله و سوز عشق
 وه پرتاو تیر جگر دوز عشق
 وه گدای هستی جه کف داده عشق
 وه مه ست بی خود نه شه و باده ی عشق
 وه شوله ی نه نوار زولمهت زدای عشق
 وه شادی دایم مهینه ت نه نای عشق
 وه واده ی سو بچ ده م کزه ی لهرز عشق
 وه وهخت ئیوار ناله ی بهرز عشق
 وه سر وه ی نسیم بو عه نه بر عشق
 وه هارزه واران پسر ته ئسیر عشق
 لوتف حق چهنیت لایه زالی بو
 پایت نه مه جلس پاکان عالی بو

به‌شی له مه‌رسیه‌ی ماموستا «محمی‌الدین صالحی» بۆ‌کوچی دواشی
 «میرزا نوحه‌ده‌دی داواشی»

میرزام خاموشه‌ن، میرزام خاموشه‌ن
 خاموشیش جه‌نوش نۆمالی‌نوشه‌ن
 وجوودم جه‌جۆش دووریش بئ‌هۆشه‌ن
 ئه‌دیبان په‌ریش کۆل‌سیا پۆشه‌ن
 ماتم په‌خش بیه‌ن وه‌ده‌شت و ده‌ردا
 خاک‌که‌رده‌ن وه‌سه‌ر کۆ وه‌ردو به‌ردا
 چه‌شمه‌و کۆساران قه‌لاخی‌که‌رده‌ن
 چه‌مان پیر ئه‌سیرین دلان پرده‌رده‌ن
 باغان بئ‌په‌ونه‌ق گۆلان په‌نگ زه‌رده‌ن
 گه‌ل‌پیزانه‌ن چون تۆشان مه‌رده‌ن
 بۆلۆل جه‌گۆلشه‌ن شیوه‌نش سه‌ردا
 به‌په‌زا په‌شیو وه‌پرووی که‌مه‌ردا
 هه‌فتاد سال خزمه‌ت وه‌مه‌ردوم که‌ردی
 مه‌دال جه‌مه‌یدان شاعیران به‌ردی
 ئامیرزا پۆخت وه‌جه‌ننه‌ت شاد بۆ
 نۆمالیت وه‌په‌حم خودا ئاباد بۆ
 مه‌حفووز بای جه‌سای خودای ئه‌که‌به‌ردا
 شاد بای وه‌شادی رای په‌یغه‌مبه‌ردا
 «میرزا» مانگ میهر سال په‌نجاو نۆ
 هه‌زار و سئ‌سه‌د لوا وه‌گۆلکۆ

به شئی له مهر سییه ی «موحه مهده علی^(۱) سولتانی»
 بو کوچی دواپی «میرزا نه حمه دی داواشی»

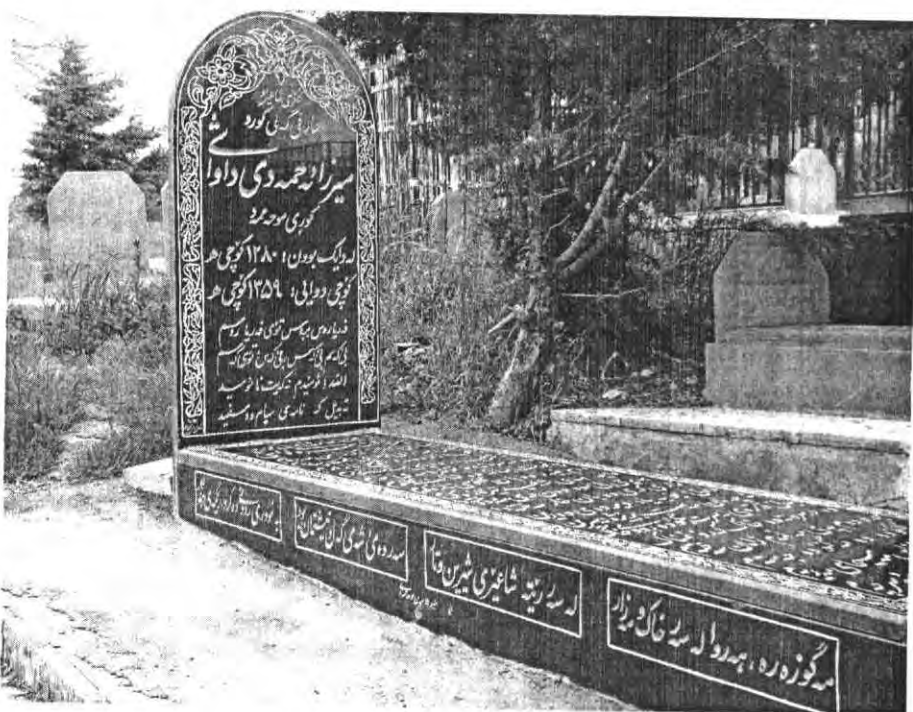
چه نی ته بیعت خه زانش که رده ن
 ته شریف وه سه رای خاموشان به رده ن
 نه نجومه ن نارای تاله بان ته ریق
 شووریده ی شهیدا مرید سدیق
 باش ئوستای چه مهر قه دیدم سه رداران
 مهرهم پهری زام خاتر پر خاران
 چه ندین دانه و دوپ مه گنونت سوفته ن
 نه سینه ی سه ردت چند راز نه هوفته ن
 پیر نه شته ی جام حه قیقه ت تو بیت
 مرید سادق ته ریقته ت تو بیت
 سه نگ سه بووری دلّه ی کوس که فته م
 نه پای سه نگ سه رد وه نارام خه فته م
 نه مه یوم نه دل تو بلاونو
 وه نه زم چه مهر سه نگ بتاونو
 ئیتر گول روخان وه بوئه ی کیوه
 وه شهوق گوفتار کی ببان لیوه

۱- «موحه مهده علی سولتانی» کوری «موحه مهده تاهیر به گک» وه به کئی له نووسهران و نه دیوانی گه لی کورده که له «حه دیقه ی سولتانی» دا به شئی له ژبان نامه و چه ن شیعی له شیعه کانی «میرزا نه حمه دی داواشی» له چاپ داوه وه مهر وه هاله سالی ۱۳۵۹ یادنامه به کی بو کوچی دواپی هونه نووسیوه. دوسایه تی و عیلاقه ی زوری له گدل شاعیردا بووه وه ئیشتاش ماموستای زانستگای «تارانه».

تا سادات ماما چون هزاره‌ی مه‌ست
 مه‌عشووقه فهوره‌ن ویش مه‌دا له ده‌ست
 تبع بوله‌ندت بوله‌ندت ره «قاف»
 له‌حن په‌وانت چون مانگه شه‌و ساف
 سازیزا جه دووریت دیده پره‌وونم
 وه نه‌فلاک یساوان کزه‌ی ده‌روونم
 سازاران وه شیمر تو مه‌ویان شیرین
 سه‌رداران وه نه‌زم تو مه‌ویان رووئین
 نیسته سه‌ر نیای تو وه سه‌نگ سه‌رد
 کم شهرتان ده‌رتوشان نه یاد به‌رد
 نه‌مه‌ردی میرزام مه‌ستی زان جامت
 سه‌بتن نه ده‌فتر نه‌دیوان نامت
 یساره‌ب به‌خاتر «نه‌حمده موختار»
 وه حق پاسی نه‌سحاب و نه‌نثار
 بویه‌ر جه گونای «داواشی نه‌حمده»
 جه‌شرش که‌رچه‌نی دوس «موحه‌مه‌ده»

کرماشان ۱۳۵۹ هه‌تاوی

گلکۆر مەزاری خۆیخۆش بوو «میرزا ئەحمەدی داواشی» لە مەقەرستانى «أویس القرن»

ISBN 9789643156497

به شی له وه سیه ت نامه ی خوالی خوشبو و «میرزا نه حمه دی داواشی»

نه حیانه ن ئازیز ته گهر من مردم
ته مجاژه و ده مدا شوخ نازارم
وه چه سره ته وه نو نه مامه ی نو م
دهم بنیه ر وه بان گلکوی تازه که م
ته رچی بی سووین له ی سر وه خته دا
وه لی بۆ به یاد ویه رده ی وه رین
به ل قه تره ی ته سرت بگنۆ وه رووی خاک
چه و دهم په ی مه لبه م زامان خاسته م
به وینه ی ته نفاس «مه سیحای مه ریم»

گیان چه رای توغرای زلفت سپه ردم
ته شریف بار وه پای سنگ مه زارم
په نجه ت بماله وه خاک گلکوم
واچه مه ی شه هید تیر نازه که م
زاری که ی وه بان خار سه خته دا
نه چه مان مه ست بریزه ته سرین
وه چه سره ته وه خاک که رو نمناک
وه گلکۆ وه وه مه گنۆ وه چه سته م
نه حیا م مه که رو قه تره ی ته سر چه م